

ពិភពនៃព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន

គ្រូបង្រៀន លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យ៉ុង ជុន

សេចក្តីណែនាំ៖

ដំណឹងល្អយ៉ូហានត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាកណ្តាគម្ពីរដែលទាមទារគ្រីស្ទានឲ្យសង្ខេបគិតពីការលូតលាស់របស់គ្រីស្ទាន។ ហេតុផលនោះគឺដោយសារពួកគេអាចស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ថែមទៀតអំពីចំណងជើងចម្បងដែលសួរថា៖ “តើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់ជានរណា?” ដូចជាលោក កាល់រីនបានចំនាំនៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ ការអនុវត្តនៃសាសនាគ្រីស្ទាន (*Institutes of the Christian Religion*) ដែលទទួលស្គាល់ថាព្រះអម្ចាស់ជាគ្រឹះនៃចំណេះដឹងនៃខ្លួន និង បរិយាកា ដើម្បីនឹងស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទដោយការពិចារណាត្រូវតែមានផ្លូវដែលខ្លីដើម្បីនឹងមានចំណេះដឹងផ្សេងទៀត។ ដូច្នេះសាវ័កប៉ូលបានសូមដល់ក្រុមជំនុំអេភេសូឲ្យអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះ ដើម្បីឲ្យបានស្គាល់ព្រះដោយទទួលបាននូវព្រះវិញ្ញាណនៃការបើកសំដែងរបស់ព្រះអម្ចាស់ (អេភេសូ1:17)។ អ្នកដែលឈរនៅដោយស្មោះត្រង់នៅចំពោះកណ្តាគម្ពីរយ៉ូហាននឹងអាចស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ដោយសារបានផ្ដោតទៅលើចំណងជើង។

យើងគួរតែចូលទៅក្នុងពិភពនៃដំណឹងល្អយ៉ូហានដើម្បីឲ្យស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទតាមរយៈកណ្តាគម្ពីរនេះ ដោយជំនួយរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅក្នុងឆ្នាំ 2009 ខួបទី 500 របស់លោក កាល់រីន ខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នកអានស្គាល់គាត់ដែលជាអ្នកស្រឡាញ់សៀវភៅអំពីព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ជានរណា ជាផ្លូវជាសេចក្តីពិត និង ជាជីវិត តាមរយៈការស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទដោយផ្ទាល់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅនេះជាប្រភពនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន 10:10)។

លក្ខខណ្ឌនេះជាកិច្ចការអនុវត្តដែលមាននូវសុបិន្តតាំងពីពេលដែលខ្ញុំត្រូវបានទទួលការគ្រាស់ហៅ ដែលខ្ញុំចង់បំរើដល់ក្រុមជំនុំមួយ ហើយចែកចាយនូវព្រះគុណដែលចេញមកពីព្រះ។ នៅក្នុងឆ្នាំ 1982 ខ្ញុំបានចាប់ផ្តើមបំរើដល់ក្រុមសិស្សនៅក្នុងមហាវិទ្យាល័យនៃប្រទេសដែលត្រូវបានរៀបចំទីមួយ ក្រុមជំនុំប្រេសប៊ីធារៀនដោយការដឹកនាំនូវការសិក្សាព្រះគម្ពីរនៅដំណឹងល្អយ៉ូហាន អេភេសូរួម ដំណឹងល្អម៉ាថាយ គោលលទ្ធិរបស់គ្រីស្ទានកំនែទម្រង់ និង ការកែសម្រួលនៃការដើររាល់ថ្ងៃជាមួយនឹងកណ្តាគម្ពីរទាំង ៦៦ កណ្តា។ នៅពេលនោះខ្ញុំបានប្រើប្រដាប់សរសេរអក្សរដោយគ្រាប់។ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវបានទទួលការលើកទឹកចិត្តនៅក្នុងការអភិវឌ្ឍនៃកុំព្យូទ័រ។ នៅក្នុងការដើរនៃពេលរាត្រីឯងគិតដោយជំងឺជំងឺធ្ងន់ធ្ងរអស់រយៈពេលប្រាំឆ្នាំ។ ខ្ញុំមានបានមានអារម្មណ៍ថាវាជាការចាំបាច់ដែលគួរតែចែកចាយនូវសេចក្តីពិតនិងព្រះគុណនេះដែលខ្ញុំទទួលបាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទទៅកាន់ពួកជំនុំ។

បន្ទុកចិត្តរបស់ខ្ញុំដែលបានរកឃើញ ហើយចង់ចែករំលែកនោះចេញមកពីពិភពនៃព្រះបន្ទូល។ នេះ
ជាបន្ទុកស្រដៀងគ្នាទៅនឹងមនុស្សយ៉ាងទាំងបួននាក់ដែរ ដែលពួកគេបានរកឃើញភាពបរិបូរនៃម្ហូប
អាហារបន្ទាប់ពីសង្គ្រាម និង ការលំបាកនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេជាមួយនឹងការសំរេចចិត្តចង់ប្រាប់
ដំណឹងល្អនោះដល់ពួកសាសន៍សាម៉ារីដែលស្រែកឃ្លាននៅក្នុងក្រុង។ លើសពីនេះទៅទៀត យើង
គួរតែមើលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅពេលដែលយើងជឿដល់ការសន្យារបស់ទ្រង់ ហើយដើរដោយ
បន្ទាបខ្លួន។ យើងគួរតែមើលឃើញពីការលូតលាស់ដែលសាវ័កប៉ូលមានបទពិសោធន៍នៅពេល
ដែលគាត់បង្រៀនព្រះគម្ពីរទៅកាន់ពួកជំនុំ ហើយបានទទួលនូវនិមិត្តដើម្បីនឹងផ្សាយដំណឹងល្អទៅ
ស្រុកអាស៊ីមីណា និង ទ្វីបអឺរ៉ុប។ លើសពីនោះទៀតដើម្បីនឹងផ្សាយដំណឹងល្អដល់ពិភពលោកទាំង
មូល។ យើងជឿថានៅពេលដែលយើងពិសោធខ្លួនរបស់យើងនៅក្រោមពន្លឺនៃការបើកសំដែង
យើងនឹងបានក្លាយទៅជាឧបករណ៍នៅកំឡុងនៃជីវិតនៅក្នុងពេលឯង។ យើងចង់ឲ្យសេចក្តីជំនឿ
របស់យើងនៅពេលនៃអែលត្រូវបានបើកសំដែងទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល ដែលចេញពីជ្រុងជ័តូច
មួយ ហើយនឹងត្រូវរីករាលដាលទៅ។ ដោយសេចក្តីរំពឹងទុកនូវព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យដែលនឹងចេញ
មកពីព្រះ ចូរឃើញចេញទៅក្នុងពិភពលោកនៃព្រះគុណ។ សូមឲ្យព្រះគុណរបស់ព្រះនៅស្ថិតស្ថេរ
ជាមួយអ្នក។

2009.6.28 ថ្ងៃព្រះអម្ចាស់

លោកបណ្ឌិត វ៉ាយ យ៉ុង ជុន

លំដាប់លំដោយ

1. ជីវៈប្រវត្តិ និង ការសង្កេតមើល

[ការចាប់ផ្តើមនៃការបង្កើនកំណើត]

2. ព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម (យ៉ូហាន 1:1-18)

3. ទីបន្ទាល់របស់ព្រះយេស៊ូវ និង ការស្វែងរកសាវ័ករបស់ទ្រង់ (យ៉ូហាន 1:19-51)

4. អង្គដែលបានធ្វើការអស្ចារ្យ (យ៉ូហាន 2:1-25)

5. គ្រូដែលមកពីព្រះ (យ៉ូហាន 3:1-36)

6. តើទ្រង់មិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទទេ? (យ៉ូហាន 4:1-54)

[ការបៀតបៀន]

7. ការបៀតបៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើម (យ៉ូហាន 5:1-47)

8. នំប៉័ងជីវិតដែលត្រូវបានទទួលការបដិសេធ (យ៉ូហាន 6:1-71)

9. គម្រោងការនៅក្នុងការចាប់ព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន 7:1-53)

10. ពន្លឺនៃលោកិយដែលត្រូវបានទទួលនូវការបដិសេធដោយលោកិយ (យ៉ូហាន 8:1-9:41)

11. គង្វាលល្អដែលទទួលបាននូវការចំអកឡើយ (យ៉ូហាន 10:1-39)

12. ច្រកចូលរបស់ស្តេចរបស់រាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល (យ៉ូហាន 10:40-12:36)

[សេចក្តីវេទនា]

13. ពិធីដប់លៀងចុងក្រោយ (យ៉ូហាន 12:36b-13:38)

14. ការអធិប្បាយផ្តៃផ្តាំចុងក្រោយ (យ៉ូហាន 14:1-16:33)

15. ការអធិស្ឋានរបស់មហាសង្ឃ (យ៉ូហាន 17:1-26)

16. ការចាប់ខ្លួន និង ទុក្ខលំបាក (យ៉ូហាន 18:1-19:16)

17. ឈើឆ្កាង និង ការបញ្ចុះសព (យ៉ូហាន 19:17-42)

[ការធ្លាក់ចុះនៃជ័យជំនះ]

18. ព្រះយេស៊ូវមានព្រះជន្មរស់ពីសុគតឡើងវិញ (យ៉ូហាន 20:1-31)

19. ការប្រជុំម្តងទៀតនៅកាលីឡេ (យ៉ូហាន 21:1-25)

[ការងារ1]

មេរៀនទី 1 ជីវៈប្រវត្តិនៃដំណឹងល្អរបស់លោកយ៉ូហាននិងការស្ទង់មតិ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ពាក្យថា "យ៉ូហាន" នៅក្នុងចំណុចកណ្តាលនៃព្រះគម្ពីរនេះ - **អ្នកនិពន្ធនេះគឺជាសាវ័កយ៉ូហាន ជាម្នាក់ដែលព្រះយេស៊ូស្រឡាញ់។**
 2. រូបរបស់ពួកជំនុំនៅក្នុងគម្ពីរនៅផ្នែកខាងឆ្វេងនិងស្លាកមួយ - **កាលបរិច្ឆេទដែលបានសរសេរសម័យចាស់ជាសម័យរបស់សាវ័កយ៉ូហាន 85 គ.ស និងទីកន្លែងដែលជាក្រុងអេភេសូ។**
 - 3- ផែនដីដែលនៅផ្នែកខាងស្តាំនៃគម្ពីរ - **អ្នកទទួលអានជំរូងគឺជាក្រុមជំនុំដែលបានអភិវឌ្ឍក្រុមជំនុំសកលពីសាសនាយូដា។**
 4. ស្លាកភាសាក្រិចមួយនៅចំកណ្តាលនៃគម្ពីរ - **ដំណឹងល្អយ៉ូហានមានរចនាសម្ព័ន្ធ និង ភាសាសាមញ្ញ។**
 5. គម្ពីរបីនៅខាងក្រោម - **គោលបំណងនៃគណ្ឌគម្ពីរទាំងបី យ៉ូហានបានសរសេរដំណឹងល្អយ៉ូហានសំបុត្រ I, II, III យ៉ូហាននិងវិវរណៈ។**
- 1) ទីមួយ, និមិត្តសញ្ញានៃឈើឆ្កាង - **ដំណឹងល្អរបស់លោកយ៉ូហានបានបង្ហាញការបង្កើតក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។**
 - 2) ទីពីរ, និមិត្តសញ្ញាមួយដែលត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងច្រវាក់បីខ្សែ - **សំបុត្ររបស់លោកយ៉ូហានបានបង្ហាញរូបភាពដែលបានរៀបចំនៃក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។**
 - 3) ទីបី, និមិត្តសញ្ញាមួយនៅក្រោមពន្លឺនៃស្ថានសួគ៌ - **បើកសម្តែងនេះបានបង្ហាញការទទួលជ័យជម្នះអស់កល្បជានិច្ចនៃសាសនាចក្រនិងការទទួលជ័យជម្នះជំរុងរឿង។**

មេរៀនទី១ ជីវៈប្រវត្តិ និង ការសង្កេតមើលលើដំណឹងល្អយ៉ូហាន

I. ជីវៈប្រវត្តិ

1. អ្នកនិពន្ធ

ដូចជាឈ្មោះរបស់អ្នកសរសេរជាច្រើនផ្សេងទៀតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ដំណឹងល្អយ៉ូហានមិនបានបង្ហាញពីឈ្មោះរបស់អ្នកសរសេរឡើយ។ បើទៅតាមវប្បធម៌ក្រុមជំនុំបានសារភាពថាអ្នកដែលសរសេរនោះជាសាវ័កយ៉ូហាន ហើយពួកគេបានហៅថា "ដំណឹងល្អយ៉ូហាន" ឬ "ដំណឹងល្អតាមរយៈលោកយ៉ូហាន" ម្នាក់ដែលបានលេចឡើងដែលត្រូវជាសិស្សសំណាញ់របស់ព្រះយេស៊ូវនៅក្នុងយ៉ូហាន 21:20, 23-24 ដែលជាអ្នកសរសេរនូវដំណឹងល្អ (13:23 19:26 20:2 21:7)។

ជាដំបូងបង្អស់ចូរយើងគិតពីយ៉ូហានដែលជាអ្នកសរសេរ។

- 1) គាត់ត្រូវជាកូនរបស់លោកសេបេដី និង សាឡូម។ សាឡូមជាប្អូនស្រីពៅរបស់ម៉ារីដែលជាម្តាយរបស់អង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដូចនេះព្រះយេស៊ូវ និង យ៉ូហានត្រូវជាបងប្អូនជីដូនមួយនឹងគ្នា។
- 2) គាត់ត្រូវជាបងប្អូនរបស់សាវ័យយ៉ាកុប។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឈ្មោះក្រៅដល់បងប្អូនទាំងពីរនាក់នេះថា បូអាណេគេ (ផ្តុំរលាន់) ប្រែមកថាជាកំហឹងឆេះរាលដាលដូចជាផ្តុំរលាន់ (លូកា 9:52-56) ។
- 3) គាត់ជាអ្នកនេសាទដែលបានធ្វើការជាមួយនឹងយ៉ាកុបដែលជាកូនរបស់សេបេដេនៅសមុទ្រកាលីឡេ។
- 4) មុនពេលដែលគាត់ធ្វើការជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ គាត់ត្រូវជាសាវ័ករបស់លោកយ៉ូហានបាបទីស្ត (ម៉ាកុស 1:20)។ បន្ទាប់មកប្រហែលជាគាត់មានអាយុ 25 ឆ្នាំហើយរស់នៅរហូតដល់អាយុប្រហែល 100 ឆ្នាំ។
- 5) គាត់ត្រូវជាសាសន៍យូដាដែលជាលេស្ទីនដែលជាអ្នកមានទំនាក់ទំនងស្និទ្ធស្នាលនឹងព្រះយេស៊ូវ។
- 6) គាត់បានបំរើដូចជាអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងក្រុមជំនុំក្រុងយេរូសាឡឹម (កាឡាទី 2:9)។

7) គាត់បានសរសេរសំបុត្របីជាមួយនឹងដំណឹងល្អនេះ និង កណ្តាតម្ហូរវិវរណៈរបស់លោកយ៉ូហាន។ យ៉ូហានបាបទីស្តបានធ្វើការសំរាប់ការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែសាវ័កយ៉ូហានបានរៀបចំផ្លូវសំរាប់ការយាងមកលើកទីពីររបស់ព្រះយេស៊ូវ។

8) កំណត់ត្រាផ្សេងទៀតរបស់យ៉ូហានក្រៅពីដំណឹងល្អយ៉ូហាន៖

កិច្ចការ 4:1-22 ពេត្រុស និង យ៉ូហាន

កិច្ចការ 8:14-15 សាវ័កដែលត្រូវបានចាត់ចេញពីក្រុងយេរូសាឡឹមទៅកាន់ស្រុកសាម៉ារី។

កាឡាទី 2:9 គាត់បានចាប់ដៃជាមួយនឹងសាវ័កប៉ូលសំរាប់ជាការប្រកបគ្នា។

វិវរណៈ 1:1, 4:9 ជីវិតនៅស្រុកកំណើតរបស់យ៉ូហាន គស 95។

9) បើយោងតាមការសរសេររបស់គាត់ ឃើញថាគាត់ជាមនុស្សខាងវិញ្ញាណដែលពេញដោយសេចក្តីត្លាហានជាមួយនឹងសេចក្តីស្មោះត្រង់នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ និង ការបន្ទាបខ្លួន។

2. កាលបរិច្ឆេទ និង ទីកន្លែង

វាហាក់ដូចជាត្រូវបានសរសេរនៅពេលដែលយ៉ូហានមានវ័យចាស់ជរានៅក្នុង គ្រឹស្តសករាជ 85 នៅត្រង់អេភេសូនៅក្នុងទីក្រុងរបស់អាស៊ីមីណា។ ដោយសារអត្ថន័យដែលមានការអភិវឌ្ឍដែលត្រូវបានបើកសំដែងនៅក្នុងដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន យើងអាចយល់បានថាកណ្តាតម្ហូរបីផ្សេងទៀតនៃដំណឹងល្អប្រាកដជាត្រូវបានអាននៅក្នុងក្រុមជំនុំរួចហើយ។ ដប់ឆ្នាំក្រោយមកគាត់បានសរសេរដំណឹងល្អយ៉ូហាន (គស95) ហើយគាត់បានសរសេរកណ្តាតម្ហូរនៃការបើកសំដែងរបស់យ៉ូហាន នៅត្រង់កោះផាត់ម៉ុសដែលគាត់ត្រូវបានគេនិរទេសទៅ (វិវរណៈ 1:9)។

3. អ្នកដែលអានដំបូង

នៅក្នុងសម័យនោះសាវ័កយ៉ូហានបានសរសេរកណ្តាតម្ហូរនោះឡើយទៅកាន់ក្រុមជំនុំទូទាំងសកលលោកដែលកំពុងតែមានការលូតលាស់ឡើង។ ដោយសារយ៉ូហានបានបកប្រែពីភាសាបេត្រីទៅកាន់ភាសាអាវ៉ាប់ (ឧទាហរណ៍៖ សាឡុម (9:7)។ ហ្គាបាសា (19:13) និង គុលកូថា (19:17) ហើយពន្យល់ពីទំនៀមទម្លាប់សាសនាយូដា (19:40)។

4. បែបបទនៃការសរសេរ

ដំណឹងល្អយ៉ូហានមានលក្ខណៈសាមញ្ញនៅក្នុងសំនង់នៃការសរសេរ និង ពាក្យពេចន៍។ ប៉ុន្តែវាមានផ្ទុកនូវអត្ថន័យនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាមួយនឹងចំនេះដឹងផ្សេងទៀតផងដែរ លូទ័រ (Luther)¹ ហើយដំណឹងល្អយ៉ូហានជាកណ្តាតម្តីរមួយដែលមានការប្រឆាំងគ្នា៖ សេចក្តីទូញសោក និង សេចក្តីអំណរ អំពើរយោយោ និង សេចក្តីសុខសាន្តដែលពួកគេបានចែករំលែកការប្រកប ជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក ជម្រៅនៃស្ថាននរក និង កំពស់នៃស្ថានសួគ៌ សេចក្តីសង្ស័យ និង សេចក្តី ជំនឿ ហើយជីវិត និង សេចក្តីស្លាប់ជាដើម។

5. គោលបំណង

កណ្តាតម្តីទាំងបីដែលលោកយ៉ូហានបានសរសេរជាចេតនារបស់អ្នកនិពន្ធដែលមានដូច ខាងក្រោមនេះ៖

- 1) កណ្តាតម្តីនៃដំណឹងល្អ - ការបង្កើតឡើងនៃក្រុមជំនុំផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
- 2) សំបុត្រ - បាតុភូតដែលបានរៀបចំនៃក្រុមជំនុំ។
- 3) វិវរណៈ - ពេលអនាគតដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៃក្រុមជំនុំ។

យ៉ូហាន 20: 30-31 បង្ហាញគោលបំណងនៃកណ្តាតម្តីនេះ។ វាមានគោលបំណងដើម្បី ដឹកនាំគ្រីស្ទានសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃទៀតទៅក្នុងសេចក្តីជំនឿនិងដើម្បីក្លាយជាទីបន្ទាល់ដ៏ រឹងមាំនៅក្នុងពិភពលោក។ លោកយ៉ូហានប្រើពាក្យដែលជាសញ្ញាអស្ចារ្យ ដើម្បីបើកបង្ហាញសេចក្តី ពិតដែលមានសារៈសំខាន់ជាង។ សូមគិតអំពីពាក្យដែលសំខាន់ "ជឿ", "ជីវិត" ដែលមានការ ទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក។ កណ្តាតម្តីយ៉ូហានត្រូវបានសរសេរបណ្តេញចេញនូវ Docetism (ដើម្បី បដិសេធលក្ខណៈជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) (1:14) និងដើម្បីបង្ហាញពីការមិនជឿនៃសាសនាយូដា (1:11)។

6. ការប្រៀបធៀបទៅនឹងកណ្តាតម្តីដំណឹងល្អផ្សេងទៀត៖

ដំណឹងល្អរួមទាំងបី៖

1. ជាចម្បងនៅក្នុងតំបន់ស្រុកកាលីឡេភាគខាងជើង
2. ការសង្កត់ធ្ងន់លើអាណាចក្ររបស់ព្រះ
3. ពូជពង្សហ្វូងដាវីឌនិងកូនមនុស្ស
4. ដំណឹងល្អនៃពួកជំនុំបុព្វបុរស
5. សាច់រឿងខ្លីនៃផែនដី
6. រឿងខ្លីៗនៃព្រះយេស៊ូវ (ពាក្យប្រស្នា)
- 7 យោបល់ខ្លីៗរបស់អ្នកនិពន្ធ
8. មានតែព្រឹត្តិការណ៍នៃបុណ្យរំលងមួយប៉ុណ្ណោះ។

ដំណឹងល្អរបស់លោកយ៉ូហាន៖

1. ជាចម្បងនៅក្នុងតំបន់ភាគខាងត្បូងស្រុកយូដា
2. អត្តសញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូ និងមរតកនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច
3. ជាបុត្រារបស់ព្រះនិងភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់
4. ដំណឹងល្អនៃការអប់រំក្រុមជំនុំ
5. អត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ
6. ការអធិប្បាយដ៏វែង
7. អត្ថាធិប្បាយដ៏វែង
8. 3-4 កើតឡើងនៃបុណ្យរំលង
(រយៈពេលនៃជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវនេះអាចជា 3 ឆ្នាំកន្លះ)

1. ពិភពដំណឹងល្អយ៉ូហាន - សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ

“ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សលោក ដល់ម្ល៉េះបានជាទ្រង់ប្រទានព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយ ដើម្បីអោយអ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះរាជបុត្រានោះមិនត្រូវវិនាសឡើយគឺឱ្យមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ។” (យ៉ូហាន 3:16) ។

[ការពន្យល់] នេះជាខគម្ពីរដែលពួកគ្រីស្ទានជាច្រើនបានសារភាពថាជាទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ល្អបំផុតនៃបទគម្ពីរដែលនិយាយអំពីការបីផ្នែកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដំបូង, សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់នោះគឺជាស្តង់ដាសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ អណ្តាតភ្លើងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលព្រះវរបិតាមានត្រូវបានស្រាយបញ្ជាក់ឲ្យឃើញច្បាស់ដោយទ្រង់បញ្ជូនព្រះរាជបុត្រាទ្រង់មកលើពិភពលោក (រ៉ូម 5: 8) ។ ហើយដោយសារតែសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យនេះ ក្រុមជំនុំនឹងត្រូវបានទទួលនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ក្រុមជំនុំមិនអាចទទួលការសង្គ្រោះទៅដល់សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះដោយឥរិយាបថល្អរបស់នាងបានប្រព្រឹត្ត កិច្ចការ

ដែលល្អ ការសង្ខេបគិត ឬការបូជារបស់នាងឡើយ។ នាងក៏មិនត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលមានលក្ខខណ្ឌរបស់នាងដែរ "ដោយសារតែ ... " ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ស្រឡាញ់នៃ "ទោះបីជាមានរឿងបែបនេះ ... ។ " ដូច្នេះអ្នកដែលជឿអាថ៌កំបាំងបានដោយសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ និងរស់នៅក្នុងអំណាចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់។ ទីពីរសេចក្តី សង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសម្រេចដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយស្ម័គ្រចិត្តរបស់ទ្រង់។ ព្រះរាជបុត្រាបាន ស្តាប់តាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបិតាទ្រង់ ដើម្បីនឹងធ្វើជាអង្គជំនួស ជាមួយនឹងព្រះទ័យដែលចង់ ដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាបរបស់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផ្ទាល់បានស្ម័គ្រចិត្ត។ សេចក្តីស្រឡាញ់នេះត្រូវបាន បង្ហាញឡើងដោយការបង្ខំមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (រ៉ូម 5: 5) ។ ទីបី មានតែព្រះគ្រីស្ទជាស្តង់ដារនៃ សេចក្តីសង្គ្រោះ។ យើងត្រូវបានសង្គ្រោះបើយោងតាមគោលការណ៍សាមញ្ញដែលថាអស់អ្នកដែលជឿលើ ទ្រង់នឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនជឿទ្រង់នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងការផ្ដន្ទាទោស។ ដោយសារតែការស្តាប់ របស់ព្រះគ្រីស្ទនិងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់បានដោះស្រាយអំពើបាបទាំងអស់គេ ហើយសេចក្តីសប្បុរស របស់ទ្រង់នឹងក្លាយជារបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងត្រូវបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាគ្រឹះយ៉ាងពេញ លេញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ។

8. ដ្យាក្រាមនៃជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅលើផែនដី

9. ដ្យាក្រាមនៃការស្ទង់មតិនៃដំណឹងល្អយ៉ូហាន

[ការងារ 1]

I. សូមអាន: សូមអានយ៉ូហាន 1: 1-18 នៅក្នុងសេចក្តីលម្អិតនិងឆ្លើយសំណួរដូចខាងក្រោម។

1. តើអ្វីជាសិរីរុងរឿងដែលព្រះបុត្រារបស់ព្រះមាននៅកាលដើមដំបូង?
2. តើអ្វីជាទំនាក់ទំនងរវាងការបង្កបង្កើតនិងរាជបុត្រារបស់ព្រះ?
3. បន្ទាប់ពីការចាប់កំណើតរបស់ទ្រង់ តើសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ត្រូវបើកសំដែងមកដោយរបៀបណា?
4. តើយើងរៀនអ្វីពីអត្ថបទមេរៀននេះ?
5. ក្នុងចំណោមអត្ថបទនេះតើយើងបានរៀនអំពីអំពើបាបអ្វី?

II. ពិនិត្យឡើងវិញ: បន្ទាប់ពីការសិក្សាមេរៀនចុងក្រោយនេះ ចូរឆ្លើយសំណួរដូចខាងក្រោម។

1. ពន្យល់ពីការរំពឹងទុកដែលអ្នកធ្លាប់មានមុនពេលដែលអ្នកបានចាប់ផ្តើមសិក្សានៅពិភពនៃព្រះគម្ពីរនេះ។
2. ចូររៀបរាប់អំពីលោកយ៉ូហានដោយសាមញ្ញៗ។
3. ពន្យល់ពីការនិពន្ធ កាលបរិច្ឆេទសរសេរ អ្នកអាន រចនាបទ និង គោលបំណងនៃដំណឹងល្អយ៉ូហានដោយសាមញ្ញ។
4. ប្រៀបធៀបរវាងដំណឹងល្អទាំងបីនិងដំណឹងល្អយ៉ូហាន។
5. ចូរចង្អុលបង្ហាញពីលក្ខណៈជាព្រះរបស់ព្រះគ្រីស្ទចេញពីក្នុងដំណឹងល្អយ៉ូហាន។ (1:49, 2:11, 3:16, 4:26, 5:25, 6:33, 7:29, 8:58, 9:37, 10: 30, 11: 27, 12: 32, 13: 13, 14:11, 15: 1, 16:28, 17: 1, 18:11, 19: 7, 20:28, 21:14)

មេរៀនទី 2 ព្រះបន្ទូលបានកើតមកជាមនុស្ស

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ត្រីកោណនៅក្នុងពពក - សិរីល្អនៅកាលដើមដំបូងឡើយ - ព្រះបន្ទូល (Logos)
2. និមិត្តរូបនៃពន្លឺព្រះអាទិត្យដែលចែងចាំង - សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះរាជបុត្រាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការបង្ក
របង្កើត។
3. បួនរង្វង់នៅក្រោមការបង្កើត - យើងរៀនពីការបង្ករបង្កើត ដំបូងនៃចលនានៃការបើកសំដែង។
- 1) ទីមួយ បុរសម្នាក់ដែលបានលុតជង្គង់ចុះ - យើងរៀនពីការបន្ទាបខ្លួន។
- 2) ទីពីរ បុរសម្នាក់ដែលមានដៃទាំងពីរលើកឡើងលើខ្ពស់ - យើងរៀនពីសេចក្តីជំនឿ។
- 3) ទីបី បុរសដែលឱបគ្នាទៅវិញទៅមក - យើងបានរៀនពីសេចក្តីស្រឡាញ់។
- 4) ទីបួន បុរសម្នាក់ដែលបានទទួលពន្លឺនៃដៃលឿងចាំង - យើងរៀនពីសេចក្តីសង្ឃឹម។
- 5) តួលេខទាំងបីខាងលើ - ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះអាទិត្យដែលទ្រទ្រង់ និង ជាអ្នកកាត់ទោស។
5. សំបុកពីងពាងដែលលាតសន្ធឹងពីការបង្ករបង្កើតនៃផែនដីទៅដល់ឈើឆ្កាង - សិរីរុងរឿងរបស់បុត្រា
បន្ទាប់ពីបានធ្លាក់ធ្វើបាប។
6. ស្រ្តីម្នាក់ដែលអោបក្រសោបទារកនៅក្រោមឈើឆ្កាង - សិរីរុងរឿងនៃការចាប់កំណើតរបស់បុត្រា។
7. និមិត្តរូបសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយព្រូញមួយ - «ព្រះបន្ទូលបានក្លាយទៅជាសាច់ឈាម»បានបង្ហាញកម្រិត
ខ្ពស់បំផុតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។
8. គម្ពីរដែលខាងក្រោមពន្លឺដែលចែងចាំង - ទ្រង់រស់នៅក្នុងយើងជាមួយនឹងព្រះគុណនិងសេចក្តីពិត។

មេរៀនទី2 ព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 1: 1-18

2. ខគន្លឹះ៖ យ៉ូហាន 1:18

3. ការស្ទង់មតិ៖

អត្ថបទនេះជាកម្មសិទ្ធិនៃសេចក្តីផ្តើមនៃដំណឹងល្អយ៉ូហាន។ អ្នកនិពន្ធនៃដំណឹងល្អដែលបានយោងទៅលើមុនពេលនៃការបង្កើត - "នៅក្នុងកាលដើមដំបូងឡើយ» ពេលគាត់នឹងប្រកាសពីបល័ង្កដែលត្រូវបានដង្ហើមឡើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅត្រង់កន្លែងចម្បងរបស់ទ្រង់។ លោកយ៉ូហានបានស្នើឡើងថាព្រះគ្រីស្ទមានលក្ខណៈជាព្រះនិងទំនាក់ទំនងដែលទ្រង់មាននៅក្នុងការបង្កើតនៃការគ្រប់គ្រងអស់នេះ។ លើសពីនេះទៀត បន្ទាប់ពីការធ្លាក់ចុះនៅក្នុងអំពើបាបរបស់មនុស្សលោក លោកយ៉ូហានកត់សម្គាល់លើតួនាទីដើមរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។

4. ការពន្យល់៖

សិរីរុងរឿងនៃព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះមិនអាចផ្លាស់ប្តូរជារឿងរហូតក្នុងសិរីរុងរឿងដែលទ្រង់មាននៅក្នុងដើមដំបូងនោះឡើយ។ ទ្រង់ដែលជាអាល់ផានិងជាអូមេកាតែងតែមានសិរីរុងរឿងនៃរាជបុត្ររបស់ព្រះ។

1. សិរីរុងរឿងដែលព្រះរាជបុត្រាដែលមាននៅក្នុងកាលដើមដំបូងឡើយ (1-2)

"កាលដើមដំបូងឡើយ" នៅក្នុងខ 1 គឺខុសពី "កាលដើមដំបូងឡើយ" នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 1: 1 ។ អ្វីមួយដែលមិនមានចំណងជើង ប៉ុន្តែការផ្សេងទៀតមានវិញ។ ដូច្នេះ ចំណុចមួយរហូតដល់ភាពអស់កល្បជានិច្ច

ដែលមិនមានការចាប់ផ្ដើមហើយនឹងការបញ្ចប់ និងមួយទៀតមានន័យថាដើមដំបូងនៃការបង្កបង្កើត។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមិនមានការចាប់ផ្ដើមនិងបញ្ចប់ទេ និងស្ថិតស្ថេរជាព្រះដ៏គង់នៅអស់កល្បជានិច្ចវិញ។

លោកយ៉ូហានហៅទ្រង់ថាជាព្រះបន្ទូល។ ហេតុអ្វីបានជាលោកបានប្រៀបធៀបព្រះយេស៊ូវទៅនឹងព្រះបន្ទូលដូចនេះ? Hendrickson បាននិយាយថា នេះគឺជាការបញ្ចេញមតិរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបានបង្ហាញតែនៅក្នុង យ៉ូហាន 1:1, 14, 1 យ៉ូហាន 1: 1 និង វិវរណៈ19:13 ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហាញព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ បានឆ្លុះបញ្ចាំងពីការនោះ ហើយបានបង្ហាញពីព្រះដល់មនុស្សលោក។ នៅក្នុងសេចក្ដីពិត, ទ្រង់គឺជាព្រះបន្ទូលដែលបើកសំដែងពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងច្បាស់និងជាក់ស្ដែងផងដែរ។

មានបុរសម្នាក់ដែលបានអះអាងថាពាក្យរបស់លោកយ៉ូហានបានរងឥទ្ធិពលដោយទស្សនវិជ្ជានៃ Philo ដែលជាទស្សនវិទូចេញពីអាឡិចសាន់ដ្រៀរម្នាក់។ ប៉ុន្តែស្លាកសញ្ញា Philo ដែលមិនមានបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃការតភ្ជាប់រវាងព្រះនិងមនុស្ស ហើយមិនមែនជាអ្នកបង្កើតដែលមានបុគ្គលិកលក្ខណៈឡើយ។ ការពិតនេះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយកិរិយាសំព័ន្ធ "មាន" នៅក្នុងខ 2 ជាក់ស្ដែង។ នៅទីនេះ "មាន" មិនមែន "kinomai" នៅក្នុងភាសាក្រិចប៉ុន្តែ "eimi" ដែលមានន័យជាលក្ខណៈដែលមិនផ្លាស់ប្តូរអស់កល្បជានិច្ច។

2. សិរីរុងរឿងនៃបុត្រារបស់ព្រះក្នុងការបង្កបង្កើត (3,10)

ព្រះគ្រីស្ទបានចូលរួមទៅក្នុងពិភពនៃការបង្កបង្កើត។ គ្រប់កិច្ចការទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសារទ្រង់។ ក្នុងចំណោមរឿងទាំងអស់ដែលមាននៅនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ អ្វីដែលមិនមែនជារបស់ទ្រង់គឺគ្មានឡើយ។ ក្នុងកូល៉ុស 1: 15-17 ប៉ុលបាននិយាយថា “ទ្រង់ជារូបអង្គនៃព្រះដ៏មើលមិនឃើញ ជាបងច្បងនៃគ្រប់ទាំងអស់ដែលព្រះបានបង្កើតមក។ ដុំរាតគឺទ្រង់ហើយដែលបង្កើតគ្រប់ទាំងអស់ ទាំងរបស់នៅស្ថានសួគ៌ និង នៅផែនដី ទាំងរបស់ដែលមើលឃើញ និងរបស់ដែលមើលមិនឃើញផង ទោះបីជារាជ្យឬអំណាចជាព្រះអម្ចាស់ ឬអំណាចគ្រប់គ្រង ឬអំណាចណាក៏ដោយ នោះសុទ្ធតែកើតមកដោយសារទ្រង់ហើយសំរាប់ទ្រង់ទាំងអស់ផង។ ទ្រង់គង់នៅមុនទាំងអស់ ហើយរបស់ក៏នៅស្ថិតស្ថេរ ដោយសារទ្រង់។” អេហ្វ្រេម F. Godet ដែលជាអ្នកអត្ថាធិប្បាយដ៏ល្បីម្នាក់បាននិយាយថា “គ្រប់ទាំងសត្វល្អិតនិងស្លឹកឈើបានទទួលការផ្គត់ផ្គង់នៃព្រះនិងត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់។

តាមរយៈការបង្កើតដំបូងនៃចលនានៃការបើកសំដែង នោះយើងរៀនការប្តូរយ៉ាង:

1) យើងរៀនពីការបន្ទាបខ្លួន។ ជាពិសេសសត្វទាំងមិនមានឡើយ ហើយទើបតែមានបន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយឫទ្ធានុភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ នៅទីបំផុតពួកគេបានកើតមានឡើយនៅក្នុងពិភពលោក។ ដូច្នេះយើង, មនុស្សគួរមានចិត្តបន្ទាបដូចជាយើងមិនមានជាអ្វីទាំងអស់។ តើរូបកាយមួយដែលគ្មានប្រភពអាចរាយប្រកបានដោយរបៀបណា? 2) យើងបានរៀនពីសេចក្តីជំនឿ។ ការជឿថាគ្រប់ការទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងមកដោយចៃដន្យពិបាកជាងការជឿលើអព្វតហេតុនៃការអស្ចារ្យទៅទៀត។ ប្រសិនបើការទាំងនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយចៃដន្យនៅក្នុងពិភពលោកវិទ្យាសាស្ត្រគឺអាចត្រូវមានរួចហើយដែរ។ ប្រសិនបើការនេះត្រូវបានបង្កើតមកដោយចៃដន្យ ហេតុអ្វីព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះមិនកើតឡើងនៅសម័យនេះ? ដូច្នេះយើងគិតថាសាកលលោកទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើង។ យើងជឿក្នុងសេចក្តីពិតនៃការបង្កបង្កើតនិងជឿថានៅក្នុងអំណាចចេស្ដានៃការបង្កបង្កើតដោយអំណរ។ 3) យើងបានរៀនសេចក្តីស្រឡាញ់។ ប្រសិនបើពិភពលោកនេះមិនមានម្ចាស់នៃគ្រប់របស់ទាំងអស់នោះទេ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់ធ្លាក់ធ្វើអំពើបាប នោះនឹងមិនមានអ្នកណានឹងដាក់ទោសដល់គេឡើយ។ ប៉ុន្តែមួយអង្គដែលបានបង្កើតគ្រប់ការទាំងអស់នេះគឺព្រះអម្ចាស់នៃគ្រប់របស់ទាំងអស់នោះ ដូច្នេះមនុស្សគួរតែប្រព្រឹត្តិទង្វើរលើគ្រប់ទាំងអស់ដោយលក្ខណៈសម្បត្តិនៃម្នាក់ដែលមើលខុសត្រូវ។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត គាត់គួរតែឈរយ៉ាងរឹងមាំនៅលើទីតាំងលើគ្រប់ការទាំងអស់ដោយធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ខាងក្រោមនេះជាសង្គមនៃក្តីស្រឡាញ់នឹងត្រូវបានសម្រេចបំពេញ។ 4) យើងរៀនពីសេចក្តីសង្ឃឹម។ ព្រះដែលបានបង្កើតគ្រប់ការទាំងអស់នៅលើមេឃនិងនៅលើផែនដីនេះ បានបង្កើតមនុស្សនៅក្នុងរូបឆ្មារបស់ទ្រង់ ហេតុអ្វីបានជាព្រះមិនជួយសង្គ្រោះមនុស្ស? ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះអាទិករនៃគ្រប់ការទាំងអស់ ជាអង្គផ្គត់ផ្គង់ និង ជាអ្នកគ្រប់គ្រង។

3. សិរីល្អនៃព្រះរាជបុត្រាត្រូវបានបង្ហាញបន្ទាប់ពីការបង្កបង្កើត (1: 4-13)

សិរីល្អរឿងនៃព្រះបុត្រានៅក្នុងការចាប់ផ្តើមនេះត្រូវបានទ្រទ្រង់នៅ សូម្បីតែបន្ទាប់ពីអំពើពុករលួយដោយគ្មានការផ្លាស់ប្តូរឡើយ។ «នៅក្នុងទ្រង់មានជីវិត» ក្នុងខ 4 មានន័យថាមានតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាប្រភពនៃជីវិតខាងព្រលឹងវិញ្ញាណជាធម្មជាតិ។ មានតែអ្នកដែលជឿលើព្រះអង្គទេទើបមានជីវិតនៅក្នុងទ្រង់។ និងអ្វីទាំងអស់ដែលត្រូវបានស្ថិតស្ថេរនៅក្នុងលោហ្គោស និង បើកសំដែងពីលក្ខណៈទ្រង់។ វាមានន័យថាគោលការណ៍នៃភាពគង់នៅនៃរបស់គ្រប់ទាំងអស់នេះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាគោលការណ៍នៃជីវិត

ត។ រឿងទាំងអស់កើតមានដោយព្រះបន្ទូល លោហ្គោស និង ជីវិតទាំងអស់ត្រូវបានកើតមកដោយសារទ្រង់។

ដូច្នេះជីវិតត្រូវបានបង្ហាញដល់ពួកគេដោយសារពន្លឺ។ ពាក្យពន្លឺគឺជានិមិត្តរូបមួយតួអង្គរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅក្នុងពន្លឺនៃសេចក្តីពុករលួយរបស់មនុស្ស។ ទ្រង់គឺជាពន្លឺនៃមនសិការ ពន្លឺនៃហេតុផល ពន្លឺរបស់សីលធម៌ និង ជាពន្លឺនៃពិភពលោកខាងវិញ្ញាណ។ ហេតុនេះហើយបានជាចិត្តដោយគ្មានព្រះគ្រីស្ទស្ថិតនៅក្នុងវិជ្ជាជីវៈនិងខាងវិញ្ញាណនៃសេចក្តីងងឹត។ គ្រាន់តែពន្លឺនេះបានចែងចាំងនៅលើផែនដីមកពីព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បន្តរៀងមក។ Hendrickson បាននិយាយថា៖ «ដូចព្រះអាទិត្យនៅលើមេឃ ពន្លឺនេះត្រូវបានចែងចាំងដូចជាការសន្យានៃសម័យដើម (លោកុប្បត្តិ 3:15) នៅក្នុងនិក្ខមនំជាកូនចៀមនៃបុណ្យរំលងនិងប្រភេទផ្សេងទៀត។ នៅលើវិន័យតង្វាយដែលចង្អុលទៅកាន់ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅក្នុងគណ្ឌគម្ពីរជនគណនាជាសត្វពស់ដែលត្រូវបានលើកឡើងនោះ (ជនគណនា 21: 8 ឯកសារយោង យ៉ូហាន 3:14, 15) ។ និងសៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្រផងដែរព្យាករណ៍និងសៀវភៅកំណាព្យ (ប្រើតែឯកសារដកស្រង់ នៅពេលប្រើពាក្យចំៗ) ចំពោះពន្លឺដែលមានលក្ខណៈ ដើម្បីបំភ្លឺ ឥឡូវនេះត្រូវបានចែងចាំងពន្លឺជាបន្ត។

ខ6-8 ត្រូវបានសរសេរដោយលោកយ៉ូហានបាទីស្ទ ទោះបីជាវាគឺជាពាក្យដែលប្រើបន្ទាន់ គាត់ត្រូវបានណែនាំដោយពួកហោរា។ លោកយ៉ូហានបាទីស្ទជាហោរាចុងក្រោយមួយនៃពួកហោរានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (ម៉ាថាយ 11: 9-11) និងជាអ្នកត្រួសត្រាយផ្លូវក្នុងអំឡុងពេលនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ប៉ុន្តែលោកមិនអាចប្រៀបធៀបជាមួយនឹងពន្លឺដ៏ពិត ជាទីនៃសេចក្តីជំនឿ។ គាត់គឺជាគ្រាន់តែជាអ្នកដែលណែនាំផ្លូវទៅកាន់ពន្លឺប៉ុណ្ណោះ។

គ្រាន់តែដូចជារឿងបែបនោះដែរ ព្រះគ្រីស្ទបានចាប់ផ្តើមកិច្ចការជាសាធារណៈរបស់ទ្រង់ដោយទទួលបានការប្រកាសនៃការរៀបចំទុកជាមុន។ ទោះបីជាទ្រង់បានយាងមកចូលទៅក្នុងទឹកដីអ៊ីស្រាអែល រាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់មិនបានស្គាល់ទ្រង់ និង មិនបានទទួលទ្រង់ឡើយ។ រាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលផ្ទាល់ពុំបានទទួលស្គាល់ទ្រង់ជាស្តេចរបស់ពួកគេនិងប្រព្រឹត្តទៅកាន់ទ្រង់ដូចជាមនុស្សដ៏វេទនា។ តែគ្រប់ទីកន្លែងតែងតែមាននូវករណីលើកលែង។ អ្នកដែលទទួលស្គាល់ព្រះនិងទទួលយកទ្រង់នឹងបានក្លាយទៅជាកូនរបស់ព្រះ និង ធ្វើតម្រាបតាមព្រះគ្រីស្ទ។ "ប៉ុន្តែអស់អ្នកណាដែលបានទទួលទ្រង់ គឺអស់អ្នកដែលជឿដល់ព្រះនាមទ្រង់ នោះទ្រង់បានប្រទានអោយបានត្រលប់ជាកូនព្រះ។ គឺជាកូនដែលមិនកើតមកពីឈាម ឬតាមប្រាថ្នាខាងរូបសាច់ ឬតាមចំណង់នៃមនុស្សឡើយ គឺកើតមកពីព្រះវិញ" (12-13) ។ រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់

មិនមានអំនួតដោយសារបុព្វបុរសខាងសាច់ឈាម ឬ កុលសម្ព័ន្ធនិងសញ្ជាតិរបស់ពួកគេឡើយ ប៉ុន្តែគេផ្ទាល់នឹងសារភាពថាខ្លួនគេជាអ្នកដែលបានទទួលព្រះគុណដាច់ខាតពីព្រះ។

សេចក្តីជំនឿមកជាមុនចំណេះដឹង ដោយសារអ្នកជឿបានអះអាងសេចក្តីជំនឿជាជាងចំណេះដឹងនៅចំពោះព្រះ។ D.L. Moody បាននិយាយថាអ្នកជឿគឺជាម្នាក់ដែលបានបោះបង់ចំណេះដឹងដែលមិនមានប្រយោជន៍របស់គេ។ «មានម្នាក់ដែលបានទទួលយកព្រះអម្ចាស់ដោយសេចក្តីជំនឿ នោះគេនឹងទទួលសិទ្ធិជាកូនរបស់ព្រះ។ ឯកសិទ្ធិនេះមានន័យថា 1) គាត់មិនបានបម្រើព្រះដូចជាទាសករឡើយ ហើយនឹងចូលទៅកាន់ព្រះដោយក្លាហានដោយហៅទ្រង់ថា «អប្បា! " និង "ព្រះវរបិតា" (ហេព្រើរ 4:16 រ៉ូម 8:15) និង 2) ដូចជាទាសករគេមិនបានទទួលនូវប្រាក់ឈ្នួលឬរីករាយនៅក្នុងមរតកឡើយ (រ៉ូម 8:17, 8: 24-25) ។ ដូចជាការនោះដែល អ្នកដែលបានទទួលយកព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនិងព្រះអម្ចាស់របស់គាត់នឹងបានកើតជាថ្មី។ បើមិនមានជីវិតថ្មីទេ គ្មាននរណាម្នាក់អាចជឿលើព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ។ ជីវិតដែលកើតជាថ្មីដែលសំលឹងមើលកាន់ព្រះគ្រីស្ទ គ្រាន់តែដូចជាត្រីវិស័យនាវាធ្វើដំណើរនៅលើពីសមុទ្រ។ ដូច្នេះការកើតជាថ្មីត្រូវបានបង្ហាញព្រះហឫទ័យនៃក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ (II ថែស្លូឡូនីច 3: 5), 2) មានសណ្តានចិត្តល្អ (II កូរិនថូស 3:18), និង 3) ជំនឿដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន 6:44) ។

4. សិរីរុងរឿងនៃព្រះរាជបុត្រាដែលបានបើកសំដែងនៅក្នុងការចាប់កំណើត

«ព្រះបន្ទូលបានត្រលប់ជាសាច់ឈាម» បានបង្ហាញកម្រិតខ្ពស់បំផុតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ ទោះបីជាព្រះគ្រីស្ទមិនមាននូវអំពើបាបក៏ដោយ ទ្រង់បានមកនៅក្នុងសភាពដែលខ្សោយដោយបន្ទាបអង្គទ្រង់ជាបណ្តោះអាសន្ននៅក្នុងលក្ខណៈរបស់មនុស្សលោក។ តាមរយៈទ្រង់យើងអាចមើលឃើញសិរីរុងរឿងនៃតួអង្គរបស់ព្រះដោយភ្នែកនិងចិត្តរបស់យើងឆ្លងកាត់រាំងនននៃភាពធម្មជាតិរបស់មនុស្ស។ នៅទីនេះពាក្យ "ក្លាយជា" មានអត្ថន័យតែមួយគត់។ វាមិនមែនមានន័យថាជាអ្នកដែលបានកើតពីជាតិមុន ហើយបានប្តូរជាថ្មីហើយត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាអ្វីផ្សេងនោះឡើយ។ ឧទាហរណ៍ដូចប្រពន្ធឡុតបានក្លាយជាបង្គោលអំបិល ភរិយារបស់លោកមិនអាចវិលត្រឡប់ទៅកាន់សសរអំបិលឡើយ។ ទោះជាយ៉ាងណា "ឡុតបានក្លាយជាបុព្វបុរសរបស់ជនជាតិម៉ូអាប៊ីនិងអាំម៉ូន គាត់នៅតែជាឡុត។ ដែលជាឧទាហរណ៍សំរាប់គ្រាក្រោយ

មក ព្រះបន្ទូលបានក្លាយជាសាច់ឈាម ព្រះបន្ទូលខ្លួនឯងមានលក្ខណៈជាព្រះបន្ទូលផ្ទាល់។ ហេតុនេះ ហើយបានជាព្រះយេស៊ូវគឺជាមនុស្សពិតនិងក៏ជាព្រះពិត។ (Jung Am)

ព្រះជាម្ចាស់ស្ថិតនៅជាប់នឹងយើង។ នៅទីនេះ "នៅជាប់" មានន័យថា "ការរស់នៅក្នុងព្រះរោង ឧបោសថ។ " វាមានន័យថាព្រះយេស៊ូវបានក្លាយជាព្រះវិហារ។ ជីវិតនៅលើវាលរហោស្ថាននៅក្នុងគម្ពីរ សញ្ញាចាស់គឺជាសញ្ញានៃបន្ទុករបស់ព្រះនៅអ៊ីស្រាអែល។ នេះគឺជាកន្លែងដែលអ៊ីស្រាអែលបានជួប ជាមួយនឹងព្រះ ដែលជាចំណុចកណ្តាលនៃការជួបប្រជុំរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល។ ការនោះត្រូវបានសម្រេច បំពេញសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាព្រះវិហារដើម្បីថ្វាយបង្គំដោយវិញ្ញាណនិងសេចក្តីពិតនៅចំពោះព្រះ ជាម្ចាស់។

ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់នៅក្នុងសេចក្តីពោរពេញដោយព្រះគុណនិងសេចក្តីពិតនៅក្នុង យើង។ ព្រះគុណគឺជាសេចក្តីជំនួយនិងក្តីស្រឡាញ់នៃការប្រោសលោះ។ សេចក្តីពិតគឺជាការបើកសំដែងពិត។ នៅពេលដែលការទាំងពីរត្រូវបានរួបរួម វានឹងត្រូវបានបញ្ចប់។ ក្នុងខ 16 "ហើយយើងទាំងអស់គ្នាបាន ទទួលអំពីសេចក្តីពោរពេញរបស់ទ្រង់មក គឺជាព្រះគុណថែមលើព្រះគុណផង"។ មិនមែនជាពាក្យរបស់ លោកយ៉ូហានបាទីស្ទទេប៉ុន្តែជាពាក្យរបស់សាវ័កយ៉ូហាន។ លោកបានឃើញព្រះគុណថ្មីពីព្រះគ្រីស្ទ ដែល ទ្រង់ជាប្រភពនៃព្រះគុណនិងសេចក្តីពិត។

ដោយការនេះចេញមកពីព្រះបុត្រាតែមួយ ដែលទ្រង់គង់នៅឱវ៉ារបស់ព្រះរ៉ូប៊ីតា។ ក្រឹត្យវិន័យដែល ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយលោកម៉ូសេ មិនអាចផ្តល់ព្រះគុណ និងសេចក្តីពិតពេញលេញឡើយ។ វាជាក្រឹត្យវិ ន័យនោះសុចរិត ប៉ុន្តែដោយសារវានោះមិនអាចសង្គ្រោះមនុស្សមានបាបឡើយ។ ដូច្នេះក្រឹត្យវិន័យនេះតែង តែផ្តោតលើដំណឹងល្អ។ ក្រឹត្យវិន័យនិងដំណឹងល្អនោះគឺជាឫសគល់ និង ផលផ្លែនៃដើមឈើមួយ។ ក្រឹត្យវិ ន័យនេះគឺជាផ្លែនៃដំណឹងល្អ។

ព្រះជាម្ចាស់តែងតែបង្ហាញតាមរយៈព្រះបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់វិញ។ ដូច្នេះសាវ័កយ៉ូហានបាន ដឹកនាំភ្នែករបស់អ្នកអានទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវ ជាអង្គដែលត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយព្រះរ៉ូប៊ីតា ដើម្បីឱ្យ ឃើញព្រះ។ មានតែទ្រង់ទេដែលជាអ្នកបកប្រែពិតនិងជាគ្រូដែលអាចបង្រៀនពីព្រះជាម្ចាស់ដល់យើង។

2. ពិភពនៃដំណឹងល្អយ៉ូហាន – ព្រះគុណនិងសេចក្តីពិត

“ដ្បិតបណ្តាក្រឹត្យវិន័យទាំងប៉ុន្មាន បានប្រទានមក ដោយសារលោកម៉ូសេ ឯព្រះគុណនឹងសេចក្តីពិត នោះបានមក ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទវិញ។” (យ៉ូហាន 1:17)

[ការពន្យល់] ព្រះគុណនឹងសេចក្តីពិតជាព្រះពរមានតែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ក្រឹត្យវិន័យដែលនេះ លោកម៉ូសេបានប្រកាសត្រូវបានសង្ខេបនៅក្នុងព្រះគុណនឹងសេចក្តីពិត។ តួលេខនៃព្រះគុណនឹងសេចក្តីសុចរិតដែលបានបង្ហាញទៅវិញទៅមកនៅក្នុងរូបភាពនៃព្រះគុណនឹងសេចក្តីពិតដែលត្រូវមានការទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក ជាលក្ខណៈនៃរាស្ត្រដែលបានរើសតាំងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាមូលដ្ឋានដោយសារក្រឹត្យវិន័យ ដែលត្រូវបានផ្តល់ដូចជាស្រមោលដើម្បីប្រកាសទៅកាន់ពួកគេ។ នៅទីនេះព្រះគុណចង្អុលទៅការអនុគ្រោះ។ សេចក្តីពិតគឺជាជំនឿដ៏សំរាប់រក្សានូវព្រះគុណ។ មួយស្រទន់និងកក់ក្តៅ និងផ្សេងទៀត និងថ្មដុំដែលគួរបន្ទាត់ពិតនិងធ្វើឱ្យព្រះគុណបានក្លាយទៅជាព្រះគុណ។ ភាពស៊ីគ្នានៃការរើយ៉ាងមានសាមគ្គីភាពជាមួយគ្នានេះគឺជាការផ្ទៃមេឃនិងសញ្ញាបំផុតរបស់អ្នកជឿ។ ព្រះគ្រីស្ទដែលនៅក្នុងទ្រូងរបស់ព្រះរូបិតា ត្រូវបានគេចូលទៅក្នុងចំណោមរូបកាយសាច់ឈាមដើម្បីនឹងបើកសំដែងដល់មនុស្ស ។ សុភមង្គលបំផុតរបស់អ្នកជឿដែលបានភ្ជាប់សេចក្តីជំនឿក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺជាការនៅជាប់នឹង ព្រះគ្រីស្ទ នោះគឺដើម្បីប្រមូលជាមួយទ្រង់។ មានសេរីភាព ជីវិតនិងព្រះគុណគឺមាននៅក្នុងទ្រង់។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត វាមានន័យថាដើម្បីជាប់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ខណៈពេលដែលលោក បានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងព្រលឹងរបស់គាត់ គាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងលើដោយព្រះបន្ទូលនោះ។ ដូច្នេះយើងអាចរីករាយជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិនៅស្ថានសួគ៌នៅក្នុងសេចក្តីជំនឿដែលជឿលើបទគម្ពីរ ដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ សម្រាប់ស្តង់ដារនៃជ័យជម្នះរបស់យើងត្រូវបានកំណត់នៅក្នុងព្រះបន្ទូលនោះ។

ទីបន្ទាល់នៃការសញ្ជឹងគិត (អត្ថបទៈយ៉ូហាន 3: 22-36)

1. ការរកឃើញនៃយ៉ូហានពីរ - លោកយ៉ូហានបាទីស្តបានដឹងថាព្រះយេស៊ូវជាហោរាម្នាក់ដែលធ្វើពិធីជ្រមុជដោយភ្លើង និងបានដឹងពីភាពចាំបាច់នៃដំណឹងល្អដែលបានសង្កត់ធ្ងន់ថា " ខ្ញុំនឹងត្រូវវិនាសហើយទ្រង់នឹងត្រូវបានដំកើងឡើង" ដែលទ្រង់បានទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ សារកយ៉ូហានបានសង្កេតឃើញថាព្រះយេស៊ូវគឺអង្គដែលយាងមកពីស្ថានសួគ៌ដែលដោយគ្មានកំណត់ ព្រះបានបញ្ជូនមកលើពិភពលោកនេះជាអ្នកដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងស្តង់ដារនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចហើយការជំនុំជំរឿននេះ។

2. ទីបន្ទាល់នៃយ៉ូហានទាំងពីរជាការពិត បុរសម្នាក់ដែលពឹងផ្អែកលើព្រះយេស៊ូវ។ សុភមង្គលរបស់ខ្ញុំ ភាពគ្រប់គ្រាន់របស់ខ្ញុំ គ្រួសាររបស់ខ្ញុំ ការងាររបស់ខ្ញុំ បច្ចុប្បន្នកាលរបស់ខ្ញុំ ពេលនាអនាគតរបស់ខ្ញុំ និង ភាពអស់កល្បជានិច្ចរបស់យើងទាំងអស់ គួរតែពឹងផ្អែកលើព្រះយេស៊ូវ ដែលជាការធានាអះអាង នៃពួកគ្រីស្ទាន។

[ការងារ 2] ឈ្មោះ ()

I. សូមអាន: សូមអានយ៉ូហាន 1: 19-51 និងឆ្លើយសំណួរដូចខាងក្រោម។

1. តើលោកយ៉ូហានបានទទួលប្រកាសអំពីអ្វីពីអត្តសញ្ញាណរបស់លោកយេស៊ូ?
2. តើ "យើងបានជួបព្រះគ្រីស្ទ" មានន័យថាទៅសាសន៍យូដានេះ?
3. តើភីលីពបានសារភាពអ្វីទៅកាន់ព្រះអង្គទ្រង់ជាកូនចៀម ដែលរងនូវអំពើបាបនៃមនុស្សលោក?

II. ការរំលឹកឡើងវិញ: សូមអានមេរៀនទី 2 និងឆ្លើយសំណួរដូចខាងក្រោម។

1. ចូរទន្ទេញខំសំខាន់ៗនៃមេរៀនទី 2 និងសរសេរវាចុះ។
2. ហេតុអ្វីបានជាសាវកយ៉ូហានប្រៀបធៀបព្រះយេស៊ូវទៅនឹងព្រះបន្ទូល (Logos)?
3. តើអ្វីជាការបីយ៉ាងដែលយើងនឹងរៀនតាមរយៈការបង្កបង្កើត?
4. លក្ខណៈពិសេសរបស់មនុស្សម្នាក់ដែលបានថ្មីនោះគឺជាអ្វី?
5. តើ "មានតែម្នាក់ដែលអាចបកប្រែព្រះវរបិតាបានយ៉ាងពិតប្រាកដ" នៅក្នុងអត្ថបទនេះមានន័យយ៉ាងណា?

III. គំនិតក្នុងការធ្វើឱ្យការបើកសំដែងកាន់តែស៊ីជម្រៅថែមទៀត: នៅក្នុងការអានមេរៀនទី 2 ចូរគិតអំពីអ្វីដែលជាអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកគួរតែមានអំពីការទទួលស្គាល់ដែលលើកនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

មេរៀនទី 3 ទីបន្ទាល់និងការស្វែងរករបស់ព្រះយេស៊ូវ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. មានបុរសម្នាក់ដែលមានអំពៅមួយ - ទីបន្ទាល់និងការរកឃើញរបស់យ៉ូហាន។
 - 1) ត្រែនៅលើវាលរហោស្ថាន - សំឡេងរបស់បុរសម្នាក់ដែលបានស្រែកចូលទៅក្នុងទីរហោស្ថានមួយ។
រង្វង់បួន - ព្រះយេស៊ូវដែលលោកយ៉ូហានបានផ្តល់សក្ខីភាពអំពីទ្រង់។
 - (1) ត្រីកោណមួយនៅក្នុងរង្វង់ដំបូង - មួយមុនដែលមានស្រាប់
 - (2) ចៀមមួយនៅក្នុងរង្វង់ទីពីរ - មួយកូនចៀមរបស់ព្រះជាម្ចាស់
 - (3) ភ្លើងដែលឆេះនៅលើអាសនៈនៅក្នុងរង្វង់ទីបី - ជាអ្នកដែលអាចផ្តល់ឱ្យបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
 - (4) - ពន្លឺនេះដែលបានចុះពីស្ថានសួគ៌នៅក្នុងរង្វង់ទីបួន - ព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់។
2. ពួកសិស្សពីរនាក់ដែលនៅខាងស្តាំ - អន់ខ្មែរដែលបានជួបព្រះមេស៊ីបានទៅឯស៊ីម៉ូនជាបងប្រុសរបស់គាត់ហើយបានផ្តល់ការធ្វើបន្ទាល់ថា "យើងបានជួបព្រះមេស៊ី"។
3. ម្នាក់ដែលបានប្រកាសពីខាងលើនិងម្នាក់ទៀតដែលបានស្វាគមន៍ពីនៅខាងក្រោម - ភីលីពហើយនិងណាថាណែល។
 - 1) ការថ្លែងព្រះបន្ទូលរបស់លោកម៉ូសេនៅក្នុងការកាវ៉េទីមួយ - ភីលីពដែលបានជួបព្រះមេស៊ីដែលបានទៅឯណាថាណែលហើយបានប្រកាសថា: យើងបានជួបព្រះមេស៊ីនេះ។
 - 2) ការសារភាពរបស់ណាថាណែលក្នុងការវេទីពីរ - "ទ្រង់គឺជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ! ទ្រង់គឺជាស្តេចរបស់អ៊ីស្រាអែល"។
 - 3) ជណ្តើរដែលតភ្ជាប់រវាងផ្ទៃមេឃនិងផែនដីនៅក្នុងការវេទីបី - អ្នកនឹងបានឃើញពួកទេវតាដែលឡើងនិងចុះនៅលើបុត្រមនុស្ស។

មេរៀនទី 3 ទីបន្ទាល់នឹងការរកឃើញព្រះយេស៊ូវ

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 1: 19-51

2. ខដើមចម្បង៖ យ៉ូហាន 1:29

3. ការស្ទង់មតិ៖

(1) យើងមើលឃើញថាការមួយបានរកព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈទីបន្ទាល់មួយផ្សេងទៀតនិងបានរកឃើញផ្សេងទៀតតាមរយៈការសក្ខីភាពទ្រង់ដទៃទៀតនោះទេ។

ទីមួយ ទីបន្ទាល់របស់លោកយ៉ូហាន (1: 9-28) អំពីការរកឃើញរបស់លោកត្រូវបានបន្តដោយ (30-33)។ ទីបន្ទាល់ត្រូវបានបង្ហាញជាថ្មីម្តងទៀត (1:29, 34) ។ ហើយដោយទីបន្ទាល់របស់លោកយ៉ូហាន ជាសិស្សពីរនាក់ដំបូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ លោកអន្រ្តេ និង លោកយ៉ូហានបានឃើញសេចក្តីពិត (37-40) ។ ក្នុងចំណោមពួកគេលោកអន្រ្តេបានប្រទានបន្ទាល់ពីព្រះគ្រីស្ទបានទៅកាន់បងប្អូនរបស់គាត់ពេត្រុស(41-42) ។ គាត់បានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ (1:42 បធ) ។ ភីលីពដែលបានទទួលទីបន្ទាល់ដឹងថាលោកយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទ និងបានធ្វើបន្ទាល់ភ្លាមពីព្រះមេស៊ីទៅកាន់ណាថាណែល (45-51) និងធ្វើឱ្យពួកគេសារភាពនូវសេចក្តីពិតដែលថាទ្រង់ជាព្រះមេស៊ី (47-51)។ យើងនឹងសិក្សាអំពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបើកសំដែងជាបន្តបន្ទាប់តាមរយៈអត្ថបទ។ ដោយសារតែលោកគឺជាសេចក្តីពិតដោយខ្លួនវា គាត់គួរតែត្រូវបានបង្ហាញនៅលើពិភពលោកដោយជាក់ស្តែង។

4. ការពន្យល់៖

ការពិតនៃព័ន្ធកិច្ចជាសាធារណៈរបស់ព្រះយេស៊ូគឺស្រដៀងគ្នាទៅនឹងកិច្ចការនៃការបង្កបង្កើតនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញដោយការពិតដែលថាសាវកយ៉ូហានបានកត់សម្គាល់ចំពេលវេលាពិតប្រាកដនៅក្នុងអត្ថបទនេះ។ ដូច្នេះលោកបានប្រៀបធៀបយ៉ាងខ្លាំងជាមួយនឹងព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កើតនេះជាមួយនឹងលោកុប្បត្តិ។ នៅថ្ងៃដំបូងព្រះគ្រីស្ទបានប្រកាសតាមរយៈការដៃកែវកញ្ចក់ជាមួយនឹងពួក

មេដឹកនាំសាសនាដែលត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយពួកដាវីស៊ីនៅថ្ងៃទីពីរ ការប្រកាសជាសាធារណៈរបស់លោកយ៉ូហានទៅព្រះយេស៊ូវ។ ថ្ងៃទីបីពួកសិស្សពីរនាក់មកតាមព្រះយេស៊ូវ ហើយនៅថ្ងៃទីប្រាំ ភីលីព ណាថាណែល បានរកឃើញព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ។ ហើយបន្ទាប់ពីពីរថ្ងៃកន្លងផុតទៅការអស្ចារ្យដែលប្តូរទឹកទៅជាស្រាទំពាំងបាយជូរនៅភូមិកាណាដែលបានកើតឡើងនៅថ្ងៃចុងក្រោយនេះ។ ការនោះបានណែនាំយ៉ាងអស្ចារ្យពីព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានព្យាយាមដើម្បីសម្រេចការបង្កបង្កើតថ្មីនេះដោយប្រៀបធៀបវាជាមួយនឹងព្រឹត្តិការណ៍នៃការបង្កបង្កើតនៅលោកុប្បត្តិជំពូកទីមួយ (លោក លៀន ម៉ូរីស) ។ គ្រប់ការដែលអស្ចារ្យខ្លាំងគឺមិនមែនឡើយខ្លាំងនិងរំខានឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញរបស់ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់តែងតែបានអនុវត្តតាមគោលការណ៍របស់កូនចៀម។ ព័ន្ធកិច្ចនេះត្រូវបានប្រកាសតាមរយៈពួកអ្នកបំរើស្មោះត្រង់និងពួកអ្នកដែលទទួលទីបន្ទាល់ ហើយប្រកាសបន្តទៀត វាដូចជាការលូតលាស់ជាសម្ងាត់នៃគ្រាប់ពូជដែលតូចល្អិត។ ចាប់ពីលើកដំបូងដែលពួកគេបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងអ្វីដែលគ្មានប្រយោជន៍ បន្ទាប់ពីនោះដើមឈើដុះជាច្រើនទៀតយ៉ាងសម្បើមជាងដើមឈើផ្សេងទៀត។ សត្វស្លាបនៅលើអាកាសនឹងរស់នៅលើដើមឈើទាំងនោះ (ម៉ាថាយ 13: 31-32) ។

I. ទីបន្ទាល់និងការរកឃើញរបស់លោកយ៉ូហាន (19-34)

ព្រះបានរៀបចំទូតនាំសារដ៏ស្មោះត្រង់ម្នាក់ដែលជាយ៉ូហាន ព័ន្ធកិច្ចជាសាធារណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច។ គាត់មានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីក្លាយជាអ្នកនាំសាររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ពីកំណើតរបស់គាត់គាត់បានកើតជាសាសន៍ណាសារ៉ែត ដែលត្រូវបានពោរពេញទៅដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅក្នុងវាសនាពិសេសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (លូកា 1: 15-17) ។ លោកបានធំធាត់ឡើយដោយឥទ្ធិពលនៃសេចក្តីកោតក្លាចដល់ព្រះរបស់ឪពុកម្តាយរបស់គាត់ ហើយនៅក្នុងយុវវ័យដំបូងរបស់គាត់គាត់បានព្យាយាមរស់នៅក្នុងជីវិតញែកខ្លួនដាច់ពីគេ (ម៉ាតិស 21: 5-6) ។ គ្រីស្ទសាសនាគឺមិនមែនជាជីវិតដែលដូចជាសាសនារបស់តាបសនោះទេ តែជាជីវិតដែលញែកខ្លួនចេញពីគេ ព្រោះការនោះជាជីវិតនៃការចេះគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ដោយសារជីវិតតាបសអាចជួយជីវិតដែលរស់នៅដោយកោតក្លាចដល់ព្រះ។ រយៈមួយជីវិតរបស់លោក លោកបានប្រកាសតែលក្ខណៈនៃការបន្ទាបខ្លួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន 1:27) និងបុគ្គលិកលក្ខណៈសុចរិតរបស់លោកបានបង្ហាញអាកប្បកិរិយាទៀងត្រង់របស់គាត់ទៅស្តេចហ្វារ៉ូដនិង

បុគ្គលិកលក្ខណៈស្មោះត្រង់របស់គាត់ គាត់បានប្រកាសបើកសំដែងពីព្រះគ្រីស្ទដោយមិនបង្ហាញពីខ្លួនគាត់ ផ្ទាល់ឡើយ។

លោកមិនបានបដិសេធព័ន្ធកិច្ចជាអ្នកដែលរៀបចំផ្លូវរបស់គាត់ឡើយ។ សំលេងដែលស្រែកនៅ វាលរេហោស្ថាន ដែលអេសាយបានទាយទុកនៅក្នុងការទទួលយកស្មារតីនៃបេសកកម្មរបស់លោក។ មូល ហេតុដែលគាត់អះអាងថាគាត់ជាសំឡេងដែលបានស្រែកចេញនៅវាលរេហោស្ថាន ប៉ុន្តែមិនមែនជាម្នាក់ ដែលនឹងលើកព្រះគ្រីស្ទឡើងតែខ្លួនគាត់នោះឡើយ។ នេះបានបង្ហាញលក្ខណៈពិសេសពីរនៃជីវិតជាអ្នក ផ្សាយដំណឹងល្អ ដែលបានទទួលបេសកកម្មនេះ។ ដំបូងគឺដើម្បីលាក់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អផ្ទាល់ និង ដើម្បី បង្ហាញតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ទីពីរ វានឹងត្រូវបានទាក់ទាញដោយការរីករាលដាលពាក្យចចាម អាមាមរបស់មនុស្ស។ ប្រែត វ៉េបស្ទើរ នៅអាមេរិកមិន ថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងទីក្រុងវ៉ាស៊ីនតោននោះ ទេ តែបានទៅព្រះវិហារតំបន់ជនបទ ដោយសារអ្នកអធិប្បាយនៅទីក្រុងមិនបានអធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះជាម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់។

ដោយសារតែសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ ឥទ្ធិពលនៃសាររបស់គាត់គឺអស្ចារ្យខ្លាំងណាស់និងកិត្តិ យសរបស់គាត់ត្រូវបានកើនឡើងជាបណ្តើរៗ។ នៅក្នុងថ្ងៃខ្មៅងងឹតនៃភាពស្ងៀមស្ងាត់អស់រយៈពេល 400 ឆ្នាំ បន្ទាប់ពីថ្ងៃពាក្យទំនាយរបស់ម៉ាឡាគីបានត្រូវបានបញ្ចប់ ការប្រកាសរបស់លោកយ៉ូហានបាទីស្តបាន ទាក់ទាញមនុស្សទាំងអស់មកដោយមានប្រសិទ្ធិភាព។ ទោះជាយ៉ាងណាមនុស្សបានយល់ច្រឡំថាគាត់ជា ព្រះគ្រីស្ទ ដែលព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានទាយទុកមក (24-25, លូកា 3:15) ។

ភ្លាមៗនោះដំណឹងនេះត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅកាន់មេដឹកនាំសាសនា។ ហើយពួកគេបានបញ្ជូន មនុស្សមកដើម្បីនឹងស៊ើបពិចារណានោះឲ្យដឹងពិតប្រាកដ។ នៅពេលនោះ ក្រុមប្រឹក្សាក្រុមប្រឹក្សាជាន់ ខ្ពស់មានសមាជិក 76 នាក់ នៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីត្រួតពិនិត្យបញ្ហានយោបាយនិងសាសនារបស់អ៊ី ស្រាអែលនៅកណ្តាលក្រុងយេរូសាឡឹម។ សមាជិកក្រុមសំខាន់នេះរួមមាន សម្តេចសង្ឃ ពួកសាខូស៊ី ពួក ជារីស៊ី ពួកអាចារ្យ និង ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនិងជាមហាបូជាចារ្យត្រូវបានគ្រប់គ្រងជាប្រធាន។ ប្រហែលជា ការ ពិតដែលថាពួកបូជាចារ្យនិងក្រុមលេវីបានស្វែងរកលោកយ៉ូហានបានបង្ហាញថា ពួកបូជាចារ្យត្រូវបានបញ្ជូ នមកជាមួយពួកលេវីធ្វើជាអ្នកយាម។

ពួកគេបានសួរសំណួរមួយចំនួនដល់យ៉ូហានថា: តើអ្នកជាព្រះគ្រីស្ទឬ ? តើអ្នកជាអេលីយ៉ាឬ? និង តើអ្នកជាហោរា? យោងតាមសំណួរបែបនេះពួកគេគិតថាលោកយ៉ូហានបាទីស្តអាចជាព្រះមេស៊ីក្នុងគម្ពីរ សញ្ញាចាស់។ នេះបង្ហាញថាពួកគេកំពុងរង់ចាំព្រះមេស៊ី ប៉ុន្តែដោយសារតែពួកគេបានចាកចេញពីព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេមិនអាចជួបព្រះមេស៊ីដែលជាពន្លឺនៃលោកិយឡើយ។

នៅទីនេះសំណួរថា តើអ្នកជាអេលីយ៉ា? បានមកដោយសារពួកគេយល់ច្រឡំពាក្យទំនាយរបស់ ម៉ា ឡាគី។ ម៉ាឡាគី 4: 5-6 និយាយថា: មើលមុនថ្ងៃដ៏ធំហើយគួរស្វែងរកប្រពន្ធរបស់ព្រះយេហូវ៉ាបានមកដល់ នោះអញនឹងចាត់អេលីយ៉ាឲ្យមកឯងរាល់គ្នា។ លោកនឹងបង្វែរចិត្តពួកឪពុកមកឯកូន និងចិត្តកូនមកឯ ឪពុកវិញ ក្រែងអញមកវាយផែនដីដោយសេចក្តីបណ្តា (លូកា 1:17)។ ពាក្យទំនាយទាំងនោះបានចង្អុល ទៅកាន់ព័ន្ធកិច្ចរបស់លោកយ៉ូហានបាទីស្ត។ ប៉ុន្តែលោកយ៉ូហានមិនមែនជាហោរាអេលីយ៉ាដែលត្រូវបាន ប្រោសឱ្យរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញនោះទេបន្ទាប់ពីលោកបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌។និងសំណួរដែលថា តើអ្នក ជាហោរាឬ? អាស្រ័យលើទស្សនៈនៅក្នុងចោទិយកថា 18:15 ដែលថា “ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ទ្រង់ នឹងនឹងបណ្តាលឲ្យមានហោរាមួយកើតឡើង ពីពួកបងប្អូនឯង ឲ្យដូចជាអញ ត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាស្តាប់តាម អ្នកនោះចុះ។” ជាការពិតហោរានេះមិនបានចង្អុលទៅដល់អស្ចារ្យនោះទេ ប៉ុន្តែចង្អុលទៅកាន់ព្រះអង្គស ង្គ្រោះដែលជាព្រះមេស៊ីវិញ។ ពួកយូដាបានយល់ច្រឡំនូវព្រះបន្ទូលទាំងនេះ។ ទោះបីជាសាសន៍យូដា ស្រឡាញ់ក្រឹត្យវិន័យនិងគម្ពីរពួកហោរា យ៉ាងខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេមិនទទួលព្រះគ្រីស្ទទេ ដោយសារពួកគេបានបកប្រែខុស។ ដូចដែលសាវ័កប៉ូលបានប្រាប់យើងថា ចាប់តាំងពីពួកគេមិនបានដឹងពី សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ទោះបីជាពួកគេមានចំណង់ចំណូលចិត្តយ៉ាងសម្បើមសម្រាប់ព្រះក៏ដោយ ពួកគេ បានបង្កើតឡើងសេចក្តីសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួនសំរាប់ខ្លួនពួកគេផ្ទាល់នៅទីបំផុត (រ៉ូម 10: 2-3)។

(23) លោកយ៉ូហានបាទីស្តបានស្គាល់ខ្លួនឯងនិងបានឆ្លើយថា: ខ្ញុំមិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទ អេលីយ៉ា ឬ ព្យា ការីទេ ប៉ុន្តែជំនួសឱ្យការនោះ លោកបានអះអាងថាជាសំឡេងដែលបានស្រែកនៅទីរហោស្ថាន (23)។ បន្ទាប់មកនៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានសួរថា: ហេតុអ្វីបានជាអ្នកផ្តល់ឱ្យពិធីជ្រមុជ? "គាត់បានលាក់បាំងពី អត្តសញ្ញាណរបស់គាត់ដោយអះអាងថា" ទោះបីជាខ្ញុំអោយមកធ្វើពិធីជ្រមុជទឹក ព្រះអង្គនោះដែលនឹងនៅ ពីក្រោយខ្ញុំនឹងមកធ្វើការជ្រមុជដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធវិញ "(26-27) ។ លោកបានបង្ហាញពីទស្សនៈត្រឹម ត្រូវនៃបេសកកម្ម ដែលគាត់បានព្យាយាមបង្វិលភ្នែករបស់ពួកគេទៅឯព្រះគ្រីស្ទវិញ។ ជាទូទៅ តួនាទីជា អ្នកបំរើនេះនៅប៉ាឡេស្ទីន រួមបញ្ចូលទាំងការការស្រាយនិងចងស្បែកជើងរបស់ម្ចាស់របស់គេ។ ដូច្នេះគ្រូ បាននិយាយថា "ក្នុងនាមជាសិស្សបម្រើគ្រូរបស់គាត់ជាអ្វីគ្រប់យ៉ាងលើកលែងតែគួរប្រតិបត្តិអ្នកបំរើនោះ

គួរចាត់បង់ខ្សែអក្សរនៃស្បែកជើងរបស់គាត់។ " សព្វថ្ងៃនេះមេដឹកនាំជាច្រើនបានអះអាងថាខ្លួនជាអ្នកបំរើ
របស់ព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែមិនបានត្អូញត្អែចំណុចខ្សោយរបស់ពួកគេទេដែលចង្អុលទៅកាន់ការដែលមិនសាកស
ម។ ភាពជាអ្នកបំរើនោះគឺជាការស្តាប់បង្គាប់។ ការរីករាលដាលនៃដំណឹងល្អត្រូវបានសម្រេចដោយការស្តា
ប់បង្គាប់មេបញ្ជាការរបស់ពួកគេនេះគឺជាព្រះតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះ។

នៅថ្ងៃបន្ទាប់មកទៀតជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដែលស្មោះត្រង់លោកយ៉ូហានបានជួបជាមួយនឹងព្រះ
អម្ចាស់ដែលជាព្រះគ្រីស្ទ។ នៅពេលដំបូងលោកមិនបានដឹងថាព្រះគ្រីស្ទជានរណាឡើយ (31)។
ដោយសារការស្តាប់តាមបង្គាប់របស់ព្រះ នោះលោកបានធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកឲ្យមនុស្សលោក។ ជាការ
ពិតណាស់គាត់អាចស្គាល់ព្រះយេស៊ូខាងផ្នែករាងកាយ ខណៈដែលទ្រង់ជាសាច់ញាតិរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែបើ
គាត់មិនបានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទខាងវិញ្ញាណឡើយ។ បន្ទាប់ពីលោកយ៉ូហានបានទាក់ទងជាមួយទ្រង់ ដោយ
អំណាចនៃជំនឿខាងវិញ្ញាណវិញ គាត់បានដឹងថាព្រះយេស៊ូគឺជាព្រះគ្រីស្ទ។ នេះជារូបភាពមួយ ខណៈ
ដែលគាត់បានធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់ព្រះយេស៊ូ មានព្រះ ព្រះវិញ្ញាណបានចុះមកលើព្រះយេស៊ូនៅភូមិ
បេថានី (32)។ នេះគឺជារូបភាពមួយដែលបានទាយទុកមករបស់ព្រះដែលត្រូវបានសម្រេចបំពេញ (33) ។
ការពិតដែលយើងស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទដោយផ្ទាល់ខ្លួននោះមកពីអំណាចដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
ការជឿថាព្រះយេស៊ូជាព្រះបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់មកពីការបើកសំដែងនៃព្រះវិញ្ញាណ។ ដូច្នេះអ្នកដែល
បានកើតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មានការធានានៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយមានឥទ្ធិពលលើអ្នកជិតខាង
របស់ខ្លួនទៀត។ (34)

បន្ទាប់មកអ្វីដែលជាការកិច្ចរបស់លោកយ៉ូហាន? គាត់មិនមែនជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយអំពីសីលធម៌ (លូ
កា 3: 10-14)។ កិច្ចការរបស់គាត់គឺដើម្បីនឹងប្រកាសអំពីព្រះគ្រីស្ទដល់មនុស្សលោក។ បេសកកម្មរបស់
គាត់គឺដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ដោយការធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកឱ្យពួកគេទទួលព្រះគ្រីស្ទ
ជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ។ ដូច្នេះលោកបានអះអាងថាលោកយេស៊ូគ្រីស្ទ មានព្រះជន្មនៅមុនគាត់ (15)
កូនចៀមនៃព្រះ (30-36) ជាអ្នកដែលអាចផ្តល់បុណ្យជ្រមុជទឹកដោយព្រះវិញ្ញាណ (35) និងជាព្រះបុត្រា
របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ហើយគាត់ថែមទាំងបានប្រកាសថាព្រះយេស៊ូគឺជាព្រះដែលមានព្រះជន្មពេលជាមួយ
គ្នានឹងព្រះបិតាកាលពីដើមដំបូងឡើយ ដែលទ្រង់ត្រូវបានបន្ទាបអង្គទ្រង់ដើម្បីនឹងសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់
ចេញពីអំពើបាបវេទនារបស់ពួកគេ ទ្រង់បានសុគតជាតង្វាយជំនួស ហើយបន្ទាប់ពីការរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ
របស់ទ្រង់ ទ្រង់គឺជាសិរសារនៃពួកជំនុំ។

អ្វីដែលគាត់បានប្រកាសអំពីព្រះយេស៊ូវជាកូនចៀមនៃព្រះគឺជាការយ៉ាងជ្រាលជ្រៅមួយ។ វាបង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវជាដង្វាយសំរាប់ជំនួលតែមួយគត់ ដែលព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានត្រៀមសំរាប់ស្រូវរបស់ទ្រង់ ដែលជាកូនចៀមនៃបុណ្យរំលង។ មូលហេតុដែលទ្រង់មកផែនដីនេះគឺដើម្បីសង្គ្រោះយើងពីអំពើបាបរបស់យើង (លោកុប្បត្តិ 22: 8, លេវីវិន័យ 14: 12,21,24, ជនគណនា 6:12, និក្ខមនំ 12)។

II. ទីបន្ទាល់និងការរកឃើញរបស់សិស្សពីរនាក់ (35-42)

នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានសួរ តើពួកគេបានស្វែងរកអ្វី នោះពួកគេបានឆ្លើយតបថា: លោកគ្រូ តើលោកគ្រូនៅកន្លែងណា? "នៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីឲ្យដឹងពីអាសយដ្ឋានរបស់ទ្រង់។ វាបង្ហាញថាពួកគេចង់រស់នៅជាមួយព្រះអម្ចាស់។ វាគឺជាការចង់បានដែលសមរម្យសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ដែលបានដើរតាមទ្រង់ដែលគេត្រូវទទួលបាន។ វាដូចគ្នានឹងអ្នកដែលតែងទំនុកតម្កើងកណ្តុរម្តីរទំនុកដំកើង។ 16: 2 បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានទូលដល់ព្រះយេស៊ូវថា: ទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់នៃទូលបង្គំ ក្រៅពីទ្រង់ ទូលបង្គំរកសេចក្តីល្អមិនបានឡើយ។"

នៅថ្ងៃបន្ទាប់មកលោកយ៉ូហានសំឡឹងមើលព្រះយេស៊ូវបានយាងមក ហើយបានប្រកាសថា "ព្រះអង្គជាកូនចៀមនៃព្រះ។" សិស្សទាំងពីររបស់គាត់ឈ្មោះអន់ដ្រេ (វាមានន័យថាវាងមាំមួនដែលពោរពេញ) និង យ៉ូហានជាសិស្សដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូវបន្ទាប់ពីលោកយ៉ូហានបាទីស្តបានប្រកាសទៅដល់ពួកគេ (37, 40) ។

បុរសទាំងពីរនាក់បានដឹងថាព្រះអង្គជាព្រះគ្រីស្ទដោយការដើរជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់។ ក្នុងខ 39 "ទ្រង់មានបន្ទូលថា ចូរមកតាមខ្ញុំមើល គេក៏ទៅឃើញកន្លែងដែលទ្រង់គង់នៅ រួចនៅជាមួយនឹងទ្រង់ក្នុងថ្ងៃនោះ ពេលនោះប្រហែលជាម៉ោងបួនល្ងាចហើយ។" នេះបញ្ជាក់ឱ្យឃើញថាក្នុងចំណោមពួកគេ មនុស្សម្នាក់នោះគឺជាអ្នកនិពន្ធនៃសៀវភៅនេះ។ គាត់មិនបានព្យាយាមក្នុងការបង្ហាញពីឈ្មោះរបស់គាត់ដោយចេតនា។

អន់ដ្រេដែលបានជួបព្រះម៉ែស៊ីនេះបានទៅកាន់លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសមុនគេ ដែលជាបងប្រុសហើយប្រកាសដល់លោកថា: យើងបានជួបព្រះម៉ែស៊ី! "មិនយូរក្រោយមកគាត់បាននាំបងប្អូនរបស់ខ្លួនទៅរកព្រះយេស៊ូវ។ ជាការពិតណាស់ គាត់ជាម្នាក់ដែលហាក់ដូចជាត្រូវបានបង្ហាញមកថាជាមនុស្សម្នាក់ដែលមានភាពទន់ខ្សោយ មុនពេលការរស់ឡើងវិញនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ទោះបីជាគាត់បានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងការ

បរាជ័យ (លូកា 18:10, 19-29) បន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជំនឿខ្លាបខ្លួនរបស់គាត់ត្រូវបាន បង្ហាញទៅកាន់ពិភពលោក (យ៉ូហាន 21: 15-17)។

III. ទីបន្ទាល់របស់ភីលីព និង ការរកឃើញរបស់ណាថាណែល (43-51)

នៅថ្ងៃបន្ទាប់នៅតាមផ្លូវរបស់ព្រះយេស៊ូវចុះមក គាត់បានជួបជាមួយនឹងភីលីព។ ភីលីពបោះចោល អ្វីគ្រប់យ៉ាង ហើយក្លាយជាសិស្សទីបួនរបស់ព្រះអម្ចាស់។ គាត់មកពីស្រុកកំណើតដូចគ្នានឹងពេត្រុសនិង អនទ្រេ (44) ។ វាជាគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ដែលថាពួកសិស្សរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកដែលលរស់នៅក្នុងភូមិ ដូចគ្នា។ ពេលខ្លះការរីករាលដាលនៃព្រះគុណនិងសេចក្តីពិតនឹងត្រូវបានពង្រីកដោយឈាម។ ប៉ុន្តែចលនា នេះគឺមិនមានទម្រង់ជាមូលដ្ឋាននៅក្នុងចលនានៃសេចក្តីពិតទេ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ពួកយើងពីសារៈ សំខាន់នៃពាក្យការធ្វើចលនាជាចំណុចកណ្តាល (លូកា 8:21) ។

ភីលីពដែលបានជួបព្រះមេស៊ី ភ្លាមនោះបានមកដល់ណាថាណែលហើយប្រាប់គាត់អំពីការរក ឃើញរបស់គាត់។ លោកគ្រូ! ទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់មែន! ទ្រង់ជាព្រះមហាក្សត្ររបស់ សាសន៍អ៊ីស្រាអែល! (49) ។ នៅទីនេះភីលីពបានពន្យល់ថាព្រះយេស៊ូវគឺមិនមែនគ្រាន់តែជាមនុស្សធម្មតា ទេប៉ុន្តែជាព្រះគ្រីស្ទ។ ដែលក្រិក្យវិន័យនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់និងពួកហោរាជាច្រើនបានសរសេរដោយ អាកប្បកិរិយាជាទម្ងន់និងរូបភាពជាច្រើន (ហេព្រើរ 1: 1-3) ។

ណាថាណែលដំបូងបានបង្ហាញការសង្ស័យរបស់ខ្លួនចំពោះបន្ទាល់របស់ភីលីព ដោយថាគាត់មិន អាជីវកម្មរបស់គាត់។ ទោះយ៉ាងណាបើយោងតាមការប្រកាសភីលីពពាក្យបញ្ជារបស់គាត់: ចូរមកមើល ចុះ។ អ្នកដែលបានទទួលយកភ័ស្តុតាងបានចូលជិតព្រះអម្ចាស់ ហើយបន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានសំដែង អោយលោកណាថាណែលឃើញ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ឃើញណាថាណែលមកឯព្រះអង្គហើយមានព្រះ បន្ទូលអំពីគាត់ថា: មើលនោះសាសន៍អ៊ីស្រាអែលពិតប្រាកដដែលគ្មានឧបាយកលសោះ! "ណាថាណែល ប្រាប់គាត់ថា: តើទ្រង់ស្គាល់ខ្ញុំពីពេលណា? ព្រះយេស៊ូវមាន បន្ទូលទៅគាត់ថា: មុនពេលភីលីពហៅអ្នក នៅ ពេលដែលអ្នកនៅក្រោមដើមឧទុម្ពរខ្ញុំបានឃើញអ្នក "(47-48) ។ វាមានន័យថាព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញ សព្វ ញ្ញាណរបស់ទ្រង់ដល់ណាថាណែល។ អ្នកដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការបើកសំដែង មិនអាចនឹងធ្វើអ្វី ឡើយតែនឹងសារភាពដូច្នេះវិញ។ វាបានបង្ហាញថា គាត់ជឿថាទ្រង់ជាព្រះមេស៊ី។

ជាមួយនឹងការសារភាពនេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការសន្យាដ៏អស្ចារ្យមួយ។ "ព្រះយេស៊ូវមានព្រះ បន្ទូលឆ្លើយថា: ដោយព្រោះតែខ្ញុំបាននិយាយប្រាប់អ្នកថា ខ្ញុំឃើញអ្នកនៅក្រោមដើមឈូរនោះ បានជាអ្នក

ជឿឬអី អ្នកនឹងឃើញការដ៏ធំវិសេស លើសជានេះទៅទៀត។ រួចទ្រង់មានបន្ទូលទៀតថា ប្រាកដមែនខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា អ្នករាល់គ្នានឹងឃើញមេឃបើកចំហរ នឹង ពួកទេវតានៃព្រះហោះឡើងហោះចុះលើកូនមនុស្ស (50-51) ។” សេចក្តីជំនឿរបស់គ្រីស្ទានបានបង្ហាញពីលក្ខណៈប្លែកមួយ ដែលជាទីអ្វីដែលនឹងមកនៅពេលក្រោយនឹងត្រូវបានប្រសើរជាងការចាប់ផ្តើម។ ព្រះអម្ចាស់បានលាតត្រដាងនូវអត្តសញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងការសន្យាបែបដូច្នេះ។ ការសន្យានេះអាស្រ័យលើព្រឹត្តិការណ៍របស់លោកយ៉ាកុបនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់នៅក្នុងលោកុប្បត្តិដ៏ពូកែទី 28 លោកយ៉ាកុបបានគេមើលឃើញថាជណ្តើរភ្ជាប់រវាងផ្ទៃមេឃនិងផែនដីជាមួយពួកទេវតាយាងចុះយាងឡើង។ ជណ្តើរនេះមានន័យថាជាអង្គដែលផ្សះផ្សាបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ វាជាប្រភេទនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះអម្ចាស់ដែលអង្គផ្សះផ្សាតែមួយអង្គ ដែលមានទំនាក់ទំនងរវាងស្ថានសួគ៌និងផែនដី។ ទ្រង់ជាមនុស្សហើយក៏ជាព្រះ ដើម្បីនឹងក្លាយជាអង្គដែលផ្សះផ្សា។

នៅទីនេះ "បុត្រមនុស្ស" គឺជាពាក្យមួយនៃលក្ខខណ្ឌដែលពិបាកបំផុតក្នុងការបកស្រាយ។ មនុស្សមួយចំនួនអះអាងថាវាបានសង្កត់ធ្ងន់ធម្មជាតិរបស់មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តែផ្ទុយទៅវិញវាគឺជាពាក្យដែលបានសង្កត់ធ្ងន់លក្ខណៈជាព្រះវិញដោយយោងទៅតាមដានីយ៉ែល 7:13 ។ ខ្ញុំក៏ឃើញ ក្នុងការដាក់ស្តែងពេលយប់នោះ មានមួយអង្គដូចជាមនុស្សជាតិ ទ្រង់យាងមកក្នុងពពកព្រះអាកាសទ្រង់យាងមកក្នុងព្រះដ៏មានព្រះធន្តពីបុរាណនោះ ហើយមានគេនាំចូលទៅចំពោះព្រះអង្គ។"នៅទីនេះជាព្រះបុត្រមនុស្សបានបង្ហាញពីលក្ខណៈរបស់ទ្រង់ ដោយអំណាចធ្វើការអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។ ដូចជាការដែលចង្អុលទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទដែលអាចផ្សះផ្សារវាងព្រះនិងមនុស្សលោក យេស៊ូក៏ ផ្ទាល់បានបង្ហាញដល់ពួកយើង។

យើងបានឃើញការចាប់ផ្តើមនៃចលនាដ៏លឿនដោយព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទនៅក្នុងអត្ថបទនេះ។ ទ្រង់មិនបានចាប់ផ្តើមដោយប្រកាសមកដោយសំលេងខ្លាំងៗនោះទេ ប៉ុន្តែបានប្រកាសដោយជូនដំណឹងអ្នកស្មោះត្រង់វិញ ដែលជាអ្នកដែលបានស្តាប់សារ ដែលបានចែករំលែកសារនោះជាមួយនឹងអ្នកផ្សេងទៀត ហើយនិងជាអ្នកដែលបានចែករំលែកសារនោះជាមួយអ្នកមួយផ្សេងទៀត។ មូលហេតុសម្រាប់ការនេះគឺដោយសារតែព្រះចង់ដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសមកយើងតាមរយៈភាពល្ងង់ខ្លៅ ដើម្បីសង្គ្រោះយើងពីអំពើបាបវេទនារបស់យើង (I កូរិនថូស 1:23) ។

[ការងារ 3] ឈ្មោះ ()

I. ការអាន: សូមអានយ៉ូហាន 2: 1-25 និងការផ្តល់ចម្លើយត្រឹមត្រូវរបស់អ្នក។

1. នៅក្នុងយ៉ូហាន 2: 1-11 តើអ្វីដែលជាឧទាហរណ៍ដែលព្រះយេស៊ូបានបង្ហាញទៅមាតារបស់ទ្រង់? (លូកា 2:51, យ៉ូហាន 19: 26-27)
2. ពេលណាដែលជាវេលារបស់ខ្ញុំដែលដំណឹងល្អលោកយ៉ូហានចង្អុលឆ្ពោះទៅរក? (2:4, 7:30, 8:20, 12:23, 27, 13: 1 17: 1)
3. គួរផែនទីនៃអ៊ីស្រាអែលនិងសម្គាល់ទីតាំងដូចខាងក្រោម: ភូមិកាណាកាពើណាមក្នុងស្រុកកាលីឡេ, ភូមិណាសារ៉ែត, ក្រុងយេរូសាឡឹម និង ភូមិបេថានី។
4. មាតិកាយ៉ូហាន 2: 13-15 គឺទាក់ទងនឹងបុណ្យរបស់សាសន៍យូដា។ សូមអាននិក្ខមនំ 12: 1-20 និង លេវីវិន័យ 23: 1-8 និង ពន្យល់ពីផ្ទៃដីប្រវត្តិនៃពិធីបុណ្យនីមួយៗ។
5. ចូរនិយាយអត្ថន័យទ្រឹស្តីនៃការដូចខាងក្រោមនេះ: បុណ្យរំលង ដំណាក់របស់បិតាខ្ញុំនិងព្រះវិហាររបស់ទ្រង់។ និងចូរនិយាយនៅក្នុងលក្ខណៈស្តង់ដារនៃព្រះគម្ពីរ។

II. ពិនិត្យឡើងវិញ: បន្ទាប់ពីបានអានមេរៀនទី 3, ចូរឆ្លើយសំណួរដូចខាងក្រោម។

1. បេសកកម្មរបស់លោកយ៉ូហានបាទីស្តជាអ្នកនាំរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាអ្វី?
2. តើពួកយូដាបានយល់ច្រឡំពីការយាងមករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកហោរា និង អេលីយ៉ានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដោយរបៀបណា?

III. គំនិតចូលទៅការបើកសំដែងដែលស៊ីជម្រៅ: សូមអានយ៉ូហាន 2:24 និងចូរឆ្លើយជាមួយនឹងការយល់ដឹងរបស់អ្នក។

មេរៀនទី 4 ព្រះអង្គដែលសម្តែងការអស្ចារ្យ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

- 1 ព្រះយេស៊ូវដែលអង្គុយលើទីលំនៅដែលខ្ពស់ក្នុងចំណោមព្រះគ្រីស្ទគឺព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះដែលបានប្រទាននូវការអស្ចារ្យ។
 - 1) ជាអ្នកផ្លូវការ ជាស្ពាន និង កូនកំលោះ - សញ្ញាដែលកើតឡើងក្នុងពិធីរៀបការនៅភូមិកាណាក្នុងស្រុកមួយ បានបង្ហាញដែលជាការផ្ដើមនេះមានលក្ខណៈនៃក្រសួងការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
 - 2) មនុស្សពីរនាក់ដែលបានលុតជង្គង់ចុះ - វាជាគោលការណ៍ធម្មតាដើម្បីផ្តល់ផលផ្លែតាមរយៈការគោរពស្តាប់បង្គាប់។
 - 3) អ្នកបម្រើម្នាក់ដែលចាក់ទឹកចូលពាងមួយ - គោលការណ៍នៃការស្តាប់បង្គាប់នៃជីវិតរបស់ព្រះដែលជាព្រះមេស៊ីដែលគ្រប់គ្រង។
 - 4) ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅក្នុងរង្វង់ - មានតែអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាចំណុចកណ្តាលនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ដែលមានអត្ថន័យ។
2. នៅលើផ្ទាំងនៃពន្លឺដែលខ្លាំងក្លានៃព្រះវិហារ - ព្រះគ្រីស្ទគឺជាអង្គដែលបានសម្រេចបំពេញព្រះវិហារ។
 - 1) ព្រះគ្រីស្ទសម្អាតព្រះវិហារ - ទ្រង់បានបង្ហាញអត្តសញ្ញាណនៃព្រះមេស៊ីនិងកិច្ចការរបស់ទ្រង់តាមរយៈការសម្អាតព្រះវិហារ។
 - 2) បុរសម្នាក់ដែលបានលុតជង្គង់ចុះនៅក្នុងរង្វង់ - គម្ពីរបានសារភាពថាការជឿលើព្រះសម្រាប់ទ្រង់ផ្ទាល់ប្រសើរជាងការជឿទៅលើទ្រង់គ្រាន់តែសម្រាប់អព្វហេតុ។
 - 3) ឈើឆ្កាងនៅលើលំហ - ព្រះវិហារដ៏ពិតតែមួយគត់គឺជាព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់។

មេរៀនទី 4 ព្រះអង្គដែលធ្វើការអស្ចារ្យ

1. អត្ថបទ៖ ឃ្លីហាន 2: 1-25 [1-11,12, 13-22,23-25]

2. ខដើមចម្បង៖ ឃ្លីហាន 2:16

3. ការស្ទង់មតិ៖

(1) ចាប់ពីអារម្ភកថាមក អត្ថបទបាននិយាយពីសិរីល្អនៃព្រះបុត្រានិងបង្ហាញថាទ្រង់ជាព្រះមេស៊ី។ សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះមេស៊ីត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញជានិច្ចដោយការអស្ចារ្យ (1-11) ។ ទ្រង់បានសម្តែងអត្តសញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជាព្រះមេស៊ីនិងការងារនាពេលអនាគតរបស់ទ្រង់ដោយការសំអាតព្រះវិហារ (13-22) ។ ប្រូតេស្តង់គឺជាសាសនាដែលផ្លាស់ប្តូរពិភពលោក និង សម្រេចបំពេញព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ លោក Trench បានឱ្យដឹងថាការប្តូរអំពីព្រឹត្តិការណ៍នៃទឹកទៅជាស្រាទំពាំងបាយជូរនេះ ទ្រង់បានយាងមកញែកជីវិតរបស់មនុស្សនៅក្នុងពេលរីករាយនិងពេលទុក្ខព្រួយ។ ហេតុផលដែលទ្រង់យាងមកក្នុងមង្គលការ បានបើកសំដែងពីលក្ខណៈនៃព័ន្ធកិច្ចដែលបរិសុទ្ធនាពេលអនាគត។ ទ្រង់មិនមែនជាលោកយ៉ូហានបាទីស្តមួយទៀត ដែលជាមេដឹកនាំនៅវាលរហោស្ថានឬការនៅដាច់ពីមនុស្ស។ ទ្រង់ជាម្នាក់ដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធមនុស្សនៅក្នុងក្រុមជំនុំ។

4. ការពន្យល់៖

មានការអស្ចារ្យជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរនេះ។ ការអស្ចារ្យដែលកើតឡើងជាអំណាចនៅការដែលមើលមិនឃើញ ចូលទៅក្នុងពិភពធម្មជាតិមួយ។ ដោយសារតែព្រះជាអ្នកបង្កើតនៃពិភពលោក គឺជាអង្គដែលផ្គត់ផ្គង់ ដែលទ្រង់ទ្រទ្រង់គ្រប់ទាំងរបស់ដែលបានបង្កើតមក ដោយគម្រោងការរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ យើងគួរតែទទួលស្គាល់ថារាល់ចលនានៃពិភពលោក ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការអស្ចារ្យ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ថាការអស្ចារ្យដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរ នោះគឺខុសគ្នាពីការអស្ចារ្យផ្សេងទៀត ចាប់តាំងពីមានការអស្ចារ្យក្នុងព្រះគម្ពីរគឺជាមធ្យោបាយនៃការបើកសម្តែង ដែលជាទីដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសំដែង

អង្គទ្រង់ផ្ទាល់។ ដូច្នេះវាត្រូវបានគេហៅថាជាសញ្ញាមួយ។ ការអស្ចារ្យក្នុងព្រះគម្ពីរត្រូវបានចាត់ទុកថាជាប្រភេទបែបនេះ ព្រោះវាបានបង្ហាញនូវបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់។

1. អង្គដែលប្រទានទីសំគាល់ (1-11)

ជាដំបូងនៃការទាំងអស់ព្រះអម្ចាស់មានចេតនាដើម្បីបង្រៀនសិស្សរបស់ទ្រង់ខណៈពេលដែលទ្រង់រស់នៅជាមួយនឹងពួកគេ 1 សប្តាហ៍។ ពួកសិស្សដែលជាគ្រឹះនៃពួកជំនុំដែលនឹងត្រូវបានគេឱ្យក្លាយទៅជាសាវ័កដែលនឹងបង្កើតក្រុមជំនុំ (អេភេសូរ 2:20) ។ បន្ទាប់ពីពីរ ថ្ងៃចាប់តាំងពីណាថាណែលត្រូវបានត្រាស់ហៅដោយព្រះគ្រីស្ទជា ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានគេអញ្ជើញឱ្យទៅចូលរួមក្នុងឱកាសមង្គលការនៅភូមិកាណាក្នុងស្រុកកាលីឡេ។ នៅទីនេះ ការអស្ចារ្យប្តូរទីកន្លែងទៅស្រាទំពាំងបាយជូរនោះបានសំដែងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ហើយពួកសិស្សបានជឿថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះគ្រីស្ទ (11) ។ នៅពេលដែលយើងសង្កេតឃើញព្រឹត្តិការណ៍នេះយើងបានរកឃើញធាតុសំខាន់មួយដែលត្រូវបានរួមបញ្ចូលទៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ។

ជាដំបូងសូមគិតពីជំនឿរបស់ម៉ារី។ បទគម្ពីរមិនបានផ្តល់រឿងរបស់នាងជាច្រើនទំព័រទេ ។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងអានពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានសរសេររបស់នាង (Lk1: 26-38, 46-46) យើងបានដឹងសម្រស់នៃស្ត្រីស្មោះត្រង់ម្នាក់នេះ។ នាងជាស្ត្រីម្នាក់ដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះ ដែលស័ក្តិសម ដែលបានកម្មសិទ្ធិរបស់ពង្សាវតាររបស់ព្រះបាទដាវីឌនិងបានផ្តល់កំណើតដល់ព្រះបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ យើងសង្កេតឃើញថានាងម៉ារីបានស្នាក់នៅរួចទៅហើយនៅក្នុងផ្ទះការ វាបានបង្ហាញថានាងជាសាច់ញាតិនៃគ្រួសារអាពាហ៍ពិពាហ៍មួយនេះ (1)។ ដូចគ្នានេះផងដែរនាងបានដឹងការពិតដែលថាស្រាវនេះគឺនៅសល់ដើម្បីផ្គត់ផ្គង់រយៈពេលខ្លីនៅក្នុងផ្ទះដែលនាងបានបម្រើការសម្រាប់ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ដូច្នេះទើបនាងអាចជូនដំណឹងនេះដល់ព្រះយេស៊ូវ។ ការស្នើរទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់គឺសកម្មភាពនៃជំនឿ។ វារួមបញ្ចូលចិត្តនៃការរំពឹងទុកសម្រាប់ការអស្ចារ្យដោយដឹងថាព្រះយេស៊ូវអាចធ្វើការអស្ចារ្យបាន។ នាងម៉ារីជាដំបូងបំផុតជឿព្រះយេស៊ូវជាព្រះមេស៊ី ហើយនៅក្នុងអំណាចដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់។ នាងម៉ារីដែលបានជឿលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ "ហើយនាងម៉ារីថា: ខ្ញុំនេះជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះអម្ចាស់! ដូច្នេះចូរឲ្យសំរេចដូចពាក្យលោកចុះ រួចទៅតាក់ថយចេញពីនាងបាត់ទៅ"(លូកា 1: 38)។ ប្រហែល 27 ឆ្នាំកន្លងមកហើយនាងបានសារភាពសេចក្តីជំនឿរបស់នាងដើម្បីទទួលយកការសន្យានៃការព្រួយបារម្ភជាទេវតាដោយផ្ទាល់។ នាងមានការធានាលើសេចក្តីជំនឿលើវិទ្យុអំណាចរបស់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយស្តាប់តាមដោយដឹងពីផលប៉ះពាល់នឹងត្រូវបានលេចមក (លូកា 1:38, ហេ 4: 2) ។ ជំនឿរបស់នាងត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងការជំរុញលើក

ទឹកចិត្តរបស់នាងទៅពួកអ្នកបំរើថា: “មាតាទ្រង់ក៏ប្រាប់ដល់ពួកបាវថា ការអ្វីដែលលោកប្រាប់ឲ្យធ្វើ នោះ ត្រូវធ្វើចុះ។ (5) ។” ទោះបីជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយគ្មានការផ្លាស់ប្តូរ ចុចមួយ ឬ ក្បៀសនៃព្រះបន្ទូល (អេសាយ 55: 6-11) វាជាគោលការណ៍ធម្មតាដើម្បីបង្កើតផលផ្លែបាន ដោយមធ្យោបាយនៃការងាររបស់មនុស្ស។ ដូច្នេះការស្តាប់បង្គាប់ដោយផ្ទាល់ទៅព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺមាន តម្លៃណាស់។ លោកលូទើបាននិយាយថាការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងការអស្ចារ្យទៅទៀត។

“តែព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលតបថា: មាតាអើយ តើការនោះអំពល់អ្វីដល់យើង ពេលវេលាខ្ញុំមិនទាន់ មកដល់ទេ។” បើទោះបីជាការពិតដែលថារបៀបនិយាយរបស់ទ្រង់ហាក់ដូចជាសោះកក្រោះ តែពិតជាបាន បង្ហាញពីអត្តសញ្ញាណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ បើទោះជាជាមួយខាងសាច់ឈាមរបស់ព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ នាងជាមនុស្សមានបាបដែលត្រូវការសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ កិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាការ អស្ចារ្យដាច់ខាតថានាងមារីមិនអាចជ្រៀតជ្រែកបានឡើយ។

នៅទីនេះ “ពេលវេលារបស់ខ្ញុំ” គឺជាផ្នែកមួយនៃលក្ខខណ្ឌដែលជាកន្លែងដែលព្រះអង្គបានអះអាង ថាទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទ នោះវាចង្អុលទៅពេលដែលទ្រង់គួរតែបានទទួលសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គតាមរយៈការ សុគតរបស់ទ្រង់នោះ។ ការឆ្លើយតបនេះរួមបញ្ចូលសេចក្តីសន្យាដែលបានឆ្លើយតបទៅនឹងសំណើរនៃសេចក្តីជំនឿរបស់នាងមារី។

បន្ទាប់មកទៀតសូមគិតអំពីការស្តាប់បង្គាប់របស់អ្នកបំរើ។ ដោយយោងតាមការលើកទឹកចិត្តរបស់ នាងមារីដែលចេញមកពីជំនឿ ការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកអ្នកបម្រើដែលបានបង្ហាញឱ្យដឹងថាអាពាហ៍ពិពាហ៍ កាណាអាចនឹងត្រូវបានកើតឡើងដោយព្រះគុណនៃព្រះ។ ពួកគេបានស្តាប់បង្គាប់បើយោងតាមគោល ការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់ពួកគេ: ចូរធ្វើអ្វីដែលលោកប្រាប់ឲ្យធ្វើ។ ពាក្យដែលបង្គាប់ថា “បំពេញពាងទឹក” គឺ ជាពាក្យបញ្ជាដែលបង្ហាញថាយើងមិនអាចស្តាប់តាមព្រះអម្ចាស់គ្រាន់តែជាការវែកញែករបស់យើងឡើយ។ នៅពេលដែលពួកគេមិនមានស្រាទំពាំងបាយជូរ ពាក្យបញ្ជារបស់ទ្រង់ ឲ្យទៅបំពេញទឹករហូតដល់ មាត់ពាង អាចនឹងគួរឱ្យអស់សំណើចណាស់។ ប៉ុន្តែលើសពីនោះ យើងដឹងថាយើងគួរតែប្រតិបត្តិតាមព្រះ បន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់គឺជាអង្គអាទិករដែលមានសព្វញ្ញាណ ដែលបានបង្កើតរបស់សព្វសារពើដោយ លំដាប់លំដោយរបស់ទ្រង់ មិនមានអ្វីដែលគាត់មិនអាចបានបង្កើតមកឡើយ (ភីលីព 3:14)។ ទោះបីជា គំនិតរបស់មនុស្សយើងអាចនឹងមានអារម្មណ៍ប្រឆាំង ការគិតរបស់ទ្រង់នោះគឺជាធម្មជាតិ។ ដូចជាការនេះ ដែរទោះបីផ្ទុយនៅក្នុងបទគម្ពីរជាច្រើនត្រូវបានយល់ច្រឡំដោយសារមនុស្ស វាគឺជាធម្មជាតិដូច្នេះការគិតពី រឿងទាំងនេះដោយអំណាចដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្ដារបស់ទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ។ សូម្បីតែប្រសិនបើ

រឿងទាំងនេះមានលក្ខណៈផ្ទុយទៅនឹងគំនិតរបស់មនុស្ស វាគឺជាធម្មជាតិដូច្នេះដោយគំនិតរបស់គេ។ មនុស្សជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរមានការផ្ទុយគឺត្រូវបានទទួលស្គាល់ថា ជាការដែលមានរឿងធម្មជាតិដោយ អនុវត្តសព្វញ្ញាណរបស់ទ្រង់។ គោលបំណងដែលព្រះអម្ចាស់ទាមទារការស្តាប់បង្គាប់នេះគឺដើម្បីសម្រេច កិច្ចការរបស់ទ្រង់តាមរយៈយើងហើយធ្វើឱ្យយើងនៅជាប់នឹងទ្រង់ ហើយរស់នៅក្នុងជីវិតថ្មី (យ៉ូហាន 15: 1-11) ។

ពួកអ្នកបំរើបានសំដែងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់ដ៏មានតម្លៃនេះ។ ពួកគេ បានបំពេញពាងថ្មប្រាំមួយជាមួយទឹកដើម្បីរហូតដល់មាត់ពាង។ បរិមាណនៃសក្តានុពលនេះគឺប្រហែល 77 លីត្រ ឬ 115 លីត្រ (100-150 លីត្រ) និងពិធីនៃការបន្សុតនេះកម្មសិទ្ធិនៃប្រពៃណីរបស់ចាស់ (ម៉ាកុស 7: 3) ។ បន្ទាប់មកទៀតគាត់បានយកស្រាបានឱ្យទៅឲ្យប្រធាននៃពិធីនេះ។ រំពេចដែលប្រធានពិធីភ្នក់ទឹកដែល បានប្រែទៅជាស្រា ដោយការអស្ចារ្យ ដែលវិទ្យាសាស្ត្រមិនអាចពន្យល់បាន ប្រធានដែលមិនបានដឹងមូល ហេតុបានសរសើរ និងបាននិយាយទៅគាត់ថាៈ គ្រប់គ្នាបម្រើស្រាល្អជាលើកដំបូង ហើយនៅពេលដែល មនុស្សបានស្រវឹងបន្ទាប់មកស្រាមិនល្អ។ ប៉ុន្តែអ្នកបានទុកស្រាឆ្ងាញ់មកទល់ឥឡូវ "(10) ។ ការសរសើរពិត ជាគួរតែជារបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដោយសារតែភាពល្ងង់ខ្លៅខាងវិញ្ញាណ ពួកគេមិនបានដឹងថាអ្វីពិតប្រាកដ ដែលមនុស្សថ្វាយសិរីរុងរឿងឡើយ។ មានតែពួកអ្នកបម្រើដែលបានប្រតិបត្តិតាមបញ្ជារបស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេទើបអាច ដោយសារតែពួកគេខ្លួនឯងប្រយ័ត្នប្រយែងបានដឹង ថាគោលបំណងនៃព្រឹត្តិការណ៍នោះ។

ទោះបីជាមនុស្សភាគច្រើននឹងជឿថាព្រះម្ចាស់នៃពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍នេះគឺជាប្រធានការ ឬកូន កំលោះនិងកូនក្រមុំ ការពិតគឺថាម្នាក់ដែលបានរីករាយនឹងព្រះគុណពិតប្រាកដនោះមានតែគ្រាន់តែពួកអ្នក បម្រើប៉ុណ្ណោះ។ ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលមិនត្រូវផ្ដោតលើព្រះអម្ចាស់នោះនឹងគ្មានន័យទេ។ ដូចគ្នានេះផង ដែរអ្នកដែលមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មិនអាចស្នាក់នៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះអម្ចាស់ហើយមិន អាចចូលរួមការរីករាយរបស់ទ្រង់បានឡើយ។ ទោះបីជាអ្នកបំរើទាំងនោះនៅកន្លែងទន់ទាប នៅពេលដែល ពួកគេបានស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ពួកគេបានក្លាយជាឧបករណ៍របស់ទ្រង់និងបានចូលរួមក្នុងការអ ស្ចារ្យដែលអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេទទួលបានបទពិសោធន៍និងរីករាយជាមួយការរីករាយអស្ចារ្យណាស់។

អព្វគហេតុនេះជាសញ្ញាដំបូងដែលជាទីដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញឱ្យដឹងពីចេស្ដា សេចក្តី ស្រឡាញ់និង សិរីរុងរឿង។ ទំនាយរបស់អេសាយ 55: 1-5 បានសម្រេច (វិវរណៈ 22:17) ។ ហើយអត្ថបទ

បានសង្កត់ធ្ងន់លើការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេនៅក្នុងគោលបំណងដើម្បីបង្ហាញពីគោលការណ៍នៃជីវិត របស់រាស្ត្ររបស់ព្រះ។ អ្នកដែលចង់រីករាយនឹងព្រះពររបស់ព្រះ គួរតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់។

2. អ្នកដែលមានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីសំអាតព្រះវិហារ (13-25)

ជាទូទៅ វាត្រូវបានគេគិតថាព្រះយេស៊ូវយាងចុះទៅក្រុងកាពើណ៍មជាមួយមាតាព្រមទាំងបងប្អូន និងសិស្សរបស់ព្រះអង្គនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃខែកុម្ភៈឬថ្ងៃដំបូងនៃខែមីនានៅថ្ងៃទី 27។ នេះគឺជាកន្លែងស្រុក កំណើតទ្រង់រស់នៅជាមួយយ៉ាកុបនិងលោកយ៉ូហានដែលបានក្លាយជាស្នូលនៃការព័ន្ធកិច្ចជាសាធារណៈ របស់ទ្រង់នៅក្នុងពេលអនាគត។

បន្ទាប់ពីបានស្នាក់នៅក្រុងកាពើណ៍មសម្រាប់អស់ពេលមួយរយៈ ព្រះអម្ចាស់បានឡើងទៅក្រុងយេ រូសាឡឹម។ គោលបំណងនៃការធ្វើដំណើររបស់ទ្រង់គឺដើម្បីចូលរួមចូលទៅក្នុងពិធីបុណ្យរំលងដែលត្រូវ បានរក្សាទុកសម្រាប់ប្រាំពីរថ្ងៃ ហើយប្រកាសដំណឹងល្អដល់មនុស្សដែលមកពីស្រុកនីមួយៗ។ ឱកាស បុណ្យរំលងនេះគឺជាពិធីបុណ្យធំបំផុតដែលសាសន៍យូដាបានរីករាយជាមួយការប្រារព្ធ សេចក្តីប្រោស លោះពីស្រុកអេស៊ីបនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកម៉ូសេ។ មុនពេលពួកគេត្រូវបានដោះលែងចេញពីការ គៀបសង្កត់របស់ជនជាតិអេស៊ីបដែលបានសម្លាប់កូនប្រុសច្បងរបស់ជនជាតិអេស៊ីបទាំងអស់ដែលបាន ចូលមកពួកគេ។ មានតែផ្ទះរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលបានសង្គ្រោះដោយឈាមរបស់កូនចៀមលាប នៅលើក្របទ្វាររបស់ពួកគេ។(និក្ខមនំ 12: 123-20, 13: 2,12)។ ពិធីបុណ្យនេះត្រូវបានគេរក្សាអំឡុងខែ អាភី ប Aphib (រវាងខែមីនានិងខែមេសា) និងចាប់បន្ទាប់ពីនោះ ពិធីបុណ្យនំប៉ុងឥតដំបែនេះបានធ្វើឡើងពេល មួយសប្តាហ៍។ ជនជាតិយូដាបានធ្វើដំណើរទៅព្រះវិហារនៅក្រុងយេរូសាឡឹមដើម្បីនឹងប្រារព្ធពិធីបុណ្យ នេះ។

ពេលនោះព្រះអម្ចាស់បានសម្លឹងមើលនៅកន្លែងកើតហេតុគួរឱ្យស្តាប់ខ្លឹមនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ។ ដូចដែលយើងបានឃើញនៅក្នុងខគម្ពីរ 14-16 ពួកគេបានធ្វើកន្លែងសំរាប់អធិស្ឋានចូលទៅជាទីផ្សារលក់ដូ រ។ "ហើយទ្រង់បានប្រាប់អ្នកលក់ព្រាបនោះថា: ចូរយករបស់ទាំងអស់នេះចេញទៅ កុំយកដំណាក់ព្រះបិតា ខ្ញុំធ្វើជាកន្លែងលក់ដូរ"(16) ។ ពាក្យទាំងនេះមិនមានន័យដើម្បីថ្កោលទោសចំពោះការងារនៃការលក់នោះ ទេ ប៉ុន្តែជំនួសឱ្យការនោះវិញបានកំណត់ឃើញថាពួកគេមិនគួរប្រឡងទីបរិសុទ្ធជាមួយនឹងការខាងសាច់ ឈាមឡើយ។ នៅពេលនោះបុរសម្នាក់បានលក់សត្វ នៅព្រះវិហារ និង អ្នកប្តូរប្រាក់នៅព្រះវិហារដើម្បី ជួយដល់មនុស្សដែលបានមកពីចម្ងាយ (និក្ខមនំ 30:13) បណ្តាលឱ្យតំណាក់នៃការអធិស្ឋានក្លាយទៅជា

សំបុកចោរទៅវិញនោះទេ។ ទោះបីយើងត្រូវការដើម្បីស្វែងរកភាពងាយស្រួលដល់មនុស្ស ប្រសិនបើ យើងបាត់បង់ផលប្រយោជន៍ខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងកន្លែងនោះ ព្រះអម្ចាស់មិនសព្វព្រហ្មទ័យឡើយ (អេសាយ 56: 7, យេរេមា 7:11) ។

នៅថ្ងៃនោះអំពើពុករលួយខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកសាសន៍យូដាមានកាន់តែខ្លាំង។ សុន្ទរកថាទីពីរនៃ ការលាងសម្អាតព្រះវិហារព្រឹត្តិការណ៍នៅក្នុងដំណឹងល្អទាំងបី (ម៉ាថាយ 21: 12-13, ម៉ាកុស 11: 15-17, លូកា 19: 45-46) កើតឡើងនៅពេលចុងក្រោយនៃព័ន្ធកិច្ចជាសាធារណៈបានបង្ហាញឱ្យឃើញ ការព្រមានមិន ឱ្យធ្វើឲ្យព្រះវិហារនេះបានក្លាយទៅជាសំបុកចោរ។ វាបានបង្ហាញជាការបញ្ជាក់ធ្ងន់ធ្ងរបន្ថែមទៀតដែល ចង្អុលទៅកាន់អំពើបាចុងគ្រាចុងក្រោយ។ ជាលទ្ធផលនៃការបកស្រាយខុសនៃក្រឹត្យវិន័យ ការស្តីបន្ទោស នេះបានបង្ហាញថាពួកគេបានគិតគូរប្រពៃណីទំនៀមទំលាប់របស់ពួកអ្នកចាស់ទុំសំខាន់ជាងដោយតាមរយៈការថែទាំរូបរាងរបស់ពួកគេជាជាងការសភាពខាងក្នុងរបស់ពួកគេ និងដោយការផ្លាស់ប្តូរចុងបញ្ចប់ នោះសំរាប់ជាប្រយោជន៍។ ជាចុងក្រោយ ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធ្ងន់ដោយការសម្លាប់ព្រះមេស៊ី លើលើឆ្កាងដែលបានយាងចុះមកផែនដី។

នៅទីនេះព្រះអម្ចាស់ដែលបានបង្កើតការបញ្ញត្តិដល់គេ ហើយស្តីបន្ទោសគេក្នុងអំឡុងពេល ព្រឹត្តិការណ៍នៃព្រះអម្ចាស់សំអាតព្រះវិហារ។ ដោយមិនកំចាត់កំចាយលុយនោះទេ តែទាញយកតុប្បូរប្រាក់ ផ្តាច់ចុះ ហើយដោយទុកឲ្យម្ចាស់គេស្វែងរកដោយខ្លួនគេនៅទីនោះ។ ដូចជាមិនបានលែងព្រាទៅលើខ្យល់ នោះទេ តែផ្តល់ឱ្យពួកគេត្រឡប់ទៅម្ចាស់សម្រាប់ភាពងាយស្រួលរបស់ពួកគេ ទ្រង់បានបង្ហាញពីគោល ការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់មេស៊ី។ សកម្មភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់បែបនេះ បានគោរពទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ ប្រទេសជិតខាងរបស់យើង និង មិនភ្លេចសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់នៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។

ខ 16 និយាយថា: រួចមានបន្ទូលទៅអ្នកលក់ក្រាបថា: ចូរយករបស់ទាំងនេះចេញទៅ កុំយកដំណាក់នៃ ព្រះវិចិត្រ ធ្វើជាផ្ទះជំនួញឡើយ។ ប្រោសស្លាយ Grosheide ដែលជាអ្នកអត្ថាធិប្បាយជនជាតិហូឡង់ម្នាក់ ដែលបានបកប្រែថាវាគឺជាវិធីមួយដើម្បីបង្ហាញពីគោលបំណងនៃការហេតុបានជាទ្រង់បានយាងមកក្នុង ពិភពលោកនេះ។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេង ទ្រង់បានយាងមកក្នុងពិភពលោកដើម្បីស្វែងរកអំណាចចេស្តារបស់ព្រះ វិចិត្រដែលបញ្ជូនទ្រង់មកចូលនៅក្នុងពិភពលោកនេះ។ "នៅទីនេះ: "ព្រះវិចិត្រ" បង្ហាញថាមានតែព្រះ យេស៊ូវគឺជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូចជាក ម៉ាទ្សាតី 3: 1-3 បង្ហាញឱ្យដឹងថាទ្រង់បានចូលមក ក្នុងពិភពលោកនេះសំរាប់ភាពបរិសុទ្ធនៃកុលសម្ព័ន្ធលេវី និងដើម្បីស្វែងរកសិរីល្អនៃព្រះដែលបានធ្លាក់ចុះ មកលើផែនដី និង ដើម្បីថ្វាយពួកគេទៅកាន់ព្រះវិចិត្រ។

យើងរកឃើញការឆ្លើយតបពីរទៅនឹងកិច្ចការនេះ។ ជាដំបូងពួកសិស្សនឹកឃើញនៅក្នុងទំនុកតម្កើង 69:9 "ដ្បិតសេចក្តីឧស្សាហ៍ដល់ដំណាក់ទ្រង់ បានស៊ីបង្ខិនទូលបង្គំ ឯសេចក្តីគួរតិះដៀលទាំងប៉ុន្មានដែល គេដៀលដល់ទ្រង់។ ដែលសំដៅទៅមេស៊ីនិងយល់អត្ថន័យពិតនៃអ្វីដែលទ្រង់បានធ្វើ ។ ព្រះអម្ចាស់មាន សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ព្រះវិបិតារបស់ទ្រង់ជានិច្ច។ ទ្រង់បានលះបង់អង្គទ្រង់ ផ្ទាល់ដើម្បីសម្រេចបំណងប្រាថ្នាចុងក្រោយរបស់ទ្រង់ដែលព្រះវិបិតាបានប្រទានឱ្យទ្រង់និងទីបំផុតទ្រង់ បានបំពេញការនោះ (យ៉ូហាន 19:30) ។

ទីពីរពួកអាចារ្យនៃសាសន៍យូដាបានសួរអ្នកប្រឆាំងលោកថា: តើអ្នកបង្ហាញទីសំគាល់អ្វីដោយធ្វើ ការទាំងនេះ? គេរកសញ្ញាសំគាល់ដោយការមិនជឿ។ ការបដិសេធសេចក្តីពិតគឺជាបញ្ហាមួយ ប៉ុន្តែជាបញ្ហា ធ្ងន់ធ្ងរថែមទៀតប្រសិនបើដឹងថាសេចក្តីបិតមិនបានត្រឹមត្រូវ។

ជាការពិតណាស់ពួកគេមិនបានអើពើពីសេចក្តីពិត។ ទោះបីជាពួកគេបានអះអាងថាពួកគេស្គាល់ក្រឹត្យវិ ន័យបានយ៉ាងល្អ ហើយរង់ចាំសម្រាប់ព្រះមេស៊ីនោះពួកគេបានឈរមាំមួនទាស់នឹងព្រះមេស៊ីដែលជា ប្រភពនៃសេចក្តីពិត។ ដូច្នេះសូម្បីតែនៅពេលដែលពួកគេបានជួបព្រះមេស៊ីដែលជាប្រភពនៃសេចក្តីពិត ឆាប់ពួកគេបានជំទាស់នឹងទ្រង់។

ព្រះអម្ចាស់បានលាតត្រដាងនូវអត្តសញ្ញាណរបស់ព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់និងកិច្ចការរបស់ព្រះមេស៊ីរបស់ ទ្រង់តាមរយៈព្រឹត្តិការណ៍នេះ។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលតបទៅគេថា: បំផ្លាញព្រះវិហារនេះចោលហើយ ក្នុងរវាងបីថ្ងៃខ្ញុំនឹងសង់ឡើងវិញ(19)។ ខនេះបានថ្លែងពីការស្លាប់និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់ ផ្ទាល់នឹងត្រូវគេនឹងសម្លាប់ដោយដែរបស់សាសន៍យូដា (ម៉ាថាយ 26: 60-61) (បើយោងតាមយ៉ូសែបព្រះ វិហាររបស់ព្រះបាទហេរ៉ូដបានចាប់ផ្តើមក្នុងឆ្នាំ 20 មុនគស) ។ ដ្បិតសាសន៍យូដាបានយល់ច្រឡំនឹងការ ថ្លែងព្រះបន្ទូលនេះ ហើយត្រូវបានគេប្រើអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថាជាអន្ទាក់ដែលគេនឹងដាក់ ទោសដល់ទ្រង់ (20, ម៉ាថាយ 26:60-61) ។ ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ផងដែរមិនបានដឹងពីអត្ថន័យពិត តែបន្ទាប់ ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ទីបំផុតបានធ្វើពួកគេបានយល់ពីអត្ថន័យនិង ជឿលើបទគម្ពីរនិងព្រះបន្ទូល របស់ទ្រង់។ ការយល់ដឹងរបស់ពួកសាវ័កត្រូវបានរីកចម្រើនដោយសារតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់នោះ គឺជ្រៅ ដូច្នេះមុនពេលឆ្លងកាត់បទពិសោធរបស់មនុស្សនិងសកម្មភាពពិសោធន៍យើងមិនអាចដឹងដោយ ជាក់ស្តែងឡើយ។

ព្រះអម្ចាស់បានសំដែងសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ដោយស្នាក់នៅក្រុងយេរូសាឡឹមក្នុងកំឡុងពេលបុណ្យ រំលងនោះ។ ដូច្នេះមនុស្សជាច្រើនបានជឿលើព្រះនាមរបស់ទ្រង់ដោយមើលឃើញទីសំគាល់ដែលព្រះអង្គ

បានសម្តែង (23) ។ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់មិនអាស្រ័យលើពួកគេដោយសារ ទ្រង់បានដឹងថាអ្វីដែលមនុស្សមាន (24-25) ។ សេចក្តីជំនឿដែលជឿដោយមិនឃើញទីសំគាល់ជាសេចក្តីជំនឿពិតប្រាកដ។ បទគម្ពីរនេះបានសារភាពថាជំនឿជឿលើព្រះផ្ទាល់ គឺល្អប្រសើរជាងជំនឿដែលមានមូលដ្ឋានលើមើលឃើញសញ្ញាទៅទៀត។ ព្រះយេស៊ូវដែលមើលទៅនៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សពុករលួយជាងអ្វីទាំងអស់(យេរេមា17:9) មិនអាចផ្តល់កិច្ចការនៃប្រោសលោះរបស់ទ្រង់ដល់ពួកគេឡើយ។ មានតែព្រះអង្គទេដែលអាចសម្រេចបាននូវការប្រោសលោះនិងសេចក្តីសង្គ្រោះ។

3. ពិភពនៃដំណឹងល្អយ៉ូហាន - ព្រះយេស៊ូវគឺជាជីវិត

“ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា: ខ្ញុំជានំប៉ុងនៃជីវិត! អ្នកណាដែលមកក្នុងខ្ញុំលែងឃ្លានទៀតហើយ អ្នកណាជឿលើខ្ញុំនឹងមិនស្រេកទៀតដែរ។ ” (យ៉ូហាន 6:35)

[ការពន្យល់] អត្ថបទនេះគឺជាការពន្យល់នៃការបើកសំដែងដើម្បីពន្យល់ពីសញ្ញានំប៉ុងប្រាំដុំនិងត្រីពីរកន្ទុយ។ គោលបំណងនៃសញ្ញានេះមិនត្រូវបានបំពេញតម្រូវការរូបកាយឡើយ ប៉ុន្តែមានតែព្រះយេស៊ូវដែលជានំប៉ុងនៃជីវិត នំម៉ាណា និង ទឹករស់អស់កល្បជានិច្ចពិត។ ដោយសារតែវាមិននិយាយតែអំពីនំប៉ុង ប៉ុន្តែជាមួយនឹងទឹកផង។ វាមានន័យថាមានតែព្រះយេស៊ូវគឺជាជីវិត។ ខាងក្រោមនេះជាការសន្យាពីរគឺ: ការធានាអះអាងនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ នេះគឺជាការសន្យានៃភាពសម្បូរ ដែលមិនមានការស្រេកឃ្លាន និងមិនត្រូវឱ្យមានកាឃ្លាន ប៉ុន្តែការដែលមិនអាចមានការស្រេកក្នុងពេលវេលានិងក្នុងចន្លោះពិត។ នេះគឺជាអំណោយទានល្អបំផុតដែលយើងអាចទទួលបាននៅពេលដែលយើងទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង។ ប្រសិនបើយើងរីករាយនឹងស្តាប់ស្តាប់បន្ទាប់ពីការបរិភោគនំម៉ាណាពិតនិងផឹកទឹករស់ នឹងបានបរិភោគអាហារពិតនិងផឹកទឹកពិតគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ យើងគួរតែឃើញសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏រុងរឿងដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

[ការងារ 4] ឈ្មោះ ()

I. ការអាន: សូមអានយ៉ូហាន 3: 1-36 និងផ្តល់ឱ្យចម្លើយត្រឹមត្រូវចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម។

1. និយាយពីអត្តសញ្ញាណរបស់លោកនីកូដេម។ (ម៉ាថាយ 7: 50-52, 19:39)
2. តើ "ដែលនឹងត្រូវកើតជាថ្មីដោយទឹកនិងព្រះវិញ្ញាណ»មានន័យយ៉ាងណា?
3. សូមអានជនគណនា 21:4-9 និងបាននិយាយចំនុចដែលជាវាក្យក្រមទៅនឹងការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
4. ខ 31-36 គឺជាពាក្យរបស់លោកយ៉ូហានបាទីស្ត។ សង្ខេបពាក្យទាំងនេះដោយសង្ខេប។

II. ការពិនិត្យឡើងវិញ: អានមេរៀនទីនិងការឆ្លើយសំណួរដូចខាងក្រោម។

1. ចំណុចខុសគ្នារវាងការអស្ចារ្យក្នុងព្រះគម្ពីរនិងការអស្ចារ្យផ្សេងទៀតគឺជាអ្វី?
2. ការផ្ទុយគ្នានៅក្នុងបទគម្ពីរគឺជាមិនមែនជាការផ្ទុយគ្នាឡើយ។ តើអ្វីជាហេតុផល?

III. គំនិតទៅកាន់ការបើកសំដែងដែលស៊ីជម្រៅថែមទៀត: សូមអានយ៉ូហាន 3:16 ម្តងហើយម្តងទៀតនិងនិយាយអ្វីដែលអ្នកបានយល់។

មេរៀនទី 5 គ្រូដែលមកពីព្រះ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ផ្ទឹមនៃពន្លឺដែលរះនៅលើក្បាលរបស់កូនមាន់ - មានតែព្រះគ្រីស្ទទេដែលអាចធ្វើឲ្យយើងកើតជាថ្មីឡើងវិញ។
2. ផ្ទឹមពន្លឺដែលចែងចាំងពីខាងលើ - ការកើតជាថ្មីមានន័យថាត្រូវបានកើតពីស្ថានលើ។
 - 1) រូបភាពនៃពន្លកនៅលើគម្របនៃស៊ុត - ការកើតជាថ្មីមានន័យថាត្រូវបានដាំនៅក្នុងជីវិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
 - 2) សត្វព្រាហ្មនៅផ្នែកខាងស្តាំនៃគម្ពីរ - ការកើតជាថ្មីត្រូវបានធ្វើឡើងដោយព្រះបន្ទូលនិងព្រះវិញ្ញាណ។
 - 3) ផ្លែឈើពីរខាងក្រោមស៊ុត - លទ្ធផលពីរនៃការបង្ករបង្កើតសារជាថ្មី។
 - 4) ផ្លែឈើទីមួយនិងផ្លែឈើទីពីរ - វាផ្តល់នូវការកែប្រែចិត្តគំនិតដោយព្រះនិងជំនឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ។
 - (1) និមិត្តរូបសេចក្តីស្រឡាញ់នៅលើជ្រុងខាងស្តាំ - សហជីពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានកើតឡើង។
 - (2) និមិត្តរូបស្រឡាញ់ - ការរួបរួមនៃសេចក្តីស្រឡាញ់បានបង្ហាញនៅក្នុងយ៉ូហាន 3:16។
 - 1) ការផ្លាស់ប្តូរពីភាពងងឹតទៅជាពន្លឺ - លក្ខណៈនៃជីវិត-សេចក្តីស្រឡាញ់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។
 - 2) ត្រីកោណ - ប្រភពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ - ព្រះត្រៃឯក។
 - 3) រាស្ត្រដែលឆ្ពោះទៅរកត្រីកោណ - កម្មវត្ថុនៃសេចក្តីស្រឡាញ់- ពិភពលោកឬរាស្ត្រដែលបានរើសតាំង។
 - 4) សញ្ញាឈើឆ្កាង - កាដូនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ - ការយកចេញនូវការកាត់ទោសនិងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។
- (3) បុរសម្នាក់ដែលបានដាក់ចុះនៅលើដីនេះ - ជំនឿដែលសង្គ្រោះជាតំណាងឥរិយាបថដែលទទួលព្រះអម្ចាស់ជាធម្មតា។

មេរៀនទី 5 គ្រូដែលមកពីព្រះ

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 3: 1-36

2. ខគន្លឹះ៖ យ៉ូហាន 3: 5

3. ការស្ទង់មតិ៖

(1) មេរៀននេះត្រូវបានចែកចេញជាពីរផ្នែកយ៉ាងទូលំទូលាយ។ នេះជាការកត់សម្គាល់របស់លោក ជាលើកដំបូងនៅលើព្រះយេស៊ូដែលសំដៅទៅលើបង្រៀនការកើតជាថ្មីតាមរយៈលោកនីកូដេម (1-21) និង ការកត់សម្គាល់ដែលជាផ្នែកមួយទីពីរលើទីបន្ទាល់របស់លោកយ៉ូហានបាទីស្តអំពីព្រះយេស៊ូ (22-26) ។

4. ការពន្យល់៖

ដូចដែលយើងបានឃើញនៅក្នុងមេរៀនមុននេះព្រះអម្ចាស់ដែលបានព្យាករណ៍ក្នុងកិច្ចបម្រើនា ពេលអនាគតតាមរយៈការសម្អាតព្រះវិហារ បានបង្ហាញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គជាថ្មីម្តងទៀត (2:23) ។ ជនជាតិយូដាជាច្រើនជឿលើព្រះនាមព្រះយេស៊ូវដោយសារតែការអស្ចារ្យជាច្រើនរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់មិនបានដាក់អង្គទ្រង់ដល់ពួកគេ ដោយសារតែជំនឿដែលចេញមកពីការមើលឃើញទីសញ្ញាអាចជា ជំនឿមិនពិត (24) ។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមស្ថានភាពបែប មានមនុស្សម្នាក់ឈ្មោះនីកូដេមជាអ្នកដែលបាន ស្វែងរកព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់របៀបនៃសេចក្តីជំនឿពិតដែលព្រះអម្ចាស់អាចស្នាក់នៅបាន។ លើសពីនេះទៅទៀតយើងបានរកឃើញការនេះពីទីបន្ទាល់របស់លោកយ៉ូហានបាទីស្តជាអ្នកនាំសារ របស់ព្រះអម្ចាស់។ លោកយ៉ូហានបាទីស្តបានប្រកាសសារដូចគ្នាដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រកាស (3:18 និង 3:36) ។

1. គ្រូដែលមកពីព្រះ (1-2)

លោកនីកូដេមដែលជាមន្ត្រីដែលមានតួនាទីរបស់ជនជាតិយូដា ជាម្នាក់នៃគណៈដាវីស៊ី។ (1) នៅក្នុងសម័យលោកគឺជាគ្រូម្នាក់ដែលត្រូវបានគោរពដោយមនុស្សជាច្រើនដែលជាសមាជិកក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់នៃសាលាប្រជុំជាសាធារណៈ ដែលជាមុខងារខ្ពស់បំផុតនៃអ៊ីស្រាអែលមួយ។ នេះបង្ហាញថាកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវមានលក្ខណៈទាស់ប្រឈាំងនឹងរបស់ក្រុមមេដឹកនាំសាសនានៅក្នុងសម័យនោះ។ គាត់បានគិតថាជាលើកដំបូងថាព្រះយេស៊ូវជាហោរាដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់។ គាត់ហាក់ដូចជាត្លាយទៅជាអ្នកជឿម្នាក់ពីការទទួលបានការបង្រៀនរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ហើយបន្ទាប់បន្ទាប់ពីពីរឆ្នាំក្រោយមក នីកូដេមបានក្រោកឈរឡើងនៅសភាពមួយដើម្បីការពារ យេស៊ូវនៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាជាន់ខ្ពស់។ (យ៉ូហាន 7:50-52) និងបន្ទាប់ពីការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវលោកបានចែករំលែកការអម្ចាស់នៃលើកឡើងជាមួយនឹងលោកអាវីម៉ាខាសយ៉ូសែប។ (យ៉ូហាន 19:39)

យើងបានរកឃើញថាព្រះយេស៊ូវដែលបានចែករំលែកការសន្ទនាបីដងរវាងទ្រង់នឹងលោកនីកូដេម។ ឬពាក្យមួយទៀតថាការសន្ទនានៃការអោយ និង ការដកយកត្រូវបានប្តូរទៅជាប្រភេទនៃការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ជាដំបូងនៃការទាំងអស់ចូរយើងចូលទៅជិតពន្លឺរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយការមើលការសន្ទនារបស់ពួកគេ។

ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានគេអញ្ជើញឱ្យពិធីមង្គលការមួយពួកសិស្ស។ កិច្ចពិភាក្សាលើកដំបូងគឺជាពាក្យដែលនីកូដេមបានទទួលស្គាល់ពីអត្តសញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់។ "បុរសម្នាក់នេះបានមកគាល់ព្រះយេស៊ូវទាំងយប់ហើយទូលព្រះអង្គថាៈលោកគ្រូ យើងដឹងថាលោកជាគ្រូមកពីព្រះជាម្ចាស់ដ្បិតគ្មាននរណាអាចធ្វើទីសំគាល់ដូចដែលទ្រង់បានធ្វើទេ លុះត្រាតែព្រះគង់នៅជាមួយគាត់។ (2) ពាក្យរបស់នីកូដេមបានបង្ហាញថាលោកបានបង្ហាញថាគាត់បានព្យាយាមក្នុងការជឿដល់ទ្រង់តាមរយៈទីសំគាល់។ ទោះបីជានីកូដេមមិនបានធានាថាទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែគាត់បានព្យាយាមក្នុងការជឿលើហោរាដែលនៅជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់។ អ្នកដែលជឿលើព្រះអង្គដោយឃើញទីសំគាល់នឹងមានឥរិយាបថដែលមិននឹងនរឡើយ។ ការជឿលើព្រះអង្គដោយទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះវាមានតម្លៃលើសការជឿទ្រង់ដោយឃើញទីសំគាល់។ (យ៉ូហាន 20:29)

ចម្លើយនៃសំណើរបស់ព្រះអម្ចាស់មើលទៅហាក់ដូចជាការឆ្លើយតបផ្សេងៗគ្នា។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលតបទៅគាត់ថាៈ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលឆ្លើយថា ប្រាកដមែនខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា បើមិនបានកើតជាថ្មី នោះនឹងគ្មានអ្នកណាអាចនឹងឃើញនគរព្រះបានទេ(3)។ ចម្លើយគឺបញ្ហានៃការកើតជាថ្មី។ វាគឺជាមិនមែនជាការមើលងាយបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ទេ តែជាវាបានបង្ហាញបំណងរបស់គាត់ដើម្បីនឹង

ដោះស្រាយបញ្ហារបស់គាត់។ ជាការពិតអ្នកដែលមិនមានការកើតជាថ្មីឡើងវិញ នោះមិនអាចស្គាល់នគរ
របស់ព្រះបានឡើយ។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតបើមិនមានជីវិតថ្មីនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ គាត់មិនអាចស្គាល់
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនិងជឿលើទ្រង់បានឡើយ។ បន្ទាប់មកយើងចង់ជឿក្នុងព្រះគ្រីស្ទ (យ៉ូហាន 6:44) និង
ស្រឡាញ់ព្រះ (ហេព្រើរ 10:22) ហើយដើម្បីធ្វើឥរិយាបថល្អដោយសារតែយើងបានកើតជាថ្មីម្តងទៀត
ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង មិនមែនដោយអំណាចរបស់ខ្លួនឯងទេ។

ពាក្យដែលមិនអាចឃើញនគររបស់ព្រះជាម្ចាស់ មានន័យថាយើងមិនអាចស្គាល់ពីអំណាចរបស់
ព្រះដែលព្រះគ្រីស្ទបានចុះមកនៅក្នុងការចាប់កំណើតរបស់ទ្រង់។ ការយាងមករបស់ព្រះមេស៊ី ដែលព្រះ
គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានទាយទុកនិងការយាងមកនៃព្រះរាជ្យរបស់ទ្រង់ត្រូវបានសម្រេចបំពេញទៅហើយ (លូ
កា 11:20) ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពីសេចក្តីពិតដែលថាព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកហើយ។
អាណាចក្ររបស់ព្រះនេះត្រូវបានរីករាលដាលដូចជាគ្រាប់ពូជដ៏ល្អិតដែលធំធាត់ដោយការយាងមកជា
លើកដំបូងរបស់ព្រះយេស៊ូវរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃផែនដីដែលមានសិទ្ធិអំណាចពេញលេញ។ ដូច្នេះ
សម្រាប់មានតែរាស្ត្រនៃនគរដែលអាចដឹងពីភាពផ្អែមល្អៃដែលពេញដោយព្រះពរពីអាណាចក្រខាងលើ
ដែលនឹង ពូជពង្សទាំងអស់ដែលនឹងបានទទួល។

(2) សំណួរទីពីររបស់លោកនីកូដេមនោះគឺ “តើមនុស្សអាននឹងកើតម្តងទៀតនៅពេលដែលគាត់
មានអាយុច្រើនឬ? តើគេអាចចូលទៅក្នុងផ្ទៃម្តាយហើយកើតម្តងទៀតឬ? ” ។ វាបានបង្ហាញថាគាត់មិន
យល់មេរៀនដែលព្រះយេស៊ូវបាននិយាយអំពីការកើតជាថ្មីឡើយ។ ចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីសំណួរនេះ
ផ្ដោតទៅលើរឿងរ៉ាវនៃការកើតជាថ្មី។ ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយថា: ប្រាកដមែនខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដ
ថា បើមិនបានកើតអំពីទឹកហើយអំពីព្រះវិញ្ញាណ នោះគ្មានអ្នកណាអាចនឹងចូលទៅក្នុងនគរព្រះបានទេ” (5)
(សូមមើល 6-8។

ខាងក្រោមនេះការកើតជាថ្មីម្តងទៀតគឺគ្រាន់តែជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយ។ អាណូដេន ភាសាក្រិក
នៃពាក្យសារជាថ្មីន័យថា “ពីខាងលើ” ឬ “បន្ត” (5) ពាក្យនោះផ្ទាល់បានបង្ហាញលក្ខណៈនៃការកើតជាថ្មី
ជាក់ស្តែង។ ការកើតជាថ្មីចង្អុលទៅកាន់ការបង្កើតឡើងវិញដើម្បីធ្វើការពីខាងលើ ដែលមានន័យថាព្រះ
ទ្រង់អាចធ្វើបានការនោះ ប៉ុន្តែវាមានន័យថាមិនអាចទៅរួចដោយអំណាចរបស់មនុស្សឡើយ។

នៅក្នុងចម្លើយទីពីរព្រះយេស៊ូវបានពន្យល់ពីរបៀបនិងលទ្ធផលនៃការកើតជាថ្មី។ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបាន
បង្ហាញពីវិធីសាស្ត្ររបស់មនុស្សទេ។ មនុស្សមិនអាចកើតជាថ្មីដោយខ្លួនឯងបានឡើយ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់
បានបង្រៀនពីវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះដែលនឹងកើតជាថ្មីដោយទឹកនិងវិញ្ញាណ។ នៅទីនេះទឹករបស់ដែលប្រើ

សំរាប់នឹងលាងសំអាតអ្វីមួយ ដែលមានន័យថាជាភាពស្អាតខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (យេរេមា 31:23, អេសេគាល 36:25, 27:23) ។ ជាពិសេសទៀតការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវបានតភ្ជាប់ទឹកទៅនឹងវិញ្ញាណ ដើម្បីនឹងបង្ហាញថាទឹកនេះមិនអាចសំរេចបំពេញនូវការកើតជាថ្មីបានឡើយ។ (អេសេគាល 36:25-27)

កិច្ចការដែលព្រះជាម្ចាស់បានបន្សុតមនុស្សនោះគឺដោយការកើតជាថ្មី ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (អេសាយ 51:11 ប្រដាប់ 63: 10-11) ដូច្នេះយើងមិនគួរបដិសេធ ថាព្រះយេស៊ូវបានចូលរួមទៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយការកើតជាថ្មី។ នៅក្នុងអត្ថន័យថា ការកើតជាថ្មីរបស់គម្ពីរសញ្ញាចាស់និងសញ្ញាថ្មីដែលជាសំខាន់មានលក្ខណៈដូចគ្នា (ចោទិយកថា 30: 6) ។ មានតែការកើតជាថ្មីនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលជាការត្រៀមរៀបចំទុក នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានយ៉ាងពេញលេញហើយយ៉ាងពេញជាបរិបូរណ៍។ ដោយនៅក្នុងអត្ថន័យនេះព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថាព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាថ្ងៃដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលទ្រង់បានយាងចុះមកដើម្បីនឹងផ្តល់នូវព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (ម៉ាថាយ 11: ម៉ាកុស 1: 8 លូកា 3:16 យ៉ូហាន 1:33) ការផ្តល់ឱកាសឱ្យទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះមានន័យថាការកើតជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណដែលព្រះទ្រង់បានចាក់បង្ហូរដោយផ្ទាល់ទៅលើព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដូចជាការបង្ហូរទឹកដែរ។ ការនេះត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងការទទួលបុណ្យជ្រមុជនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃថ្ងៃបុណ្យថ្ងៃទីហាសិប។ ហេតុនេះហើយបានជាអ្នកដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់របស់គាត់ត្រូវបានកើតជាថ្មីឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនិងត្រូវបានចូលរួមទៅក្នុងបុណ្យជ្រមុជទឹកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងព្រះវិញ្ញាណតែមួយគត់។

* លទ្ធផល (ផលផ្លែ)

ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់យើងថាបញ្ហានៃការកើតជាថ្មីនឹងបង្កើតផលផ្លែយ៉ាងច្បាស់ ដូចជាពាក្យប្រៀបធៀបដែលបានបង្ហាញថា សាច់ឈាមនឹងបង្កើតបានការខាងសាច់ឈាម។ (8) (នៅទីនេះពិន្ទុសាច់ឈាមហើយវិញ្ញាណនិងរូបកាយរបស់មនុស្សនិងជាជីវិតនោះគឺ កើតជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។) ទោះជាយើងមិនអាចមើលឃើញផ្លុំខ្យល់ដូចដែលយើងអាចស្តាប់សំឡេងយើងមិនអាចបែងចែកក្រហមដែលបានបង្កើតជីវិតនោះទេប៉ុន្តែមានកម្រិតទាបយើងអាចជាផ្លែឈើរបស់បុរសម្នាក់នេះ។ បុរសម្នាក់ដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបានចំណាយពេលការជម្រុញផ្សេងគ្នាប៉ុន្តែផ្លែឈើនេះអាចមានភាពខុសគ្នាជាក់ស្តែង។ (កាឡាទី 5: 22-23)

(3) សំណួរទីបីគឺនៅទីនេះ៖ "" តើការទាំងនេះអាចនឹងកើតឡើង? "(9) ។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញថាការបង្រៀនរបស់គ្រូរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលគឺខុស។ នៅក្នុងការពិតច្បាប់និងពួកព្យាករីបានប្រាប់កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់រួចទៅហើយ។ ទោះជាយ៉ាងណាការងារនេះត្រូវបានលាក់ដោយការបកស្រាយខុសតាមរយៈមេដឹកនាំសាសនា។ ខណៈពេលដែលការឆ្លើយតបដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនតួអក្សរនៃសេចក្តីជំនឿសំឡេងដែលអាចត្រូវបានរក្សាទុកដោយពាក្យទំនាយរបស់ព្រះអម្ចាស់អំពីការស្លាប់របស់ព្រះមេស៊ី។

ហេតុអ្វីបានជាភ្លាមៗនោះព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលពីការសុគតរបស់ព្រះមេស៊ីកំពុងដែលទ្រង់មានបន្ទូលពីការកើតជាថ្មីឡើងវិញ? (14-15) ដោយសារការកើតជាថ្មីចេញមកពីឥទ្ធិពលនៃការសុគតរបស់ព្រះមេស៊ី។ ព្រះអម្ចាស់បានទទួលរងនូវសេចក្តីវេទនាជាខ្លាំង ជាងការលំបាករបស់ស្រ្តីដែលបង្កើតកូនទៅទៀត។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ថាកូនមនុស្សនឹងត្រូវបានលើកឡើងដូចជាពស់លង្ហិននៅក្នុងលេវីវិវិទ្យា 26:4-7 ។ ដូចដែលយើងបានដឹងហើយថាពួកអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានស្លាប់សោយសារពស់ភ្លើង នៅពេលដែលគេអូរទំទាស់នឹងព្រះ ដោយបានមើលងាយដល់ព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ ដូចនេះព្រះបានដាក់សេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ទៅលើពួកគេ។ បន្ទាប់មកម៉ូសេបានព្យួរពស់លង្ហិននៅលើបង្គោលហើយស្រែកឡើងថា អ្នកណាដែលមើលទៅកាន់ពស់នេះនឹងត្រូវរស់នៅ។ អ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះបន្ទូលនឹងត្រូវរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញភ្លាមៗ ព្រឹត្តិការណ៍នេះបានបើកសំដែងពីប្រភេទរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានជំនួសរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ នៅក្នុងអត្ថន័យនេះព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវសុគតសំរាប់ពួកគេដោយសារការសុគតរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីសេចក្តីស្លាប់។ (17) ហើយព្រះអម្ចាស់បានសរុបអត្ថន័យនៃព្រឹត្តិការនេះដោយ យ៉ូហាន 3:16, ការទាំងនោះមាន 1) ទង្វើនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ 2) ប្រភពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ 3) កម្មបទនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ 4) វត្តមាននៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និង 4) គោលបំណងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ ជំនឿដែលទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះមានន័យថាការទទួលព្រះអម្ចាស់ជាព្រះសង្គ្រោះរបស់ខ្លួន ជាសាមញ្ញដូចជាពួកអ៊ីស្រាអែលមើលទៅកាន់ពស់លង្ហិន។ ទង្វើនៃសេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយទៅជាគោលលទ្ធិនៃការដាក់ទោសនិងសេចក្តីសង្គ្រោះ។ "ឯអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់ នោះមិនជាប់មានទោសទេ តែអ្នកណាដែលមិនជឿវិញ នោះត្រូវមានទោសហើយ ពីព្រោះមិនបានជឿដល់ព្រះនាមនៃព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ" (18)។ ដោយហេតុនោះជីវិតរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានបែកចេញជាពីរផ្នែក។ នៅក្នុងពាក្យមួយទៀតនិយាយថា អ្នកដែលបានសង្គ្រោះនោះរស់នៅក្នុងជីវិតនៃពន្លឺ ជីវិតនៃសេចក្តីពិតនិងជីវិតដែលខិតចូលជិតព្រះគ្រីស្ទ អ្នកដែលត្រូវបានទទួលការកាត់ទោស ដែលនឹងលេចឡើងជាជីវិតនៃសេចក្តីងងឹត ជីវិតនៃសេចក្តីទុច្ចរិត ដែលជាជីវិតទាស់

ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ (17-21)។ សេចក្តីពិតនឹងមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយកំរិតនៃការគិត ប៉ុន្តែមានចេស្ដានៃជីវិតដែលរាលដាលទៅក្នុងកិច្ចការនៃជីវិតរបស់មនុស្ស។

2. ទីបន្ទាល់របស់លោកយ៉ូហានបាបទីស្ទ (22-36)

អត្ថបទបានបើកសំដែងថាព្រះអម្ចាស់បានរក្សាបុណ្យទីហាសិប ហើយបានបញ្ចប់រូបទ្រង់មានបន្ទូលជាមួយនឹងលោកនីកូដេម ហើយទ្រង់ក៏បានចុះទៅកាន់ស្រុកយូដានៅខាងក្រៅក្រុងយេរូសាឡឹម។ (គស 27 ឧសភា 12) (W. Hedrickson) នោះទីនោះពួកសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូវបានធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកដល់មនុស្សដែលមកកាន់ទ្រង់។ លោកយ៉ូហានបាបទីស្ទក៏បានផ្តល់ពិធីជ្រមុជជាមួយទឹកនៅទន្លេអាណានក្បែរសាឡឹម។ នៅពេលនោះការល្បីល្បាញរបស់លោកយ៉ូហានត្រូវបានរលាបបាត់ទៅ ប៉ុន្តែកិត្តិយសរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានលើកឡើងជារឿយៗ។ កិច្ចការនេះនឹងត្រូវបាននាំមកទាន់ទីកន្លែងក្នុងចិត្តរបស់ពួកសិស្សរបស់គាត់។ ពួកគេបានផ្តល់ដំណឹងដល់គ្រូរបស់ពួកគេដោយអូរទាំ យ៉ូហាន “លោកគ្រូ លោកនោះដែលនៅជាមួយនឹងលោកខាងនាយទន្លេយ៉ែដាន់ ដែលលោកបានធ្វើបន្ទាល់ឲ្យ មើល លោកក៏ធ្វើបុណ្យជ្រមុជដែរ ហើយបណ្តាជនទាំងប៉ុន្មាន គេទៅឯលោកវិញ”(26)។ (ជាលទ្ធផលពួកសិស្សរបស់យ៉ូហានបានមកកាន់ព្រះយេស៊ូវ។ តើអ្វីទៅដែលជាឥរិយាបថរបស់លោកយ៉ូហាន? គាត់បាននៅជាប់ជាមួយនឹងឥរិយាបថស្មោះត្រង់របស់គាត់ដោយប្រកាសដោយបន្ទាបខ្លួនថាមានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។

(1) គាត់បានធ្វើឲ្យសិស្សរបស់គាត់ត្រលប់មកវិញដោយប្រៀបធៀបកិច្ចការរបស់គាត់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ (17-31)។ នៅទីនេះក្នុងខ 30 “ដ្បិតព្រះអង្គត្រូវតម្កើងឡើង ឯខ្ញុំត្រូវបន្ទាបចុះវិញ។” ការនេះបានបង្ហាញពីសេចក្តីពិតយ៉ាងច្បាស់ណាស់។ យ៉ូហានបាបទីស្ទបានតភ្ជាប់ពីកិច្ចការនៃការថ្វាយដង្ហាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ជាការពិតណាស់ម្នាក់ដែលថ្វាយដង្ហាយទៅកាន់ព្រះនៅក្នុងជីវិតនិងពេលដែលស្លាប់នោះទើបជាដង្ហាយដ៏ពិតនឹងស្តប់ស្តល់។ លោកយ៉ូហានមានពេញដោយអំណរនៃមិត្តសំលាញ់ដែលកូនកំលោះនឹងមានអំណរ (29)។ គាត់ជាមនុស្សនៅក្នុងសេចក្តីពិតដែលជាកូនក្រមុំពិតដែលជាស្រ្តីរបស់អាណាចក្ររបស់ព្រះដែលបានមកតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាកូនកំលោះ។

តាមរយៈនោះគាត់បានបើកសំដែងពីអត្តសញ្ញាណរបស់គាត់ដែលគាត់មិនអាចប្រៀបធៀបនឹងព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ។ គាត់បានអះអាងថាព្រះយេស៊ូវយាងមកពីស្ថានលើ ហើយគាត់វិញយាងមកពីស្ថានក្រោមវិញ (31)។ ទោះជាគាត់ចេញមកពីផែនដីនោះក៏ដោយ តែការប្រកាសរបស់គាត់នោះជាសេចក្តីពិត

វិញ ទោះជាភិក្ខុការរបស់គាត់មិនអាចប្រៀបធៀបស្មើនឹងព្រះគ្រីស្ទក៏ដោយ។ គាត់ជាអ្នកបំរើដ៏ស្មោះត្រង់ គឺជាអ្នកដែលប្រកាសតែសេចក្តីពិតដែលចេញមកពីព្រះ។

(2) គាត់បានប្រកាសថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះអាទិករ ជាអង្គដែលផ្គត់ផ្គង់ និង ជាអង្គដែលនឹងផ្តល់នូវការជ្រមុចដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យ៉ូហានបាបទីស្តបានប្រកាសថាព្រះយេស៊ូវជាអង្គដែលខ្ពស់លើអស់ទាំងអ្វីទាំងអស់ (31)។ ទ្រង់ជាអង្គដែលគ្រប់គ្រងលើគ្រប់ការទាំងអស់ដែលមកពីព្រះវរបិតា។ (35 ម៉ាថាយ 28:18) ហើយយ៉ូហានក៏បានអះអាងថាទ្រង់ជាមួយអង្គដែលត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយសារព្រះនៅក្នុងសភាពមួយនៃការហូរចុះមកយ៉ាងពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នេះជារៀងធម្មតាទេដែលទីបន្ទាល់របស់យ៉ូហានបាបទីស្តស៊ីគ្លានីងទីបន្ទាល់របស់លោកយ៉ូហាននៅក្នុងមេរៀនទី២ (I ទីម៉ូថេ 3:16)។

(3) រំពេចនោះគាត់បានណែនាំនូវសេចក្តីជំនឿដែលទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ យ៉ូហានបាបទីស្តបានទូញសោកដែលព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ ដែលជាព្រះអាទិករ ជាអង្គផ្គត់ផ្គង់ និង ជាព្រះមេស្ស៊ីបានយាងមកនៅលើផែនដី ហើយពួកគេមិនបានទទួលទ្រង់។ ជាព្រះរាជបុត្រមួយអង្គដែលហោរាជាច្រើនបានប្រកាសដបានយាងមកនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយ ចុះមកពីស្ថានសួគ៌មកផែនដី តើពួកគេនឹងអាចគេចផុតពីសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ដោយរបៀបណា? (ហេព្រើរ 2:3) ការនេះបានបញ្ជាក់ប្រាប់យើងថាចិត្តរបស់ពួកយើងបានក្លាយជាស្លឹកអស់។

ទោះបីយ៉ាងណាម្នាក់ដែលទទួលយកនូវទីបន្ទាល់របស់គាត់ ជាមួយអង្គដែលព្រះបានប្រកាសប្រាប់ ដែលមានសារៈសំខាន់ណាស់ដែលត្រូវជឿនូវទីបន្ទាល់របស់គាត់ ឬ មិនត្រូវជឿការនោះដោយសារការនោះជាការសំខាន់ ដែលព្រះវរបិតាបានចាត់ព្រះគ្រីស្ទជាសេចក្តីពិតឬក្លែងក្លាយ។ (33) ដូច្នេះអ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះរាជបុត្រានឹងស្តាប់តាមទ្រង់នឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមិនជឿនឹងត្រូវដាក់នៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះវិញ(36)។

[កិច្ចការ 5] ឈ្មោះ ()

I. រំលឹកឡើងវិញ: ចូរអមមេរៀនទី5 ហើយឆ្លើយនឹងសំណួរដូចតទៅនេះ៖

1. តើអ្វីទៅជាជំនាន់?
2. តើអ្វីទៅជាវិធីសាស្ត្ររបស់ជំនាន់ក្រោយ?
3. តើអ្វីទៅជាលទ្ធផលនៃពួកជំនាន់ក្រោយ?
4. ចូរពន្យល់ពីទំនាក់ទំនងរវាងការកើតជាថ្មី និង សេចក្តីស្លាប់?
5. តើចំណុចផ្លាស់ប្តូរអ្វីដែលអ្នកមានបន្ទាប់ពីការកើតជាថ្មី?

II. ការអាន: ចូរអាន យ៉ូហាន 4:1-5ជាពិសេសចូរពិនិត្យ 4:1-26, 23-30 អោយបានច្បាស់ ហើយ ចូរអនុវត្តការនោះទៅកាន់ខ្លួនអ្នក។

1. តើអ្វីទៅជាអំពើរបស់ខ្ញុំដែលខ្ញុំគួរតែចៀសវាង?
2. តើអ្វីទៅជាការបង្គាប់របស់ព្រះដែលខ្ញុំគួរតែធ្វើតាម?
3. តើអ្វីទៅជាសេចក្តីសន្យាដែលខ្ញុំគួរតែជឿ?
4. តើអ្វីទៅដែលជាឧទាហរណ៍ដែលខ្ញុំគួរតែធ្វើតាម?
5. តើនរណាជាព្រះដែលខ្ញុំបានជួបនៅក្នុងអត្ថបទគម្ពីរនេះ?

III. គំនិតដែលពឹងលើការបើកសំដែង: ចូរសរសេរចុះម្តងទៀតដោយយោងតាមខន្តីមួយៗជាមួយនឹងការយល់របស់អ្នកនឹងពាក្យរបស់អ្នក។

1. 4:10
2. 4:14
3. 4:24
4. 4:34

មេរៀនទី 6 “តើទ្រង់មិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទទេ?”

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

- I. ស្រ្តីម្នាក់ និង ព្រះយេស៊ូវដែលបានលុតជង្គង់នៅលើបល្ល័ង្ក - **ព្រះយេស៊ូវ និង ស្រ្តីសាសន៍សាម៉ា រឺ។**
 1. ស្រ្តីម្នាក់ដែលអោនចុះ - **ការថ្វាយបង្គំពិតនោះគឺជាការអោនក្រាបចុះនៅចំពោះព្រះវរបិតា។**
 2. ច្រវាក់ពីរដែលត្រូវបានតភ្ជាប់រវាងភាពអស់កល្ប - **ការថ្វាយបង្គំយ៉ាងពិតដែលអស់កល្ប ត្រូវបានថ្វាយនៅក្នុងសញ្ញាថ្មីនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់យាងមក។**
 3. ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង គម្ពីរដែលត្រូវបានតភ្ជាប់មនុស្សស្រីម្នាក់ - **ការថ្វាយបង្គំពិតគួរតែនៅក្នុងវិញ្ញាណនិងសេចក្តីពិត។**
- II. បុរសម្នាក់ដែលអង្គុយចុះនៅលើគ្រែ ហើយនឹងព្រះអម្ចាស់នៅលើបល្ល័ង្ក - **ព្រះយេស៊ូវ និង អ្នកបំរើរបស់ស្តេច។**
 1. គ្រែដែលត្រូវបានតភ្ជាប់ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ - **សេចក្តីជំនឿដែលនឹងទទួលបានការសង្គ្រោះត្រូវបានចាក់ឬសនៅក្នុងព្រះបន្ទូលយ៉ាងជ្រៅ។**
 2. មនុស្សដែលមានជំងឺដែលបានឆ្លើយតបដោយគ្រែ - **សញ្ញាដែលជាបណ្តាញប្រកាសថាព្រះគ្រីស្ទជាព្រះមេស៊ីនៅក្នុងផែនដី។**

មេរៀន 6 តើទ្រង់មិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទទេ?

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 4:1-54 [1-11, 12, 13-22, 23-25]

2. ខគន្លឹះ៖ យ៉ូហាន 4:14

3. រង្វាយតម្លៃ៖

ព្រឹត្តិការណ៍ពីរនៅក្នុងជំពូកទី 4 បើកសំដែងថាព្រះអម្ចាស់ពន្យល់ពីសារៈសំខាន់នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ព្រលឹងរបស់មនុស្សម្នាក់ និង សេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្រុមគ្រួសារ។ បន្ទាប់ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាក់នូវការសន្ទនា ជាមួយលោកនីកូដេម បន្តិចក្រោយមកទ្រង់បានយាងចុះទៅស្រុកយូដា។ នៅទីនោះទ្រង់បានស្តាប់អំពី លោកយ៉ូហានបាបទីស្ទថាគាត់ត្រូវបានឃុំនៅក្នុងគុក (AD 27 ឆ្នាំ) (ម៉ាថាយ 4:12) ហើយលោកហាក់ដូចជា ទៅស្រុកកាលីឡេដើម្បីនឹងគេចខ្លួននូវទំនាស់ដែលមិនមានន័យមួយជាមួយនឹងពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាពួក យូដា។ ភ្លាមៗដែលយ៉ូហានបាបទីស្ទត្រូវបានចាប់ខ្លួន ពួកយូដាបានផ្ញើរនូវការហោរអ៊ូអរ។ ប៉ុន្តែសេចក្តី អំណររបស់ពួកគេមិននៅយូរនោះឡើយ។ មានមនុស្សជាច្រើនដែលបានដើរតាមយ៉ូហានបានដើរតាមម ព្រះយេស៊ូវមកពីស្រុក ណាសារ៉ែត ដែលជាអ្នកដែលបានអះអាងថាទ្រង់ផ្ទាល់ជាព្រះមេស៊ី។ ប្រសិនបើគេ ឡើងទៅកាន់ភាគខាងជើងនៃស្រុកកាលីឡេ ពួកគេមានវិធីសាស្ត្របីយ៉ាង។ តាមរយៈមាត់សមុទ្រ តាម ខេត្តសាម៉ារី និង តាមបារ៉េ។ ក្នុងចំណោមវិធីទាំងបីព្រះអម្ចាស់បានជ្រើសរើសស្រុកសាម៉ារីដោយហេតុថា ស្រុកសាម៉ារីនឹងមានការគិតពិចារណា។ ការនោះមានន័យការព្រះអង្គមានបំណងយ៉ាងខ្លាំងក្លានៅក្នុងការ ប្រកាសដំណឹងល្អដល់ស្រុកសាម៉ារី ដែលជាស្រុកមួយត្រូវបានបោះបង់ចោលយូរ។ នៅទីនោះទ្រង់បាន សង្គ្រោះមនុស្សជាច្រើនតាមរយៈស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារី ហើយបានបង្រៀនពីកិច្ចការដែលសិស្សរបស់ទ្រង់ ត្រូវធ្វើ។ ហើយព្រះអម្ចាស់បានយាងទៅស្រុកកាលីឡេ ស្រុកកាណា និង បានព្យាបាលអ្នកជំងឺម្នាក់ដែល ជាកូនប្រុសរបស់មន្ត្រីម្នាក់ ហើយបានបើកសំដែងពីចេស្ដានៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយបានសង្គ្រោះក្រុម គ្រួសារផង។

4. ការបកប្រែ៖

នៅក្នុងមេរៀនមុនយើងបានពិនិត្យឃើញថាលោកនីកូដេមបានមកឯព្រះយេស៊ូវ ហើយបានរៀនពី ដំណឹងល្អនៃសេចក្តីសង្គ្រោះចេញពីទ្រង់។ ផ្ទុយទៅវិញពីការនោះ ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកឯស្រ្តីម្នាក់ដើម្បី នឹងប្រាប់នាងពីដំណឹងល្អ។ នីកូដេមជាមនុស្សម្នាក់ដែលមានឋានៈបុណ្យស័ក្ត ជាអ្នកដឹកនាំសាសនាពួកយូ ដា ប៉ុន្តែស្រ្តីម្នាក់នេះមិនមែនអ្វីទាំងអស់។ ដំណឹងល្អនោះថ្មីស្រឡាងដែលគួរតែអនុវត្តនៅក្នុងគ្រប់ទាំងឋានៈរបស់មនុស្សទាំងអស់ ទាំងនោះមានដូចជា បុរស ស្រ្តី អ្នកមាន អ្នកក្រ និង គួរតែប្រកាសទៅកាន់ លោកិយទាំងមូល។

I. ព្រះយេស៊ូវ និងស្រ្តីសាសន៍សាម៉ារី (1-42)

(1) ជីវៈប្រវត្តិ (1-6) - ទីមួយ ចូរគិតពីជីវៈប្រវត្តិទៅកាន់ស្រុកសាម៉ារី។ ជាទូទៅស្រុកសាម៉ារីជារបស់ពួកយូ ដា។ នៅក្នុងឆ្នាំ BC 722 អ៊ីស្រាអែលខាងជើងត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយអាវ៉ាម ហើយមនុស្សដែលនៅសេស សល់ត្រូវបានលាយឡំឈាមគ្នាជាមួយនឹងពួកអាវ៉ាមទៅតាមការរៀបការរបស់ពួកគេ។ នៅក្នុងឆ្នាំ BC 442 ដោយយោងតាមការដឹកនាំរបស់យេរេមា ពួកគេបានមានការទាស់ទែងគ្នាយ៉ាងខ្លាំងក្លាជាមួយនឹងពួកយូដា ដែលត្រលប់មកវិញ ហើយចាប់ពីពេលនោះមកពួកគេមិនមានការទាក់ទងនឹងពួកគេទៀតឡើយ។

(2) ការជួបប្រជុំ (4:7-26) - ព្រះអម្ចាស់បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងពាក្យ “សូមអោយទឹកមកខ្ញុំផឹកផង”តាមរយៈការសន្ទនាព្រះអម្ចាស់បានខិតចូលជិតក្នុងចិត្តយ៉ាងជ្រៅ បន្ទាប់មកស្រ្តីក៏ដឹងថាព្រះអង្គជាសាសន៍យូដា បន្តិចម្តងៗនាងក៏ដឹងថាទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ ជាហោរា ហើយជាចុងក្រោយនាងសង្កេតឃើញថាទ្រង់ជាព្រះ មេស៊ី ជាអង្គដែលយាងមកដើម្បីនឹងផ្តល់នូវការដូររបស់ព្រះមកនាង។ ពេលដែលយើងសង្កេតមើលទៅការ សន្ទនារបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងស្រ្តីនោះ យើងអាចរកឃើញនូវសេចក្តីពិតយ៉ាងអស្ចារ្យមួយ ដែលព្រះអម្ចាស់ ចង់បង្ហាញ។

1) ការសន្ទនាដំបូង (ព្រះយេស៊ូវៈ ខ 7 ស្រ្តី- ខ 8-9) - ព្រះអម្ចាស់បានប្រព្រឹត្តទៅកាន់នាងដោយឥរិយាបថ ដែលស្ថិតស្ថាលបែបធម្មតា។ ការទំនាក់ទំនងបែបនោះបានធ្វើឲ្យនាងមានការភ្ញាក់ផ្អើល។ ដោយតាម ប្រពៃណីរបស់ពួកចាស់ទុំ ការសន្ទនារវាងបុរសសាសន៍យូដា និង មនុស្សស្រីនៅក្នុងសម័យនោះនៅតាម ផ្លូវនោះមិនអនុញ្ញាតនោះឡើយ។ (Hendrickson)

2) ការសន្ទនាទីពីរ (ព្រះយេស៊ូវៈ ខ 10, ស្រ្តីៈ ខ 11-12) - បន្តិចក្រោយមកព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញភាពជា ព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់ទៅកាន់នាងដោយសារទ្រង់ដឹងថា អ្នកណាដែលបានឃើញព្រះគ្រីស្ទដោយត្រឹមត្រូវ

នោះនឹងមានសង្ឃឹមដែលរស់។ ដូច្នេះវាសំខាន់ណាស់ក្នុងការស្គាល់អំណោយទានរបស់ព្រះ ហើយអ្នកដែលសូមនូវទឹកនោះ។ ការទាំងពីរនេះមិនអាចបំបែកចេញពីគ្នាបានឡើយ។ សេចក្តីសង្គ្រោះនោះជាការស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយជឿដល់ទ្រង់។ (យ៉ូហាន 17:3) ចំណេះដឹងនេះគឺជាការកើតជាថ្មីដែលការដំណើរការនៃខួរក្បាលរបស់យើងចាប់ផ្តើមធ្វើការ និង ទទួលយកបាន។ ដូច្នេះការកត់សំគាល់មួយនេះរាប់បញ្ចូលទាំងភាពខ្មោចងឺត (អំពើបាប) របស់មនុស្ស និង ការស្គាល់នូវព្រះគុណរបស់ព្រះ និងការស្វែងរកព្រះគុណនោះ។ នេះជាកិច្ចការខាងសេចក្តីជំនឿ។ ការអង្វររបស់អ្នកដែលមិនដែលស្គាល់នូវការបើកសំដែងមិនអាចឈោងទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះឡើយ ដោយសារព្រះទ្រង់សំរេចបំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ។ ទឹករស់នៅក្នុងខ 10 មានន័យថាជាព្រះគុណរបស់ព្រះ (យ៉ូហាន 7:39) ស្ត្រីម្នាក់នេះគិតថាវាសំដៅលើការខាងរូបសាច់វិញ ហើយបានប្រៀបធៀបអត្តសញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូវជាមួយនឹងយ៉ាកុប។ មនុស្សដែលមិនបានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទនោះមិនអាចយល់ពីសេចក្តីពិតអំពីព្រះបានឡើយ។ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះផ្ទាល់ជាអង្គដែលមិនអាចប្រៀបធៀបបានជាមួយនឹងមនុស្សធម្មតា ឬមនុស្សក្នុងលោកិយនោះឡើយ។ ចំណេះអំពីព្រះដែលព្រះគម្ពីរបាននិយាយនោះគ្រាន់តែជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ចប៉ុណ្ណោះ។

3) ការសន្ទនាទីបី - ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់ពីទឹកអ្វីដែលទ្រង់នឹងផ្តល់ឲ្យ ដោយទ្រង់ប្រៀបធៀបទឹកខាងសាច់ឈាមជាមួយនឹងទឹកខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ “រីឯអ្នកដែលពិសារទឹកខ្ញុំអោយនោះ នឹងមិនស្រេកទៀតសោះឡើយ ដ្បិតទឹកខ្ញុំ នឹងបានទៅជាប្រភពទឹកដែលផុសឡើងផ្តល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។” (យ៉ូហាន 4:14) ទឹកដែលព្រះអម្ចាស់ផ្តល់ឲ្យនោះជាព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយនោះជាសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ព្រះគុណនោះជា 1) ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច 2) ផ្តល់នូវការស្តាប់ស្តល់ចិត្តដល់អ្នកដែលដឹក (យ៉ូហាន 10:10) បន្ទាប់ពីស្ត្រីបានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងការបើកសំដែងរបស់ព្រះអម្ចាស់ នាងនៅតែបន្តនៅក្នុងគំនិតខាងសាច់ឈាមនៅឡើយ។ ចម្លើយរបស់នាងបានសំដែងពីការឆ្លើយតបរបស់មនុស្សម្នាក់ដែលមិនយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

4) ការសន្ទនាទីបួន (ព្រះយេស៊ូវ៖ យ៉ូហាន 16, ស្ត្រី៖ ខ 17ខាងលើ) - មុនពេលដែលយើងស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទជាទូទៅយើងបានស្តាប់រួចហើយដោយសារកំហុស និង អំពើបាបរបស់យើងនៅចំពោះព្រះ ហើយត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយគំនិតដែលទទេរស្អាតដែលចាកចេញផុតពីសេចក្តីពិត (អេភេសូ 2:1)។ ស្ត្រីម្នាក់នេះគ្រាន់តែជារបស់ការទាំងនោះប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់មានការខ្វល់ខ្វាយពីអំពើបាបដែលនៅក្នុងចិត្តរបស់នាង។ “ព្រះអង្គមានបន្ទូលទៅនាងថា៖ សូមអញ្ជើញទៅហៅប្តីនាង រួចត្រលប់មកវិញ។ (16) នៅពេលដែល

ព្រះយេស៊ូវមើលទៅកាន់នាង នោះនាងសាកសមនឹងទទួលបាននូវទឹករស់ដោយសារការដែលនាងយល់ពី អំពើបាបរបស់នាង ហើយនឹងសេចក្តីស្រេកឃ្លានខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់នាង ហើយធ្វើឲ្យនាងមានអារម្មណ៍ថាមានកំហុសនៅក្នុងចិត្តរបស់នាង ហើយនាងត្រូវការជំនួយ។ អារម្មណ៍ពិតនៃអំពើបាបនោះជាភាពនឹមរាប់ផ្ទុកនូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់។ សំណូមរបស់ព្រះយេស៊ូវបានធ្វើឲ្យនាងបែរភ្នែករបស់នាងមកសំលឹងមើលការខាងវិញ្ញាណ ដោយយកចេញពីការខាងរូបសាច់វិញ។ ស្រ្តីដែលភ្ជាប់អំណាចអស្ចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះនឹងមានការភ្ញាក់រលឹកនៅក្នុងចិត្ត។ នាងបានសារភាពយ៉ាងសាមញ្ញថានាងមិនមានថ្មីឡើយ។

5) ការសន្ទនាទីប្រាំ - ព្រះអម្ចាស់បានបើកសំដែងនូវកិរិយានៃព្រះដែលមានគ្រប់ទាំងអំណាចចេស្តាបន្តទៀត ដោយសារព្រះអម្ចាស់ដឹងពីការលំអិតនៅក្នុងជីវិតរបស់នាង ទ្រង់មានបន្ទូលថា “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា៖ នាងនិយាយថា នាងគ្មានថ្មីដូច្នេះ ត្រូវមែន ព្រោះនាងធ្លាប់មានថ្មីប្រាំមកហើយ ទីងបុរសដែលនៅជាមួយនាងសព្វថ្ងៃ មិនមែនជាថ្មីរបស់នាងទេ នាងនិយាយត្រង់មែន។”(17-18) ភ្លាមនោះភ្នែករបស់នាងដែលត្រូវបានទាក់ទងទៅកាន់ចេស្តារបស់ព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបានបង្វែរទៅរកសេចក្តីជំនឿរបស់នាងទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់វិញ (អេសាយ 6:1-5) នៅពេលនេះស្រ្តីសាសន៍សាម៉ារីចំណាំថាព្រះយេស៊ូវជាហោរាម្នាក់។ ហើយនាងក៏បាននឹកខ្វល់ដល់ការថ្វាយបង្គំដែលជាទីនាំនាងដើម្បីនឹងទទួលបាននូវទឹកខាងសាច់ឈាម និង ទឹកខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ “បុព្វបុរសរបស់យើងនាំគ្នាថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់នៅលើភ្នំនេះ តែពួកលោកជាសាសន៍យូដាតែងនិយាយថា ត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះអង្គនៅក្រុងយេរូសាឡឹមវិញ។”(20)

6) ការសន្ទនាទីប្រាំមួយ (ព្រះយេស៊ូវ៖ ខ 21-24, ស្រ្តី៖ ខ 25) - ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពីសេចក្តីពិតនៃការថ្វាយបង្គំជាអ្វី ឥរិយាបថនៃការថ្វាយបង្គំពិត ពេលវេលា និង វិធីសាស្ត្រនៃការថ្វាយបង្គំ។

1. ឥរិយាបថនៃការថ្វាយបង្គំពិត៖ ការថ្វាយបង្គំមានន័យថាជាការឱនគោរពនៅចំពោះព្រះ (21)។ បើយោងតាមក្រឹត្យវិន័យនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពួកយូដាបានថ្វាយបង្គំទៅកាន់ព្រះអស់រយៈពេលប្រហែលពីរបីពាន់ឆ្នាំ។ ការពិតនោះការថ្វាយបង្គំនោះគ្រាន់តែជាស្រមោលខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ នៅពេលនេះការនេះត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយសារថ្វាយបង្គំដោយទំនាក់ទំនងរបស់បិតានិងបុត្រជាអ្នកដែលបានកើតជាថ្មីដែលបានទទួលអង្វររក។ ការថ្វាយបង្គំនេះមិនមានកំណត់នូវទីកន្លែងនោះឡើយ

2. ពេលវេលានៃការថ្វាយបង្គំពិតត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានយាងមក។ វាជាពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានសំរេចបំពេញយ៉ាងរឹងមាំ។ ដូច្នេះពេលនេះ

យើងអាចថ្វាយបង្គំព្រះដ៏រស់នៅក្នុងសភាពនៃការប្រមូលផ្តុំមនុស្សពីរ ឬ បីនាក់។ ការថ្វាយបង្គំនេះមានទំនាក់ទំនងនឹងការថ្វាយបង្គំខាងលើនៅក្នុងស្ថានសួគ៌នៅពេលអនាគត។

3. វិធីសាស្ត្រនៃការថ្វាយបង្គំពិតគឺនៅក្នុងវិញ្ញាណ និង សេចក្តីពិត។ ទីនេះ “វិញ្ញាណ” មានន័យថាមនុស្សដែលមានការសោកស្តាយដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយដើរតាមការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង “សេចក្តីពិត” មានន័យថាការថ្វាយបង្គំនៅក្នុងសេចក្តីពិត។ អ្នកថ្វាយបង្គំដូច្នេះគួរតែពេញដោយព្រះគុណដូចជាទីកន្លែងនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ។ ស្ត្រីដែលកំពុងរងចាំព្រះមេស៊ី “ស្ត្រីនោះទូលព្រះអង្គថា៖ ព្រះមេស៊ីហៅព្រះគ្រីស្ទ នឹងយាងមក។ កាលណាព្រះអង្គយាងមកដល់ ទ្រង់នឹងប្រទានឲ្យយើងដឹងសព្វគ្រប់ទាំងអស់។” (25)

7) ការសន្ទនាទីប្រាំពីរ (ព្រះយេស៊ូវៈ ខ 26 ស្ត្រីៈ ខ 28-29) – ព្រះអម្ចាស់បានបើកសំដែងអង្គទ្រង់ជាព្រះមេស៊ីទៅកាន់នាង។ “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅកាន់នាងថា៖ ខ្ញុំនេះហើយ គឺខ្ញុំដែលកំពុងតែនិយាយជាមួយនាង។” (26) បន្ទាប់ពីនាងបានស្គាល់ព្រះមេស៊ី ហើយបានបោះចោលក្តមទឹករបស់នាង នោះក៏រត់ទៅកាន់ទីក្រុងដើម្បីនឹងប្រកាសពីព្រះគ្រីស្ទដូចជាអ្នកធ្វើបន្ទាល់មួយដែរ។ អស់អ្នកដែលបានជួបនឹងព្រះគ្រីស្ទ នឹងក្លាយជាអ្នកធ្វើបន្ទាល់ពីដំណឹងល្អ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ និង ជាព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងលោកិយនេះ។

(3) លទ្ធផល (27-42) -

1. ដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ស្រុកសាម៉ារី (27-30, 39-42)។ មានសាសន៍សាម៉ារីជាច្រើនបានជឿព្រះគ្រីស្ទដោយសារការប្រកាសរបស់ស្ត្រីម្នាក់នោះ។ (39) ពួកគេបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់អស់រយៈពេលពីរថ្ងៃ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់សាសន៍សាម៉ារីបាននាំមកនូវលទ្ធផលយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពលើសជាងពួកយូដា។ វិញ្ញាណមួយទៀតថា 1) សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេមិនមែនចេញមកពីការធ្វើទីសំគាល់ឡើយ ប៉ុន្តែចេញមកពីការស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ។ (4) 2) ហើយពួកគេដឹងថាទ្រង់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃពិភពលោកដ៏ពិត។ (42)

2. នោះជាឱកាសមួយដែលព្រះអម្ចាស់បង្រៀនពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (27-38) នៅក្នុងកិច្ចការដ៏រស់ព្រះអម្ចាស់មិនបានភ្លេចកិច្ចការនៃការបង្រៀនឡើយ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនសិស្សរបស់ទ្រង់ មុនពេលដែលទទួលបានចំណីអាហារ។ ទ្រង់បានដាក់អង្គទ្រង់ដើម្បីនឹងស្តាប់តាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់សិស្សរបស់ទ្រង់អំពីកិច្ចការដែលពួកគេត្រូវធ្វើ និង សំរេចបំពេញនៅពេលអនាគត (35-38)។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រាប់ថាដូចជាវាលដែលពេញដោយផលផ្លែល្អមនឹងច្រូតកាត់ នោះមានមនុស្ស

របស់ព្រះជាច្រើនដែលត្រូវទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដែលកំពុងរស់នៅក្នុងពិភពលោក ហើយក៏បានសុំឲ្យ ពួកគេចូលរួមនៅក្នុងចំរុះនោះដែរ។ ការនេះមានន័យថាសព្វថ្ងៃនេះជាគ្រាចុងក្រោយដែលពិភពលោក កំពុងតែរត់ឆ្ពោះទៅកាន់ការកាត់ទោសរបស់ព្រះ ដែលពួកគេត្រូវប្រកាសប្រាប់ពីដំណឹងល្អ ហើយប្រមូល ផលផ្លែអោយបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច (រាស្ត្រដែលត្រូវបានជ្រើសរើស)។ ហើយព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យពួកគេ ចូលរួមនៅក្នុងអំណរនៃពួកមនុស្សដែលបានដាំដោយការថ្វាយកិច្ចការនេះដល់ព្រះអម្ចាស់(36)។ នៅទីនេះ មនុស្សដែលបានដាំនោះជាព្រះអម្ចាស់ និង ពួកហោរានៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ កិច្ចការនេះមិនមែនជា បន្ទុកនោះឡើយ ប៉ុន្តែជាអភ័យឯកសិទ្ធិដែលពេញដោយសេរីល្អវិញ(38)។ បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានស ង្គ្រោះស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារីរួចមក កិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានអោយនោះជាកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់ ប្រទានដល់សិស្សរបស់ទ្រង់សំរាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អយ៉ាងមានប្រសិទ្ធិភាព។

II. ព្រះយេស៊ូវ និង អ្នកបំរើរបស់ស្តេច (43-54)

ព្រះអម្ចាស់បានយាងទៅកាន់ស្រុកសាម៉ារីអស់រយៈពេលពីរថ្ងៃ។ ទោះបីជាទ្រង់ជ្រាបថាពួកហោរា នឹងមិនត្រូវបានទទួលនៅក្នុងស្រុកកំណើតខ្លួនក៏ដោយ ទ្រង់បានយាងទៅស្រុកកាលីឡេ ហើយបានសំរេច កិច្ចការរបស់ទ្រង់ជាបន្តទៀត។ នៅក្នុងខ 45 យើងឃើញមនុស្សស្រុកកាលីឡេបានស្វាគមន៍កិច្ចការរបស់ ទ្រង់ ដែលបានបង្ហាញឲ្យឃើញបន្ទាប់ពីប៉ុន្មានថ្ងៃក្រោយមក ចិត្តដែលរឹងទទឹងរបស់ពួកគេបានមើលឃើញ ទីសំគាល់ជាច្រើន (ម៉ាថាយ 11:20-24)។ ការពិតនោះគោលបំណងដែលទ្រង់បានសំដែងនូវទីសំគាល់ យ៉ាងច្រើននោះគឺដើម្បីនឹងធ្វើឲ្យពួកយូដាជាជាច្រើនធ្វើការលន់តួអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់ បានយំដោយសារសេចក្តីមិនព្រមជឿរបស់ពួកគេ។ ព្រះយេស៊ូវបានយាងត្រលប់ទៅកាន់ស្រុកកាណាជា ស្រុកដែលទ្រង់បានប្តូរទឹកទៅជាស្រាទមពាំងបាយជូរវិញ។ នៅទីនោះដោយសារការអស្ចារ្យនៅក្នុងថ្ងៃមុន នោះជាកាលៈទេសៈមួយដ៏សមរម្យបំផុតដើម្បីនឹងប្រកាសដំណឹងល្អ ដោយការពង្រាយដំណឹងល្អទៅគ្រប់ ទីកន្លែងទាំងអស់។ មន្ត្រីម្នាក់របស់ស្តេចហេរ៉ូដបានស្តាប់ទៅកាន់ពាក្យចម្លើយនៅពេលដែលត្រលប់មក ពីស្រុកកាណាវិញ ហើយកូនប្រុសរបស់គាត់ជិតនឹងស្លាប់ដោយសារជំងឺជាច្រើនមុខ (49)។ មន្ត្រីម្នាក់ នេះបានទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវដោយមានសង្ឃឹមថាមានការអស្ចារ្យសំរាប់កូនប្រុសរបស់គាត់។ គាត់បានសូម ដល់ព្រះអម្ចាស់ថាទ្រង់នឹងយាងមកឯកូនប្រុសរបស់គាត់ ពាល់គាត់ដោយព្រះហស្តទ្រង់ ហើយព្យាបាល គាត់ដោយចេស្តារបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា “ចូរចេញទៅ នោះកូនឯងនឹងរស់នៅ។” (50) នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានធ្លាក់ចុះមក កាត់ក៏ទទួលជឿភ្លាម ហើយក៏ស្តាប់បង្គាប់តាម

ដោយស្មោះត្រង់។ បន្ទាប់មកការអស្ចារ្យក៏កើតឡើងនៅពេលដែលគាត់ស្តាប់តាមលំដាប់ដោយ និង ធ្វើតាមតែម្តង។ ហេតុដែលព្រះអម្ចាស់មិនបានចុះទៅនោះដោយសេចក្តីពិតដែលសេចក្តីជំនឿរបស់គេគួរតែពឹងលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ សេចក្តីជំនឿនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគួរតែពឹងលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ សេចក្តីជំនឿដែលពឹងដល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះនឹងបង្កើតផលផ្លែឃាំងច្រើនបរិបូរ (ទំនុកជំរើង 1 :)។ សេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយចេញមកជាទីសំគាល់។

កិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានគោលបំណងយ៉ាងច្បាស់លាស់គ្រប់ពេលវេលា និង គ្រប់ទីកន្លែង។ ទ្រង់បានប្រាប់ថានគររបស់ព្រះបានមកដល់ហើយ ហើយព្រះបានប្រទាននូវសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏បរិបូររបស់ទ្រង់មកដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ នេះជាការបង្រៀនមួយដែលសំខាន់សំរាប់សិស្សរបស់ទ្រង់ ជាអ្នកដែលបានក្លាយជាគ្រឹះនៃពួកជំនុំរបស់ទ្រង់ នៅក្នុងការគិតនៃពួកជំនុំ។ ហើយគោលបំណងដែលទ្រង់បានធ្វើទីសំគាល់មួយចំនួនត្រូវបានប្រកាសពីភាពជាព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់នៅក្នុងលោកិយ មិនមែនគ្រាន់តែសំរាប់ប្រយោជន៍ខាងក្រៅនៃទីសំគាល់នោះឡើយ។

[កិច្ចការ 6] ឈ្មោះ ()

I. រំលឹកឡើងវិញៈបន្ទាប់ពីមេរៀនទី 6 និងផ្តល់នូវចម្លើយដែលសាកសមទៅកាន់សំណួរខាងក្រោម៖

1. ហេតុអ្វីបានជាពួកយូដានិងសាសន៍សាម៉ារីមិនរាប់អានគ្នា?
 2. តើអ្វីទៅជាអត្ថន័យនៃពាក្យលំដាប់លំដោយនៅក្នុងការស្គាល់ ការស្វែងរក និងការផ្តល់ឲ្យសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះផ្តល់មានសំរាប់យើង?
 3. តើពាក្យ“អារម្មណ៍ដែលមានកំហុសពិតជាត្រឡប់មកវិញសំរាប់ដាក់សេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះ” មានន័យ
 4. ចូរនិយាយពីឥរិយបថ ពេលវេលា និង វិធីសាស្ត្រនៃការថ្វាយបង្គំពិត។
 5. ចូរប្រៀបធៀបមុនពេលដែលមន្ត្រីបានជួបព្រះយេស៊ូវ និង ក្រោយពេលដែលដែលគាត់បានជួបទ្រង់។
- II. ការអានៈ ចាប់ពីមេរៀនទី 7 យើងគួរតែសិក្សាការបៀតបៀនមួយចំនួនទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវ និង ក្នុងចំណោមពួកគេពីទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់។
1. ចូរអាន 5:1-47 ហើយសំគាល់ពាក្យអត្ថបទសំខាន់ៗ
 2. តើអ្វីទៅជាខ្លឹមសារដែលអ្នកនិពន្ធព្យាយាមបើកសំដែងតាមរយៈព្រឹត្តិការនៃការព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលឈឺរយៈពេល38ឆ្នាំ? (1-19)
 3. (16-128, 39-47) តើអ្វីជាកត្តាជំរុញដែលពួកយូដាធ្វើការបៀតបៀនព្រះយេស៊ូវយ៉ាងខ្លាំងក្លា? (16-28, 39-47)
 4. ចូរសរសេរចុះខ 24 និងខ28 ជាមួយនឹងការយល់ដោយពាក្យរបស់អ្នកផ្ទាល់។
 5. ដ្យាក្រាមបន្តបន្ទាប់ត្រូវបានរៀបចំខ្លឹមសារដែលព្រះយេស៊ូវត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយសារពួកយូដា។ ចូរបំពេញខ្លឹមសារអោយបានត្រឹមត្រូវនៅក្នុងចន្លោះ។
- III. គំនិតដែលពឹងលើការបើកសំដែងៈ ចូរសរសេរចុះនូវអត្ថបទបន្តបន្ទាប់ជាមួយនឹងការយល់របស់អ្នកដោយពាក្យរបស់អ្នកផ្ទាល់។
1. 5:24
 2. 5:39
 3. 5:28-29

មេរៀនទី 7 ការបៀតបៀនត្រូវបានចាប់ផ្តើម

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ព្រះអម្ចាស់ដែលបានព្យាបាលមនុស្សដែលដេកនៅលើគ្រែ - **សេចក្តីពិតទាំងប្រាំដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសំដែងតាមរយៈការព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលរងទុក្ខអស់រយៈពេល38 ឆ្នាំ។**
 - 1). ទេវតាដែលបានលាស្លាប់នៅលើទន្លេ - **ទីមួយថ្ងៃដែលមានការខ្វះនូវការបើកសំដែងដែលធ្វើឲ្យមានការទេវទៅរកពាក្យចម្លើយជាជាងការបង្រៀន។**
 - 2) ផ្នែកដែលប្រលាក់នៅលើបល្ល័ង្ក - **ទីពីរ នោះជាការខុសដែលគ្រប់ទាំងជំងឺចេញមកពីលទ្ធផលនៃអំពើរបាប។**
 - 3) មនុស្សដែលអង្គុយនៅលើកន្លែង - **មានជំងឺជាច្រើនដែលត្រូវបង្ហាញនូវគោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើផែនដី។**
 - 4) មនុស្សម្នាក់ដែលមានដំបង - **ទីបួន ការសំរាកពិតប្រាកដនោះមិនមែនជាការបញ្ឈប់នូវកិច្ចការដែលមនុស្សម្នាក់ធ្វើ ប៉ុន្តែធ្វើកិច្ចការដែលពិតប្រាកដវិញ។**
 - 5) ព្រះហស្តដែលប្រកាសទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ - **ព្រះអម្ចាស់ជាទីដែលមនុស្សព្យាយាមសម្លាប់ដោយសារតែទ្រង់បានប្រកាសថាទ្រង់ជាព្រះដូចព្រះវរបិតាទ្រង់។**
2. រូបភាពទីបួននៅខាងក្រោមព្រះយេស៊ូវ - **ទីបន្ទាល់បួនដែលព្រះអម្ចាស់ប្រកាសនៅខាងមុខពួកយូដា។**
 - 1) ទំនាក់ទំនងរវាងពន្លឺក្តីចែងចាំងនិងត្រីកោណនៅក្នុងរូប - **ទីបន្ទាល់ទីមួយ - ទ្រង់បានអះអាងពីទំនាក់ទំនងអស់កល្បជានិច្ចរវាងព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រា។**
 - 2) រូបផែនដីនៅក្នុងការបំភ្លឺនៅក្នុងរូបទីពីរ - **ទីបន្ទាល់ទីពីរ ទ្រង់បានអះអាងថាព្រះរាជបុត្រាមានអំណាចនៅក្នុងការកាត់ទោសពួកគេ។**
 - 3) គ្រែទៅកាន់ស្ថានសួគ៌នៅក្នុងរូបភាពទីបី - **ទីបន្ទាល់ទីបី ព្រះរាជបុត្រាទទួលនូវទីបន្ទាល់យ៉ាងអស្ចារ្យពីព្រះវរបិតា។**
 - 4) ការបដិសេធដងពន្លឺនៅក្នុងរូបទីបួន - **ទីបន្ទាល់ទីបួន ហេតុផលដែលពួកយូដាបានទទួលព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ តែមិនមែនជារបស់ព្រះវរបិតាឡើយ។**

មេរៀនទី 7 ការបៀតបៀនត្រូវបានចាប់ផ្តើម

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 5:1-47 [1-11, 12, 13-22, 23-25]

2. ខគន្លឹះ៖ យ៉ូហាន 5:44

3. ការវាយតម្លៃ៖

តាមរយៈមេរៀនទី 2-6 យើងបានឃើញថាព្រះយេស៊ូវបានចាប់កំណើតដែលបើកសំដែងពីអត្តសញ្ញាណរបស់ទ្រង់ទៅកាន់មនុស្ស។ នៅពេលដែលយើងសង្ខេបពីអ្វីដែលយើងបានរៀន មនុស្សដែលរកឃើញព្រះគ្រីស្ទដោយការប្រកាសរបស់យ៉ូហានបាបទីស្តបានក្លាយជាសិស្សរបស់ទ្រង់ ហើយបានបើកសំដែងពីភាពជាព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់ ដោយការបើកសំដែងនូវទីសំគាល់របស់ទ្រង់ និង ការបើកសំដែងនូវកិច្ចការរបស់ព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់នាពេលអនាគត (ការលូតលាស់នៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះមេស៊ី) ចាប់ពីពេលនេះទៅយើងសិក្សាពីថាទ្រង់ផ្ទាល់ត្រូវបានប្រកាសអត្តសញ្ញាណជាព្រះមេស៊ីរបស់ទ្រង់ដោយការបើកសំដែងនៅក្នុងការបៀតបៀនជាបន្តបន្ទាប់មកពីពួកសាសន៍យូដា ជំពូក 1-4 បានបង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់បានបើកសំដែងអត្តសញ្ញាណរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ពិភពលោកប៉ុន្តែជំពូក 5-12 បានបង្ហាញពីកិច្ចការនៅអនាគតរបស់ទ្រង់។ ម្នាក់ដែលបានបង្ហាញពីការបៀតបៀនរបស់ពួកយូដាយ៉ាងច្បាស់លាស់ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀត ព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់ជាអ្នកដែលគេធ្វើការបៀតបៀន។ (1:11, 2:18, 3:20 ម៉ាកុស 3:6). ពេលនេះដោយសារការបៀតបៀនបានក្លាយជាធ្ងន់ធ្ងរ ហើយគេបានសំរេចនឹងសំលាប់ព្រះយេស៊ូវ ដោយសារទ្រង់បានបង្ហាញពួកយូដានៅក្នុងថ្ងៃសប្បិទ ហើយទ្រង់បានអះអាងថាទ្រង់មានអំណាចស្មើ និង លើសពីនោះទៀតពួកគេបានយល់ច្រឡំនូវបទគម្ពីរ ហើយស្រឡាញ់សេចក្តីងងឹតជាជាងពន្លឺដែលជាហេតុផលដ៏សំខាន់។

(4) ការពន្យល់៖

អត្ថបទត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការបើកសំដែងនូវការអស្ចារ្យដែលព្រះយេស៊ូវបានព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលបានឈឺអស់រយៈពេល៣៨ឆ្នាំនៅលើគ្រែ (1-8) ទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ដែលទ្រង់បានបើកសំដែងអង្គទ្រង់ទៅកាន់ពួកយូដាដែលព្យាយាមសំលាប់ទ្រង់។ តាមរយៈការទាំងនេះការពិតដែលព្រះយេស៊ូវមានចេស្ដាដូចគ្នានឹងព្រះវរបិតាត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ពិភពលោក។

I. ការព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលឈឺអស់រយៈពេល៣៨ឆ្នាំ (1-8)

ការនេះបានកើតឡើងនៅក្នុងពិធីបុណ្យរបស់ពួកយូដា។ អ្នកប្រាជ្ញជាច្រើនគិតថាវាជាពិធីបុណ្យរំលង(Calvin, Hendrickson)។ ហើយពិធីនោះគួរតែបានប្រារព្ធឡើងនៅក្នុងរយៈពេល១ឆ្នាំបន្ទាប់ពីទ្រង់បានសំអាតព្រះវិហារនៅក្នុងយ៉ូហានជំពូក២។ នៅក្នុងពេលនៃការបើកសំដែងនៃសិរីល្អរបស់ព្រះមេស៊ីម្តងទៀតបានក្លាយទៅជាពាក្យចចាមរ៉ាមពីមនុស្សជាច្រើន។ ព្រឹត្តិការនោះត្រូវបានកើតឡើងនៅក្បែរទន្លេបេសេដាដែលមានទីតាំងនៅក្បែរទ្វារចៀមនៃក្រុងយេរូសាឡឹមនៅក្នុងថ្ងៃសប្តិម្សិក។

បើយោងតាមប្រពៃណីបឹងបេតសេដាមាននៅផ្នែកខាងជើងនៃព្រះវិហារ ហើយខ្លះគិតថានោះជាបឹងព្រហ្មចារីយ៍នៅផ្នែកខាងត្បូងនៃព្រះវិហារនៅសល់នៅប្រភពទឹកនៃរដូវកាល ដូចជានៅក្នុងខ៤ដែលមានទេវតាចុះមកជាញឹកញាប់នៅក្នុងបឹង ប្រសិនបើអ្នកណាដែលបានប៉ះដល់ទឹកនោះដំបូងនោះនឹងត្រូវបានជាសះស្បើយពីជំងឺក្លាម ការនោះនៅតែមានការសង្ស័យដែរ។ នៅក្នុងបទគម្ពីរដែលមានអាទិភាពមិនបានសរសេរចាប់ពីខបីរហូតដល់ខ៤។ មានអ្នកពន្យល់ពីបទគម្ពីរភាគច្រើនបានគិតថានោះគ្រាន់តែជាពាក្យចចាមរ៉ាមប៉ុណ្ណោះដែលមានសំរាប់មនុស្សទូទៅនិងសំរាប់អ្នកដែលមានជំងឺ (Hendrickson)។ ការនោះបានបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថាការស្រេកឃ្លានខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ពួកយូដាមានលក្ខណៈធ្ងន់ធ្ងរណាស់។ នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នមានមនុស្សប៉ុន្មានអ្នកដែលកំពុងតែរងចាំនូវសេចក្តីជំនួយ!

មានអ្នកជំងឺជាច្រើនដែលកំពុងរងចាំនូវទឹកកំរើក។ មនុស្សដែលបានរស់នៅក្នុងសភាពក្រីក្រនៃការបើកសំដែងបានដាក់នូវទឹករបស់ពួកគេទៅក្នុងសភាពនៃពាក្យចចាមរ៉ាមនិងរស់នៅក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេនៅក្នុងការនោះ។

សព្វថ្ងៃនោះបទគម្ពីរមិនត្រូវបានបកប្រែទៅតាមបែបបទនៃព្រះគម្ពីរឡើយ ហើយមនុស្សបានប្រគល់ខ្លួនរបស់ពួកគេទៅក្នុងការបង្រៀនក្លែងក្លាយវិញ ហើយគេបានរស់នៅដោយគ្មានព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះគ្រីស្ទានបានទទួលនូវពន្លឺនៃបទគម្ពីរបានយ៉ាងល្អ ហើយបានបំភ្លឺនៅក្នុងពិភពលោក។

ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកទីនេះ ហើយទ្រង់បានប្រទានសេចក្តីមេត្តាទៅកាន់អ្នកជំងឺ ជាអ្នកដែលបានផ្អាកខ្លួនទៅលើគ្រែស្នែងអស់រយៈពេល៣៨ឆ្នាំ។ ដោយសារមិនមែនមួយថ្ងៃប៉ុន្តែឈឺជាប្រចាំ ហើយគាត់ប្រហែលជាមានសភាពដែលអាក្រក់បំផុត។ ខ ១៤បង្ហាញហេតុផលនៃជំងឺដែលចេញមកពីអំពើរបាបរបស់គាត់។ យើងគួរតែទទួលស្គាល់ថាព្រះបានអនុញ្ញាតឲ្យមានជំងឺមួយចំនួនដើម្បីនឹងបង្ហាញបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់នៅក្នុងសព្វវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់។ (ដូចជានៅក្នុងសភាពនៃការស្លាប់របស់ឡាសា)។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ទៅកាន់អ្នកជំងឺពីកិច្ចការដែលព្រះអាចធ្វើបាន។ “ក្រោយមកព្រះយេស៊ូវជួបគាត់ក្នុងព្រះវិហារ ក៏មានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ ឥឡូវនេះអ្នកបានជាហើយ កុំប្រព្រឹត្តអំពើបាបទៀតឲ្យសោះ ក្រែងលោកើតការអាក្រក់ដល់អ្នក លើសមុនទៅទៀត។” (14) ព្រះបន្ទូលនេះរាប់បញ្ចូលទាំងទំនួលខុសត្រូវនៃអំពើរបាបរបស់គាត់ហើយនឹងជំងឺរបស់គាត់។ បន្ទាប់មកអ្នកជំងឺបានប្រាប់ទ្រង់ថាគាត់មិនមែនអ្នកណានឹងមកជួយគាត់ឡើយ។

ព្រះអម្ចាស់ដែលបានស្តាប់នូវសភាពដ៏សែនវេទនានោះក៏បានប្រាប់ទៅគាត់ថា “ចូរក្រោកឡើង ហើយយកកន្ទេលរបស់អ្នកទៅចុះ” ព្រះបន្ទូលនេះហាក់ដូចជាមានការប្រទាក់អ្វីមួយ។ តើមនុស្សដែលមានជំងឺស្វិតដៃជើងដើរបានដោយរបៀបណា? ហើយការនោះហាក់ដូចជាគ្មាននរណាដែលអាចយល់បាននោះឡើយ ប៉ុន្តែនៅទីនេះយើងអាចរកឃើញនូវអាថ៌កំបាំងរបស់គ្រីស្ទានបាន។ យើងមិនគួរបោះបង់ចោលនូវការប្រទាក់គ្នានេះឡើយ ហើយគួរតែរងចាំនូវពន្លឺនៃការបើកសំដែងនៅក្នុងការស្វ័យវិញ។ ចូរយើងគិតពីការដែលរាប់បញ្ចូលទាំងមេទ័ព ថាគាត់ជានរណា? ដូចដែលមានទីបន្ទាល់ពីលោកយ៉ូហានទាំងពីរ អង្គដែលបានបង្កើតគ្រប់ទាំងអស់ ហើយបានថែរក្សាគ្រប់ការទាំងអស់ ទ្រង់នោះជាព្រះរបស់យើង។ ដូច្នេះមានតែទ្រង់ទេដែលអាចធ្វើការនោះបាន។

ព្រះបន្ទូលដែលមានចេស្ដាទាំងស្រុងរបស់ទ្រង់បាននាំមកនូវប្រសិទ្ធិភាពមកលើអ្នកដែលមិនមានសង្ឃឹមអ្វីទាំងអស់។ នៅក្នុងខ ៩ ពាក្យថា “រំពេចនោះ” នោះមានសារៈសំខាន់ណាស់។ ឥឡូវនេះប្រសិនបើយើងជឿលើផលប្រយោជន៍នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងនឹងអាចទទួលបានផលប្រយោជន៍ដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្តល់មកក្នុងពេលយ៉ាងខ្លី។ ដំណឹងនេះបានលេចឮដល់ពួកអ្នកដឹកនាំសាសនាពួកយូដា។ ពួកគេមិនអាចអរសប្បាយនឹងដំណឹងដ៏ល្អមួយនេះបានឡើយ តែពួកគេបែរជាវិះគន់នៅក្នុងថ្ងៃសប្បុរសឡើយ ដោយពាក្យសំដីវិញ។ ពួកគេថែមទាំងរៀបចំអន្ទាក់ដើម្បីនឹងគ្រប់គ្រងការទាំងនោះទៀត។ ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សដែលស្រឡាញ់ក្រឹត្យវិន័យមិនមានអំណរនៅក្នុងចិត្តរបស់គេទៅវិញ? ពួកគេមានពេញដោយការច្រណែនឈ្មាស ដូចជាកូនច្បងមិនបានមានការអរសប្បាយក្នុងការវិលត្រលប់មករបស់ម្តងខ្លួននោះ

ដែល (លូកា 15 :)។ ដោយសារតែពួកគេបានកាន់ចំនែកដែលនៅទីនោះ តែពួកគេមិនបានស្គាល់នូវសេចក្តីពិតសោះឡើយ។ ប៉ុន្តែពួកគេបែបជាមើលឃើញថាមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តការល្អជាអ្នកដែលធ្វើទាស់ប្រឆាំងនឹងក្រឹត្យវិន័យនៃថ្ងៃសប្បិរៈ។ ដូចដែលពួកគេដឹងថាព្រះយេស៊ូវស្រុកណាសាវែតបានធ្វើខុសនឹងក្រឹត្យវិន័យ (16) ពួកគេបានចាប់ផ្តើមធ្វើការបៀតបៀនទ្រង់ដោយសារការនោះ(17)។

តើព្រះអម្ចាស់ពិតជាបានធ្វើល្មើសនឹងក្រឹត្យវិន័យនៃថ្ងៃសប្បិរៈមែនឬទេ? ទេ ប៉ុន្តែព្រះអង្គបែបជាបានបង្ហាញពីភាពពិតនៃក្រឹត្យវិន័យ ហើយទ្រង់បានសំរេចបំពេញក្រឹត្យវិន័យយ៉ាងល្អបរិបូរ (ម៉ាថាយ 5:17) ។ យើងគួរតែមើលឃើញថាថ្ងៃសប្បិរៈដែលពួកយូដាតែងតែរក្សានោះបានធ្លាក់នៅក្នុងភាពជាពិធីបុណ្យសាសនាវិញ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានបង្កើតក្រឹត្យវិន័យយ៉ាងលំអិតដូចជា “ប្រសិនបើមេមាន់បង្កើតកូននៅក្នុងថ្ងៃសប្បិរៈ មាន់នោះនឹងត្រូវសំលាប់ចោលដោយបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យសំរាប់ថ្ងៃសប្បិរៈ”។ ពួកគេបានផ្តោតអស់ទាំងសេចក្តីពិចារណារបស់ពួកគេនៅលើកិច្ចការខាងរូបសាច់ លើសជាងការដែលនៅខាងក្នុង (Hendrickson)។ សាសនាគ្រីស្ទានមិនបានមើលងាយទៅលើទម្រង់នោះឡើយ ប៉ុន្តែបែបជាធ្វើការកាត់ទោសការនោះវិញជាការដែលគ្មានអត្ថន័យខ្លឹមសារអ្វីសោះ។ ព្រះអម្ចាស់មិនបានល្មើសនឹងក្រឹត្យវិន័យឡើយដោយទ្រង់មានបន្ទូលថា “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅគេទៀតថា៖ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតថ្ងៃសប្បិរៈ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់មនុស្ស ព្រះអង្គមិនបានបង្កើតមនុស្សដើម្បីឲ្យបំរើថ្ងៃសប្បិរៈនោះឡើយ” (ម៉ាកុស 2:27)។ ក្រឹត្យវិន័យមានន័យថាយ៉ាងនេះវិញ “ថ្ងៃសប្បិរៈមានឡើងសំរាប់មនុស្ស” តែមិនមែនន័យថាមនុស្សគួរតែធ្វើអ្វីតាមតែចិត្តនោះឡើយ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានបន្ថែមទៀតថា បុត្រមនុស្សជាម្ចាស់លើថ្ងៃសប្បិរៈជាពិត។ (ម៉ាកុស 2:28)

(18) និងខ17, “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅគេថា៖ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំធ្វើការរហូតមកដល់សព្វថ្ងៃ ខ្ញុំក៏ធ្វើការដូចព្រះអង្គដែរ។” ការនេះបានកូរនៅក្នុងចិត្តរបស់គេឲ្យធ្វើការបៀតបៀនដល់ព្រះយេស៊ូវ។ ព្រះបន្ទូលសំដៅទៅ កាលបន្ទាប់ពីព្រះបានបញ្ចប់ការបង្កើតរបស់សព្វសារពើ ទ្រង់បានសំរាកនៅក្នុងថ្ងៃទីប្រាំពីរ។ ថ្ងៃសប្បិរៈមិនមានន័យថាការផ្អាកនូវសកម្មភាពនោះឡើយ ប៉ុន្តែមានន័យថាការសំរាកពីកិច្ចការនៃការបង្កើតវិញ។ ព្រះអង្គនៅតែបន្តធ្វើកិច្ចការដើម្បីនឹងទ្រទ្រង់គ្រប់របស់ដែលទ្រង់បានបង្កើតមក ដើម្បីនឹងផ្តល់នូវសេចក្តីសង្គ្រោះ និង ការកាត់ទោសផង។ ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើកិច្ចការរបស់ទ្រង់នៅក្នុងឋានៈដូចជាព្រះបិតានៅក្នុងថ្ងៃសប្បិរៈដែរ។ អំប្រាហាំខែកើ Abraham Kuyper, ជាអ្នកប្រាជ្ញម្នាក់នៅក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញនៃពួកកាល់វីនទាំងបីបាននិយាយថា “ថ្ងៃសប្បិរៈមិនបានបញ្ចប់នូវចេស្តានៃសកម្មភាពរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែបានធ្វើឲ្យកិច្ចការនោះក្លាយជាកិច្ចការដែលស្មោះត្រង់វិញ។” ហើយនៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបាន

អះអាងថាព្រះជាព្រះវរបិតាទ្រង់ពិត នោះអ្នកប្រាជ្ញខាងច្បាប់មានការច្រឡំច្របល់យ៉ាងខ្លាំង។ ដូច្នេះហើយ បានជាពួកយូដាព្យាយាមសំលាប់ព្រះយេស៊ូវដោយសារទ្រង់បានធ្វើល្មើសនឹងថ្ងៃសប្បិទ ហើយបាន អះអាងថាព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតាទ្រង់។

II. ទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅចំពោះមុខមនុស្ស (19-7)

នៅក្នុងស្ថានភាពដ៏ខ្លាំងក្លាដែលបានរៀបរៀងដើម្បីនឹងសំលាប់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែព្រះអង្គមិនបាន រងឡើយ ហើយបានប្រកាសពីសេចក្តីពិតវិញ។ នៅក្នុងពាក្យសង្ខេបព្រះយេស៊ូវបានបើកសំដែងថាអ្វីដែល ជាហេតុផលសំខាន់ ដែលនោះជាការដែលពួកយូដាស្អប់ខ្ពើមដល់ទ្រង់ ថាទ្រង់ជាព្រះមេស៊ីជាអ្នកដែលផ្តល់ នូវសេចក្តីសង្គ្រោះ និង ការកាត់ទោស ហើយអស់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ព្រះវរបិតានោះក៏នឹង ស្រឡាញ់ហើយនឹងដើរតាមទ្រង់ដែរ។

(1) ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រា (19-29)

មានតែមនុស្សជាទីស្រឡាញ់របស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលទ្រង់នោះជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលព្រះវរបិតា បានចាត់មកនៅក្នុងលោកិយនេះ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះបញ្ជូនព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយ? ដោយសារទ្រង់ចង់ ឲ្យព្រះអង្គបំពេញនូវកិច្ចការរបស់ព្រះ(19)។ កិច្ចការរបស់ព្រះនោះជាកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលទ្រង់ បានសង្គ្រោះយើងចេញពីលោកិយ ហើយទ្រង់ត្រូវការភាពដែលសាកសម។ នៅក្នុងលោកិយមិនមានអ្នក ណាដែលអាចសំរេចបំពេញនូវសេចក្តីសង្គ្រោះបានឡើយ (វិវរណៈ 5:1-6)។ មានតែព្រះអម្ចាស់ដែលទ្រង់ មិនដែលស្គាល់បាបអ្វីសោះទើបទ្រង់អាចធ្វើនូវកិច្ចការដែលព្រះវរបិតាចង់បា

ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានអះអាងថា “ដើម្បីឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នាគោរពព្រះបុត្រា ដូចគេគោរពព្រះបិតា។ អ្នកណាមិនគោរពព្រះបុត្រាទេ អ្នកនោះក៏មិនគោរពព្រះបិតា ដែលបានចាត់ព្រះបុត្រាអោយយាងមកនោះ ដែរ។ (23)

(2) ព្រះបុត្រា និង ការកាត់ទោស (24-29)

ព្រះអម្ចាស់បានអះអាងថាព្រះបិតានិងព្រះបុត្រាឈររឹងមាំនៅក្នុងវិទ្យុចេស្ដាជាព្រះ ហើយព្រះបុត្រា ជាបស់ព្រះបិតា។ នៅក្នុងចំណុចនោះព្រះបុត្រាបានទទួលនូវជីវិតចេញមកពីព្រះបិតា។ (26) ហើយទ្រង់ បានទទួលនូវព្រះចេស្ដានៅក្នុងការកាត់ទោសលោកិយ (22, 27)។ ដោយហេតុនោះព្រះបុត្រាមានវិទ្យុចេស្ដា ដើម្បីនឹងប្រទានជីវិតទៅកាន់អស់អ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់។ ដូចនេះព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់សញ្ញាដូច្នេះ “សកម្មភាពនៃការស្តាប់ទៅកាន់សំលេងរបស់ទ្រង់” នោះសំខាន់ណាស់។ (24-25)

“ខ្ញុំសុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាដឹងច្បាស់ថា អ្នកណាស្តាប់សេចក្តីដែលខ្ញុំនិយាយ ហើយជឿលើព្រះអង្គដែលចាត់ឲ្យ ខ្ញុំមក អ្នកនោះមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច គេមិនត្រូវទទួលទោសឡើយ គឺបានឆ្លងផុតពីសេចក្តីស្លាប់ទៅរក ជីវិត។ ខ្ញុំសូមប្រាប់អ្នករាល់គ្នាដឹងច្បាស់ថា ដល់ពេលកំណត់គឺឥឡូវនេះហើយ មនុស្សស្លាប់នឹងឮព្រះសូរ សៀងព្រះបុត្រារបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយអស់អ្នកដែលឮព្រះសូរសៀងនោះនឹងមានជីវិតរស់នៅ។”

(3) ព្រះបុត្រាដែលបានទទួលនូវទីបន្ទាល់យ៉ាងអស្ចារ្យ (30-47)

ព្រះអម្ចាស់បានបើកសំដែងទីបន្ទាល់ទៅកាន់ទ្រង់យ៉ាងអស្ចារ្យដោយមានបន្ទូលថាទ្រង់ជាព្រះមេ ស្សី។ ដំបូង ទ្រង់បានទទួលនូវភស្តុតាងចេញមកពីលោយយ៉ូហានបាបទីស្ទជាបណ្តោះអាសន្ន។ យ៉ូហាន បានប្រកាសថាព្រះគ្រីស្ទនោះជាសេចក្តីពិតនៅក្នុងលោកិយជាពន្លឺនៅក្នុងលោកិយ។ (35) ប៉ុន្តែនៅទីនេះ មាននូវទីបន្ទាល់មួយយ៉ាងអស្ចារ្យលើសទីបន្ទាល់របស់យ៉ូហាន។ នោះគឺជាកិច្ចការដែលព្រះបានធ្វើ ហើយ ការនោះផ្ទាល់បានបង្ហាញថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះប្រាកដមែន។ ការពិតនោះទឹកដែលបាន ប្តូរទៅជាឈាម ហើយនឹងសញ្ញាដែលព្រះអម្ចាស់បានព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលឈឺអស់ 38 ឆ្នាំនោះគ្រប់គ្រាន់ សំរាប់នឹងបង្ហាញពីវិទ្យុចេស្ដាជាព្រះមេស្សីរបស់ទ្រង់ហើយ (36-37)។ បន្ទាប់មកកិច្ចការដែលព្រះបិតា ផ្ទាល់បានធ្វើបន្ទាល់បានសំដែងនូវវិទ្យុចេស្ដាជាព្រះមេស្សីរបស់ទ្រង់។ ដោយសារគ្រប់ទាំងសេចក្តីបង្រៀន របស់ទ្រង់នោះសុទ្ធតែចេញមកពីព្រះបិតា ហើយនោះជាទីបន្ទាល់របស់ព្រះបិតា។ ដូច្នេះអស់អ្នកដែល ទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គួរតែទទួលបន្ទាល់របស់ព្រះបិតាជាពិត។ ជាចុងក្រោយគម្ពីរបានធ្វើបន្ទាល់ ដោយផ្ទាល់។ នៅទីនេះបទគម្ពីរបានចង្អុលទៅកាន់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែលត្រូវបានសរសេរឡើងដោយព្រះ យេស៊ូវ។ ពួកយូដាមិនបានជឿដល់ព្រះយេស៊ូវធ្វើជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេទេដោយសារពួកគេមិនដឹងពី បទគម្ពីរ។ ទោះបីគេអានគម្ពីរដើម្បីនឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចក៏ដោយ ពួកគេមាននូវបញ្ហាយ៉ាងធំ ដោយសារពួកគេមិនបានស្គាល់គម្ពីរឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។ ទោះបីជាព្រះគម្ពីរបានបើកសំដែងនៅពេលមនុស្ស

ដែលស្រឡាញ់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែពួកគេមានការដែលផ្ទុយប្រឆាំងទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ដោយសារពួកគេ ត្រូវបានចងនៅក្នុងអន្ទា

(4) កត្តាជម្រុញដែលពួកយូដាមិនព្រមទទួលព្រះបុត្រា (30-47)

ជាចុងក្រោយព្រះអម្ចាស់បានបើកសំដែងនូវដែលផលដែលសំខាន់ ពីការដែលគេមិនព្រមទទួល ជឿដល់ទ្រង់។ នោះជាការដែលត្រូវតែយល់ពីភាពពិតរបស់ទ្រង់ឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយត្រលប់មកជាសេចក្តីសង្គ្រោះវិញ។ ទោះជាពួកគេបានអះអាងពីហេតុផលដែលពួកគេសំលាប់ព្រះយេស៊ូវដោយសារតែទ្រង់ ល្មើសនៅក្នុងថ្ងៃសប្បិទ ហើយដែលទ្រង់បានអះអាងថាទ្រង់មានឋានៈស្មើនឹងព្រះវរបិតា ប៉ុន្តែនោះគ្រាន់តែ ជាការជម្រុញខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ។ ការពិតនោះកត្តាជម្រុញនៃការបៀតបៀនរបស់ពួកគេនោះបានចេញមក ពីគំនិតដែលចេញមកពីការបង្រៀនក្លែងក្លាយរបស់ពួកគេ ហើយគេមានការយល់ច្រឡំពីអត្ថន័យនៃបទគម្ពីរ ។ ហើយពួកគេមានទំនោរទៅរកសិរីល្អរបស់មនុស្សជាជាងសិរីល្អរបស់ព្រះ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេស្រឡាត់របស់ ព្រះមិនយល់ពីបទគម្ពីរឲ្យបានត្រឹមត្រូវ នៅក្នុងការអះអាងថាពួកគេស្រឡាញ់ព្រះគម្ពីរជាខ្លាំង? ក្នុងពេល បច្ចុប្បន្នយើងអាចនឹងមកដល់ចំណុចនោះដែរ។ បើទោះជាយើងបានអះអាងថាយើងស្រឡាញ់ការសិក្សា ព្រះគម្ពីរ យើងមិនបានទាក់ទងនៅក្នុងសេចក្តីពិតទៅនឹងជីវិតរបស់យើងឡើយ ហើយការនោះនឹងក្លាយ ទៅជាផ្លូវខុសយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ដូច្នេះយើងមិនគួរអួតពីចំណេះដឹងច្រើនពីបទគម្ពីរនោះឡើយ។ យើងគួរតែ ឈររឹងមាំនៅចំពោះបទគម្ពីរហើយស្តាប់ទៅកាន់សូរសៀងរបស់ព្រះ។ យើងគួរតែរៀនពីអ្វីដែលយើងត្រូវ ធ្វើ មុនពេលដែលយើងធ្វើនៅពេលស្ងៀមស្ងាត់។

[កិច្ចការ 7] ឈ្មោះ ()

I. រំលឹកឡើងវិញ: យើងគួរតែសរសេរចុះនូវអត្ថន័យ និង ខគន្លឹះនៅក្នុងមេរៀនទីមួយនៅក្នុងមេរៀននោះ។

ឧទាហរណ៍: 1) ចូរសង្ខេបនូវអត្ថន័យនៅក្នុងមេរៀនទី 2។

1) តើអ្វីទៅជាចំណងជើងនៃមេរៀនទី 2?

2) ចូរទន្ទេញ យ៉ូហាន 3:16។

II. ចូរពិភាក្សា: បន្ទាប់ពីបញ្ចប់នូវការប្រលង យើងនឹងមានការពិភាក្សារយៈពេល 30នាទី ហើយខ្លឹមសារពិភាក្សាគឺនៅក្នុងមេរៀនទី7។

[ការប្រលង 1] ចូរផ្តល់នូវចម្លើយដែលសមស្របទៅកាន់សំណួរដូចតទៅចេញពីក្នុងមេរៀន

ឈ្មោះ: ()

1. ចូរដាក់មេរៀនដែលសមស្របនៅក្នុងរង្វង់ក្រចក

- (1) ព្រះបន្ទូលបានត្រលប់ជាសាច់ឈាម ()
- (2) អង្គដែលមានវិទ្យុអំណាចនៅក្នុងការធ្វើការអស្ចារ្យ ()
- (3) តើទ្រង់មិនមែនជាព្រះគ្រីស្ទទេឬ? ()
- (4) ការបៀតបៀនបានចាប់ផ្តើម ()
- (5) ទីបន្ទាល់នៃដំណឹងល្អយ៉ូហាន ហើយនឹងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់វា ()
- (6) ទីបន្ទាល់ និង ការរកឃើញរបស់ព្រះយេស៊ូវ ()
- (7) លោកគ្រូដែលមកពីព្រះ ()

II. ចូរឆ្លើយដោយសាមញ្ញ

- (1) តើនរណាជាអ្នកនិពន្ធព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន?
- (2) តើព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហានត្រូវបានសរសេរឡើងនៅក្នុងឆ្នាំណា ហើយនរណាជាអ្នកទទួល?
- (3) តើអ្វីទៅជាបែបបទនៃការសរសេរនៃគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន?
- (4) តើអ្វីទៅជាគោលបំណងនៃព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន?
- (5) តើអ្វីទៅជាចំណុចខុសគ្នារវាងព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន និង ព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អទាំងបី?
- (6) តើព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហានមានប៉ុន្មានជំពូក?
- (7) ចូរប្រៀបរាប់ពីពាក្យសំខាន់ៗដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន?

III. ចូរសំគាល់ខគម្ពីរសំខាន់ៗ ហើយសរសេរខទាំងនោះចុះ។

- (1) យ៉ូហាន 1:18
- (2) យ៉ូហាន 1:29
- (3) យ៉ូហាន 1:12-13
- (4) យ៉ូហាន 2:24
- (5) យ៉ូហាន 2:16
- (6) យ៉ូហាន 3:5
- (7) យ៉ូហាន 3:16
- (8) យ៉ូហាន 3:21
- (9) យ៉ូហាន 3:36
- (10) យ៉ូហាន 4:10
- (11) យ៉ូហាន 4:14
- (12) យ៉ូហាន 4:24
- (13) យ៉ូហាន 4:34
- (14) យ៉ូហាន 5:24
- (15) យ៉ូហាន 5:39
- (16) យ៉ូហាន 5:28-29

22. តើអ្វីទៅជាគោលការណ៍នៃជីវិតនៃអាណាចក្ររបស់ព្រះ?
23. តើអ្វីទៅជាកិច្ចការរបស់ព្រះមេស៊ីនៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នៃការសម្ភាសព្រះវិហារ?
24. តើនៅកន្លែងណាដែលជាចំណុចកណ្តាលនៃកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ?
25. តើអ្វីទៅជាទំនាក់ទំនងនៃការយាងមកលើកទីមួយរបស់ព្រះយេស៊ូវមាននូវការយាងមកនូវនគរបស់ព្រះ?
26. តើការកើតជាថ្មីមានន័យយ៉ាងណា?
27. តើអ្វីទៅជាវិធីសាស្ត្រនៃការកើតជាថ្មី?
28. តើអ្វីទៅជាផលផ្លែទាំងបីនៃការកើតជាថ្មី?
29. តើអ្វីទៅជាសភាពនៃអ្នកដែលបានក្លាយជាសាស្ត្រនៃអាណាចក្ររបស់ព្រះ?
30. តើអ្វីទៅដែលជាសេចក្តីជំនឿដ៏ពិត?
31. តើអ្វីទៅជាវត្ថុបំណងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ណែនាំក្នុងព្រះគម្ពីរយ៉ូហាន3:16?
32. តើអ្វីទៅជាគោលការណ៍នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និង ការកាត់ទោស?
33. ចូរបកស្រាយ “ទ្រង់នឹងបានចម្រើនឡើង ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងត្រូវបន្ទាបចុះវិញ” (យ៉ូហាន3:30)។
34. តើនរណាជាពស់ល្អិតដែលនៅក្នុងវាលរហោស្ថាននោះ?
35. តើអ្វីទៅជាទីករបស់ព្រះអម្ចាស់?
36. តើ “អារម្មណ៍ដែលមានកំហុសជាក្រឡដែលយើងអាចកាន់កាប់នូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ” មានន័យយ៉ាងណា?
37. ចូរនិយាយពីអាកប្បកិរិយា ពេលវេលា និង ការថ្វាយបង្គំពិត។
38. តើអ្វីទៅដែលជាចំណីអាហាររបស់ព្រះអម្ចាស់?
39. នៅក្នុងគ្រាដែលខ្វះខាតនូវការបើកសំដែង តើមនុស្សដាក់សេចក្តីជំនឿរបស់គេនៅទីណា?
40. ចូរនិយាយពីរូបភាពនៃថ្ងៃសប្បិទ។
41. ចូរនិយាយពីការយល់ឃើញខុសឆ្គងអំពីព្រះមេស៊ី។

[ការសិក្សាពិសេស] ចូរនិយាយពីបុគ្គលដែលជួយនិងអត្តចរិករបស់ពួកគេនៅក្នុងអត្ថបទខាងក្រោមនេះ៖

ឈ្មោះ ()

អត្ថបទគម្ពីរ	ផ្ទុយ	តួអង្គដែលប្រឆាំង	ហេតុផលផ្ទុយ
5:16			
5:18			
5:43			
6:41			
6:52			
6:61-66			
6:70			
7:1			
7:5			
7:11			
7:12			
7:20			
7:27,30			

7:32			
7:41,44			
7:45			
7:47			
8:6			
8:13			
8:48,53,59			
9:16			
9:22			
9:24			
10:19			
10:24-31			
10:39			
11:46			
11:56-57			
12:4			
12:10			
12:19			

មេរៀនទី ៨ នំប៉័ងជីវិតដែលត្រូវបានគេបដិសេធ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. កន្លែងកម្លាំង និង ព្រះអម្ចាស់ដែលបានដើរនៅលើទឹកនៅក្នុងរង្វង់ខាងឆ្វេងទាំងពីរ - **ព្រះអម្ចាស់បើកសំដែងពីការអស្ចារ្យពីរយ៉ាង។**
 - (1) កន្លែង 12 នៅក្បែររង្វង់ទីមួយ - **សញ្ញានៃនំប៉័ងប្រាំដើម និង ត្រីពីរកន្ទុយបើកសំដែងថាព្រះអម្ចាស់ជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។**
 - (2) ព្រះអម្ចាស់យាងនៅលើទឹកនៅក្នុងរង្វង់ទីពីរ - **សញ្ញាដើរនៅលើទឹកបើកសំដែងថាព្រះយេស៊ូវជាស្តេច និង ជាព្រះអម្ចាស់។**
2. ម្តុដរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និង ដំបង - **នំប៉័ងជីវិតជាព្រះអម្ចាស់ និង ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។**
3. មនុស្សដែលស្តាប់បង្គាប់ - **គោលការណ៍នៃជីវិត និង សេចក្តីស្លាប់នោះជាសេចក្តីជំនឿលើអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។**
 4. រង្វង់ទាំងបីនៅខាងក្រោម - **សេចក្តីជំនឿបានបើកសំដែងនៅក្នុងការសារភាពរបស់ពេត្រុស។**
- (1) ម្តុដ - ទីពីរ - **គាត់បានជឿព្រះយេស៊ូវថាជាអង្គដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់ជាព្រះមេស៊ី។**
- (2) ប្រភពទឹក - **ទីបី គាត់ដឹងថាព្រះយេស៊ូវជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ចបន្ទាប់ពីបានជឿដល់ទ្រង់។**

មេរៀនទី 8 នំប៉័ងជីវិតដែលត្រូវបានគេបដិសេធ

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 6:1-71[1-15, 16-21, 22-24, 25-34, 35-40, 41-51, 52-59, 60-71]

2. ខគន្លឹះ៖ យ៉ូហាន 6:33

3. រង្វាយតម្លៃ៖

នៅក្នុងជំពូកទី 5 ការបៀតបៀនរបស់ពួកយូដាដែលបានស្វែងរកព្រះយេស៊ូវ ហើយបានព្យាយាមសំលាប់ទ្រង់ បានក្លាយជាអាក្រក់បន្តិចម្តងៗ ហើយនៅក្នុងជំពូកទី 6 បានបើកសំដែងពីការបៀតបៀនរបស់ពួកយូដានៅក្នុងស្រុកកាលីឡេ។ យើងគួរតែបំភ្លេចនៅកំឡុងពេលមួយឆ្នាំរវាងជំពូក 5 និង ជំពូក 6។ ដំណឹងល្អទាំងបីបានសរសេរចុះកំណត់ត្រានៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងកំឡុងពេលនោះ (ម៉ាថាយ 4:12-5:20 ម៉ាកុស 1:1-7:23, លូកា 4:14-9:17)។ ជាពិសេសនៅក្នុងអត្ថបទយើងអាចមើលឃើញថាព្រះយេស៊ូវបានអះអាងថាទ្រង់ជានំប៉័ងជីវិត ហើយបើអ្នកណាជឿលើទ្រង់ នោះនឹងមានសង្ឃឹមជាពិត។ ហើយពួកយូដាដែលមាននូវការយល់ខុសពីទ្រង់ជាព្រះមេស៊ី បានបង្ខំទ្រង់ឲ្យធ្វើជាស្តេចរបស់ពួកគេ ហើយមានមនុស្សជាច្រើនដែលបានឃើញទីសំគាល់បានចាកចេញពីទ្រង់ទៅ។

4. ការពន្យល់៖

យ៉ូហានជំពូកប្រាំមួយវែងជាងជំពូកផ្សេងៗ។ ការអស្ចារ្យពីដែលនៅក្នុងផ្នែកដំបូងត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយបានបើកសំដែងទីបន្ទាល់ដែលទាក់ទងរបស់ព្រះអម្ចាស់។

1. ការអស្ចារ្យពីរ (1-21)

ទីសំគាល់ពីរនៅក្នុងយ៉ូហាន 5:1-21 គ្រប់គ្រាន់ដែលព្រះអម្ចាស់បើកសំដែងពីអត្តសញ្ញាណជាព្រះមេស៊ី របស់ទ្រង់ទៅកាន់ពួកយូដា និង សិស្សៗរបស់ទ្រង់។ ជាពិសេសការអស្ចារ្យដែលទ្រង់ចម្លែកមនុស្ស 5000 នាក់ជាមួយនឹងនំប៉័ងប្រាំដើម និង ត្រីពីរកន្ទុយ (1-15) ការនោះបានធ្វើឲ្យមានឥទ្ធិពលខ្លាំងណាស់ ដែល បានបង្រៀនថាទ្រង់ជានំប៉័ងជីវិត។ ហើយនៅក្នុងការអស្ចារ្យដែលយាងនៅលើទឹកនោះជាស្ថានភាពដ៏ សាកសម ដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្ហាញភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ ដើម្បីនឹងបង្រៀនសិស្សរបស់ទ្រង់។

(1) ការអស្ចារ្យពីនំប៉័ងប្រាំដើម និង ត្រីពីរកន្ទុយ (1-15)

ព្រឹត្តិការណ៍នេះបានកើតឡើងក្នុងកំឡុងពេលមួយឆ្នាំក្រោយមកបន្ទាប់ពីពិធីបុណ្យនៅក្នុងយ៉ូហាន 5:1 ដែលបុណ្យនេះជាពិធីបុណ្យរំលងដែលខិតជិតមកដល់។ ទីកន្លែងដែលការអស្ចារ្យកើតឡើងគឺនៅក្នុង ស្រុកបេតសេដានៅផ្នែកខាងលើសមុទ្រ (លូកា 9:10-17)។ ដោយសារតែកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ព្រះអម្ចាស់បាន លឿងដល់កំរិតកំពូល ហ្វូងមនុស្សដែលដើរតាមព្រះអង្គនោះមានជាច្រើនសន្លឹកសន្លាប់ (2)។ ប៉ុន្តែមនុស្ស មានភាពខុសគ្នាទៅនឹងកំរិតដែលព្រះអម្ចាស់ចង់បាន។ ទោះជាព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថា ប្រសិនបើអ្នក រាល់គ្នាចង់ដើរតាមទ្រង់ នោះត្រូវបដិសេធខ្លួនឯង ហើយលីឈើឆ្កាងរបស់ខ្លួនរួចដើរតាមទ្រង់ (ម៉ាថាយ 16:24)។ ការនោះមិនបានខិតចូលដល់ទិសដៅនោះឡើយដោយសារតែការជម្រុញមកពីការខាងរូបសាច់ របស់ពួកគេ។ ពួកគេមិនបានបដិសេធខ្លួនឯង ហើយដើរតាមទ្រង់ដោយនូវគោលបំណងខាងសាច់ឈាម របស់ពួកគេ។ ការពិតនោះទោះជាពួកគេបានរស់នៅជាមួយព្រះអម្ចាស់អស់មួយជីវិតរបស់ពួកគេក៏ដោយ ហេតុផលនោះគឺពួកគេបានដេញតាមនំប៉័ងដែលតែងតែពុករលួយ ហើយការស្រវ៉ាត់នោះបានផ្តល់នូវលទ្ធ ផលជាការយល់ខុសអំពីព្រះមេស៊ី។ ព្រះមេស៊ីដែលម៉ូសេ និង ពួកហោរាបានប្រកាសប្រាប់ពួកគេនោះ ទ្រង់យាងមកជាអ្នកបំរើដល់លោកិយ (អេសាយ 53)។ ហើយទ្រង់ប្រទានជីវិតរបស់ទ្រង់ដល់ពួកគេជាដ ង្វាយជំនួស (ម៉ាថាយ 1:21)។ ប៉ុន្តែពួកគេបែជាគិតថាទ្រង់នឹងជាព្រះមេស៊ីផ្នែកនយោបាយ និង សេដ្ឋកិច្ច ទៅវិញ។

លោក Lange ដែលជាអ្នកសរសេរការបកស្រាយព្រះគម្ពីរបាននិយាយថា “ទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទ អង្គ ដែលបានយាងចុះមកនៅក្នុងពូជស្រ្តី ដែលទ្រង់នឹងកិនក្បាលរបស់សត្វពស់ (លោកុប្បត្តិ 3:15) ពូជរបស់អ័ ប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ 12:2) ដែលគ្រប់សាសន៍នឹងបានពរដោយសារទ្រង់ ស៊ីឡោ ជាកន្លែងដែលរាស្ត្ររបស់ ទ្រង់បានប្រជុំគ្នា (លោកុប្បត្តិ 49:10) តារា ដំបងរាជ្យរបស់យ៉ាកុប ជាអង្គដែលនឹងចេញមកពីពូជអ៊ីស្រាអែ

ល ហើយជាអង្គដែលព្រះអង្គម្ចាស់ជាអ្នកសង់ឡើង ហើយជាហោរាដែលពួកយូដាត្រូវតែស្តាប់តាម (ចោទិយកថា 18:18)។”

រឿងបែបដូច្នេះបើទោះជាម៉ូសេបានទស្សនាយពីការយាងមករបស់អង្គដែលប្រោសលោះទៅកាន់ពីភពលោកទាំងមូលក៏ដោយ ពួកយូដាបានដាក់ដែនកំណត់ដល់ទ្រង់ត្រឹមជាព្រះមេស៊ីសំរាប់ជាតិខ្លួនប៉ុណ្ណោះ។ ពួកអ្នកដែលដើរតាមទ្រង់ជាមួយនឹងទំនុកចិត្តដែលខុស នោះប្រៀបដូចជាស្លឹកឈើដែលជ្រុះទៅតាមពេលវេលាដែលកន្លងទៅបន្តិចម្តងៗ។ ពួកគេគ្រាន់តែជាហ្វូងមនុស្សមួយហ្វូងប៉ុណ្ណោះ។ គំហើញរបស់ពួកគេនោះបានបដិសេធដល់អាហារខាងវិញ្ញាណវិញ ហើយពួកគេបានខិតខំធ្វើការដើម្បីទទួលបានអាហារដែលតែងតែពុករលួយដែលអាក្រក់បំផុត។ ពួកគេមិនបានដឹងពីបញ្ហារបស់ពួកគេឡើយ សភាពនៃការអស្ចារ្យរបស់ពួកគេ ភាពក្រីក្ររបស់ពួកគេ ហើយនឹងភាពខ្វាក់របស់ពួកគេ និង ភាពអាក្រាតរបស់ពួកគេ (វិវរណៈ 3:17)។ ដូច្នេះបានជាព្រះអម្ចាស់បានព្យាយាមផ្តល់ដល់ពួកគេនូវអាហារខាងវិញ្ញាណតាមរយៈការអស្ចារ្យ ដើម្បីនឹងចំអេតពួកគេនូវអាហារខាងវិញ្ញាណ។

ដំបូងគាត់បានសួរទៅកាន់ភីលីពជាអ្នកដែលចេញមកពីតំបន់បេតសេដាមួយនេះ ជាកន្លែងដែលពួកគេអាចទិញចំណីយ៉ាងច្រើនសំរាប់ចម្អែកដល់ពួកមនុស្ស។ បន្ទាប់មកចម្លើយរបស់គាត់ត្រូវមានទំនួលខុសត្រូវសំរាប់អ្វីដែលគាត់ដឹងអំពីហេតុការណ៍ពិត។ “ភីលីពទូលឆ្លើយថា៖ ទោះបីទិញអាហារអស់សែសិបរៀល ក៏មិនគ្រាន់ឲ្យគ្រប់គ្នាសូម្បីតែបន្តិចបន្តួចផង” (7)។ ក្នុងពាក្យមួយទៀត គាត់បានគិតថាវាមិនអាចទៅរួចនោះឡើយ។ បើទោះជាគាត់បានគិតដោយសមហេតុផលយ៉ាងណាក៏ដោយ នោះជាសេចក្តីមិនជឿ ដោយសារតែគាត់មិនបានទេរទៅរកការដែលទទួលស្គាល់ពីភាពជាម្ចាស់របស់ព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ ភីលីពជាសិស្សម្នាក់ដែលបានសូមឲ្យទ្រង់បានបង្ហាញព្រះវរបិតា (យ៉ូហាន 14:8)។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់សំលឹងមើលតែបរិស្ថានខាងក្រៅ ហើយមិនអាចមើលឃើញព្រះហស្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលធ្វើការនៅក្នុងមជ្ឈដ្ឋានខាងក្រៅនោះ ហើយគាត់នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងការសារភាពដោយគ្មានសេចក្តីជំនឿ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បើទោះជាគាត់បានជួបនូវបញ្ហាជាច្រើននៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់សំលឹងមើលទៅកាន់ព្រះហស្តរបស់ព្រះដែលមានគ្រប់ទាំងចេស្ដា នោះគាត់នឹងសរសើរព្រះ ហើយនឹងអរគុណទ្រង់ផងដែរ។ ជាទូទៅដោយសារព្រះទ្រង់តែងតែធ្វើការតាមរយៈសេចក្តីជំនឿ។ (និក្ខមនំ 14:10-14)។

ប៉ុន្តែមានសិស្សម្នាក់ទៀតដែលមានសេចក្តីជំនឿដែលផ្ទុយពីភីលីព ហើយនោះគឺជា អន់ឌ្រេ។ ដូចដែលយើងបានឃើញហើយថាគាត់បានយកនំប៉័ងប្រាំដើម និង ត្រីពីរកន្ទុយទៅអោយព្រះយេស៊ូវ ទង្វើរបស់គាត់នោះធ្វើដោយសេចក្តីជំនឿ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់ចង់បានការនោះ កិច្ចការដ៏តូចមួយនោះក៏គ្រប់

គ្រាន់សំរាប់នឹងសំរេចព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែរ។ អន់ទ្រជាសិស្សដំបូងដែលដើរតាមព្រះយេស៊ូវតាមរយៈ ទីបន្ទាល់របស់យ៉ូហានបាប៌ីស្ទ។ គាត់បាននិយាយជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ហើយបានរៀនពីសេចក្តីពិតថា ព្រះយេស៊ូវមានចេស្ដាជាព្រះអាទិករតាមរយៈកិច្ចការជាច្រើន ចេញពីទីសំគាល់ជាច្រើនរួមទាំងព្រឹត្តិការណ៍ នៅក្នុងភូមិកាណាដែរ។ ដូច្នេះគាត់អាចក្លាយជាសិស្សម្នាក់ដែលអាចយកឈ្នះនាពេលមានបញ្ហាដូចនេះ។

ព្រះអម្ចាស់បានទទួលយកចំណុច និង ត្រី ហើយបានអរព្រះគុណដល់ព្រះវរបិតា(10)។ ពេលដែលយើងគិតពីប្រភពនេះដោយស្ម័គ្រចិត្ត យើងរកឃើញថានោះជាការដែលអស្ចារ្យ។ មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តជាសំខាន់ទៅ កាន់បញ្ជីបែបនេះដោយការនោះវិញ។ ប៉ុន្តែមនុស្សដែលមានភ្នែកនៃសេចក្តីជំនឿ អាចយល់ការនោះបានដោយសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់។ នៅទីនេះយើងអាចរៀនបានពីបំណងរបស់ព្រះជាម្ចាស់អំពីជីវិតដែលពិចារណាការតូចជាសំខាន់។ បើទោះជាទ្រង់ជាមនុស្សដែលមាន ពិ ទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងដល់មនុស្សក៏ដោយ ទ្រង់តែងតែធ្វើការទៅការតូចតាច មនុស្សតូចតាច សកម្មភាពតូចតាច និង គម្រោងតូចតាច ដើម្បីដឹងសម្រេចបំពេញនូវបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។ មនុស្សជាច្រើនមើលងាយដល់ការតូចតាច ព្រះអម្ចាស់ប្រើកិច្ចការតូចតាច ហើយបានយកសំដែងសិរីល្អទ្រង់ទៅកាន់លោកិយ (I កូរិនថូស៍ 1:27-28)។ ដោយវិធីសាស្ត្រនោះដែលនោះ នគរបស់ព្រះត្រូវបានលេចឡើងមក ដែលត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយគ្រាប់ពូជដ៏ល្អិតមួយ (ម៉ាថាយ 13)។ នៅពេលដែលយើងធ្វើកិច្ចការណាមួយដែលច្បាស់លាស់ មុនពេលដែលយើងខ្វល់ខ្វាយពីការធំ យើងគួរ តែចាប់ផ្តើមពីផ្នែកតូចនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងសិន ចំនេះដឹងតូចតាចដែលយើងដឹង ចំណេះដឹងតិចតួចពី សេចក្តីពិត និង ប្រភពតូចតាចនៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើង។ នៅពេលដែលនម្បងប្រាំដំណើរនេះ និង ត្រី ពីរកន្ទុយត្រូវបានដាក់នៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់យើង យើងគួរតែជឿថាទ្រង់អាចធ្វើបាន ហើយបានថ្វាយសេចក្តីជំនឿដ៏តូចមួយរបស់យើងទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់។ យើងអាចទទួលបាននូវព្រះគុណ ដ៏អស្ចារ្យមកពីព្រះ។ ហើយយើងមិនគួរមើលងាយដល់មនុស្សតូចតាច ហើយគួរតែរៀនប្រព្រឹត្តចំពោះគេ ដោយគោរពអោយតម្លៃបំផុត។

បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានអរព្រះគុណដល់ព្រះវរបិតាហើយ ហើយបានប្រទានដល់ពួកគេដើម្បីនឹងចំអែ តនូវសេចក្តីស្រេកឃ្លានរបស់ពួកគេ។ ទីនេះដូចជានៅខ 10 បានបង្ហាញថា វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានផ្តល់មកជាការអស្ចារ្យនោះជាការសាមញ្ញ។ ដោយសាមញ្ញ “ទ្រង់បានទទួលយក ហើយទ្រង់បាន អរព្រះគុណសំរាប់របស់នោះ”។ ប៉ុន្តែការដ៏អស្ចារ្យសម្បើមយ៉ាងណាដែលបានកើតឡើងដល់ពួកគេ។ ការ នោះជាកិច្ចការដ៏បិទប្រសប់ដែលមានតែព្រះអាទិករប៉ុណ្ណោះទើបអាចធ្វើបាន។ គ្រិស្ដានត្រូវបានហៅថាជា មនុស្សដែលមានពរដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះអម្ចាស់ បើទោះជាពួកគេនៅក្នុងអតីតកាលបានដើរតាមអា មួយដែលកាន់កាប់លើអំណាចនៅក្នុងខ្យល់ក៏ដោយ។ ប្រសិនបើយើងនៅជាប់នឹងព្រះហស្តទ្រង់ នៅក្នុង ជីវិតរបស់យើងនឹងបង្កើតផលផ្លែយ៉ាងច្រើនសន្ធឹក (យ៉ូហាន 15:18)។ បញ្ហានេះដែលយើងត្រូវបានដាក់នៅ ក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដោយផ្អែកលើជ័យជំនះ និង បរាជ័យ។ មានតែសេចក្តីជំនឿទុកចិត្តដែលយើងបាន ថ្វាយខ្លួនរបស់យើងដល់ព្រះ ដែលនឹងនាំមកនូវជីវិតដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងលោកិយនេះ។

ព្រឹត្តិការណ៍នេះបានផ្តល់នូវការជ្រួលច្របល់ជាខ្លាំងដល់ពួកយូដា។ ពួកគេដែលបានឃើញទីសំគាល់បានដឹងជាក់ថាទ្រង់ជាហោរា ដែលត្រូវបានបញ្ជូនមកក្នុងលោកិយ ហើយពួកគេបានបង្ខំទ្រង់ដើម្បីនឹងចាប់ទ្រង់ឲ្យធ្វើជាស្តេចរបស់ពួកគេ (14-15)។ នីត្រង់នេះនៅពេលដែលយើងរំលឹកពីការយល់ឃើញរបស់ពួកគេដែលបានរងចាំព្រះមេស៊ីខាងនយោបាយវិញនោះ ដែលអ្នកអង្គដែលនឹងអាចរំដោះពួកគេឲ្យរួចផុតពីកណ្តាប់ដៃនៃការគៀបសង្កត់របស់ពួករ៉ូម ដែលពួកគេបានរងចាំមកជាយូរយាណាស់មកហើយ។ ទ្រង់មិនមែនជាព្រះមេស៊ីដែលមានដែនកំណត់សំរាប់តែជាតិសាសន៍តែមួយប៉ុណ្ណោះឡើយ ហើយទ្រង់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះដែលដឹកនាំគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ទៅកាន់សេចក្តីសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ (42, លោកុប្បត្តិ12:13 ខាងក្រោម)។ ដូច្នេះបើទោះតែពួកគេត្រូវបានទទួលការបង្ខំកបង្ហាត់អស់ជាច្រើនពាន់ឆ្នាំក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេមិនជឿដល់ព្រះមេស៊ីដែលព្រះគម្ពីរបានបង្រៀននោះទេ នោះគេនឹងមិនមានការទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះសោះឡើយ។

ព្រះអម្ចាស់បានដឹងពីចេតនារបស់ពួកគេ ហើយទ្រង់បានចាកចេញពីពួកគេតែអង្គទ្រង់ ហើយទ្រង់បានយាងទៅលើភ្នំ។ (15) នោះជាសកម្មភាពមួយដ៏ឆ្លាតដែលត្រូវបានជៀសចេញពីគ្រប់ឧបសគ្គ។ ប្រសិនបើពួកគេមានឱកាសនៅក្នុងកិច្ចការដ៏តូចមួយរបស់យើង បន្តិចក្រោយមកមនុស្សនឹងចង់បានសិរីល្អដែលមានលក្ខណៈផ្ទុយទៅនឹងព្រះមេស៊ី។ ទ្រង់បានដេញតាមតែសិរីល្អដែលចេញមកពីព្រះប៉ុណ្ណោះ (យូហាន 17:1)។

(2) ការអស្ចារ្យដែលព្រះជាម្ចាស់ និង ពេត្រុសបានដើរនៅលើទឹក (16-21)

បន្ទាប់ពីទ្រង់បានបើកសំដែងពីអត្តសញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជាព្រះមេស៊ីតាមរយៈការបង្ហាញចេស្ដាជាព្រះរបស់ទ្រង់ ការអស្ចារ្យនៃនំប៉័ងប្រាំដើមនិងត្រីពីរកន្ទុយ នៅពេលនេះទ្រង់បង្ហាញចេស្ដារបស់ទ្រង់ដល់សិស្សរបស់ព្រះអង្គ ដែលពួកគេបានក្លាយជាពួកសាវ័ក។ ប្រសិនបើទីសំគាល់ទីមួយបានបង្ហាញថាទ្រង់ជាព្រះអាទិករ នៅពេលនេះទ្រង់បានបង្ហាញថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះសព្វញ្ញាណ។ អង្គដែលបានបើកសំដែងថាទ្រង់បានណែនាំអង្គទ្រង់ ជានំប៉័ងដ៏វិត សំរាប់ពួកយូដាឲ្យជឿដល់ទ្រង់ ហើយគេនឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយការលន់តូបាប។ ហើយការមួយផ្សេងទៀតបានបង្ហាញថាទ្រង់ជាព្រះសព្វញ្ញញ្ញាណ។

នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានយាងទៅអធិស្ឋាន សិស្សរបស់ទ្រង់បានដើរតាមដល់កន្លែងដែលព្រះអង្គបានស្នាក់នៅ នៅត្រង់ការពើណ្ឌិមនៅខាងលើសមុទ្រ។ នៅពេលយប់នៅពេលដែលពួកគេកំពុង

ថែវទូកប្រហែលជាពីរម៉ាយនៅលើទឹក ភ្លាមនោះពួកគេត្រូវបានរងទុក្ខដោយខ្យល់បោកបក់ជាខ្លាំង។ នោះជាហេតុការដូចគ្នាទៅនឹងឯកសារផ្សេងៗ (ម៉ាកុស 6:45-52 ម៉ាថាយ14:22-33)។ នៅក្នុងព្រឹត្តិការណ៍មួយផ្សេងទៀត ព្រះអម្ចាស់ចូលជិតសិស្សរបស់ទ្រង់ដោយដើរនៅលើទឹក ពេត្រុសក៏បានដើរនៅលើទឹក។ ប៉ុន្តែសាក្សីយ៉ូហានបានឆ្លោះចោលនូវវគ្គនេះ ហើយបានសរសេរថាមានតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលបានដើរនៅលើទឹកដោយសារតែគាត់ចង់បង្ហាញភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់។ ពិតឬតើអ្នកណាដែលបានដើរនៅលើទឹកទៅកាន់សិស្សរបស់ទ្រង់? ទ្រង់ ដូចជាយ៉ូហានទាំងពីរបានធ្វើទីបន្ទាល់ ដែលទ្រង់បានបង្កើតគ្រប់ការទាំងអស់ ហើយទ្រង់គ្រប់គ្រងលើគ្រប់ការទាំងអស់។ សិស្សដែលបានមើលទៅកាន់ភាពជាក់ស្តែង គួរតែប្រាកដថា ពួកគេបានថ្វាយខ្លួនរបស់ពួកគេដើម្បីនឹងប្រកាសពីព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ។

2. នំប៉័ងជីវិត (22-65)

នៅថ្ងៃបន្ទាប់ហ្វូងមនុស្សដែលបានបរិភោគនំប៉័ងនៅថ្ងៃចុងក្រោយបានដឹងថាព្រះយេស៊ូវបានអវត្តមាននៅទីនោះ ហើយមិនយូរប៉ុន្មានបានស្វែងរកទ្រង់ ហើយបានជួបទ្រង់នៅស្រុកកាពើណិម។ លោកពេត្រុសទូលព្រះអង្គថា: លោកគ្រូតើលោកមកដល់ពី ពេលណា? (25) ហើយទ្រង់បានពន្យល់ព្រះបន្ទូលអំពីនំប៉័ងជីវិតដែលពួកគេនឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយជឿដល់ទ្រង់ (27-65)។ ការនោះបានចង្អុលបង្ហាញពីអំណឹងល្អដែលបានធ្វើឲ្យពួកគេជឿលើអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដើម្បីទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ នៅក្នុងដំណឹងល្អយ៉ូហានទាំងមូលបានបើកសំដែងយ៉ាងជាក់ច្បាស់ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសព្រះបន្ទូលបែបនេះនៅក្នុងបែបបទមួយចំនួន។

នៅទីនេះនំប៉័ងនៃជីវិតគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបទៅនឹងព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់។ ទោះបីជាការបញ្ចេញមតិនេះត្រូវបានបង្ហាញជាការប្រៀបធៀបជាច្រើនក៏ដោយ “អាហារដែលនាំមកនូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ច” (27) “នំប៉័ងពីស្ថានសួគ៌” (32) និង “នំប៉័ងនៃព្រះ” (33) ការពិតគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ បើដូច្នេះហេតុអ្វីបានជាព្រះយេស៊ូវប្រដូចខ្លួនរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ជាមួយនឹងនំប៉័ងដូច្នេះ? ដោយសារតែទ្រង់ចង់បញ្ជាក់ថាវាជាការងាយស្រួលក្នុងការជឿជាក់លើទ្រង់ដូចជាការជីកទឹក។ ព្រះយេស៊ូវត្រូវព្រះដែលព្រះបិតាព្រះអង្គបានចាត់ឱ្យមកក្នុងពិភពលោកដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សលោក គឺព្រះអង្គផ្ទាល់ជាព្រះបុត្រារបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានយាងចុះពីស្ថានបរមសុខមក។ (ដានីយ៉ែល 7:13) ដូច្នេះទ្រង់បានណែនាំពីមួយអង្គដែលជាអ្នកផ្តល់នូវជីវិតមក។ (27, 32)

បន្ទាប់មកតើនេះមានន័យយ៉ាងណាពីការបរិភោគនំប៉័ង? ព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញពីវត្ថុបំណង ដែលនោះជានំប៉័ងជីវិត។ នៅក្នុងពាក្យខ្លីមួយពួកគេគឺជាមនុស្សដែលបានទទួលយកព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនិងជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ។ (29) នៅទីនេះ "សកម្មភាពនៃការទទួល" បានចង្អុលបង្ហាញសេចក្តីជំនឿដែលដូចជាអាពាហ៍ពិពាហ៍ សកម្មភាពដែលមនុស្សម្នាក់បានផ្តល់ឱ្យទាំងមូលទៅអ្នកដទៃហើយបានទទួលការទាំងមូលចេញពីគ្នាទៅវិញទៅមក វាជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលយើងផ្តល់ដល់រាងកាយរបស់យើងទាំងមូលដល់ព្រះយេស៊ូវជាម្ចាស់របស់យើងនិងអង្គសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំហើយយើងក៏បានទទួលរបស់ទាំងអស់មកពីទ្រង់ជាមួយយើង។ ដូច្នេះហើយពួកគេស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ហើយមានទំនាក់ទំនងប្រកបដោយភាពរស់រវើកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ មិនថាពួកគេអាចមានអារម្មណ៍ឬមិនអាចមានអារម្មណ៍ក៏ដោយ។ ពួកគេបានទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាអង្គដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានមក ធ្វើជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេហើយបានរួបរួមជាមួយនឹងទ្រង់ ហើយរីករាយនឹងការប្រកបគ្នានៅឯស្ថានសួគ៌ (វិវរណៈ 3:20)។

តើគ្រីស្ទានដែលបានចូលរួមក្នុងនំប៉័ងនៃជីវិតនឹងទទួលបានលទ្ធផលយ៉ាងណាទៅ? ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនដល់នីកូដេម អ្នកដែលជឿលើព្រះអម្ចាស់ នឹងត្រូវបានប្រទាននូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (27) តើជីវិតអស់កល្បជានិច្ចជាអ្វីទៅ? វាជាជីវិតដែលព្រះមាន។ និយាយម្យ៉ាងទៀតវាមានន័យថាដែលមិនឃ្លានទៀតឡើយ) 35) ដោយគ្មានការស្រេកឃ្លានជារៀងរហូត)35) ហើយដោយគ្មានការស្លាប់ម្តងទៀត។ ដូច្នេះអ្នកដែលបានទទួលជីវិតនេះមិនអាចចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់បានឡើយហើយគេគង់នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ហើយព្រះអម្ចាស់នៅជាប់នឹងគេហើយទទួលបាននូវការការពារយ៉ាងពេញលេញ ហើយនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។ ដូច្នេះអ្នកដែលបានទទួលព្រះអម្ចាស់ឥឡូវនេះមានអំណាចអស់កល្បជានិច្ចហើយទទួលបានព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍ក្នុងអំឡុងពេលជីវិត។

3. មនុស្សពីរប្រភេទ (66-75)

ប៉ុន្តែយើងសង្កេតឃើញពីរឿងទុក្ខព្រួយនៅក្នុងអត្ថបទនេះ ដោយសារតែពួកគេបានចាកចេញពីព្រះយេស៊ូវយ៉ាងងាយស្រួលដូចជាការបរិភោគអាហារនិងទឹកផឹក។ ខ 66 បាននិយាយថា "តាំងពីនោះមកមានសិស្សទ្រង់ជាច្រើនដកខ្លួនថយចេញ មិនតាមទ្រង់ទៀតទេ"។ ហ្វូងមនុស្សដែលដើរតាមព្រះអម្ចាស់ដែលពួកគេបានញ៉ាំអាហារខាងរូបសាច់ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទ្រង់បានណែនាំអាហារខាងវិញ្ញាណដល់ពួកគេ ទាំងអស់គ្នាបានចាកចេញពីទ្រង់។ ការនេះគួរឲ្យសោកសៅណាស់! សព្វថ្ងៃនេះនៅសម័យនេះមនុស្ស

ជាច្រើនបានដើរតាមព្រះអម្ចាស់ ហើយពួកគេបន្តដេញតាមប្រយោជន៍ខាងសាច់ឈាមច្រើនជាងអត្ថប្រយោជន៍ខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។

ប៉ុន្តែនៅទីនេះគឺជាមនុស្សដ៏មានតម្លៃដែលបានមកនៅកន្លែងដែលព្រះអម្ចាស់ចង់បានហើយបានចូលរួមនៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិនេះ។ លោកស៊ីម៉ូនពេត្រុសដែលបានបរិភោគអាហារអស់កល្បជានិច្ចបានសារភាពថា “ព្រះអម្ចាស់អើយតើឱ្យយើងទៅឯណាទៅ? ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនៃជីវិតជំនៅអស់កល្បជានិច្ចហើយយើងបានជឿហើយបានដឹងថាទ្រង់ជាព្រះគ្រីស្ទ ជាព្រះរាជបុត្រាព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ពិត” (68-69) ។ នេះមិនមែនជាការសារភាពដែលបានចេញពីភាពជឿជាក់នៃហេតុផលរបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែគឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលចេញពីចិត្តតែមួយហើយបានចែកចាយជីវិតរបស់គាត់ជាមួយព្រះអម្ចាស់ ដែលមិនអាចចាកចេញពីទ្រង់អស់កល្បជានិច្ច។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចកាត់ផ្តាច់ជីវិតរស់នៅនេះនៅគ្រប់ស្ថានភាពនិងគ្រប់ទីកន្លែង។ (រ៉ូម 8: 31-39) ដូច្នេះគាត់ផ្ទាល់អាចដើរតាមព្រះអម្ចាស់ដោយទំនុកចិត្តវិញ។ ប៉ុន្តែដូចយូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ុតដែលជាការខំប្រឹងចាក់ឫសទៅនឹងសេចក្តីជំនឿដោយខ្លួនឯង នោះនឹងត្រូវបង្ហាញឱ្យឃើញនូវហេតុការណ៍ពិតហើយនឹងចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់អស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន 6:51)

នៅទីនេះយើងសង្កេតឃើញពីការសារភាពពីរបស់ពេត្រុសយើងអាចទទួលសេចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យពីរនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។

ទីមួយគាត់ជឿថាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបន្ទូលដ៏នៅអស់កល្ប ហើយក៏ជាអង្គដ៏បរិសុទ្ធដែលចេញមកពីព្រះដែលទ្រង់គឺជាព្រះមេស៊ី។ វាសំខាន់ណាស់ដែលគាត់មិនអាចបំបែកព្រះអម្ចាស់ពីព្រះបន្ទូលនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ វាមានន័យថាការប្រព្រឹត្តទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺការប្រព្រឹត្តដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយផ្ទាល់ដែរ។ ក្នុងនាមជាមនុស្សស្រេកឃ្លានចំពោះអាហារយើងមិនគួរបែងចែកបេះដូងនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយដកចេញឧបសគ្គណាមួយនោះឡើយ។ ពេលយើងប្រព្រឹត្តចំពោះអំពើខុសឆ្គងណាមួយយើងមិនអាចកាន់ខ្ជាប់នឹងព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានទេ។ ពេលយើងលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះដោយក្តីស្រឡាញ់និងសេចក្តីពិតព្រះគម្ពីរនឹងបើកចំហក្នុងដួងចិត្តយើង។ (សូភាសិត 2: 1-3) ប៉ុន្តែវាជាការសោកសៅណាស់។ ដោយសារមនុស្សជាច្រើនមិនបានលះបង់ខ្លួនពួកគេនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសូម្បីតែពេលដំខ្លីក៏ដោយ តើពួកគេអាចរំពឹងថាព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យនឹងកើតចេញពីព្រះអម្ចាស់បានយ៉ាងម៉េចទៅ? នៅពេលយើងនិយាយថាស្រឡាញ់ព្រះគម្ពីរខ្លាំង ជាមួយបបូរមាត់របស់យើង ប្រសិនបើចិត្តរបស់យើងនៅលើការផ្សេងទៀត តើយើងអាចរីករាយនឹងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដែលព្រះគម្ពីរបានប្រទានដល់យើងយ៉ាងដូចម្តេចបាន?

ទីពីរលំដាប់នៃការសារភាពនេះដែលថា “យើងខ្ញុំបានជឿ ហើយដឹង” គឺសំខាន់ណាស់។ ជាទូទៅនៅពេលដែលបុរសម្នាក់យល់ពីហេតុផលរបស់គាត់ នោះគាត់នឹងជឿជាក់លើការនោះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយព្រះគម្ពីរចែងយ៉ាងច្បាស់ថាហេតុផលរបស់យើងអាចក្លាយទៅជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ដោយសារការនោះត្រូវបានឯងដឹកដោយសារតែអំពើបាប។ បទគម្ពីរមិនអាចពឹងផ្អែកលើការវិនិច្ឆ័យរបស់មនុស្សនោះឡើយ។ (1 កូរិនថូស 1: 18-20) ដូច្នេះលូធើបាននិយាយថា ហេតុផលរបស់មនុស្សគឺដូចជាស្រីពេស្យា។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែមានអាកប្បកិរិយាដែលយើងគួរតែជឿថាព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌនោះឡើយ។ ការនេះមិនមែនដោយយើងអាចយល់ការនេះបានឡើយ យើងអាចជឿលើការនោះបាន បើទោះបីជាយើងមិនអាចយល់ពីការនោះក៏ដោយ តាមហេតុផលរបស់យើងយើងទទួលយកវាដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយសារតែព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងដូច្នេះ។ បទគម្ពីរបានប្រកាសថានេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ (ពេត្រុសទី21:19-21) ប្រសិនបើនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង យើងជឿលើព្រះគម្ពីរដោយមិនដឹងខ្លួនដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌយើងមិនអាចមានហេតុផលណាមួយក្នុងការជឿថាព្រះបន្ទូលថាជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះនោះឡើយ។ នៅពេលយើងមានជំនឿបែបនេះយើងបានយល់ពីសេចក្តីពិតហើយអាចមានចំណេះដឹងត្រឹមត្រូវដោយការយល់ដឹងពីសេចក្តីពិតនោះ។ ដោយសារតែបទគម្ពីរគឺជាសេចក្តីពិតដូចដែលយើងជឿជាក់លើព្រះបន្ទូលផ្ទាល់ ព្រះបន្ទូលនឹងត្រូវបានបើកឡើង។ ដូច្នេះហើយយើងអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍វិញ។ យើងគួរតែរីករាយនឹងព្រះគុណចេញពីបទគម្ពីរ។

[កិច្ចការ8] ឈ្មោះ ()

I. ការពិនិត្យឡើងវិញ អានមេរៀនទី :8 និងផ្តល់ចម្លើយឱ្យបានត្រឹមត្រូវចំពោះសំណួរដូចខាងក្រោម។

- (1) តើអ្វីជាអព្វតហេតុពីរនៅជំពូកទី 6 ហើយតើពួកគេមានអត្ថន័យយ៉ាងណាចំពោះយើង?
- (2) តើអ្នករៀនអ្វីពីសញ្ញានៃនំប៉័ងប្រាំដុំនិងត្រីពីរ?
- (3) ព្រឹត្តិការណ៍ដែលដើរលើទឹកត្រូវបានសរសេរនៅម៉ាថាយ 14: 22-33 ។ អានផ្នែកនេះនិងសរសេរចុះនូវអ្វីដែលអ្នកយល់។

II. មើលជាមុន:

- (1) សូមអានយ៉ូហាន 7: 1-53 និងសម្គាល់ផ្នែកដ៏សំខាន់នៅក្នុងបទគម្ពីររបស់អ្នក។

(2) សង្កេតមើលការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញរបស់សាសន៍យូដាដែលបានបើកសម្តែងនៅក្នុងជំពូកទី 7 (មនុស្សទល់មុខអ្នកតស៊ូមតិការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវ)

- 1) 1-9
- 2) 10-13
- 3) 14-24
- 4) 25-31
- 5) 32-36
- 6) 37-39
- 7) 40-44
- 8) 45-53

III. គំនិតដែលត្រូវបានអាស្រ័យលើវិវរណៈសរសេរអ្វីដែលអ្នកយល់ពីវា :?

- (1) 7:24
- (2) 7:37-38

មេរៀនទី 9 ការប៉ិនប្រសប់ដែលចាប់ព្រះយេស៊ូវ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. រង្វង់ចំនួនបីនៅលើបន្ទាត់ទេរ - **ការប្រឆាំងដើម្បីនឹងរបៀបប្រែប្រួលព្រះអម្ចាស់**

1) រង្វង់ទី 1 - **ការប្រឆាំងគ្នាពីបងប្អូនរបស់ទ្រង់**

2) រង្វង់ទី 2 - **ការប្រឆាំងពីហ្វូងមនុស្ស**

3) រង្វង់ទីបី - **ការប្រឆាំងនៃសាសន៍យូដា**

2. បុរសម្នាក់ដែលចាប់ដៃរបស់ទ្រង់នៅអណ្តូងទឹក ព្រះយេស៊ូវបានអញ្ជើញឱ្យដឹកទឹករស់ -

1) ហ្វូងមនុស្សនៅក្នុងរង្វង់ទីមួយ ទីមួយ - **កម្មវត្ថុនៃការអញ្ជើញគឺជាមនុស្សគ្រប់គ្នា។**

2) សភាពស្រេកទឹកនៅក្នុងរង្វង់មូលទីពីរ លក្ខខណ្ឌដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងការអញ្ជើញរបស់ - **ទ្រង់គឺជាស្ថានភាពស្រេកខាងវិញ្ញាណ។**

3) សកម្មភាពដឹកនៅក្នុងរង្វង់ទីបី ទីបីវិធីដើម្បីឆ្លើយតបចំពោះការអញ្ជើញគឺ - **ការមកហើយដឹកដែលជាសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿ។**

4) ទឹកទន្លេក្នុងរង្វង់ទីបួន ទីបួន - **លទ្ធផលដែលបានឆ្លើយតបនឹងការអញ្ជើញនេះគឺសម្រាប់ទន្លេទឹករស់ដែលហូរនៅក្នុងពោះរបស់គេនោះ។**

1. **អត្ថបទ៖** យ៉ូហាន 7: 1-53 [1-9, 10-13, 14-24, 25-31, 32-36, 37-39, 40-44, 45-53]
2. **ឧគន្ធិ៖** យ៉ូហាន 7:38
3. **ការស្ទង់មតិ៖**

អត្ថបទនេះបានកត់ត្រាពីសកម្មភាពរបស់សាសន៍យូដាដែលបានព្យាយាមចាប់ខ្លួនរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ រឿងដែលបានព្យាយាមចាប់ខ្លួនព្រះយេស៊ូវបានពង្រីកទៅជាកិច្ចការមួយដ៏សំខាន់សំរាប់ជាតិសាសន៍។ សាវកយ៉ូហានបានកត់សម្គាល់ថាព័ន្ធកិច្ចនៅស្រុកកាលីឡេចុងក្រោយបង្អស់ដែលបានតាំងទីលំនៅនៅក្នុងកាពើណិមនោះត្រូវបានបញ្ជាក់ថា “ក្រោយមកព្រះយេស៊ូវយាងទៅស្រុកកាលីឡេ”។ ទ្រង់ក៏ពុំហ៊ានទៅស្រុកយូដាឡើយព្រោះជនជាតិយូដារកធ្វើគុតព្រះអង្គ។ (7: 1) ដូច្នេះការផ្សាយដំណឹងល្អនៃតំបន់យូដាដែលត្រូវបានចាប់ផ្តើមចេញពីយ៉ូហាន 7: 2 គឺជាកិច្ចការចុងក្រោយរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅពេលនោះគឺជាពេលវេលានៃពិធីបុណ្យនៃរោងឧបោសថ ដែលកើតឡើងពិធីបុណ្យរំលងប្រាំមួយខែ ដែលចង្អុលបង្ហាញអំពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង។ (ខែមេសាឆ្នាំ 30 គស។ ចំពោះពួកយូដា (បញ្ជានៃការចាប់ខ្លួនព្រះយេស៊ូវគឺជារឿងធ្ងន់ធ្ងរជាងការរក្សាពិធីបុណ្យទៅទៀត។ ក្នុងគ្រាដ៏លំបាកនោះព្រះយេស៊ូវបានប្រមូលអារម្មណ៍លើកិច្ចការរបស់ទ្រង់វិញ។ ទ្រង់បានធ្វើការដើម្បីបង្ហាញពីរឿងអាក្រក់របស់សាសន៍យូដាហើយក៏បានធ្វើឱ្យពួកគេជឿលើទ្រង់ដើម្បីទទួលបាននូវព្រះពរនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ការប្រកាសដំណឹងល្អ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយជនជាតិយូដាជាច្រើនមិនបានទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេ ដោយសារពួកគេមិនមានទស្សនៈត្រឹមត្រូវអំពីព្រះមេស៊ី។

4.ការបកស្រាយ៖

ទីមួយយើងគិតអំពីពិធីបុណ្យនៃរោងឧបោសថរបស់ពួកសាសន៍អ៊ីស្រាអែលដែលជាសាវតាររបស់លោកយ៉ូហានជំពូក 7 និងទស្សនៈរបស់មនុស្សជាច្រើនដើម្បីបៀតបៀនដល់ព្រះអម្ចាស់និងក្នុងចំណោមពួកគេនូវទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់។

1. ពិធីបុណ្យរោងឧបោសថ

ពិធីបុណ្យរបស់ជនជាតិយូដាដែលបានកើតឡើងនៅឯកិច្ចការជាសាធារណៈរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានបើកសំដែង។

ឆ្នាំ/ខែ	មិនា	មេសា	ឧសភា	តុលា	12 ខែ
26 គស					수전절
27 គស	បុណ្យភូរិម	ពិធីបុណ្យរំលង (2:13,23)	បុណ្យទី៥០	រោងឧបោសថ	수전절
28 គស	ភូរិម	ពិធីបុណ្យរំលង (5:1)	បុណ្យទី៥០	រោងឧបោសថ	수전절
29 គស	ភូរិម	ពិធីបុណ្យរំលង (6:4)	ពិធីបុណ្យរំលង	រោង ឧបោសថ (7:2,37)	수전절 (10:22,23)
30 គស	ភូរិម	ពិធីបុណ្យរំលង (12:1,13:1 19:14)	ពិធីបុណ្យរំលង (Act2:1)		

ពិធីបុណ្យនៃរោងឧបោសថគឺជាពិធីបុណ្យមួយនៃការអរគុណដែលពួកគេបានរក្សានៅក្នុងអំឡុងពេល 8 ថ្ងៃ នៅថ្ងៃទី 15 ខែកក្កដា រហូតដល់ថ្ងៃទី (បច្ចុប្បន្នខែតុលា)21 ដល់ថ្ងៃទី 21 ខែកក្កដា។ លេវីវិន័យ 23:33-44.22 ពួកគេនាំគ្នាប្រារព្ធពិធីនេះនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់បានរំដោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅត្រង់វាលរហោស្ថានហើយគេនាំគ្នាថ្វាយតង្វាយដុតទាំងមូលចំនួនប្រាំពីររយចៀមសម្រាប់ថ្វាយព្រះជាម្ចាស់គឺតង្វាយដុតទាំងមូល។ ពីបឹងស៊ីឡោមទៅព្រះវិហារក្នុង នៃថ្មដាច់ណាំនៅត្រង់មេរីបា (និក្ខមនំ 17:1-7) ដែលមានន័យថាឱ្យព្រះប្រទានពរដល់លោកីយហើយនៅក្នុងព្រះវិហារមានចង្អៀង ចង្អៀងដែលមានតុបតែងយ៉ាងស្អាតហើយនៅទីនោះ។ (លេវីវិន័យ 14:14) ហើយផ្ទះទាំងអស់នៅជុំវិញក្រុងយេរូសាឡឹម ត្រូវបានបង្កើតដើម្បីចងចាំពិធីវិធីរបស់រោងឧបោសថ។

ព្រះអម្ចាស់ដែលជាម្ចាស់លើពិធីបុណ្យនៃរោងឧបោសថនេះបានក្រោកឈរឡើងលើកំពូលភ្នំហើយស្រែកថាអ្នកណាស្រែកទឹកសូមអញ្ជើញមកឯខ្ញុំហើយផឹក៖ វាជាកិច្ចការដ៏មានប្រសិទ្ធភាព។ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើងគឺជាបង្គោលភ្លើងដែលបានដឹកនាំពួកគេនៅលើទីរហោស្ថាននិងថ្មដាដែលពួកគេបានផឹកទឹកនៅវាលរហោស្ថាន។

2. មនុស្សផ្ទុយពីព្រះយេស៊ូវ

ចូរស្តាប់សម្លេងនៃមនុស្សប្រឆាំង មុនពេលយើងស្តាប់សក្ខីភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់។ មនុស្សដែលចេញពីបងប្អូនជិតស្និទ្ធនឹងសាសន៍យូដាដែលអ្នកខ្លួនពីអត្តសញ្ញាណរបស់ខ្លួនជាកូនចៅរបស់អំប្រាហាំបានបៀតបៀនទ្រង់។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតដែលពួកគេត្រូវបានគេហៅ កូនចៅរបស់អំប្រាហាំ បានបដិសេធទ្រង់បើទោះបីជាកូនចៅ ពួកគេក៏បានមើលងាយទ្រង់ទោះបីជាព្យាករណ៍ដែលលោកម៉ូសេបានទាយទុកថា បានមកដល់ពិភពលោកនេះហើយ។ សូម្បីតែមនុស្សរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនបានចាត់ទុកទ្រង់ថាជាមនុស្សដ៏មានតម្លៃនោះឡើយ ដោយមើលងាយអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់។ (អេសាយ 53: 3)

(1) ភាពផ្ទុយគ្នារវាងបងប្អូន (1-9) ពួកគេបានយល់ច្រឡំថាព្រះយេស៊ូវបន្តដេញតាមរកកិត្តិយសរាប់អង្គទ្រង់ផ្ទាល់។ “ដូច្នេះពួកប្អូនទ្រង់ទូលថា៖ ចូរចេញពីទីនេះទៅស្រុកយូដាទៅ ដើម្បីឲ្យពួកសិស្សរបស់បងបានឃើញការដែលបងធ្វើផង ដ្បិតអ្នកណាដែលចង់ឲ្យគេស្គាល់ខ្លួន នោះមិនដែលធ្វើការដោយសំងាត់ទេ បើបងធ្វើការទាំងនេះចូរសំដែងខ្លួនឲ្យមនុស្សលោកស្គាល់ដែរ” ។ (3, 4) ពួកគេដឹងពីទីសំគាល់និងទីបន្ទាល់យ៉ាងល្អណាស់។ តាមការពិតពួកគេអាចមើលឃើញចំណុចសំខាន់ៗដ៏អស្ចារ្យរវាងបាទីស្ទនិងព្យាករណ៍ដទៃទៀត។ នៅពេលយើងសង្កេតមើលទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់និងទីបន្ទាល់ផ្សេងទៀត ដែលមានភាពលំអិតពីព្រះអម្ចាស់បានពង្រីកកិច្ចការរបស់ទ្រង់ដោយអង្គទ្រង់ផ្ទាល់។ “ខ្ញុំគឺជានំប៉ុងនៃជីវិត” “ខ្ញុំជាសេចក្តីរស់ឡើងវិញហើយជាជីវិត” “សាច់ឈាមរបស់ខ្ញុំគឺជាអាហារដ៏ពិតប្រាកដនិងទឹកដ៏ពិតប្រាកដ” ។” មនុស្សដែលមិនអាចស្តាប់បានត្រូវយល់ច្រឡំថាបងប្អូនប្រុសរបស់គាត់បានធ្វើដូច្នេះ។ ប៉ុន្តែវាជាការយល់ច្រឡំពិតប្រាកដ។ វាជារឿងធម្មតាដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសខុសគ្នាច្រើនជាងទីបន្ទាល់ផ្សេងទៀត ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកដែលបានទទួលទីបន្ទាល់មកពីមនុស្សផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែព្យាករណ៍ដទៃទៀតដែលគួរថ្លែងទីបន្ទាល់ដល់អ្នកដទៃ។

ទីបន្ទាល់របស់ពួកគេត្រូវបានប្រតិបត្តិដើម្បីប្រកាសសាររបស់ព្រះអម្ចាស់តែប៉ុណ្ណោះ ហើយទ្រង់បានបង្ហាញអង្គទ្រង់ផ្ទាល់អំពីទស្សនៈនៃការសំរេចបំពេញទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់។ ដូច្នេះការប្រកាសសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់គឺជាការអះអាងដោយស្វ័យប្រវត្តិនៃសេចក្តីពិតដោយខ្លួនឯង។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់បាននិយាយនិងប្រព្រឹត្តនោះគ្មានកំហុសអ្វីទេ។ មនុស្សជាតិគួរតែជ្រើសរើសឲ្យបានត្រឹមត្រូវមុនពេលមានទីបន្ទាល់ច្បាស់លាស់ពីសេចក្តីពិត។ ពួកគេមិនបានចាត់ទុកគាត់ជាព្យាករណ៍ទេ តែជាអ្នកបោកបញ្ឆោតឬជា

អ្នកកុហកដ៏ធំបំផុតឬអ្នកដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ចិត្តឬទទួលយកទ្រង់ជាព្រះរបស់ខ្ញុំនិងជាព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំ។ តាមពិតទ្រង់ជាព្រះដ៏ពិត។

ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការដោយស្មោះត្រង់មុនពេលយល់ច្រឡំដល់បងប្អូនរបស់ទ្រង់តាមពេលវេលារបស់ទ្រង់។ (6) ហើយគាត់បានមើលពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវហើយបានក្លាយជាស្ថាបនាដ៏ស្មោះត្រង់ចំពោះទ្រង់។ (ខទី 15: 1-9) ពួកគេបានសរសេរសំបុត្ររបស់យ៉ាកុបនិងសំបុត្ររបស់យូដាស។

(2) ការប្រឆាំងរបស់ហ្វូងមនុស្ស (10)

ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនៅទីនេះត្រូវបានរងការផ្ដើមដោយសារតែពួកគេគ្មានយោបល់ច្បាស់លាស់។ មនុស្សខ្លះបាននិយាយថាទ្រង់ជា មនុស្សល្អ ព្រះគ្រីស្ទ និង អ្នកប្រកាសទំនាយ ហើយជាអ្នកបោកបញ្ឆោតផ្សេងទៀត បុរសដែលមានអារក្ស (10-14)។ ពួកគេបានព្យាយាមជឿលើទ្រង់ក្នុងនាមជាព្រះគ្រីស្ទ ពីព្រោះពួកគេមិនបានឃើញពាក្យរបស់ទ្រង់ទេគ្រាន់តែបានឃើញទីសំគាល់របស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ យោងទៅតាមការតាំងទីលំនៅរបស់មេដឹកនាំសាសនាចំពោះពាក្យចម្លើយអាវាមថាប្រជាជាតិទាំងអស់បានព្យាយាមចាប់ខ្លួនទ្រង់ហើយសំលាប់ទ្រង់ ត្រូវបានរីករាលដាលដល់បំណុលទាំងអស់ពួកគេមិនអាចបើកមាត់របស់ពួកគេដោយអង់អាចទេ តែគ្រាន់តែអ្វីទៅ។ ពួកគេគ្មានទំនុកចិត្តនៃសេចក្ដីពិតទេ។

(3) ការប្រឆាំងពីសាសន៍យូដា

នៅទីនេះពួកសាសន៍យូដាគឺជាអ្នកដឹកនាំសាសនា ដូចជាពួកដាវីស៊ីនិងពួកអ្នកនិពន្ធនិងពួកសម្តេចសង្ឃនិងពួកបុរសដែលទាក់ទងនឹងពួកគេ។ ពួកគេបានព្យាយាមចាប់ខ្លួនព្រះយេស៊ូវអស់រយៈពេលជាយូរ (30, 44) ហើយបានបញ្ជូនអ្នកបម្រើរបស់ពួកគេទៅកាន់ទ្រង់។ 32 ប៉ុន្តែពេលវេលារបស់ព្រះយេស៊ូវមិនទាន់ដល់នៅឡើយ ពួកគេមិនអាចចាប់ទ្រង់បាននោះឡើយ។

3. ការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវ

(1) ពិធីចាប់ផ្ដើមនៃពិធីបុណ្យ

ទីបន្ទាល់របស់ព្រះយេស៊ូវថាៈលោកីយនេះអាក្រក់ណាស់ (7) ប្រឆាំងនឹងបងប្អូនរបស់ទ្រង់នៅ ស្រុកកាលីឡេ។ ហើយគាត់ក៏បានប្រាប់ដែរថាមិនទាន់ដល់ពេលវេលានៅឡើយទេ។ (8)

(2) ចន្លោះពេលនៃពិធីបុណ្យរោងឧបោសថ

ព្រះអម្ចាស់ក្រោកឡើងហើយធ្វើដំណើរទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយបង្រៀនដល់ហ្វូងមនុស្ស នៅក្នុងព្រះវិហារ។ (14-15) នៅទីនេះព្រះអម្ចាស់បានអះអាងថាសារលិខិតរបស់គាត់បានចេញមកពីព្រះវរបិតាហើយនឹងបំណងរបស់ទ្រង់នោះតាមបំណងរបស់ព្រះវរបិតា (16-17)។ ហេតុដូច្នេះហើយទ្រង់ស្វែងរកសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះវរបិតាដែលបានបញ្ជូនទ្រង់មក ហើយការប្រកាសរបស់ទ្រង់មិនមានសេចក្តីទុច្ចរិតសោះឡើយ។ (8) ជាពិសេសព្រះអម្ចាស់បានចង្អុលបង្ហាញនូវអំពើបាបនៃសាសន៍យូដា ហើយបានសុំឱ្យគេប្រែចិត្តពីបាបរបស់ពួកគេ។ តើលោកម៉ូសេមិនបានប្រគល់គម្ពីរវិន័យឱ្យអ្នករាល់គ្នាទេឬ? ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាគ្មាននរណាម្នាក់ប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យនោះទេ។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នករកសម្លាប់ខ្ញុំ? "(19) ទ្រង់បានបន្ទោសថាសម្រាប់ពួកគេដែលបានស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីមេត្តាករុណានៃក្រឹត្យវិន័យ ពួកគេគួរតែគិតពីការវិនិច្ឆ័យយុត្តិធម៌ឲ្យបានច្រើនជាងការវិនិច្ឆ័យពីការខាងក្រៅ។ តាមពិតប្រសិនបើជនជាតិយូដានិយាយថាស្រឡាញ់ក្រឹត្យវិន័យ ពួកគេបានត្រូវគេបោកបញ្ឆោតខ្លួនឯងពីព្រោះពួកគេមិនបានធ្វើតាមច្បាប់ទេ។ ដូច្នេះហើយពួកគេត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសមរម្យដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។

(3) ថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិធីបុណ្យនៃរោងឧបោសថ (37-44)

នៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិធីបុណ្យរោងឧបោសថនៅក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ក្នុងគម្ពីរមានចែងថា "អ្នករាល់គ្នានឹងតាមរកខ្ញុំតែរកមិនឃើញទេដ្បិតអ្នករាល់គ្នាពុំអាចទៅកន្លែងដែលខ្ញុំនៅនោះបានឡើយ" តើមានន័យដូចម្តេច? »។ នៅថ្ងៃចុងក្រោយបង្អស់នៃពិធីបុណ្យព្រះយេស៊ូវយាងឡើងទៅស្ថានបរមសុខៈ អ្នកណាស្រេកទឹកសុំអញ្ជើញមករកខ្ញុំហើយពិសាចុះ»។ (36-37) នេះគឺជាពាក្យដែលទ្រង់ដឹងអំពីពិធីបុណ្យចាក់បង្ហូរទឹកនិងបានទាមទារឱ្យពួកគេធ្វើដូច្នេះ។ នៅពិធីបុណ្យរោងឧបោសថជនជាតិយូដាបាននាំទឹកស្រះចេញពីស្រះស៊ីឡោមហើយចូលទៅក្នុងទ្វារព្រះវិហារជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ វាមានន័យថាពួកគេចង់ចាំថាអ្វីស្រាវអែលនៅវាលរហោស្ថានបានដឹកទឹកចេញពីការអស្ចារ្យនៅក្នុងថ្មកាលពួកគេស្រេកទឹកនិងអរគុណដល់ព្រះ។ ដោយការប្រកាសពាក្យនេះព្រះអម្ចាស់បានអញ្ជើញពួកគេដែលមានអារម្មណ៍ស្រេកឃ្លានខាង

នៅខ 37 នេះរួមបញ្ចូលសេចក្តីពិតដ៏សំខាន់ដូចខាងក្រោម។

1) គោលបំណងដែលឆ្លើយតបនឹងការអញ្ជើញរបស់ទ្រង់ថា: “អ្នកណា” រាល់មនុស្សមានបាប ដែលរួមបញ្ចូលសាសន៍យូដា ក៏ដូចជាសាសន៍ដទៃអាចទទួលព្រះគុណនេះបានដែរឬទេ? ច្បាប់ជនជាតិយូដាដែលគិតថាមានតែឯកសិទ្ធិរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានបញ្ចូលជាតិសាសន៍ទាំងអស់។ (លោកុប្បត្តិ 12: 1-3)

2) លក្ខខណ្ឌដែលអាចឆ្លើយតបចំពោះការអញ្ជើញរបស់ព្រះអម្ចាស់៖ ព្រះអម្ចាស់បានស្នើសុំថាបើសិនជានរណាម្នាក់មានអារម្មណ៍ស្រេក នោះគាត់អាចមករកព្រះយេស៊ូវដោយផ្ទាល់។ នៅពេលដែលនរណាម្នាក់មានអារម្មណ៍ថាជាមនុស្សមានបាបគាត់អាចទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ។ អ្នកដែលទទួលស្គាល់ស្ថានភាពដ៏គួរឱ្យសង្វេគរបស់គាត់អាចមានជំនឿរឹងមាំដោយការទុកចិត្តលើព្រះ។ ថ្វីបើបុរសនោះតូចក្តី ក្តីប្រាថ្នា និងក្តីសុបិន្តរបស់គាត់អាចបំពេញដោយអ្វីៗដែលគ្មានដែនកំណត់។ (សុភាសិត 3:11) ព្រះដ៏មិនមានទីបញ្ចប់គឺជាព្រះ ក៏ដូចជាព្រះរាជបុត្រាគឺអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែរ។

3) តើធ្វើដូចម្តេចដើម្បីឆ្លើយតបនឹងការអញ្ជើញរបស់ព្រះអម្ចាស់៖ ការនោះគឺត្រូវមករកទ្រង់ហើយដឹក។ វាជាការសំខាន់ណាស់ក្នុងការស្វែងរកទ្រង់សម្រាប់ដំណោះស្រាយនៃអំពើបាបរបស់យើងដោយសារតែសុភមង្គលចេញមកពីបញ្ហានៃអំពើបាប។ មានតែព្រះយេស៊ូវតែមួយគត់ដែលអាចដោះស្រាយអំពើបាបរបស់យើង។ ដូច្នេះម៉ាយ៉ាដំពូក 11:28 និយាយថា៖ ចូរមកឯខ្ញុំអស់អ្នកដែលនឿយព្រួយហើយផ្ទុកធ្ងន់អើយ ហើយខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកសំរាក។ បន្ទាប់ពីយើងមករកទ្រង់យើងត្រូវមានការទទួលយក។ នៅពេលដែលមនុស្សស្រេកទឹកចូលទៅរកទឹកហើយដឹកដោយសាមញ្ញៗ នោះគាត់នឹងទទួលបាននូវអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ហើយអ្នកណាម្នាក់មករកព្រះយេស៊ូវហើយទទួលយកទ្រង់ធ្វើជាអង្គសង្គ្រោះរបស់គាត់ នោះបន្ទាប់មកគាត់នឹងបានទទួលនូវសេចក្តីសង្គ្រោះ។ វាជាការសាមញ្ញណាស់តែជាការដ៏សំខាន់វិញ។

4) លទ្ធផលនៃការឆ្លើយតប៖ បន្ទាប់មកយើងនឹងរីករាយនឹងសេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ នឹងត្រូវបានភ្ញាក់រលដាតិនៃស្រះនៃទឹកជីវិត។ អ្នកណាដែលជឿលើព្រះអម្ចាស់អ្នកនោះនឹងទទួលបាននូវលទ្ធផលដ៏អស្ចារ្យ។ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកជឿ នោះទ្រង់បំពេញសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់

យើងយ៉ាងជាប់លាប់។ ដូច្នេះហើយជីវិតរបស់អ្នកជឿតែងតែរស់នៅក្នុងភាពពេញលេញនៃជីវិតអស់កល្ប
ជានិច្ច។

នៅទីនេះពាក្យថា យ៉ាកុប) បទគម្ពីរបាននិយាយ"7:38)" គឺមានសារៈសំខាន់ណាស់។ ការសន្យាដែល
ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឱ្យបានបង្ហាញនៅកន្លែងជាច្រើនជាប្រភេទនៃការទាយ។ នេះមិនមែនជាសារថ្មីមួយ
ដែលត្រូវបានបំបែកចេញពីទីបន្ទាល់នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ វាមានលក្ខណៈនៃការបន្ត។ (យេរេមា 43: 20,44:
3, 55: 1, 59:11 អេសេគាល 47: 1-12 យ៉ូប 3:18 សាការី 13: 1)

នៅទីបំផុតយើងឃើញថានីតិវិធីដែលស្វែងរកព្រះយេស៊ូវ បានការពារព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងក្រុមប្រឹក្សាសា
ន់ហេឌ្រីន។ គាត់បានជឿលើព្រះអម្ចាស់រួចហើយដ្បិតគាត់បានបើកភ្នែកហើយ។ ដូច្នេះគាត់អាចតស៊ូមតិ
ដោយភ្លៀវភ្លា។ (51)

[កិច្ចការ 9] ឈ្មោះ()

I. ពិនិត្យឡើងវិញ៖ មេរៀនទី 8 និងផ្តល់ចម្លើយត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកចំពោះសំណួរខាងក្រោម។

(1) តើយ៉ូហានជំពូកទី 6 ជាសញ្ញាសម្គាល់ពីរដែលបង្ហាញឱ្យឃើញអ្វីខ្លះ? ចូរនិយាយពីអត្ថន័យ។

(2) តើអ្នករៀនអ្វីខ្លះពីទីសំគាល់នៃនំប៉័ងប្រាំដុំនិងត្រីពីរកន្ទុយ?

(3) ព្រឹត្តិការណ៍ដែលទ្រង់បានដើរលើទឹកបានបង្ហាញនៅម៉ាថាយ 14: 22-33 ។ ចូរអានផ្នែកនេះនិងសរសេរអ្វីដែលអ្នកបានរៀន?

II. មើលជាមុន៖

(1) គូសចំណាំចំណុចសំខាន់ៗមួយចំនួនក្នុងគម្ពីររបស់អ្នកក្នុងការអានយ៉ូហាន 7: 1-53 ។

(2) សង្កេតមើលការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញរបស់សាសន៍យូដាដែលបានបើកសម្តែងនៅក្នុងជំពូក 7 ដល់ 9 អ្នកប្រឆាំងអ្នកតស៊ូមតិនិងការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវ។

1) 1-9

2) 10-13

3) 14-24

4) 25-31

5) 32-36

6) 37-39

7) 40-44

8) 45-53

III. ការគិតដោយផ្អែកលើការបើកសំដែង៖ សរសេរអ្វីដែលអ្នកយល់ដោយពាក្យរបស់អ្នក។

(1) 7:24

(2) 7:37-38

មេរៀនទី 10 ពន្លឺនៃលោកិយដែលត្រូវមនុស្សបដិសេធ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ព្រះអាទិត្យនិងពន្លឺចែងចាំងនៅលើបន្ទាត់ទេរ - ពន្លឺដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងពិភពលោកគឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។
2. ព្រះអាទិត្យព្រះចន្ទនិងផ្កាយនៅពីក្រោមខ្សែបន្ទាត់ខាងចុង - ពន្លឺភ្លឺច្បាស់ជាគ្រីស្ទាន។

មេរៀនទី 10 ពន្លឺនៃលោកិយដែលត្រូវមនុស្សបដិសេធ

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 8: 1-9: 41 [1-11, 12-20, 21-30, 31-38, 39-47, 48-59]

2. ឧកម្មវគ្គនេះ ៖ យ៉ូហាន 8:12, 9: 5

3. ការស្ទង់មតិ៖

ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងការធ្វើទុក្ខបុកម្នេញបន្តិចបន្តួចនៃសាសន៍យូដាបានចង្អុលបង្ហាញការពិតរបស់ពួកគេបានអះអាងថាការជឿលើទ្រង់ដែលជាពន្លឺនៃលោកិយនិងដើរតាមទ្រង់។ យ៉ូហានជំពូកទី 8 បង្ហាញថាសាសន៍យូដាបានរិះគន់ព្រះយេស៊ូវ ដោយប្រើស្រីដែលផិតក្បត់ហើយព្រះអម្ចាស់បានធ្វើបន្ទាល់ដល់ពួកគេ។ ហើយយ៉ូហានជំពូកទី 9 បង្ហាញថាព្រះយេស៊ូវបានប្រោសមនុស្សខ្វាក់ម្នាក់និងការរិះគន់របស់សាសន៍យូដា។ ប៉ុន្តែបុរសខ្វាក់បានធ្វើបន្ទាល់ពីសេចក្តីពិតនៅក្នុងការបៀតបៀន។ ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងពីរនេះបានផ្តល់ឱកាសល្អដើម្បីប្រកាសព្រះអម្ចាស់ជាពន្លឺនៃលោកិយ។ វាគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍នៅក្នុងការដែលសាវកយ៉ូហានបានអះអាងថា ព្រះយេស៊ូវគឺជាពន្លឺនិងជីវិត ហើយពួកគេចេញមកពីប្រភពតែមួយ។ (យ៉ូហាន 1: 4) "នៅក្នុងទ្រង់មានជីវិតហើយជីវិតគឺជាពន្លឺនៃមនុស្ស។ ពន្លឺក្តីនៅក្នុងភាពងងឹតហើយភាពងងឹតមិនបានយកឈ្នះឡើយ។ ការបញ្ចេញមតិនេះគឺជាពន្លឺហើយជីវិតគឺជាការពិតខុសគ្នាហើយចេញមកពីប្រភពមួយដែលជាពាក្យប្រៀបធៀបពន្យល់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីផ្តល់ជីវិតដល់លោកិយ។ ហើយព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់ជាពន្លឺនៃលោកិយ ហើយពួកសិស្សរបស់ទ្រង់គឺជាពន្លឺនៃលោកិយ។ (ម៉ាថាយ 5:14)

4. ការបកស្រាយ៖

យើងអាចសង្កេតមើលព្រឹត្តិការណ៍ពីមុននឹងយើងធ្វើបន្ទាល់ពីកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូចដែលយើងឃើញកន្លែងជាច្រើនអត្ថបទត្រូវបានពិពណ៌នាដោយបង្ហាញពីរចនាបទដ៏បូរណ៍នៃរូបភាពនៃការបើកសំដែងនិងភ្លាមនោះដោយការបើកសម្តែងដោយពន្យល់។

1. ពន្លឺដ៏អស្ចារ្យនៃពិភពលោក

យើងរកឃើញចំណុចផ្ទុយគ្នារវាងសកម្មភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់និងសកម្មភាពរបស់មនុស្សក្នុងការអានយ៉ូហាន 7:53 និងយ៉ូហាន 8: 11 ។ ពេលបុរសនោះវិលត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់គាត់វិញព្រះអម្ចាស់បានឡើងទៅលើភ្នំអូលីវ។ ទ្រង់បានយាងទៅភ្នំនោះដើម្បីអធិស្ឋានដល់ព្រះជាពិត។ នេះគឺជាបុរាណរបស់មហាសង្ឃដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដែលបានជំនួសអំពើបាបទាំងអស់នៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដែលជាអ្នកមិនអាចអធិស្ឋាននិងធ្លាក់ទៅដើរចូលក្នុងអំពើបាប។ ទ្រង់មិនបានយាងទៅស្រុកកាលីឡេម្តងទៀតក្នុងពិធីបុណ្យរោងឧបោសថនិងធ្វើកិច្ចការចុងក្រោយរបស់ទ្រង់នៅក្រុងយេរូសាឡឹមដែលជាព័ន្ធកិច្ចស្នូលរបស់ទ្រង់។

(1) ស្ត្រីជិតក្បត់ (8: 1-11)

ព្រឹកឡើងកាលងងឹតនៅឡើយព្រះយេស៊ូបង្រៀនហ្វូងមនុស្សនៅក្នុងព្រះវិហារ។ ហើយពួកដាវីស៍ និង ពួកអ្នកកត់ត្រាបានសួរដល់ទ្រង់។ គេទូលសួរថា :«លោកគ្រូយើងចាប់ស្ត្រីនេះបានក្នុងពេលកំពុងសហាយស្មន់។ ក្នុងក្រឹត្យវិន័យលោកម៉ូសេបានបង្គាប់អោយយើងយកដុំថ្មគប់ស្ត្រីប្រភេទនេះសម្លាប់ចោល។ ដូច្នេះតើទ្រង់និយាយយ៉ាងមិចដែរ? "(4-5) ការជម្រុញនៃសំណួររបស់ពួកគេគឺមិនមែនដើម្បីដាក់ទណ្ឌកម្មលើស្ត្រីជិតក្បត់នោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីចាប់យកចំណុចខ្សោយរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (6) ។ ពួកគេបានអង្គុយនៅកន្លែងខ្ពស់ដែលរិះគន់ព្រះអម្ចាស់។ ហេតុអ្វីបានជាអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រឹត្យវិន័យហើយរក្សាបង្ហាញនូវសកម្មភាពអាក្រក់បែបនេះ? ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានបើកសម្តែងយ៉ាងច្បាស់ពួកគេបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការយល់ខុសពីបទគម្ពីរ។ ពួកគេភ្លេចពីសារៈសំខាន់នៃច្បាប់ហើយប្រកាន់យកផ្នែកខាងក្រៅវិញ ហើយគិតថាវាជាទីតាំងខ្ពស់បំផុតបន្ទាប់មកពួកគេបានធ្លាក់ចូលក្នុងទីងងឹតដែលពួកគេមិនអាចដឹងពីផ្លូវរបស់ពួកគេបាន។ ភាពងងឹតបានធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់អារក្សដែលបានលើកឡើងដល់ឋានៈរបស់អ័ដាមទី 1 ។ (លោកុប្បត្តិ 3 :) ឯកសារយោង

ជាការពិតណាស់ ពួកគេប្រហែលជាគិតថាពួកគេអាចចាប់ព្រះអម្ចាស់បានបើទោះជាទ្រង់បានផ្តល់នូវចម្លើយដែលសាកសមនឹងសេចក្តីពិតទៅដល់ពួកគេក៏ដោយ។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយដូចនោះថាយើងគួរតែចោលថ្មដល់ស្ត្រីនោះ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវធ្លាក់ក្នុងច្បាប់របស់ពួកគេ។ (នៅគ្រានោះមានតែពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលអាចសំលាប់មនុស្សបាន)។ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយថាពួកគេគួរតែចោលនាងនឹងថ្ម ប្រាកដណាស់ព្រះអម្ចាស់បានល្មើសនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ម៉ូសេ។

ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ដែលបានដឹងពីបំណងដ៏សំខាន់នៃការចោទសួរ ទ្រង់បានអង្គុយចុះនៅលើដីហើយបានសរសេរអក្សរអ្វីមួយ ហើយទ្រង់បានក្រោកឈរឡើង ហើយបានបង្គាប់ថា "តែដោយពួកគេចេះតែសួរ បានជាទ្រង់ងើបឡើង មានបន្ទូលថា អ្នកណាដែលគ្មានបាបសោះ ចូរឲ្យអ្នកនោះចោលនាងនឹងថ្មជាមុនគេចុះ"

(7)។ ព្រះបន្ទូលនេះបានស្និទ្ធចូលជ្រៅនូវគំនិតរបស់ពួកគេ ដោយក្រឹត្យវិន័យដែលព្រះបានប្រទានមក (Rom 2:14-15)។ នៅពេលដែលពួកគេដឹងពីកំហុសរបស់ពួកគេភ្លាមៗ ពួកគេបោះដុំចូល ហើយត្រលប់ទៅផ្ទះរបស់គេវិញ។ មនុស្សណាក៏មិនអាចឈរនៅចំពោះបល្ល័ង្កនៃការកាត់ទោសបានដែរ។ អ្នកដែលឈរនៅកន្លែងនោះនឹងមានការបង្ករវិវាទជាមួយនឹងព្រះដ៏មានគ្រប់ទាំងចេស្ដា។ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានគោរពភាពជាព្រះរបស់ព្រះវរបិតា ហើយបានសារភាពថា “តែបើខ្ញុំជំនុំជំរះដែរ នោះសេចក្តីជំនុំជំរះរបស់ខ្ញុំជាពិតវិញ ពីព្រោះខ្ញុំមិននៅតែឯងទេ គឺមានព្រះវរបិតាដែលចាត់ឲ្យខ្ញុំមក ទ្រង់គង់ជាមួយផង”។(16) ត្រូវបស់ឃ្លាំកុបបាននិយាយថាមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះទើបជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ និង ជាអ្នកកាត់ទោស។ (ឃ្លាំកុប 2:14-15) ពួកគេជាអ្នកដែលបានបង្គាប់ដល់ព្រះនាមរបស់ព្រះដោយសេចក្តីលោភរបស់គេ។ អំពើរបាបរបស់គេនោះមានលក្ខណៈធ្ងន់ធ្ងរជាងការផិតក្បត់របស់ស្រ្តីនោះទៅទៀត។ ដូច្នេះមានតែព្រះគ្រីស្ទទេដែលជាគោលបំណងនៃក្រឹត្យវិន័យ។

បន្ទាប់ពីគ្រប់គ្នាបានចេញបាត់ពីនាងទៅ មានតែព្រះអម្ចាស់និងនាងដែលនៅទីនោះ។ ហើយព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា “ខ្ញុំក៏មិនកាត់ទោសនាងដែរ អញ្ជើញទៅចុះ តែកុំធ្វើបានទៀតឡើយ”។ អង្គដែលបានសំរេចបំពេញនូវក្រឹត្យវិន័យក៏មិនបានដាក់ទោសនាងដែរ។ ការនេះមិនមែនមានន័យថាទ្រង់ព្រងើយកន្តើយនូវអំពើបាបដោយការផិតក្បត់នោះឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់បានដកយកអំពើរបាបរបស់នាង ហើយឯងបានអត់ទោសដល់បាបរបស់នាងវិញ។ ដូច្នេះហើយបានជាទ្រង់មានបន្ទូលទៅនាងកុំឲ្យធ្វើអំពើបាបទៀតនោះឡើយ។ តើការនេះជាការស្រស់ស្អាតយ៉ាងណាហ្ន! មានអ្វីដែលស្រស់ស្អាតជាងមនុស្សមានបាបត្រូវបានអត់ទោសឲ្យដោយព្រះនៅក្នុងលោកិយនេះ?

(2) ពន្លឺលោកិយ (12-)

“ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅគេម្តងទៀតថា៖ ខ្ញុំជាពន្លឺលោកិយ អ្នកណាដែលតាមខ្ញុំ នោះមិនដែលងើរក្នុងសេចក្តីងងឹតឡើយគឺនឹងមានពន្លឺជីវិតវិញ។”នេះជាទីបន្ទាល់ដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើនៅចមពោះហិបដង្វាយ។ ហេតុដែលព្រះអង្គបានប្រើពាក្យប្រៀបធៀបដែលថាទ្រង់ជាពន្លឺនៃជីវិត គឺអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់នឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយនឹងរីករាយនៅក្នុងជីវិតអស់កល្ប។ គោលបំណងដែលទ្រង់មានបន្ទូលនេះទៅកាន់ពួកគេ គឺដើម្បីនឹងដាស់តឿនគេឲ្យភ្ញាក់ពីសេចក្តីងងឹត ដោយសារតែពួកគេមិនបានដឹងពីអត្ថន័យដ៏ពិតនៃក្រឹត្យវិន័យ។ តែចិត្តរបស់ពួកគេបានរឹងទទឹងវិញ។ ពួកគេបានស្តាប់ទៅកាន់ទីបន្ទាល់របស់

ទ្រង់មិនបានផ្លាស់ប្រែចិត្តឡើយ តែបែបជាព្យាយាមចាប់ទ្រង់វិញ។ ពួកគេមិនមែនជាបារមីដែលចង់រក្សាក្រឹត្យវិន័យប៉ុន្តែបានក្លាយជាអ្នកបំរើការអាក្រក់វិញដោយប្រើតែនាមវិញ។

នៅក្នុងខ 12-59 បង្ហាញពីសំណួររបស់ពួកដាវីស៊ី ហើយនឹងចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ផងដែរ។ នៅពេលដែលយើងសង្កេតមើលរឿងទាំងនេះយើងអាចរកឃើញបញ្ហាសំខាន់រវាងព្រះយេស៊ូវនិងពួកយូដា។ ពួកគេមានការសង្ស័យចំពោះការអះអាងរបស់ព្រះយេស៊ូវអំពីអត្តសញ្ញាណរបស់ទ្រង់។ ការពិតដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលជាសេចក្តីពិតដែលមនុស្សសាមញ្ញមិនអាចអះអាងបានដោយក្លាហាន ហើយប្រសិនបើមានអ្នកណាដែលអាចអះអាងបានដូចនេះគេនឹងត្រូវគិតដូចជាមនុស្សឆ្លើយតបជាមនុស្សបោកប្រាស់។ ប៉ុន្តែទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់នោះស្មោះត្រង់ដោយសារអង្គដែលបានធ្វើទីបន្ទាល់នោះជាបុត្រារបស់ព្រះ។ ចូរយើងខិតចូលជិតសេចក្តីពិតដោយការសង្កេតមើលការសន្ទនាមួយចំនួនរវាងព្រះយេស៊ូវនិងពួកយូដា។

1. ការសន្ទនាទីមួយ (13-18)

ហេតុផលដែលទីបន្ទាល់របស់ព្រះយេស៊ូវជាការពិតនោះគឺ 1) ទ្រង់បានដឹងពីបញ្ហាដែលនឹងកើតឡើងមកពីណាហើយនឹងទៅណា 2) ដូចដែលក្រឹត្យវិន័យបានទាមទារ (លេវីវិន័យ 1: ចោទិយកថា 19:15 17:6) ទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់នោះពោរពេញដោយទីបន្ទាល់នៃព្រះវរបិតា។ ប៉ុន្តែពួកដាវីស៊ីបានបាត់បង់ពីការជម្រុញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ដោយសារពួកយូដាបានកាត់ទោសដោយការខាងសាច់ឈាមវិញ។ ដោយនិយាយថា “មិនត្រូវដាក់ទោសអ្នកណាម្នាក់ឡើយ”។ ទ្រង់បានបង្ហាញថាការនិយាយរបស់ពួកយូដានិងទង្វើរបស់ពួកគេខុស។ ព្រះបន្ទូលនេះមិនមានន័យថាព្រះអម្ចាស់មិនអាចក្លាយជាចៅក្រមនៅក្នុងលោកិយនោះឡើយ។ ទ្រង់បានទទួលសិទ្ធិអំណាចនៅក្នុងការកាត់ទោសមកពីព្រះវរបិតា។ (13)

2. ការសន្ទនាទីពីរ (19-21)

“នោះគេទូលសួរថា៖ តើព្រះវរបិតាអ្នកនៅឯណា ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ឆ្លើយថាអ្នករាល់គ្នាមិនស្គាល់ខ្ញុំទេ បើសិនជាអ្នករាល់គ្នាស្គាល់ខ្ញុំ នោះនឹងស្គាល់ដល់ព្រះវរបិតាខ្ញុំដែរ។” (19) នៅពេលដែលយើងស្គាល់ព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ យើងក៏ស្គាល់ព្រះវរបិតាដែរ ដោយសារព្រះវរបិតានិងព្រះរាជបុត្រានោះតែមួយ។

3. ការសន្ទនាទីបី (21-24)

ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅគេម្តងទៀតថា៖ ខ្ញុំនឹងទៅបាត់ ឯកន្លែងដែលខ្ញុំទៅ នោះអ្នករាល់គ្នាពុំអាចនឹងទៅបានទេ អ្នករាល់គ្នានឹងរកខ្ញុំ ហើយនឹងស្លាប់ក្នុងអំពើរបាបរបស់អ្នករាល់គ្នាវិញ។ ពួកសាសន៍យូដានិយាយគ្នាថា តើអ្នកនេះនឹងសម្លាប់ខ្លួនឯងឬអី បានជាថា កន្លែងដែលខ្ញុំទៅ នោះអ្នករាល់គ្នាពុំអាចនឹងទៅបានទេ” (21) (22) ។

ព្រះបន្ទូលនេះមានន័យថាបើទោះជានៅក្នុងអនាគតព្រះអម្ចាស់សំរេចបំពេញកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ ហើយត្រលប់ទៅឯព្រះវរបិតា ពួកយូដាដែលមិនព្រមជឿដល់ទ្រង់នឹងត្រូវទទួលទោស ហើយនឹងនៅក្នុងអំពើរបាប។ ការបែងចែកនេះត្រូវបានបើកសំដែងយ៉ាងច្បាស់បន្តិចម្តងៗ។ មានតែអ្នកដែលកើតចេញពីព្រះវរបិតាប៉ុណ្ណោះទើបអាចទៅកាន់ព្រះវរបិតាបាន។ (យ៉ូហាន 1:13)

4. ការសន្ទនាទីបួន (25-30)

“តើអ្នកជាអ្វី?”(25)

នៅទីនេះព្រះអម្ចាស់បានអះអាងថាទ្រង់ជាមួយអង្គដែលព្រះបានមានបន្ទូលតាំងតែពីដើមដំបូងមក។ ការនេះមានន័យថាទ្រង់ជាមួយអង្គដែលព្រះបានចាត់ឱ្យមកក្នុងលោកិយ ហើយទ្រង់ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងលោកិយ។ ព្រះអម្ចាស់តែងតែនៅជាមួយព្រះវរបិតា ហើយទ្រង់មិនបានផ្តាច់ចិត្តទ្រង់ដែលចង់បានឡើយ ហើយទ្រង់ប្រកាសតែការអ្វីដែលព្រះវរបិតាបានបង្គាប់មក។ ការនេះបានចង្អុលបង្ហាញថា “បន្ទាប់ពីបុត្រារបស់ព្រះត្រូវបានលើកឡើយ” នោះសំដៅលើពេលបន្ទាប់ពីការសុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង ហើយនឹងសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ការនោះនឹងត្រូវបានប្រាប់មក។ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានសំរេចកិច្ចការរបស់ទ្រង់ មេទ័ព និង ពួកយូដា ៣០០០ នាក់បានផ្លាស់ប្រែចិត្តត្រលប់ទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ។ (លូកា 23:7 កិច្ចការ 2:41) ដូចដែលបានធ្វើទីបន្ទាល់សាសន៍យូដាជាច្រើនបានជឿលើព្រះយេស៊ូវ

5. ការសន្ទនាទីប្រាំ (33-38, 38-51)

“គេទូលឆ្លើយថា យើងរាល់គ្នាជាពូជអំប្រាហាំ ក៏មិនដែលធ្វើបាបបំរើរបស់អ្នកណាឡើយ ម្តេចក៏អ្នកថា យើងនឹងបានរួចដូច្នេះ?”(33)

“នោះពួកសាសន៍យូដាទូលថា តើយើងមិននិយាយត្រូវថា អ្នកជាសាសន៍សាម៉ារី ហើយមានអារក្សចូលទេឬអី?” (48)

ផ្នែកនេះត្រូវបានកើតឡើងសំរាប់ពួកយូដា។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងចំណោមពួកគេ មានអ្នកដែលមិនជឿបាន វាយប្រហារទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសំដែងថាអ្នកបំរើរបស់អារក្ស នឹងនាំពួកគេឲ្យជឿដល់ទ្រង់ “នោះព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅពួកសាសន៍យូដាថា បើអ្នករាល់គ្នានៅជាប់នឹងពាក្យខ្ញុំ នោះអ្នករាល់គ្នាជាសិស្សខ្ញុំមែន។ អ្នករាល់គ្នានឹងស្គាល់សេចក្តីពិត ហើយសេចក្តីពិតនោះនឹងប្រោសឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានរួច” (31-32)។ ពួកយូដាបានអួតអាងពីក្រឹត្យវិន័យ ហើយបានអះអាងថាគេជាកូនចៅរបស់លោកអំប្រាហាំ ពួកគេព្យាយាមបៀតបៀនព្រះយេស៊ូវ ហើយសម្លាប់ទ្រង់ដោយសារពួកគេមិនបានស្គាល់ពីសេចក្តីពិត។ ប្រសិនបើពួកគេមានសេចក្តីជំនឿគ្នានឹងអំប្រាហាំ នោះពួកគេនឹងទទួលយកព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់របស់ពួកគេដូចជាអំប្រាហាំដែរ ដែលបានចូលរួមនៅក្នុងសេចក្តីជំនឿនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដូចគ្នា។ ទង្វើរបស់អំប្រាហាំនៅក្នុងខ្សែត្រូវបានបកប្រែនៅក្នុងខ្សែ 11:31-32។ បើទោះជាអំប្រាហាំរស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គាត់បានមើលឃើញពីសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងសញ្ញាថ្មីហើយក៏មានអំណរជាមួយដែរ (56)។

ប៉ុន្តែនៅពេលនេះតើអ្វីទៅជាទង្វើរបស់ពួកយូដា? ដោយសារតែគេដឹងពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ពួកគេបានព្យាយាមសម្លាប់ទ្រង់។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានអះអាងថាទង្វើរបស់គេនោះចេញមកពីសាតាំងវិញ ហើយការនោះក៏បានបើកសំដែងពីអត្តសញ្ញាណរបស់គេយ៉ាងច្បាស់។ ពួកគេជាមនុស្សដែលលោភលន់ ជាអ្នកសម្លាប់មនុស្ស ហើយពួកគេជាមនុស្សកុហកដោយសារតែគ្មានសេចក្តីពិតនៅក្នុងពួកគេទេ។ ជាពិសេសព្រះអម្ចាស់បានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើគោលការណ៍ដែលមានការខ្វល់ខ្វាយ ដែលពឹងលើការស្តាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (11, 43-47)

6. ការសន្ទនាទីប្រាំពីរ (51-59)

“ដូច្នេះពួកសាសន៍យូដាទូលថា ឥឡូវនេះយើងដឹងប្រាកដថា អ្នកមានអារក្សចូលពិតមែន ព្រោះពួកអំប្រាហាំ នឹងពួកហោរាបានស្លាប់អស់ហើយ តែអ្នកថាបើអ្នកណាកាន់តាមពាក្យអ្នក នោះមិនដែលភ្នក់សេចក្តីស្លាប់ នៅអស់កលរៀងទៅវិញ។” (52)

“ដូច្នេះពួកសាសន៍យូដាទូលថា អាយុអ្នកមិនទាន់ ៥០ឆ្នាំផង ហើយអ្នកថាបានឃើញលោកអំប្រាហាំដែរឬ?” (57)

ការអះអាងដោយផ្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់ថា “ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលតបថា៖ ប្រាកដមែនខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា មុនដែលលោកអំប្រាហាំកើតមក នោះមានខ្ញុំហើយ។” ការនេះបានប្រាប់ថាទ្រង់គឺជាព្រះដែលគ្រប់ទាំងចេស្ដាដែលមាននៅតាំងពីដើមដំបូងមកម្ល៉េះ។ ការនេះបានធ្វើឲ្យពួកយូដាស្រឡាញ់កាំងយ៉ាងខ្លាំងដែលពួកគេបានគិតថាអំប្រាហាំជាពូជយូគោររបស់ពួកគេ។ (59)

2. ពន្លឺតូចនៅក្នុងលោកិយ

បន្ទាប់ពីទីបន្ទាល់របស់យ៉ូហានត្រូវបានបើកសំដែង នៅថ្ងៃមួយព្រះអម្ចាស់បានជួបមនុស្សខ្វាក់ម្នាក់នៅតាមផ្លូវ។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនសិស្សរបស់ទ្រង់ ហើយបានប្រកាសថាទ្រង់ជាព្រះមេស៊ីដែលបានយាងមកជាពន្លឺលោកិយ។ ជំពូកទី 8 ជាការប្រកាសរបស់ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ ហើយនៅក្នុងជំពូកទី 9 ជាព្រឹត្តិការដែលទ្រង់បានប្រកាសដោយមនុស្សខ្វាក់។

(1) ទីសម្គាល់ដែលបានបើកសំដែងនៅក្នុងមនុស្សខ្វាក់ម្នាក់ (9:1-7)

ពួកសាវ័កបានឃើញបុរសខ្វាក់ម្នាក់ ហើយបានសួរថា “ពួកសិស្សបានឃើញបុរសខ្វាក់ម្នាក់ហើយបានសួរទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ថា “លោកគ្រូ តើអ្នកណាបានធ្វើបាប មនុស្សនេះឬឪពុកម្តាយគាត់ បានជាគាត់កើតមកខ្វាក់ដូច្នេះ?” សំណួរបានឆ្លុះបញ្ចាំងឲ្យឃើញពីគំនិតដែលពួកគេកំពុងគិត។ ពួកគេគិតថាគ្រប់ទាំងសេចក្តីវេទនានោះចេញមកពីអំពើបាប។ ពួកគេប្រហែលជាបានគិតពីបញ្ញត្តិទីបី។ ជាការពិតណាស់ការនោះក៏ជាការដែលពួកយូដាបានគិតដែរក្នុងខ 34។ បន្ទាប់មកពួកគេបាននិយាយថា៖ អ្នកក៏បានកើតនៅក្នុងអំពើបាប តើមកចង់បង្រៀនពួកយើងឬ? ហើយពួកគេក៏បានបណ្តេញទ្រង់ចេញទៅ។

ទៅកាន់សំណួរដែលពួកគេបានសួរដោយចេញពីគំនិតដែលខុសឆ្គងរបស់ពួកគេ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលឆ្លើយដោយខុសពីនោះយ៉ាងខ្លាំងថា “មិនមែនដោយព្រោះអ្នកនេះ ឬឪពុកម្តាយគាត់បានធ្វើបាបទេ គឺដើម្បីឲ្យការរបស់ព្រះបានសំដែងមក ក្នុងខ្លួនគាត់វិញ។” ទ្រង់មិនបានបដិសេធពីបញ្ហាសំខាន់ៗនៅក្នុងជីវិតដែលចេញមកពីអំពើបាបនោះឡើយ តែព្រះអម្ចាស់បានសំដៅលើគោលគំនិតនៃសេចក្តីពិតមួយផ្សេងទៀត “នោះជាសំភារៈសំរាប់កិច្ចការរបស់ព្រះដែលព្រះអម្ចាស់ចង់ធ្វើការនោះ។” នៅក្នុងពាក្យមួយទៀត មុនពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពីហេតុអ្វីបានជាការនោះជាការដែលវេទនា ទ្រង់ចង់បង្រៀន

ថាតើអ្វីទៅដែលជាសេចក្តីលំបាកវេទនានោះវិញ។ ការនោះជាកិច្ចការដែលគ្មានសុភមង្គលចម្បងដែលជាបង្កើនដើម្បីនឹងបង្កើនចេញមកពីព្រះថែមទៀតលើសជាងសេចក្តីកំសោយខាងសភាពរួចសាច់វិញ។

ហេតុអ្វី? ដោយសារតែមនុស្សត្រូវបានបង្កើតមកដោយសារព្រះ ដើម្បីនឹងប្រើសំរាប់ជាឧបករណ៍របស់ព្រះនៅក្នុងការបង្កើត។ ប្រសិនបើព្រះមិនអាចប្រើការទាំងនោះទេ ការនោះនឹងត្រូវក្លាយជាការដ៏អាក្រក់។ មនុស្សខ្វាក់ម្នាក់នេះដែលតែងតែត្រូវបានបង្រៀនថាជាមនុស្សដែលបានធ្លាក់ទៅក្នុងភាពមួយដែលអាក្រក់ទេវនា។ ដូច្នេះគ្មាននរណាម្នាក់ដែលអាចអួតខ្លួននៅចំពោះព្រះបានឡើយពីព្រោះ “ព្រះទ្រង់បានរើសពួកល្ងង់ល្មើនៅលោកិយនេះ ដើម្បីនឹងធ្វើឲ្យអ្នកប្រាជ្ញមានសេចក្តីខ្មាសវិញ ទ្រង់បានរើសពួកកំសោយនៅលោកិយនេះ ដើម្បីនឹងធ្វើឲ្យពួកខ្លាំងពូកែមានសេចក្តីខ្មាស។ ហើយទ្រង់បានរើសអ្នកទាបថោកនៅលោកិយនេះ នឹងពួកអ្នកដែលគេមើលងាយ ព្រមទាំងរបស់ដែលគ្មានផង ដើម្បីនឹងលើកចោលរបស់ដែលមានចេញ។” (I កូរិនថូស 1:27-28)

តាមរយៈបុរសម្នាក់នេះព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនសិស្សរបស់ទ្រង់ថា “កំពុងដែលថ្ងៃនៅភ្លឺនៅឡើយនោះត្រូវតែខ្ញុំធ្វើការរបស់ព្រះ ដែលចាត់ឲ្យខ្ញុំមក ដ្បិតយប់ដល់មក នោះគ្មានអ្នកណាអាចនឹងធ្វើការបានទេ។ កាលខ្ញុំកំពុងនៅក្នុងលោកិយនៅឡើយ នោះខ្ញុំជាពន្លឺនៃលោកិយ។” (4-5) អត្ថបទព្រះគម្ពីរនេះបានបើកសំដែងពីសិស្សដែលត្រូវបានត្រាស់ហៅមកសំរាប់កិច្ចការរបស់ព្រះ ហើយពួកគេមិនត្រូវធ្វើឲ្យបាត់បង់ឱកាសការងារនោះឡើយ ហើយលទ្ធផលនៃកិច្ចការរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានវាយតម្លៃដោយព្រះអម្ចាស់។ តើអ្នកណាដែលអាចបំរើកិច្ចការរបស់ព្រះ? ពួកសិស្សដែលជាអ្នកដែលព្រះអម្ចាស់បានត្រាស់ហៅមកសំរាប់នឹងការនោះ ពួកគេមាននូវបញ្ញាត្តដើម្បីនឹងធ្វើ ពួកគេត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះអម្ចាស់ដែលជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ជាពិសេសនោះវាជាពេលដែលពួកគេត្រូវធ្វើកិច្ចការនោះហើយ។ នៅទីនេះព្រះអម្ចាស់បានប្រៀបធៀបរយៈពេលដែលទ្រង់រស់នៅក្នុងលោកិយដែលទ្រង់នឹងចាកចេញទៅនៅពេលយប់។ នេះជាព្រះបន្ទូលមួយដ៏សែនមានតម្លៃដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ពីឥរិយាបថបន្ទាន់និងសំខាន់នៃដំណឹងល្អ ឬ កិច្ចការនៃសេចក្តីប្រោសលោះ។ គ្រប់ទាំងអ្នកជឿទាំងអស់ត្រូវដឹងពីភាពពិតថាវាលាយបំបែកដល់ ហើយពួកគេត្រូវតែដាក់ខ្លួនពួកគេនៅក្នុងកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះវិញ។

បន្ទាប់មកតើអ្វីទៅដែលបានបង្ហាញតាមរយៈបុរសម្នាក់នោះ? ដូចដែលបានឆ្លើយនៅក្នុងខ 4, 5, ការនោះត្រូវបានបង្ហាញពីព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងលោកិយ។ ការអស្ចារ្យដែលមនុស្សខ្វាក់អាចមើលឃើញវិញនោះមានតម្លៃដើម្បីនឹងប្រកាសពីពន្លឺនៃជីវិតដែលនឹងអាចផ្តល់មកនូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ចបាន។ ដោយសារតែបុរសខ្វាក់បានស្គាល់នូវសេចក្តីពិត គាត់អាចប្រកាសសេចក្តីពិតដោយគ្មានសេចក្តីភ័យក្លាច

អ្វីឡើយ។ វិធីសាស្ត្ររបស់ទ្រង់នោះមានលក្ខណៈសាមញ្ញ ដោយសារទ្រង់ជាព្រះដ៏មានគ្រប់ទាំងចេស្ដា។ ខ 6-7 បានបង្ហាញពីលំដាប់លំដោយយ៉ាងប្រសើរមកកាន់យើង។ បែបបទនោះគឺ “លុះមានបន្ទូលសេចក្តី ទាំងនោះរួចហើយ ទ្រង់ក៏ស្ដោះដាក់នៅដី ហើយយកទឹកព្រះឱស្ឋទ្រង់ធ្វើជាកក់ ទៅលាបភ្នែកមនុស្សខ្វាក់ នោះ។ រួចមានបន្ទូលទៅកាត់ថា ចូរទៅលាងនៅក្នុងស្រះស៊ីឡោមទៅ (ស៊ីឡោមគឺស្រាយថា ចាត់ឲ្យទៅ) ដូច្នេះគាត់ក៏ទៅលាង ហើយត្រលប់មកវិញទាំងមើលឃើញ។ នៅទីនេះយើងរកឃើញថាព្រះអម្ចាស់បាន ទាមទារថា រាស្ត្ររបស់ទ្រង់គួរតែជាទរសំរាប់បង្គួរនូវកិច្ចការរបស់ព្រះ។ វាជាគោលការណ៍ដែលនៅគ្រប់ ស្ថានភាពទាំងអស់យើងគួរតែដើរតាមការបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ដោយបន្ទាបខ្លួន។ ការស្តាប់បង្គាប់ជាកិច្ច ការខាងសេចក្តីជំនឿ។ ទង្វើដែលព្រះអម្ចាស់បានលាបភក់នៅភ្នែករបស់បុរសខ្វាក់គឺដើម្បីនឹងធ្វើឲ្យគាត់ អាចនឹងមិនស្តាប់បង្គាប់នូវបង្គាប់បង្គាប់មកដោយសារមានអារម្មណ៍ថាស្មោតគ្រោក។ ប៉ុន្តែបុរសនោះបាន ទៅកាន់បឹងស៊ីឡោមហើយលាងភ្នែករបស់គាត់។ នៅទីនេះការបង្គាប់នោះមានន័យខ្លាំងណាស់ គាត់មិន បានដោយសារចេស្ដាដែលលាយជាមួយនឹងភក់នោះឡើយ។ សេចក្តីពិតនោះព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ឲ្យ គាត់ទៅកាន់ស្រះស៊ីឡោម (ដែលប្រែថា ចាត់ឲ្យទៅ) បានបើកសំដែងថាគាត់បានជាសះស្បើយដោយទ្រង់ ដែលត្រូវបានបញ្ជូនមកពីព្រះវរបិតា។ អ្វីដែលមនុស្សខ្វាក់ត្រូវបានប្រើសំរាប់ជាឧបករណ៍សំរាប់កិច្ចការ របស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយចេញមកតែពីព្រះគុណរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។

(2) ទីបន្ទាល់ដែលមនុស្សខ្វាក់បានជាសះស្បើយ

បុរសខ្វាក់បានធ្វើទីបន្ទាល់ទៅកាន់មនុស្សដូចតទៅនេះ៖

1) អ្នកជិតខាង (8-12)

ព្រះគុណមកពីស្ថានសួគ៌ដែលបានកើតឡើងទៅកាន់បុរសខ្វាក់ត្រូវបានទាញចេញមកដោយការ ខ្វល់ខ្វាយរបស់អ្នកជិតខាងរបស់គាត់។ ការនេះបានផ្លាស់ប្តូរគាត់ផ្ទាល់ឲ្យចាប់ផ្តើមបើកសំដែងពីកិច្ចការ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ពីព្រោះនោះជាកិច្ចការដែលផ្តាច់ដល់ទ្រង់ជាជាង មនុស្សមានបាបម្នាក់បានតបស្នងទៅ ព្រះជាចៀម៩៩ទៅទៀត។ (អេសេគាល 15:7) នៅពេលដែលអ្នកជិតខាងរបស់គាត់បានឃើញគាត់ ពួកគេ គិតថានោះជាការមួយដ៏ចម្លែក ហើយពួកគេបានសួរពីហេតុផលនោះ។

2) ពួកផារីស៊ី (ពួកយូដា) (13-34)

1. សំណួរដែលបានសួរមកកាន់បុរសខ្វាក់ (13-17)

សេចក្តីដ៏គួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលនេះភ្លាមនោះត្រូវបានរាយការណ៍ដល់ពួកផារីស៊ី។ ពួកគេបានសួរសំណួរ ដដែលទៅកាន់គាត់ ហើយគាត់ក៏បានឆ្លើយនូវចម្លើយដដែល ដោយហេតុនោះបានកើតឡើងនៅក្នុងថ្ងៃស ប្បុរស ពួកមនុស្សបានកាត់ទោសដល់គាត់ដោយសារតែគាត់បានវិលត្រលប់ទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ហើយមាន អ្នកផ្សេងទៀតបានសួរគាត់៖ ផ្ទុយទៅវិញ តើមនុស្សនេះអាចធ្វើការអស្ចារ្យដូចនេះម្តេចបានបើសិនជាគេជា មនុស្សមានបាប ហើយពួកគេក៏មានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាអំពីការនោះ។ ពួកគេកំពុងតែនៅក្នុងការមួយ ដែលមិនបានអើពើដល់បុរសដែលធ្លាប់មានភ្នែកខ្វាក់សោះ។ បន្ទាប់មកពួកគេបានសួរគាត់ពីអត្តសញ្ញាណ របស់ព្រះយេស៊ូវ គាត់បានឆ្លើយតប ប្រាកដណាស់សំរាប់ពួកគេថាទ្រង់ជាហោរាពិត។ នៅពេលដែលគាត់ បានស្គាល់សេចក្តីពិតគាត់បានឈរមាំនៅលើសេចក្តីពិតនៅចំពោះការបៀតបៀនមកពីមនុស្ស។ មនុស្ស ដែលបានទាក់ទងនឹងព្រះអម្ចាស់នឹងមិនអាចបដិសេធនូវពន្លឺនេះបានឡើយ ជាពិសេសនោះគេបានទទួល នូវពន្លឺនៃជីវិត។

2. ឪពុកម្តាយរបស់គាត់ត្រូវបានគេចោទសួរ (18-23)

ដោយសារតែមាននូវភស្តុតាងនោះពួកគេមិនអាចនឹងបដិសេធអ្វីដែលបានកើតឡើងដោយសារ ព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ វាជាការដែលខ្សោយមួយនៃភស្តុតាងដែលពួកផារីស៊ីបានចាប់កំហុសទ្រង់ដែល បានធ្វើខុសនឹងថ្ងៃសប្បុរស។ ដូច្នេះហើយបានជាពួកគេបានសួរទៅកាន់ឪពុកម្តាយរបស់គាត់ដើម្បីនឹងរកភ ស្តុតាងថែមទៀត “តើអ្នកនេះជាកូនរបស់អ្នក ដែលអ្នកថា បានកើតមកខ្វាក់នោះឬអី ចុះឥឡូវនេះ ធ្វើម្តេច បានជាភ្លឺឡើងវិញ?” (19) បន្ទាប់មកពួកគេមិនបានឈររឹងមាំនៅខាងកូនប្រុសរបស់គេឡើយ ហើយដោះ យករូបខ្លួនចេញពីសំណួររបស់ពួកគេ ដោយពួកគាត់ក្លាចនឹងត្រូវគេដេញចេញដោយពួកយូដា ហើយពួក គេបានរកសិរិល្អពីមនុស្សជាជាងមកពីព្រះ។

3. សំណួរទីពីរដែលបុរសខ្វាក់បានទទួល (24-34)

ពួកគេបានហៅបុរសខ្នាក់មកម្តងទៀត ហើយបានសំណូមពរនូវការដូចតទៅ។ នៅក្នុងខ 24 មាន បន្ទូលថា “គេក៏ហៅមនុស្សដែលពីដើមខ្នាក់នោះ មកម្តងទៀតប្រាប់ថា ចូរសរសើរដំកើងដល់ព្រះវិញ ឯ មនុស្សនោះ យើងដឹងថាជាអ្នកមានបាបទេ។” បើយោងតាមគំនិតរបស់ពួកគេ ពួកគេបានសំណូមពរនូវកិច្ច ការមួយដែលមិនមានហេតុផល “ព្រះមិនព្រមស្តាប់ទៅកាន់មនុស្សមានបាបឡើយ”។ ទង្វើនេះជាគោល បំណងនៃការបៀតបៀនរបស់ពួកគេ។ ដោយសារតែពួកគេស្រឡាញ់សេចក្តីងងឹតជាពន្លឺ បានជាពួកគេមិន ព្រមមកកាន់ពន្លឺ បើទោះជាពន្លឺដ៏ធំបានមករកពួកគេក៏ដោយ។ ចូរយើងមើលទៅកាន់ទំនុកចិត្តរបស់គាត់ ដែលគាត់មិនបានបោះបង់ចោលនូវការប្រកាសពីសេចក្តីពិតទៅកាន់លោកិយឡើយ។ គាត់មានសេចក្តី អះអាងនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ គ្រប់ទាំងគ្រីស្ទានគួរតែមានសេចក្តីអះអាងបែបដូច្នេះ (25) ដូចជាការ សារភាពរបស់គាត់ថា “គាត់ឆ្លើយទៅថា៖ បើលោកជាមនុស្សមានបាប នោះខ្ញុំមិនដឹងទេ ខ្ញុំដឹងតែប៉ុណ្ណោះថា ពីដើមខ្ញុំខ្នាក់ តែឥឡូវនេះខ្ញុំមើលឃើញ។” យើងគួរតែសារភាពនូវការធានាអះអាងនៃការដែលបានកើតជា ថ្មី ដែលនៅក្នុងពេលអតីតកាលរបស់យើងដែលយើងបានចេញឆ្ងាយពីព្រះជាម្ចាស់ តែពេលនេះយើងបាន ក្លាយជាថ្មីឡើងវិញ (II កូរិនថូស 5:17)។ គាត់បានមើលងាយទៅកាន់កំរិតរបស់ពួកជានិស្សី ហើយបាន អះអាងពីចំណេះដឹងរបស់គាត់ពីសេចក្តីពិតដែលគាត់បានរៀន (32-33)។ ការនេះមានន័យថាគាត់បាន កាន់ខ្ជាប់នឹងសេចក្តីពិតដ៏សំខាន់នៃក្រឹត្យវិន័យ ហើយបានចង្អុលទៅកាន់ការកាត់ទោសខុសរបស់ពួកគេ។ ព្រះយេស៊ូវមិនមែនជាមនុស្សមានបាបឡើយ ហើយទ្រង់ជាមួយអង្គដែលស្តាប់បង្គាប់ទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ យ៉ាងត្រឹមត្រូវ (33)។ គាត់បានប្រកាសពីសេចក្តីពិតយ៉ាងមានទំនុកចិត្តទៅកាន់សត្រូវរបស់គាត់។

ជាលទ្ធផលបុរសនោះក៏ត្រូវបានគេបណ្តេញចេញពីពួកសាសន៍យូដា។ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានមាន អារម្មណ៍ឯកោឡើយ ពីព្រោះគាត់មានពន្លឺនៃជីវិត ហើយគាត់ក៏បានឃើញព្រះគុណដ៏ហូរហៀរមកពីស្ថាន សួគ៌នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយនោះជាកំណប់ទ្រព្យដែលបើសិនគាត់បាត់បង់របស់គ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងជីវិត របស់គាត់ គាត់នឹងមិនភ័យក្លាចអ្វីសោះឡើយ។ “មានពរហើយអស់អ្នកដែលត្រូវគេបៀតបៀន ដោយព្រោះ សេចក្តីសុចរិត ដ្បិតនគរស្ថានសួគ៌ជារបស់ផងពួកអ្នកនោះ។” (ម៉ាថាយ 5:10)

3) ទីបន្ទាល់របស់ព្រះជាម្ចាស់ (39-41)

ព្រះអម្ចាស់ដែលបានបើកសំដែងកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានយាងមកឯរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដែលត្រូវ បានគេបៀតបៀន ហើយទ្រង់បានលូងលោមដល់រាស្ត្ររបស់គេ ហើយបានប្រាប់ថាទីបន្ទាល់របស់គាត់ នោះពិតជាត្រឹមត្រូវណាស់។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ពីហេតុដែលទ្រង់យាងមកនៅក្នុងលោកិយ “ខ្ញុំបានមក

ក្នុងលោកិយនេះ ដើម្បីនឹងជំនុំជំរះ ឲ្យពួកអ្នកដែលមើលមិនឃើញបានភ្លឺឡើង ហើយពួកអ្នកដែលមើលឃើញ បានទៅជាខ្វាក់វិញ។” (9:39, 3:19, 35:22,27) ការកាត់ទោសនោះគឺដើម្បីធ្វើឲ្យអ្នកខ្វាក់បានមើលឃើញ ហើយនឹងធ្វើឲ្យមនុស្សដែលមានពេញលេញក្លាយជាខ្វាក់វិញ។ ការនោះមានន័យថា ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកនៅក្នុងលោកិយ នោះអាណាចក្ររបស់ព្រះបានមកក្នុងលោកិយដែរ ហើយនៅពេលនេះកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះហើយនឹងការកាត់ទោសនៅតែបន្តយ៉ាងជាប់លាប់។ ចាប់តាំងពីការយាងមកជាលើកដំបូងរបស់ព្រះអម្ចាស់ ការកាត់ទោស និង សេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលមានការបែងចែករវាងគ្រាប់ពូជនិងអង្គាម។ ទ្រង់បានយាងមកនៅក្នុងលោកិយជាចៅក្រម ហើយជាអង្គដែលប្រោសលោះនៅក្នុងលោកិយ។

បើយោងតាមខ 41 យើងអាចរៀនពីឥរិយាបថមូលដ្ឋានដែលអាចចូលទៅក្នុងអាណាចក្ររបស់ព្រះបាន។ គាត់គួរតែបោះបង់ចោលនូវឥរិយាបថកំពុត ហើយទទួលស្គាល់ថាពួកគេជាមនុស្សមានបាប ហើយបានរងចាំសេចក្តីសង្គ្រោះវិញ។ បើទោះជាពួកគេរស់នៅពេលនោះត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយភាពមានពុតត្បូត ហើយអ្នកអាងពីខ្លួនឯងក៏ដោយ ការពិតនោះពួកគេកំពុងតែនៅក្នុងសេចក្តីខ្វាក់ខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ ដូច្នេះហើយបើទោះជាពួកគេបានចាំរងនៅលើផែនដីរបស់ទ្រង់ ពួកគេបានបដិសេធទ្រង់ ហើយពួកគេបានធ្វើខុសយ៉ាងខ្លាំង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយបុរសខ្វាក់បានកើតមកនៅក្នុងអំពើបាបនៅក្នុងភ្នែករបស់ពួកគេ នៅពេលដែលគាត់បានទាក់ទងនឹងព្រះយេស៊ូវ ព្រលឹងរបស់គាត់បានចែងចាំរងចូលទៅក្នុងព្រលឹងរបស់គាត់ ហើយបានក្លាយទៅជាពន្លឺដ៏តូចមួយដើម្បីនឹងប្រកាសពីពន្លឺដ៏ធំនៅក្នុងលោកិយ។

[កិច្ចការ 11] ឈ្មោះ ()

I. រំលឹកឡើងវិញ: ចូរអានមេរៀនទី 10 ម្តងទៀត ហើយផ្តល់នូវចម្លើយដ៏សមស្របទៅកាន់សំណួរដូចតទៅ៖

- (1) តើអ្វីទៅជាកត្តាជម្រុញខុសឆ្គងនៅក្នុង យ៉ូហាន 8:1-11 ហើយការនោះចេញមកពីណា?
- (2) តើ “នោះគេនឹងមានពន្លឺជីវិតវិញ (8:12)” មានន័យយ៉ាងណា? (3)
- (3) តើអ្វីទៅជាទង្វើរបស់សាតាំង ហើយតើពាក្យថា “ពួកយូដាបានក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់សាតាំង” មានន័យយ៉ាងណា?
- (4) ចូរបកប្រែអត្ថបទនៃបុរសខ្វាក់ ហើយនិយាយពីការយល់ឃើញរបស់អ្នកនៃទុក្ខលំបាកនោះ។
- (5) តើអ្វីទៅជាបំណងសំខាន់ដែលព្រះសុំឲ្យធ្វើ? ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ប្រាប់ឲ្យធ្វើការនោះ?
- (6) តើអ្វីទៅជាការធានាអះអាងដែលអ្នកមាននៅក្នុងចិត្តដូចជាបុរសខ្វាក់បានជា?

II. ការរំលឹកឡើងវិញ:

- (1) ចូរស្វែងរកពាក្យប្រៀបធៀបនៅយ៉ូហាន 10:1-39.
- (2) ចូរសង្កេតមើលពីឥរិយាបថរបស់ចៀមរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង យ៉ូហាន 10:?
- (3) តើព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលអ្វីពីកិច្ចការនាពេលអនាគតនៅក្នុង យ៉ូហាន 10?

III. គំនិតដោយផ្អែកលើការបើកសំដែង: ចូរសរសេរអ្វីដែលអ្នកយល់ចេញពីខគម្ពីរដូចតទៅ។

- (1) 10:9
- (2) 10:10
- (3) 10:14-15
- (4) 10:27-28

មេរៀនទី 11 អ្នកគប្បាលដ៏ល្អដែលត្រូវគេបដិសេធ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. គង្វាលនៅក្នុងហ្វូង - តើព្រះគ្រីស្ទជាអ្វី?
 - 1) ដំបងមួយ - គង្វាលល្អ
 - 2) របង - ទ្វារចៀម
 - 3) របង - ហ្វូងចៀម
2. រង្វង់បីនៅខាងក្រោម - ទំនាក់ទំនងទាំងបីរវាងគង្វាល និង ចៀម
 - 1) ត្រចៀក - ចៀមដែលអាចស្តាប់សំឡេងរបស់ព្រះអម្ចាស់។
 - 2) ប៉ម - ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់ចៀមរបស់ទ្រង់
 - 3) គង្វាលដែលដឹកនាំចៀមរបស់ទ្រង់ - ចៀមរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើរតាមព្រះអម្ចាស់។
3. រង្វង់ពីរនៅខាងក្រោមពន្លឺចែងចាំង - សេចក្តីសន្យាពីរដែលគង្វាលផ្តល់ដល់ចៀមរបស់ទ្រង់។
 - 1) ដើមឈើពណ៌បៃតង - ទីមួយគង្វាលបានឲ្យជីវិតអស់កល្បដល់ចៀម។
 - 2) បន្ទាត់ដែលបានភ្ជាប់ទៅកាន់ជីវិតអស់កល្ប - ទីពីរទ្រង់បានសន្យានូវការការពារយ៉ាងពេញលេញ។

មេរៀនទី 11 អ្នកគង្វាលដំណូងដែលត្រូវគេបដិសេធ

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 10:1-39[1-6, 7-18, 19-21, 22-30, 31-39]

2. ឧកម្មវគ្គនេះ៖ យ៉ូហាន 10:1-15

3. ការងាយតម្លៃ៖

យ៉ូហានជំពូក 10 គឺមានទំនាក់ទំនងនឹងយ៉ូហានជំពូក 1។ ព្រះអម្ចាស់ដែលស្គាល់សេចក្តីពិតថាពួកយូដាបានដេញបុរសខ្វាក់ចេញបានមកសួរសុខទុក្ខបុរសខ្វាក់នោះ។ ហើយទ្រង់បានជម្រុញឲ្យគាត់ជឿដល់ទ្រង់ ដែលគាត់ជាច្រើនដែលរង្វេងហើយកំពុងស្វែងរកអ្នកគង្វាលដ៏ពិត។ (យ៉ូហាន 9:38 ខាងក្រោម) ដូចជាប្រវត្តិរូបនេះ ព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលពីទំនាក់ទំនងរវាងគង្វាល និង ចៀមដូចជាការប្រៀបធៀប។ យ៉ូហានជំពូក 10 ជាការអធិប្បាយដែលព្រះអម្ចាស់បានអធិប្បាយនៅកន្លែងពីរ ប៉ុន្តែការអធិប្បាយនោះមានអត្ថន័យដូចគ្នា។ មួយ(1-21) គឺនៅពេលដែលទ្រង់បានជួបបុរសខ្វាក់នៅក្នុងជំពូកទី 9 ទ្រង់បានអធិប្បាយនៅចំពោះពួកដាវីស៊ី ហើយនឹងអ្នកផ្សេងទៀត (22-39) បន្ទាប់មួយរយៈកន្លងមក ទ្រង់បានអធិប្បាយនៅក្នុងពិធីបុណ្យសន្សុតទឹកនៃឯរបស់ស្តេចសាឡូម៉ូន។ យើងត្រូវតែយល់រយៈពេលពីខែរវាង 10:21 និងខ 22។ ដំណឹងល្អយ៉ូហានបានសសរសេរពីការដែលបានកើតឡើងនៅកំឡុងពេលនោះ (10:-12)។ បន្ទាប់ពីព្រឹត្តិការនោះមកព្រះអម្ចាស់បានអធិប្បាយដំណឹងល្អនៅត្រង់តំបន់ប៊ីរ៉េ ជាកន្លែងដែលទ្រង់បានប្រទានការជ្រមុជទឹកដល់ពួកមនុស្សជាលើកដំបូង។ (40-42)

4. ការពន្យល់៖

ព្រះគម្ពីរយ៉ូហានជំពូក 10 បានធ្វើឲ្យយើងនឹងចាំពីទំនុកដំកើង 23 នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បើកសំដែងនូវការប្រៀបប្រដូចជាច្រើនដែលបញ្ជាក់ពីទំនាក់ទំនងរវាងគង្វាលនិងច្រើន (ទំនុកដំកើង 79:13, 80:1 95:7 អេសាយ 40:11 យេរេមា 23:1 អេសេគាល 3:1-2 សាការី 11:17 13:7) ។ នោះជាការប្រៀបធៀបមួយដែលសមរម្យទៅកាន់ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះអម្ចាស់ និង អ្នកជឿ។ លើសពីនោះទៀតដែលស៊ីស្មៅនៅកន្លែងនោះ ពីបុរាណគឺនៅក្បែរភាគខាងកើត ដែលមានការបង្រៀនមួយចំនួនពីសេចក្តីពិតដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំង។ អ្នកបកស្រាយគម្ពីរ ហ្គេឌី(Godey) បានសង្កេតឃើញថា

នៅក្នុង 1-6 ត្រូវបានពឹងផ្អែកលើរូបភាពដែលគង្វាលដេញចៀមចេញក្រៅ ហើយនៅក្នុងខ 11-18 នៅលើ ទស្សនិយភាពដែលគង្វាលថែរក្សាចៀមនៅពេលល្ងាច។ ប៉ុន្តែលោក ហេនដ្រិចសាន់ (Hendrickson) បាន និយាយថាដូច្នេះនៅក្នុងខ 1-6 និងខ 7 ខាងក្រោមនោះជាការពន្យល់បកស្រាយថែមទៀតពីការខាងលើ។

1. ការប្រៀបធៀបគង្វាល និង ចៀម (1-19)

(1) អត្ថបទខ្លឹមសារ (1-6)

ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពីសេចក្តីពិតដោយប្រើគង្វាល ចៀម អ្នកយាមទ្វារ និង ទ្វារនៃហ្វូងចៀម ចោរ និង ចោរប្លន់ (ផ្សេងៗទៀត)។ ហេតុផលដែលព្រះគម្ពីរបានប្រើការប្រៀបធៀបជាច្រើននោះគឺ មិនមែនជា ការអរូបិយនោះឡើយ ឬជាភ្លេងក្លាយនោះឡើយ ប៉ុន្តែជាអត្ថន័យដ៏ពោរពេញនៅក្នុងជីវិតវិញ។ សង្ខេបមក ការប្រៀបធៀបនៃគង្វាលនិងចៀម គង្វាលបានចូលទៅក្នុងទ្វារ ហើយបានដឹកនាំមុខចៀម ហើយចៀមបាន ស្តាប់សំលេងរបស់គង្វាលនោះ ហើយក៏ស្គាល់គង្វាលហើយដើរតាមគង្វាលនោះដែរ ហើយអ្នកយាមទ្វារ នឹងបើកទ្វារឲ្យដែរ។ ប៉ុន្តែចោរមិនបានចូលមកតាមទ្វារទេ ប៉ុន្តែបានឆ្លងចូលតាមកន្លែងផ្សេងទៀត។ នៅទី នេះអ្នកយាមទ្វារបានចង្អុលទៅកាន់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឬ ហោរាដែលជាអ្នកមានភស្តុតាងនៃព្រះវិញ្ញាណប រិសុទ្ធ។

(2) ការបកស្រាយ (7-19)

ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់ពីអត្ថន័យទៅកាន់ពួកយូដាដែលបានស្តាប់អត្ថន័យនោះយ៉ាងងាយស្រួល។

1. ទ្វារចៀម (7-9): ការនេះបានចង្អុលទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់។ ដូចដែលការដែលចៀមចេញចូលតាម ទ្វារ នោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជាផ្លូវតែមួយគត់ដែលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់នឹងអាចសង្គ្រោះចេញពីសភាពដ៏អាក្រក់ បាន ហើយបន្ទាប់ពីសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទ្រង់គ្រាន់តែជាអង្គដែលផ្សះផ្សារ ដែលទ្រង់ជាអ្នកផ្តល់នូវព្រះ គុណពីមួយពេលទៅមួយពេល។ (ហេប្រើរ 4:16)
2. ចោរប្លន់ (8, 10): ចោរត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញនៅក្នុងខ 8, “អស់អ្នកដែលមកមុនខ្ញុំ នោះសុទ្ធតែជាចោរ លួចចោរប្លន់ទេ តែចៀមមិនបានស្តាប់តាមអ្នកនោះឡើយ”។ ហើយក៏បាននាំយកនូវការប្រៀបធៀបពីពួក

ជាវីស៊ីដែលបានគ្រប់គ្រងដោយអំណាចរបស់តាមពូជនៅពេលនោះ។ ដោយសារពួកគេហាក់ដូចជាស្រាឡាញ់ក្រិក្យវិន័យជាខ្លាំង ដូច្នេះហើយបានជាពួកគេមិនអាចដឹកនាំចៀមឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។ តែពួកគេបានលាបពណ៌ឲ្យពួកគេដោយការបង្រៀនក្លែងក្លាយវិញដើម្បីនឹងបំពេញគោលបំណងរបស់ពួកគេជាមួយនឹងការលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួន ហើយមិនធ្វើឲ្យពួកគេភ្ជាប់ទៅនឹងព្រះអម្ចាស់ដ៏មានព្រះជន្មរស់ឡើយ ប៉ុន្តែការនោះបានសម្លាប់ពួកគេ ហើយបំផ្លាញពួកគេ។ ដូច្នេះហើយព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលនៅក្នុង (ម៉ាថាយ 23:15) ។

ពួកជើងឈ្នួលដែលត្រូវបានប្រៀបធៀបនឹងគង្វាលដ៏ពិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ យ៉ូហាន 12:12-13បានចង្អុលទៅកាន់ទង្វើរបស់ពួកជាវីស៊ី ជាពួកអ្នកដែលបានចាកពីសេចក្តីពិត។ ពួកគេមិនមែនជាអ្នកដែលការពារចៀមឡើយ ប៉ុន្តែពួកគេបានចាប់យកឱកាសដើម្បីនឹងរកចោលចៀមវិញនៅពេលដែលពួកគេជួបនូវបញ្ហា។ ហេតុអ្វីបានជាដូច្នេះ? ដោយសារនោះមិនមែនជាចៀមរបស់ពួកគេឡើយ។

3. អ្នកគង្វាល (11, 14-15, 17-18): ព្រះយេស៊ូវដែលទ្រង់ជាទ្វារចៀម ហើយជាអ្នកគង្វាលដ៏ល្អដែលដឹកនាំចៀមរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់បានអះអាងថាទ្រង់ជាអ្នកគង្វាលដ៏ល្អ ដោយសារទ្រង់បានលះបង់ព្រះជន្មទ្រង់សំរាប់ចៀមទ្រង់ (11, 15)។ មូលហេតុដែលព្រះអង្គមានបន្ទូលម្តងហើយម្តងទៀតពីសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដល់ពួកគេ គឺដើម្បីនឹងបង្ហាញប្រាប់ពីការសុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាងសំរាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ការនោះមានន័យថាគឺមិនត្រូវបានមើលងាយដោយអ្នកផ្សេងទៀត គឺដោយសារអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ដែលបានលះបង់នូវព្រះជន្មរបស់ទ្រង់ដោយស្ម័គ្រចិត្តសំរាប់រាស្ត្រទ្រង់។ (17-18) ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថាសេចក្តីស្លាប់របស់ទ្រង់នឹងនាំមកនូវប្រយោជន៍ជាច្រើនសំរាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ 1) ដោយសារសេចក្តីស្លាប់របស់ទ្រង់ នោះចៀមនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយនឹងមានអំណរនៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (10)

2. ទ្រង់នឹងយកជីវិតមកវិញ (17). ការនេះបានចង្អុលបង្ហាញពីសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់បន្ទាប់ពីការសុគតរួច។ បើតាមរយៈសេចក្តីរស់ឡើងវិញនេះ នោះអ្នកជឿទាំងអស់នឹងរីករាយនៅក្នុងជីវិតដែលពេញបរិបូរណ៍ពិសេស។

4. ចៀម: ចៀមបានចង្អុលទៅកាន់មនុស្សដែលជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទ។ ការនោះបានចង្អុលទៅកាន់គ្រប់ទាំងគ្រីស្ទានទាំងអស់ ដែលរួមបញ្ចូលទាំងក្រុមជំនុំដែលមើលមិនឃើញទាំងអស់។ យើងយល់ថា សេចក្តីស្លាប់របស់ទ្រង់នៅទីនេះរួមបញ្ចូលទាំងពួកយូដា និង មនុស្សនៅក្នុងសកលលោកទាំងអស់ ពីព្រោះទ្រង់បានសង្កត់ថាមានហ្វូងមួយផ្សេងទៀតដែលជាហ្វូងចៀមរបស់ព្រះ។ ចៀមទាំងនេះគឺជាហ្វូងចៀមដែលលោកិយមិនអាចកាន់កាប់បានឡើយ ហើយព្រះអម្ចាស់បានលះបង់អង្គទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង។ (15) ពួកគេ

ត្រូវបានសង្គ្រោះ ហើយបានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចតាមរយៈការសុគត និង ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះព្រះរាជបុត្រាស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទ្រង់មានត្រចៀកសំរាប់ស្តាប់សូរសៀងរបស់ទ្រង់ ហើយមានអំណរវិករាយយ៉ាងពោរពេញពិតខាងវិញ្ញាណដោយសារទំនាក់ទំនងដ៏ជិតស្និទ្ធ។

(3) លទ្ធផល (20-21)

នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលទ្រង់ត្រូវបានប្រកាសដោយការប្រៀបប្រដូច នោះពួកយូដាមានការប្រកែកគ្នាពីការនោះ។ ម្ខាងដែលមិនអាចស្តាប់នូវព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដោយគិតថាព្រះអង្គមានអារក្សចូល ហើយម្ខាងទៀតបានសង្កត់ធ្ងន់ថាការនោះមិនមែនមានអារក្សចូលឡើយ ដោយសារមនុស្សអារក្សចូលមិនអាចប្រោសមនុស្សខ្វាក់ឲ្យជាបានឡើយ។ កិច្ចការបែបដូច្នេះក៏អាចកើតឡើងបានដែរនៅពេលនេះប្រសិនបើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានប្រកាស។ ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះក៏ដូចជាព្រះទ្រង់ផ្ទាល់ដែរ។ ម្នាក់ដែលបានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានញែកចេញពីអ្នកដទៃផ្សេងទៀតដែលមិនបានទទួលព្រះបន្ទូលនោះ។ ជាទូទៅកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះតែងតែដំណើរការទៅមុខជាមួយគ្នានឹងការកាត់ទោសដែរ។ នេះជាវិធីសាស្ត្រសម្រាប់នឹងពង្រីកអាណាចក្ររបស់ព្រះ។ អាណាចក្រដែលនឹងត្រូវបានពង្រីកដោយសារការយាងមករបស់ព្រះអម្ចាស់ 14 ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងលោកិយដោយប្រកាសនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ម្នាក់ដែលទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែម្នាក់ទៀតដែលមិនព្រមទទួលនឹងព្រះបន្ទូលនឹងត្រូវទទួលការកាត់ទោស។ នៅក្នុងអត្ថន័យដូច្នេះ ការកាត់ទោសនៃលោកិយនោះបានចាប់ផ្តើមរួចហើយ។

2. ទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងពិធីបុណ្យថ្វាយដង្ហាយ (22-29)

តាមរយៈព្រឹត្តិការដែលព្រះយេស៊ូវបានព្យាបាលបុរសខ្វាក់ម្នាក់ឲ្យបានជាពិត បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសពីដំណឹងល្អ (10)។ នៅក្នុងបុណ្យបន្ទុករបស់ពួកយូដាក៏បានប្រារព្ធឡើង។ លោក ហេនដ្រិចសាន់ (Hendrickson) បាននិយាយថាអំពីពិធីសំអាតនេះ “ពិធីនេះត្រូវបានប្រារព្ធឡើងនៅអំឡុងខែឆ្នូររយៈពេល៨ថ្ងៃដោយចាប់ផ្តើមដោយមេកាប៊ី។ នៅក្នុងរយៈពេលត្រឹមតែបីឆ្នាំ នៅក្នុងឆ្នាំ 165 មុនគ្រិស្តសករាជ បន្ទាប់ពីafter Antiochus Epiphanies បានបង្កើតព្រះវិហារដែលត្រូវបានស្មោតគ្រោក ហើយពួកយូដាបានរក្សាវាឲ្យបានជាព្រះវិហារដែលស្អាតនៅក្នុងគោលបំណងសំរាប់ថ្វាយបង្គំ។ នៅក្នុងពិធីនោះពួកគេអុចពន្លឺដ៏សែនភ្លឺ ហើយអង្គុយចុះជាមួយគ្នានៅកន្លែងតែមួយ។ ដូច្នេះហើយបានជាពិធីនោះត្រូវបានហៅថាពិធីបុណ្យនៃពន្លឺ។ បើទោះជាជាការនេះមិនដូចជាក្បួនធម្មតាត្រាក៏ដោយ ពួកយូដាបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្រុងយេរូសាឡឹម។

កំឡុងពេលនោះព្រះអម្ចាស់ត្រូវពួកយូដាបៀតបៀន ហើយទ្រង់បានប្រកាសដំណឹងល្អនៅក្នុងដំណាក់
 របស់ស្តេចសាឡូម៉ូន។ ពួកគេបានព្យាយាមចោលថ្មសម្លាប់ទ្រង់ (31) ដោយសារពួកគេមិនយល់ (2) ហើយ
 ពួកគេព្យាយាមចាប់ទ្រង់ម្តងហើយម្តងទៀត។ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់មិនត្រូវចាប់បានឡើយ ដោយសារពេល
 វេលាទ្រង់មិនទាន់មកដល់ឡើយ។ នៅក្នុងពេលមានបញ្ហាទ្រង់បានប្រកាសថាព្រះវរបិតាជាព្រះវរបិតា
 របស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់បានរូបរាងជាមួយនឹងព្រះវរបិតាតែមួយ។ បើទោះជាការអះអាងនេះជាកត្តាជម្រុញថា
 ពួកយូដាបានព្យាយាមចាប់ទ្រង់ ប៉ុន្តែទ្រង់បានប្រកាសដំណឹងល្អយ៉ាងខ្លាំងក្លាថែមទៀតដល់ពួកគេ។

(1) ការអះអាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (24)

ទីបន្ទាល់នេះជាការអះអាងយ៉ាងត្រង់ៗដែលជាចម្លើយទៅកាន់សំណួររបស់ពួកយូដា។ នៅពេល
 ដែលទ្រង់ឆ្លើយទៅកាន់សំណួរនេះ ទ្រង់បានបង្ហាញពីហេតុផលដ៏សំខាន់នៃការមិនព្រមជឿរបស់ពួកគេ
 ហើយបានលើកយកនូវរូបភាពបី ចៀមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង សេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់ព្រមទាំងចៀមរបស់
 ទ្រង់។ ពួកយូដាមិនបានជឿដល់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ ដោយសារពួកគេមិនមែនជាចៀមរបស់ព្រះជាម្ចាស់។
 ចូរយើងគិតពីរូបភាពបីយ៉ាងដែលចៀមរបស់ព្រះមាន។

1) ចៀមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្តាប់ទៅកាន់សម្លេងរបស់ទ្រង់។ សំលេងមានន័យថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
 ហើយនោះជាព្រះគម្ពីរ។ ដូចជាចៀមអាចស្តាប់សំលេងទៅកាន់អ្នកគង្វាល ហើយដើរតាមអ្នកគង្វាល
 នោះ។ នៅទីនេះការស្តាប់ទៅកាន់សំលេងនោះមានន័យថាការបែងចែកពីសំលេងម្ចាស់។ ពួកយូដាមិន
 អាចស្តាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ។

2) ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់ចៀមរបស់ទ្រង់ - ស្គាល់នោះមិនមែនជាសកម្មភាពរបស់មនុស្សឡើយ តែជាគ្រឹះ
 និង ចំណេះដឹងដែលត្រូវបានបូកបញ្ចូលគ្នា។ ប្រសិនបើខ្ញុំជាចៀមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ព្រះអម្ចាស់ស្គាល់
 ឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ ការដែលនៅក្នុងខ្ញុំ អតីតកាល បច្ចុប្បន្នកាល និង អនាគតកាលរបស់ខ្ញុំ។ ដូច្នេះយើងបាន
 ទទួលការកំសាន្តចិត្ត ហើយយើងមានសេចក្តីកោតក្លាចដល់ព្រះ ហើយនឹងទុកចិត្តដល់ទ្រង់យ៉ាងពេញលេញ

3) ចៀមរបស់ព្រះដើរតាមទ្រង់ - រូបភាពទីបីនៃចៀមនោះជាការដើរតាមព្រះអម្ចាស់ដោយវិជ្ជមាន។ ពួកគេ
 ទុកចិត្តដល់ទ្រង់យ៉ាងពិតនៅក្នុងការដឹកនាំរបស់ទ្រង់ ហើយរីករាយនៅក្នុងការស្តាប់តាមតាមទ្រង់។
 ពីព្រោះយើងដឹងថាទ្រង់នឹងដឹកនាំយើងទៅកាន់ផ្លូវល្អ។ កត្តាជម្រុញដែលចៀមស្តាប់ដល់ទ្រង់នោះគឺជាការ
 ជឿលើការដឹកនាំរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់ជាគង្វាលដ៏ល្អដែលទ្រង់លះព្រះជន្មទ្រង់សំរាប់ចៀមរបស់ទ្រង់។

ចៀមដែលមានរូបភាពទាំងបីនោះនឹងតភ្ជាប់ទៅនឹងគង្វាល។ ដូច្នេះអ្នកគង្វាលនឹងផ្តល់នូវសេចក្តីសន្យាដល់ចៀមរបស់ទ្រង់។ “ខ្ញុំឲ្យជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់វា វាមិនត្រូវវិនាសនៅអស់កល្បរៀងទៅ ក៏គ្មានអ្នកណាឆក់យកវាពីដៃខ្ញុំបានទេ។ ព្រះវរបិតានៃខ្ញុំ ដែលប្រទានវាមកខ្ញុំ ទ្រង់ធំលើសជាងទាំងអស់ គ្មានអ្នកណាអាចនឹងឆក់យកវាចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះវរបិតាខ្ញុំបានឡើយ។” (28-29)។ នៅទីនេះយើងអាចរកឃើញថាមានសេចក្តីសន្យាពីរដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមកដោយមានធានាអះអាង។

ទីមួយ អ្នកគង្វាលឲ្យជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់ចៀម ចៀមដែលបានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនឹងមិនវិនាសអស់កល្បជានិច្ចឡើយ។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនេះមិនបានចេញមកពីទង្វើល្អដែលគេបានធ្វើឡើយ តែចេញមកពីព្រះគុណរបស់អ្នកគង្វាលដែលបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង។ គ្រប់ទាំងអំណាចទាំងអស់នៅលើផែនដីមិនអាចបំបែកចៀមចេញពីដៃនៃអ្នកគង្វាលឡើយ ដោយសារព្រះអម្ចាស់ថែរក្សាគេឲ្យមានសុវត្ថិភាព។ ដូច្នេះព្រះគម្ពីរបានបើកសំដែងការសន្យាជាច្រើនពីការការពារដូចតទៅ៖ “យើងដឹងថាយើងមកពីព្រះពិត តែលោកិយទាំងមូលដេកនៅក្នុងឱវាទនៃមេកំណាចវិញ។ (១ យ៉ូហាន 5:19)” “ដ្បិតខ្ញុំជឿជាក់ថាទោះស្លាប់ឬរស់ ពួកទេវតាឬអំណាចអ្វី ការអ្វីនៅជាន់នេះ ឬ ទៅមុន ឬឥឡូវឬអ្វី ទីមានកម្ពស់ ទីជម្រៅ ឬ របស់អ្វីដែលកើតមកឯទៀតក្តី នោះពុំអាចនឹងប្រឆាំងយើង ចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងរាល់គ្នាទៅបានឡើយ”។ (រ៉ូម 8:38-39) បន្ទាប់មកយើងបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងការបាក់ទឹកចិត្តដោយសារការយល់ច្រឡំបំណងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលយើងមើលទៅកាន់ជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង។ ប្រសិនបើយើងជាចៀមរបស់ព្រះអម្ចាស់ យើងត្រូវធ្វើឲ្យប្រាកដថា ទ្រង់ជាអ្នកគង្វាលតែមួយគត់របស់យើង ហើយយើងគួរតែកាន់ដៃរបស់អ្នកគង្វាលដ៏ស្មោះត្រង់នោះ។ ទ្រង់ជាព្រះដ៏ស្មោះត្រង់ដែលការពារយើងដូចដែលទ្រង់បានសន្យា។ ការការពាររបស់ព្រះអម្ចាស់មិនបានរឹងលើសភាពនៃអារម្មណ៍ឡើយប៉ុន្តែលើការសន្យាដ៏ស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់វិញ។ ពួកយូដាដែលមានការប្រឆាំងទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់មិនមែនជាចៀមរបស់ព្រះអម្ចាស់ឡើយ ពួកគេមិនមានរូបភាពដូចនោះនៅក្នុងគេទេ ហើយពួកគេមិនអាចនឹងទទួលសេចក្តីសន្យារបស់អ្នកគង្វាលបានឡើយ។

(2) ការអះអាងថាខ្ញុំនឹងព្រះវរបិតានោះតែមួយ (30)

ព្រះយេស៊ូវបានអះអាងថាព្រះវរបិតានិងខ្ញុំរួមបញ្ចូលគ្នាតែមួយ។ ដោយសារការអះអាងនេះនោះមានន័យថា ចេស្ដារបស់ទ្រង់ក៏ដូចជាចេស្ដារបស់ព្រះវរបិតា ហើយការនោះបានធ្វើឲ្យពួកយូដាខឹងយ៉ាងខ្លាំង

ង។ បន្ទាប់មកពួកគេបានចោលដុំថ្មទៅកាន់ទ្រង់ដោយគិតថាទ្រង់បានបង្គាប់ដល់ព្រះ ដោយអះអាងថា មនុស្សម្នាក់អាចអង្គុយនៅបល័ង្ករបស់ព្រះបាន។

1. ទីបន្ទាល់ពីបទព្រះគម្ពីរ

ព្រះអម្ចាស់បានអះអាងថាទ្រង់ជាព្រះដោយប្រើនៅ ទំនុកដំកើង 82:6។ ខគម្ពីរនេះបានចង្អុលទៅ កាន់អង្គមួយអង្គ (ចៅក្រម) ជាអង្គដែលបានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះទ្រង់ជាព្រះ។ ប៉ុន្តែពួកយូដា បានគិតថាការនោះគ្មានហេតុផលសោះឡើយថា ជាអង្គមួយអង្គដែលព្រះបានបន្ទូលហើយបានបញ្ជូនមក លើផែនដីនេះជាព្រះ។ ការនោះមានន័យថាជាការដែលប្រទាក់ប្រទែង (34-36) នៅទីនេះព្រះអម្ចាស់បាន អះអាងថាទ្រង់មិនបានយាងមកនៅលើផែនដីដើម្បីនឹងមើលងាយដល់ក្រឹត្យវិន័យ ឬ បំផ្លាញចោលឡើយ ប៉ុន្តែទ្រង់បានយាងមកដើម្បីនឹងសំរេចបំពេញវាវិញ។ ម៉ាថាយ 5:18 មានបន្ទូលថា “ដ្បិតខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នា ប្រាកដថា នឹងគ្មានបាំងឈើមួយ ឬ ក្បៀសមួយនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យ ត្រូវបាត់ឡើយ ដរាបដល់កាលណា មេឃនឹងផែនដីបានកន្លងបាត់ទៅ គឺទាល់តែសេចក្តីទាំងអស់បានសំរេចដោយសព្វគ្រប់”។

2. ទីបន្ទាល់ដោយកិច្ចការ

ទីពីរ អម្ចាស់ផ្ទាល់បានអះអាងថាជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ។ “ចូរឲ្យអ្វីដែលអ្នកនិយាយនោះដោយ សាមញ្ញវិងថា ពិត ឬ ទេ។ ការណាដែលលើសជាងនេះនោះចេញមកពីអារក្សវិញ។ អ្នកបានឮនិយាយថា ភ្នែកសងដោយភ្នែក ហើយធ្មេញសងដោយធ្មេញ” (37-38) ទំរាំដល់ពេលដែលព្រះយេស៊ូវបើកសំដែងទី សំគាល់នៅតែចំពោះពួកយូដា ហើយដោយសារទីសំគាល់ទាំងនោះអាចបញ្ជាក់ថាទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រា របស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែបើទោះពួកយូដាបានឃើញហេតុការណ៍ជាក់ស្តែងដូច្នោះដោយភ្នែករបស់គេផ្ទាល់ក៏ដោយ ពួកគេនៅតែបដិសេធមិនទទួលព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ។ ប្រសិនបើអ្នកណាដែលមានឥរិយាបថដ៏ត្រឹមត្រូវ ហើយស្មោះត្រង់ នោះគេនឹងបានឃើញព្រះអម្ចាស់ដែលបានធ្វើកិច្ចការទាំងនោះ។ ដូច្នេះសាវ័កយ៉ូហាន បានសង្កត់ថា ហេតុដែលគាត់បានសរសេរទីសំគាល់មួយចំនួននៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរនេះនៅក្នុងទីសំគាល់ជា ច្រើន ដែលត្រូវជឿថាជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះនឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន 20:30-31)

ដូច្នេះដើម្បីនឹងស្គាល់ពីទំនាក់ទំនងរវាងព្រះរូបិតា និង ព្រះរាជបុត្រា យើងគួរតែជឿលើកិច្ចការរបស់ ទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់។(38) ដោយសារកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់ធ្វើផ្ទាល់នោះជាទរបង្ហូរនូវការបើកសំដែង

ដែលបង្ហាញពីព្រះ នៅពេលដែលយើងពិចារណានៅសេចក្តីពិតឲ្យបានជ្រៅ នោះយើងអាចស្គាល់ព្រះគ្រី
ស្ទយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ដោយសារមួយអង្គដែលបើកសំដែងពីព្រះវរបិតា នោះមានតែព្រះរាជបុត្រាប៉ុណ្ណោះ
ដែលទ្រង់ជាអង្គដែលព្រះវរបិតាបានចាត់ឲ្យមកនៅក្នុងលោកិយជាទីរួមគ្នា។ (យ៉ូហាន14:6)

មេរៀនទី12 ច្រកចូលទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹម

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ដៃដែលគ្រប់បាំងផ្លូវ និង ផ្លូវរបស់ឡាសា - ព្រះយេស៊ូវធ្វើបន្ទាល់ថាព្រះគ្រីស្ទជាជីវិតដែលរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញតាមរយៈការរស់ឡើងវិញរបស់ឡាសា។
2. ឈើឆ្កាង - បន្ទាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍របស់ឡាសា ព្រះគ្រីស្ទបានយាងទៅកាន់ផ្លូវនៃឈើឆ្កាង។
 - (1) នៅតុអាហារនៅក្នុងរង្វង់ទីមួយ - ការជប់លៀងនៅបេតថានីបានប្រកាសពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
 - (2) ការសំអាតជើងនៅក្នុងរង្វង់ទីពីរ - ការស្វាគមន៍ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងយេរូសាឡឹមប្រកាសថាព្រះគ្រីស្ទជាស្តេចនៃការបន្ទាបខ្លួន។
 - (3) បុរសដែលនៅក្រោមពន្លឺចែងចាំងនៅក្នុងរង្វង់ទីបី - ព្រះវរបិតាបានទទួលគោលបំណង និង វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះរាជបុត្រាជាអង្គព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

មេរៀនទី១២ ច្រកចូលទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹម

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 10:40-12:36 {10:40-42,11:1-4,5-16,17-27,28-37,38-44, 45-53, 54, 55-57, 12:1-8,9-10,11-18, 19-26, 27-36}

2. ខគម្ពីរគន្លឹះ៖ យ៉ូហាន 11:25-26

អត្ថបទបានប្រតិកម្មទៅលើកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើនៅវេលាចុងក្រោយរបស់ទ្រង់។ ការបៀតបៀនរបស់ពួកយូដាបានក្លាយទៅជាកំរិតចុងក្រោយដោយការព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលឈឺអស់ឮរយៈពេល ៣៨ ឆ្នាំនៅក្នុងជំពូក ៥ ពេញព្រឹត្តិការមួយនេះ។ ដូច្នេះអង្គប្រជុំសាន់ហេឌ្រីនបានសម្រេចថានឹងចាប់ព្រះយេស៊ូវហើយសម្លាប់ទ្រង់ ដោយចេញពីព្រឹត្តិការនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ឡាសា។ អត្ថបទនេះបានប្រព្រឹត្តលើព័ន្ធកិច្ចដែលព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការនៅកំឡុងពេលរបស់ទ្រង់។ ការបៀតបៀនដែលពួកយូដាបានប្រព្រឹត្តបានក្លាយទៅជាកំរិតចុងក្រោយដោយការព្យាបាលអ្នកជំងឺដែលបានដេកលើគ្រែអស់រយៈពេល 38 ឆ្នាំនៅក្នុងជំពូកទី 5 ព្រឹត្តិការនោះទាំងមូល។ ដូច្នេះការប្រជុំរបស់ពួកសាន់ហេឌ្រីនបានសម្រេចចាប់ខ្លួនព្រះយេស៊ូវហើយសម្លាប់ទ្រង់ ដោយសារតែព្រឹត្តិការណ៍នៃការរស់ឡើងវិញរបស់ឡាសា។ ពួកសាន់ហេឌ្រីនសម្រេចសម្លាប់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបានចេញបញ្ជាថាអ្នកណាដែលស្គាល់ពីទីកន្លែងនោះនឹងត្រូវបានចាប់ខ្លួន(11:57)។ ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការណ៍នេះបានធ្វើឲ្យពួកយូដា និង ពួកនយោបាយរបស់សាសន៍យូដាជឿដល់ទ្រង់ ហើយពួកគេស្វាគមន៍ទ្រង់ឲ្យយាងចូលទៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹម(11:5 12:11, 19)។ ពន្ធកិច្ចសាធារណៈរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ហ្វូងមនុស្សត្រូវបានកំណត់នៅពេលនេះ ប៉ុន្តែព័ន្ធកិច្ចផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ទ្រង់នោះគឺការបង្ខំកាស្ត្ររបស់ទ្រង់ត្រូវបានចាប់ផ្តើម។

4. ការបកស្រាយ៖

មុនដំបូងបំផុតយើងរំលឹកពីព្រឹត្តិការណ៍នៃការរស់ឡើងវិញរបស់ឡាសា ហើយគិតពីអ្វីដែលជំពាក់ដល់ឥទ្ធិពល ស៊ីម៉ុនពីបេតថានីជាមនុស្សឃ្លង់បានរៀបចំការដប់លៀងមួយសំរាប់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់ទ្រង់ ហើយព្រះអម្ចាស់បានចូលទៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមដោយមានការស្វាគមន៍ពីហ្វូងមនុស្ស ហើយទ្រង់បានប្រកាសដំណឹងល្អដល់ពួកគេ។

I. ការរស់ឡើងវិញរបស់ឡាសា (11:1-57)

ការរស់ឡើងវិញរបស់ឡាសាខុសពីព្រឹត្តិការនៃការរស់ឡើងវិញមួយទៀត ដោយសារសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់គាត់នោះចេញមកពីការស្លាប់យ៉ាងពេញលេញ ដែលគាត់ត្រូវទទួលបាននូវការបដិសេធពេញទំហឹង ហើយគាត់មានខ្លឹមស្មុយនៅក្នុងនោះ ប៉ុន្តែត្រូវបានរស់ឡើងវិញដោយសារចេស្តានៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ចូរយើងរំលឹកពីព្រឹត្តិការណ៍ដ៏សំខាន់ជាងនេះឲ្យបានលំអិតជាងនេះ។

(1) ដំណឹងបន្ទាន់ (1-16)

ព្រះអម្ចាស់ដែលបានឡើងទៅកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹមហើយប្រកាសដំណឹងល្អនៅក្នុងពិធីបុណ្យបូជាដែលទ្រង់ត្រូវបានវាយប្រហារដោយពួកយូដាដែលព្យាយាមចោលទ្រង់នឹងថ្ម។ ដោយហេតុនោះព្រះអម្ចាស់បានភៀសព្រះកាយពីពួកគេ ហើយទ្រង់បានស្នាក់នៅស្រុកបេថានី (បាវ៉េ) នៅខាងលើទន្លេយ៉ែរដាន់ ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់បានឮដំណឹងពីឡាសាលីដោយសារមនុស្សដែលមាំវីនឹងម៉ាថាបានបញ្ជូនមក។ ប៉ុន្តែដំណឹងដ៏បន្ទាន់នេះមិនបានធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ញាប់ញ័រនោះទេដោយសារទ្រង់បានជ្រាបពីចុងបញ្ចប់នៃការនោះច្បាស់ណាស់។ លើសពីនោះទៀតទ្រង់បានបើកសំដែងយ៉ាងច្បាស់លាស់ពីការពិតដែលជម្ងឺនោះមិននាំឲ្យស្លាប់ឡើយ ប៉ុន្តែសំរាប់ជាសិរីល្អដល់ព្រះរូបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាវិញ។

អត្ថបទបានបង្ហាញថាឡាសាជាគ្រីស្ទានម្នាក់ ហើយក៏ជាអ្នកសំណាញ់ម្នាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ (11) ។ ជាពិសេសនោះការនោះបានបញ្ជាក់ថាមនុស្សសំណាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់នោះជាសាវ័យ្យូហានបាននិយាយថា “បន្ទាប់ពីមានបន្ទូលដូច្នោះ ទ្រង់មានបន្ទូលទៅពួកគេ៖ សម្លាញ់របស់យើងឡាសាបានដេកលក់ ហើយខ្ញុំនឹងទៅដាស់គាត់ឲ្យភ្ញាក់ឡើង។” ហើយព្រះអម្ចាស់បានហៅគាត់សម្លាញ់របស់យើង (យ៉ូហាន 15:1 ខាងក្រោម)។ ហេតុអ្វីបានជាការអាក្រក់កើតឡើងចំពោះមនុស្សសំណាញ់របស់ព្រះទៅវិញ? ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់អនុញ្ញាតឲ្យដំណឹងដែលដ៏កាយសាហាវដល់ពួកគេ? នៅទីនេះយើងបានរៀនពីការដ៏សំខាន់ពីព្រឹត្តិការណ៍មួយនេះ។ ព្រះអម្ចាស់បានអនុញ្ញាតការទុក្ខលំបាកនៅក្នុងសព្វញ្ញាណរបស់ទ្រង់សំរាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ តាមរយៈទុក្ខវេទនាព្រះអម្ចាស់បង្ហាញខាងសេចក្តីជំនឿរបស់គេ ហើយនឹងធ្វើឲ្យអ្នកដែលជឿនោះក្លាយទៅជាមាស (១ ពេត្រុស 1:7)។ ទំនុកដំកើង 119:71 មានបន្ទូលថា “ការដែលទូលបង្គំកើតមានទុក្ខព្រួយ នោះគឺជាប្រយោជន៍ដល់ទូលបង្គំហើយ ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនយកបញ្ញាក្តីរបស់

ទ្រង់។ នៅក្នុងសភាពនៃទុក្ខលំបាករបស់ឡាសានោះគឺនាំឲ្យបានថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាដូចដែលខ 4បានប្រាប់យើង។ តើព្រះទទួលបានសិរីល្អពីការនោះដោយរបៀបណា? តាមរយៈការរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញរបស់ឡាសា ព្រះបានធ្វើឲ្យអ្នកមិនជឿបានជឿថាទ្រង់ជាព្រះមេស៊ី ហើយទ្រង់បានធ្វើឲ្យអ្នកខ្សោយខាងជំនឿឲ្យមានកម្លាំងឡើងសំរាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។ ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានដំកើងឡើងដោយសារព្រះហឫទ័យបានបើកសំដែង ដោយការដែលធ្វើឲ្យពួកគេជឿហើយបង្កើតផលផ្លែដែលល្អនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។ (ម៉ាថាយ 5:16 យ៉ូហាន 15:8)។

បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានដឹងនូវដំណឹងនោះ ទ្រង់បានមានចេតនាបន្តស្នាក់នៅទីនោះពីរថ្ងៃទៀត ហើយបានបង្រៀនសិស្សរបស់ទ្រង់។ ទ្រង់បានបង្រៀនពីគោលលិខិតនៃការកាត់ទោសដែលដោយសារទ្រង់ជាពន្លឺនៃលោកិយ អ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់នឹងមិនត្រូវធ្លាក់ចុះនោះឡើយ តែអស់អ្នកដែលមិនព្រមជឿវិញនឹងត្រូវធ្លាក់ចុះវិញ។

(2) ការយាងមកដល់ (17-44)

បន្ទាប់ពីពីរថ្ងៃព្រះអម្ចាស់បានឮពីសេចក្តីស្លាប់របស់ឡាសា ហើយសិស្សរបស់ទ្រង់បានជម្រុញឲ្យទៅឯគាត់។ លើសពីនោះទៀតពួកសិស្សបានភ័យក្លាចថាទ្រង់យាងកាត់ក្បែរស្រុកបេតថានី (ជិតក្រុងយេរូសាឡឹម) នៅថ្ងៃទីបួនបន្ទាប់ពីគាត់ស្លាប់។ ម៉ាថាយបានឮពីដំណឹងនោះថាទ្រង់បានយាងមកស្រុកបេតថានី គាត់បានមកឯព្រះយេស៊ូវ ហើយទ្រង់បានសួរពីសុខទុក្ខរបស់ក្រុមគ្រួសាររបស់នាង។ នៅក្នុងការសន្ទនានោះយើងបានមើលឃើញពីឥរិយាបថនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ម៉ារី។ ដំបូងនាងបានសារភាពថា “ប៉ុន្តែខ្ញុំម្ចាស់ដឹងថា ទោះទាំងនៅគ្រាឡើយនេះ នោះការអ្វីដែលទ្រង់នឹងសូមពីព្រះ គង់តែព្រះនឹងប្រទានមកទ្រង់ជាមិនខាន”។ (22) បន្ទាបមក “ទាំងពេលឡើយនេះ” ដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យាត្រូវបានយល់ថា គាត់នឹងរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយនៃដែនដី។ (សំដៅលើខ 2) បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា “ខ្ញុំជាអ្នកដែល...” ទៅកាន់យ៉ូហានជាពិសេស (យ៉ូហាន 11:25-26)។ ការនោះមានន័យថាយើងមិនអាចនឹងបំបែកព្រះអម្ចាស់ចេញពីសេចក្តីរស់ឡើងវិញឡើយ។ នៅក្នុងពាក្យមួយទៀតថាអស់អ្នកណាដែលជឿដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទទួលទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ និង ព្រះអង្គសង្គ្រោះ នោះគាត់បានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចរួចហើយ ហើយនឹងរស់នៅអស់កល្ប។ ពិតណាស់ការនោះមិនមែនន័យថាអ្នកជឿនឹងមិនស្លាប់ឡើយ ប៉ុន្តែគាត់នឹងទទួលបានការកើតជាថ្មី ហើយទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដែលរាស្ត្ររបស់ទ្រង់នឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងជីវិតរបស់គេ។ ដោយសារចេតនានោះដែលពួកបរិសុទ្ធនឹងត្រូវរស់ពីស្លាប់

ឡើងវិញនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនមករាប់បញ្ចូលទាំង “ឥឡូវនេះប្អូនប្រុសរបស់នាងនឹងរស់ឡើងវិញ”។ បើទោះជាមុនដែលម៉ាថាសារភាពពីសេចក្តីពិតនេះ “ព្រះអម្ចាស់អើយប្រសិនបើទ្រង់បាននៅទីនេះ ប្អូនប្រុសរបស់ទូលបង្គំនឹងមិនស្លាប់ឡើយ”។ អស្ចារ្យខ្លាំងណាស់នៅពេលដែលនាងឈរនៅចំពោះផ្លូវនោះនាងមានការញាប់ញ័រយ៉ាងខ្លាំងដោយសារការពិតយ៉ាងជាក់ច្បាស់។ “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា ចូរយកថ្មចេញ តែម៉ាថាជាបងរបស់បុគ្គលនោះទូលថា ព្រះអម្ចាស់អើយ ខ្មោចនេះធំខ្លាំងហើយ ព្រោះស្លាប់កន្លងមកបានបួនថ្ងៃ” (39)។ ម៉ាថាបានឈរទៅទីតាំងរបស់អ្នកមិនជឿដែលនាងបានវាស់នូវចេតនាគ្នានៃព្រះដោយប្រើគោលការណ៍នៃក្លិនស្អុយរបស់មនុស្ស។

ប្អូនស្រីរបស់នាងម៉ារីក៏បានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងភាពសោកសៅដ៏ជ្រាលជ្រៅ។ ដំបងដែលថ្ងៃនៅក្នុងចិត្តរបស់ទ្រង់ដោយសារទ្រង់បានឃើញថាម៉ារីនឹងពួកអ៊ីស្រាអែលទូញយំ។ នៅទីនេះទ្រង់បានយំ (33-35) ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់យំនៅក្នុងព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់? B. B Warfield ជាម្នាក់នៅក្នុងគោលលិខិតរបស់លោកកាល់វីនបាននិយាយថា នៅពេលពេលដែលទ្រង់បានឃើញការអាក្រក់នៃសេចក្តីស្លាប់ និងការច្របូកច្របល់មិនធម្មតា ទ្រង់បានទទួលនូវសន្ទុះខាងអារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំង ដែលវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់បានបំពាក់ដោយជ័យជំនះ និង បានវាយប្រហារទៅកាន់ផ្លូវរបស់ឡាសា ហើយទ្រង់បានបើកសំដែងពីសញ្ញាផ្លូវការនៃកិច្ចការរបស់ទ្រង់។ (ដោយនិយាយទៅកាន់ក្រុងក្តៅ លូកា 5:39 បញ្ជាក់ទៅកាន់ព្យុះ និង សមុទ្រ ម៉ាថាយ 8:26 ម៉ាកុសៈ 39 លូកា 8:24 ខយោង)។ ទ្រង់បានបើកសំដែងពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ហើយទ្រង់បានប្រតិកម្មនៃអារម្មណ៍ដែលមនុស្សតែងមានមុនពេលស្លាប់។

(3) ការអស្ចារ្យ (38-44)

បើទោះជាការនោះពេញដោយសេចក្តីទុក្ខសោកក៏ដោយ ព្រះអម្ចាស់អាចប្តូរការនោះទៅជាការដែលពោរពេញដោយការអរគុណ និង អំណរសប្បាយវិញ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសព្រះបន្ទូលដ៏មានចេតនានៅចំពោះផ្លូវដែលគ្របបាំងដោយស្រមោលនៃសេចក្តីស្លាប់ “ឡាសា ចូរចេញមក”។ (3) ព្រះបន្ទូលមួយនេះបានធ្វើឲ្យឡាសាដែលមានសេចក្តីពុករលួយបានរស់ឡើងវិញជាពិត។ យើងបានរកឃើញពីសេចក្តីពិតពីរនៅក្នុងការនេះ។ ទីមួយ ព្រះយេស៊ូវចង់ឲ្យយើងចូលរួមនៅក្នុងកិច្ចការដែលពេញដោយសិរីល្អ ហើយនឹងអំណរដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាត់នោះ “នោះអ្នកដែលបានស្លាប់ក៏ចេញមក មានទាំងសំពត់ស្នប់រុំជាប់នៅជើងដៃផង ហើយមានកន្សែងគ្របមុខដៃ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា ចូរស្រាយគាត់ឲ្យទៅចុះ”។ ហើយ“ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា ចូរយកថ្មចេញ តែម៉ាថាជាបងរបស់បុគ្គល

នោះទូលថា ព្រះអម្ចាស់អើយ ខ្មោចនេះផ្ទុំខ្លួនហើយ ព្រោះស្លាប់កន្លងមកបានបួនថ្ងៃ” (39)។ (44, 39) មានន័យថាទ្រង់ចង់ឲ្យពួកគេមានអំណរផងដែរ។ ទីពីរ ទីសម្គាល់នោះមិនបានឈប់នោះឡើយ ការអស្ចារ្យនោះផ្ទាល់បានបំបាក់ការមិនព្រមជឿរបស់ពួកយូដានៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេ។ អ្នកដែលមិនព្រមជឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះមេស៊ី ហើយបានធ្វើឲ្យពួកគេបានជឿទ្រង់នោះជាគោលបំណងដ៏សំខាន់បំផុត។ ដូច្នេះទីសម្គាល់មិនមែនជាគោលបំណងរបស់យើងឡើយ ប៉ុន្តែចង់ឲ្យយើងជឿដល់ព្រះយេស៊ូវដើម្បីឲ្យបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ។

(4) លទ្ធផល (45-57)

ទីសម្គាល់នេះគឺជាទីសម្គាល់អស្ចារ្យចុងក្រោយនៅក្នុងទីសម្គាល់ទាំងប្រាំពីរ។ តាមរយៈព្រឹត្តិការនេះ 1) ពួកយូដាជាច្រើនបានជឿដល់ព្រះអម្ចាស់ 2) សេចក្តីជំនឿរបស់សិស្សទ្រង់ត្រូវបានពង្រឹងឡើង ហើយបានដើរតាមព្រះអម្ចាស់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ 3) ផ្ទុយទៅវិញពួកសាន់ហេឌ្រីនបានផ្អាក ហើយបានចាប់ផ្តើមការពិភាក្សាពីការសម្លាប់ព្រះយេស៊ូវ (7-53) ហើយការនោះបានធ្វើឲ្យពួកបណ្តាជននៅក្នុងពិធីបុណ្យរំលងឡើងទាស់នឹងព្រះយេស៊ូវ (55-57)។ យើងអាចគិតពីសភាពដ៏អាក្រក់បំផុតដែលពួកគេព្យាយាមសំលាប់ទ្រង់ទាំងដែលពួកគេបានឃើញនូវភស្តុតាងយ៉ាងច្បាស់នៅចំពោះមុខរបស់ពួកគេ។ សាក្សីក៏យូហានបាននិយាយពីការប្រជុំរបស់ពួកសាន់ហេឌ្រីនគឺត្រូវបានសំរេចដោយកិច្ចការរបស់ព្រះដែលទ្រង់មានបំណងធ្វើដូច្នោះ។ (51-52)

2. ការស្វាគមន៍ដ៏អស្ចារ្យ (12:1-36)

បន្ទាប់ពីកិច្ចការនេះព្រះយេស៊ូវបានចាកចេញពីពួកគេ ហើយបានយាងទៅកាន់ភូមិអេប្រាអ៊ីម។ ដោយសារព្រឹត្តិការរបស់ឡាសានៅក្នុងស្រុកបេតថានី នាក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយនៅជុំវិញទីក្រុងនោះពេញដោយចំនេះដឹងរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយការនោះបានខិតដល់កំរិតដ៏ខ្ពស់បំផុត។ យើងបានជួបព្រឹត្តិការបីដែលបានស្វាគមន៍ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងជំពូក 12។ ការមួយដែលកើតឡើងនៅក្នុងភូមិបេតថានី ហើយមួយទៀតកើតឡើងនៅក្នុងក្រុងយេរូសាឡឹមតាមរយៈការទទួល និង ចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់។

(1) ពិធីជប់លៀងនៅបេតថានី (1-11)

ពិធីនេះនោះជាពិធីដប់លៀងសំរាប់ព្រះយេស៊ូវ ហើយនេះជាការចងចាំដ៏ស្រស់ស្អាតពីបុណ្យរបស់សព្វរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលនឹងត្រូវបានកើតឡើងដោយចំពេលដែលសាកសម។ ព្រឹត្តិការនេះ ម៉ាថាយនឹងម៉ាកុសបានសរសេរព្រឹត្តិការនេះបានកើតឡើងនៅក្នុងផ្ទះរបស់ស៊ីម៉ូន ដែលជាមនុស្សឃ្លង់ដែលបានជាសៈស្បើយ។ ប្រហែលជាម៉ារី ម៉ាថា និង ឡាសាក់ត្រូវបានទទួលការអញ្ជើញផងដែរ។ (ម៉ាថាយ 26:7 ម៉ាកុស 1:3) នៅទីនេះម៉ារីបានចាក់ទឹកអប់ដំមានតម្លៃនៅលើព្រះសិរ និង ព្រះបាតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបានលាងព្រះបាតទ្រង់ដោយសក់របស់នាង។ ដោយការនេះជាការបំផើងមួយដ៏អស្ចារ្យ យ៉ូហានបានបើកសំដែងពីការនោះដោយប្រាប់ពីឈ្មោះរបស់នាង (យ៉ូហាន យ៉ូហាន 11:2)។ ប៉ុន្តែមនុស្សទូទៅបានគិតថាវាជាទង្វើដែលគ្មានប្រយោជន៍ទេ។ អត្ថបទព្រះគម្ពីរផ្សេងទៀតបានសរសេរចុះថា សិស្សផ្សេងទៀតបានគិតខុសវិញ ប៉ុន្តែយ៉ូហានបានសរសេរឈ្មោះរបស់គាត់ជា យ៉ូដាស អ៊ីស្ការីយ៉ូតនឹងកិច្ចការរបស់គាត់។ នោះជាការមួយដែលសរសេរឡើងដោយប្រៀបធៀបទៅនឹងម៉ារី។ អ៊ីស្ការីយ៉ូតជាមនុស្សលោភលន់។ កត្តាជម្រុញដែលគាត់បានគិតថា នោះជាការដែលមានប្រយោជន៍ប្រសិនបើលក់ទឹកអប់នោះ ហើយបំផ្លាញអ្នកក្រដោយការនោះបានចេញមកពីសេចក្តីលោភរបស់គាត់។ (12:6)

នៅពេលដែលយើងបែងចែករវាងព្រះអម្ចាស់ និង កិច្ចការរបស់ទ្រង់ តើយើងគួរតែជ្រើសរើសយកមួយណា? យូដាហាក់បីដូចជាគិតថាមនុស្សក្រនោះប្រសើរជាងព្រះយេស៊ូវ។ នោះជាការអូរទាំដែលបាននាំយកមកដោយការគិតពីការនោះដោយវិធីសាស្ត្របែបលោកិយ។ ការនោះជាសេចក្តីងងឹតនៅក្នុងការដែលព្រះងើយកន្តើយនឹងការចាក់របស់អ្វីមួយ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដោយព្រលឹងនោះប្រសើរជាងលោកិយទាំងមូល (ម៉ាថាយ 22:37)។

បេសកជនឥណ្ឌាម្នាក់បានឃើញរបស់ចម្លែកមួយនៅប្រទេសឥណ្ឌា។ ស្ត្រីម្នាក់ដែលឈរនៅក្បែរធនាគារនៃទន្លេ (Kangis River) បីកូននៅក្នុងដៃរបស់នាង ហើយមានកូនមួយដែលមានសុខភាពល្អនៅក្បែរនាង។ ពួកគេឈរនៅទីនោះអស់រយៈពេលយូរមកហើយ។ បន្ទាប់បេសកជនវិលត្រលប់មកកូនដែលមានសុខភាពល្អរបស់នាងកូននោះត្រូវបានបាត់ខ្លួនហើយ។ ដូចនេះហើយទើបគាត់បានសួរថា “តើកូនរបស់នាងទៅណាបាត់ហើយ?” នាងបានប្រាប់ថា “ខ្ញុំបានថ្វាយអ្វីដែលល្អបំផុតទៅកាន់ព្រះរបស់ខ្ញុំហើយ (ក្រពើរ)។” ប្រសិនបើនាងបានថ្វាយរបស់អ្វីដ៏ល្អបំផុតដល់ព្រះដែលខុស តើយើងគួរតែថ្វាយរបស់ដ៏មានតម្លៃយ៉ាងណាដល់ព្រះជាម្ចាស់?

(2) ការស្វាគមន៍បានកើតឡើងនៅក្រុងយេរូសាឡឹម (12-20)

បន្ទាប់ពីពិធីជប់លៀងបានបញ្ចប់ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ព្រះអម្ចាស់បានចូលទៅក្រុងយេរូសាឡឹមដោយជិះលើខ្នងសត្វលា។ នោះគឺជាការចូលលើកចុងក្រោយរបស់ទ្រង់។ ហើយហ្វូងមនុស្សដែលក្រោកឡើងនៅក្រុងយេរូសាឡឹមបានស្វាគមន៍ទ្រង់ដោយមែកល្វា ដែលមានន័យថាជ័យជំនះ ហើយបានច្រៀងថា “ហូសាណា (ជួយខ្ញុំ) សរសើរព្រះអម្ចាស់ជាអង្គដែលយាងមកនៅក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់”។

ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់យាងទៅក្រុងយេរូសាឡឹមដោយជិះនៅលើកូនសត្វលា? នោះគឺជាការអធិប្បាយនៃការប្រព្រឹត្តិដែលបង្ហាញថាទ្រង់នឹងត្រូវសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ហើយនឹងរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ ហើយមនុស្សជាច្រើននឹងដើរតាមទ្រង់។ ការនោះគឺដើម្បីនឹងសំរេចបំពេញពីការទស្សនាមរតត្រៃសាសនា ដែលបានបង្ហាញអំពីជ័យជំនះរបស់ព្រះមេស៊ី(9:9)។ នៅទីនេះកូនក្រមុំរបស់ស៊ីយ៉ូនមានន័យថាជាពួកជំនុំរបស់ព្រះ។ ការនោះមានន័យថាយើងមិនចាំបាច់ភ័យក្លាចឡើយ ដោយសារព្រះមេស៊ីនឹងនាំសេចក្តីសុខសាន្តដល់ពួកគេ។ ពួកអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងសម័យរបស់សាភាវីត្រូវបានទាមទារឲ្យរក្សារសេចក្តីសន្តិភាពនៅក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម បន្ទាប់ពីព្រះមេស៊ីមនុស្សនៅក្នុងសញ្ញាថ្មីនោះត្រូវមានសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេថែមទៀត។

(3) ការឆ្លើយតបរបស់ព្រះវរបិតា (21-36)

បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានសួរសុខទុក្ខដោយពួកសាសន៍ក្រិកមួយចំនួនដែលបានមកកាន់ក្រុងយេរូសាឡឹមនៅក្នុងពិធីបុណ្យនោះ។ សេចក្តីពិតដែលព្រះអម្ចាស់បានជួបជាមួយនឹងពួកគេបានបើកសំដែងពីដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់ដែលសំរាប់ទាំងពួកយូដា និង ពួកសាសន៍ដទៃផង។ ព្រះអម្ចាស់បានបើកសំដែងថាបុត្រមនុស្សនឹងមានពេលដែលនឹងត្រូវបានតម្កើងឡើង។ ការនោះមានន័យថាវេលានៃការសុគតរបស់ទ្រង់បានមកដល់ហើយ។ ពេលនេះចង្អុលបង្ហាញពីពេលដែលម៉ូសេ ហើយនឹងពួកហោរាបានសម្លឹង និង ចង្អុលមកកាន់ពេលដែលព្រះអម្ចាស់រង់ចាំនោះ។ ពេលវេលានោះជាពេលនៃការប្រោសលោះនៅក្នុងបទគម្ពីរត្រូវបានសំរេចបំពេញយ៉ាងពិត ហើយគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងគម្ពីរនឹងត្រូវបានសំរេច។ ប៉ុន្តែមានតែរាស្ត្រដែលបានជ្រើសរើសប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងពូជមនុស្សនឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះចេញពីបណ្តាសារដ៏អស់កល្ប ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់នឹងទទួលនូវទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងសំរាប់ពួកគេម្តងជាសំរេច។

ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់នឹងទម្លាក់ដីចុះ ហើយនឹងត្រូវពុករលួយដូចជាគ្រាប់ពូជដែរ។ ទ្រង់ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ឮបានជម្រុញថា “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅនាងថា ខ្ញុំជាសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ហើយជា

ជីវិត អ្នកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំ ទោះបីបានស្លាប់ហើយ គង់តែនឹងរស់ឡើងវិញដែរ” (25)។ ការនោះមាន ន័យថាយើងមិនគួរដើរតាមខ្លួនយើងឡើយ ហើយនៅពេលដែលយើងស្អប់ខ្លួនរបស់យើង នោះយើងនឹង ស្រឡាញ់តែព្រះអម្ចាស់ហើយមើលទៅកាន់ទ្រង់សំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ (ម៉ាថាយ 16:21-26 លូកា 9:20-26) Bengel បាននិយាយថាវិធីសាស្ត្រដែលព្រលឹងរបស់យើងស្អប់ជីវិតខ្លួនយើងនឹងត្រូវបាន បន្ថែមនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់បានសន្យានូវព្រះពរដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងខ 26, ថាអ្នក ដែលដើរតាម ហើយជឿដល់ទ្រង់ ហើយនឹងស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់។ 1) គាត់នឹងក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះជា ម្ចាស់ នោះជាព្រះពរដែលមិនបានបំរើដល់សាតាំង ប៉ុន្តែបំរើដល់ស្តេចលើអស់ទាំងស្តេច។ 2) គេនឹងនៅ ជាប់នឹងទឹកនៃរូងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅទីនេះសំដៅលើស្ថានសួគ៌ដែលទ្រង់គង់នៅ។ 3) ទ្រង់ជាគោល បំណងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះវរបិតាបានស្រឡាញ់។

មេរៀនទី 13 ពិធីបុណ្យរំលងថ្មី

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ម្នាក់ដែលផ្ដាំត្រៃនៅលើព្រះគម្ពីរ - ទំនួញរបស់យ៉ូហានសំរាប់ពួកអ្នកមិនព្រមជឿនៃពួកយូដា។
2. ត្រៃ - សេចក្ដីពិតត្រូវបានប្រព្រឹត្តជាការដែលមានបញ្ហា នៅពេលដែលអ្នកផ្សេងមិនបានជឿនោះ។
3. ព្រះគម្ពីរ - ពួកយូដាបានថ្វាយរបស់គេនៅក្នុងការបង្កើតសេចក្ដីសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេដោយសារ
ពួកយូដាមិនបានដឹងពីគោលបំណងសំខាន់នៃក្រឹត្យវិន័យ។
4. បុរសម្នាក់ដែលឈរនៅតែមន្ត្រីចែងចាំង - ទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់
 - 1) ដំបង - ព្រះរាជបុត្រា - ព្រះអម្ចាស់បានបើកសំដែងព្រហ្មទ័យរបស់ព្រះរូបិតាដោយស្មោះត្រង់។
 - 2) ដៃដែលយកចាប់ព្រះគម្ពីរ - ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានប្រកាសថាទ្រង់ជាពន្លឺនៃលោកីយ។
 - 3) ព្រះអម្ចាស់ឈរនៅលើអណ្តាតភ្លើង - ព្រះយេស៊ូវជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនឹងជាចៅក្រម។
5. តុដប់លៀង - គោលបំណងបួននៃការអធិប្បាយដោយទង្វើដែលទ្រង់បានធ្វើនៅក្នុងពិធីបុណ្យរំលង។
 - (1) មនុស្សដែលលុតជង្គង់ចុះ - ពួកគេរៀនពីសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលបន្ទាប់ខ្លួន។
 - (2) ឈើឆ្កាង - ពួកគេរៀនពីសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលបង់ថ្លៃប្រោសលោះ។
 - (3) បន្ទះថ្មទាំងពីរ - បញ្ញាកិត្តិថ្មី
4. មនុស្សដែលសំលឹងមើលគ្នាទៅវិញទៅមកនៅតុអាហារ - ការទស្សនាដោយបី
 - 1) មនុស្សដែលគេចខ្លួន - ការទស្សនាពីការក្បត់របស់យូដា
 - 2) ផ្លូវ - ការទស្សនាពីការចាកចេញរបស់ព្រះយេស៊ូវ
 - 3) ដៃដែលផ្ទុយគ្នា - ការទស្សនាពីការបរាជ័យរបស់ពេត្រុស។

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 12:36-13:38 [12:36ff-43, 44-50] [13:1-11, 12-17, 18-30, 31-35, 36-38]

2. ឧត្តម្ករសំខាន់៖ យ៉ូហាន 13:14

3. ការវាយតម្លៃ៖

ការបៀតបៀនរបស់ពួកយូដាបានពង្រឹងកំលាំងពីជំពូកពីយ៉ូហានរហូតដល់ចំណុចដ៏ខ្ពស់បំផុតដោយការរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញរបស់ឡាសា ហើយក៏សំរាប់កិច្ចការជាសាធារណៈរបស់ទ្រង់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាពន្លឺកិច្ចផ្ទាល់ខ្លួនវិញ។ នៅក្នុងខ 5 ព្រះយេស៊ូវបានប្រកាសអង្គទ្រង់ទៅកាន់ពួកមនុស្សនៅក្នុងការបៀតបៀនយ៉ាងខ្លាំងរបស់ពួកយូដា។ ចាប់ពី 12:36 រហូតដល់ជំពូក 18, ដែលទ្រង់ត្រូវពួកសត្រូវចាប់ខ្លួនទ្រង់បានបង្រៀនសិស្សទាំង 12 នាក់របស់ទ្រង់ដោយយកចិត្តទុកដាក់បំផុត។ សាវ័កយ៉ូហានបានផ្តាច់នូវសេចក្តីពិតនៅមុនពេលទ្រង់បានបង្រៀនពួកគេ ប៉ុន្តែនៅទីនេះគាត់មានបំណងនៅក្នុងការបំបែកពួកគេចេញពីហ្វូងមនុស្ស។ អំពីកិច្ចការនេះយ៉ូហានបានរៀបរាប់ថា យ៉ូហាន 12:36 – 16: មានផ្ទុកនូវការអធិប្បាយ និង ការបង្រៀនដែលទ្រង់បានបង្រៀននៅក្នុងពិធីបុណ្យរំលង។ អត្ថបទបានបង្រៀនថាលោកយ៉ូហានពន្យល់ពីចម្លើយដោយការមិនព្រមជឿតាមរបស់ពួកយូដា (12:36ff -13:3) 2) ហើយបន្តិចមកការប្រកាសរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (44-50) 3) ហើយការអធិប្បាយដោយទង្វើរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយនឹងការទស្សនាមរបស់ទ្រង់នៅបល័ង្កនៃពិធីបុណ្យរំលង។

4. ការបកស្រាយ៖

1. ទំនួញរបស់យ៉ូហានសំរាប់ពួកយូដាដែលមិនព្រមជឿ (36ff-3)

រហូតដល់ពេលនេះយើងឃើញថា ព្រះអម្ចាស់បានបើកសំដែងថាទ្រង់ជាព្រះមេស៊ី ដែលជាព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះជាពិត។ ប៉ុន្តែពួកយូដាបានសម្លឹងមើលទៅកាន់ភស្តុតាងដ៏ជាក់ស្តែង ហើយមិនបានជឿទ្រង់រហូតដល់ពីបញ្ចប់ ហើយលើសពីនោះពួកគេថែមទាំងព្យាយាមសម្លាប់ទ្រង់ទៀត។ អំពីចំណុចនេះសាវ័កយ៉ូហានបានទ្រហោរយំសំរាប់ការមិនព្រមជឿរបស់ពួកគេ “បើទោះជាទ្រង់បានធ្វើទិសម្កាល់ជាច្រើននៅ

ចំពោះគេក៏ដោយ ពួកគេនៅតែមិនព្រមជឿដល់ទ្រង់” (37)។ ការពិចារណាដែលពេញដោយការសោកស្តាយនៅពេលដែលនាងមិនត្រូវបានទទួលដោយប្រជារាស្ត្រ។

ហេតុអ្វីបានជាពួកយូដាមិនទុកចិត្តលើព្រះយេស៊ូវ? នៅពេលដែលយើងឃើញការនោះ វាជាការដែលធ្វើឲ្យមិនមានការបង្រៀនព្រះគម្ពីរដ៏ត្រឹមត្រូវ។ បើទោះជាពួកគេមានការស្វែងរកសេរីដល់ពួកយូដាហើយព្យាយាមអនុវត្តតាមដើម្បីនឹងបង្កើតព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះក៏ដោយ ពួកគេបានដាក់ខ្លួនរបស់ពួកគេដើម្បីនឹងបង្កើតព្រះហឫទ័យទ្រង់ដោយយកចិត្តទុកដាក់។

នៅក្នុងអត្ថបទសាវ័កយ៉ូហានបាននិយាយថា ការមិនព្រមជឿរបស់ពួកយូដានោះជាឧបករណ៍ ដែលការទស្សនាមួយរបស់ពួកយូដានឹងត្រូវបានសំរេចបំពេញ។ (38) អេសាយជាអ្នកដែលបានធ្វើការនៅក្នុងឆ្នាំ 700 មុន គ.ស បានមើលទៅកាន់សិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ហើយបានទាយឡើង។ ការនេះមានន័យថាពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងសញ្ញាចាស់បានសង្ឃឹមលើដំណឹងល្អ ហើយបានសម្លឹងទៅកាន់សិរីល្អនៅក្នុងសញ្ញាថ្មី។ “តើអ្នកណាបានជឿដំណឹង ដែលយើងប្រាប់ ហើយព្រះពាហុនៃព្រះយេស៊ូវបានសំដែងចេញឲ្យអ្នកណាឃើញ”។ (អេសាយ 53:1) ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា ចូរឲ្យមនុស្សទាំងអស់អង្គុយទៅ រីឯនៅទីនោះមានស្មៅច្រើន ដូច្នេះគេក៏នាំគ្នាអង្គុយ មានចំនួនប្រហែលប្រាំពាន់នាក់”។ (6:10) ការទស្សនាមួយនេះមិនមានន័យថាព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យមនុស្សល្អទៅជាអាក្រក់នោះឡើយ។ ការនេះមានន័យថាព្រះអម្ចាស់បានបោះបង់ចោលពួកគេទៅក្នុងសភាពនៃសេចក្តីទុច្ចរិត ដោយសារពួកគេបោះប្រឆាំងនឹងព្រះ។ ពិតណាស់ ពួកយូដាមានអារម្មណ៍ថាខុសនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងចំណោមរបស់ពួកគេ មានមនុស្សមួយចំនួនបានជឿទ្រង់ដោយទីបន្ទាល់របស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ នោះទន់ជ្រាយហើយគេបានគេចវេសពីការសារភាពជាសាធារណៈនៅចំពោះមុខរបស់ពួកគេវិស្សី។ ពួកគេទទួលបានគំហើញខាងសាច់ឈាមជាគំហើញរបស់ព្រះវិញ។ (3)

2. ទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់ (44-50)

ព្រះអម្ចាស់បានស្រែកឡើងម្តងទៀតជាមួយនឹងព្រះហឫទ័យដ៏មានមេត្តាដើម្បីធ្វើឲ្យពួកគេជឿដល់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ នៅទីនេះមានការជម្រុញបីយ៉ាង។

1) ទីបន្ទាល់របស់ព្រះវរបិតា (44-45) - ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើបន្ទាល់ “ព្រះអង្គដែលបានចាត់ឲ្យខ្ញុំមក” នោះជាព្រះវរបិតា។ ព្រះរាជបុត្រាបានបើកសំដែងយ៉ាងស្មោះត្រង់តែពីបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតា។

2) ទ្រង់បានប្រាប់ឲ្យបានជឿដល់ទ្រង់ដែលជាពន្លឺនៃលោកិយ។ (46) - នៅទីនេះព្រះអម្ចាស់បានធ្វើបន្ទាល់ថាទ្រង់ជាពន្លឺនៃលោកិយ ហើយទ្រង់បានសន្យាថា អស់អ្នកណាដែលបានជឿដល់ទ្រង់នឹងមិននៅក្នុងសេចក្តីងងឹតឡើយ (8:12, 9:5) នេះគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះដែលអ្នកជឿបានទទួល។ ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកនៅក្នុងលោកិយជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ (7)

3) ទីបន្ទាល់នៃការកាត់ទោស (47-50) – ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះហើយក៏ជាចៅក្រម។ នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះទ្រង់បានធ្វើការជាចៅក្រម ជាពិសេសនៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ទ្រង់នឹងបំផ្លាញពួកអ្នកដែលមិនព្រមជឿតាម។ (8)

3) ដូច្នេះតើទ្រង់នឹងកាត់ទោសពួកគេទេ? “ហើយខ្ញុំដឹងថាបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់នោះជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ អ្វីដែលខ្ញុំនិយាយនោះពីការអ្វីដែលព្រះវរបិតាបានប្រាប់ខ្ញុំមក” ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះសំដៅលើការកាត់ទោស។ អ្នកណាដែលបានទទួលព្រះបន្ទូលថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះវរបិតានឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច(50) ហើយអ្នកដែលបះបោរប្រឆាំងនឹងត្រូវទទួលទោស។

3. ហេតុការណ៍ដែលបានកើតឡើងនៅត្រង់បល័ង្កនៃពិធីបុណ្យរំលង

ដូចដែលយើងបានកត់សម្គាល់ថាបុណ្យរំលងជាពិធីបុណ្យមួយនៃពិធីបុណ្យទាំងប្រាំរបស់ពួកយូដា។ ពិធីនេះជាថ្ងៃមួយដែលរំលឹកពីឯករាជ្យដែលពួកអ៊ីស្រាអែលបានទទួល។ នៅពេលដែលពួកគេចាកចេញពីប្រទេសអេស៊ីព ពួកគេបានសម្លាប់ចៀមហើយយកឈាមទៅលាបនៅសសរ ហើយ ពួកគេបានញាំសាច់នៅផ្ទះរបស់ពួកគេ។ ចៀមនៃបុណ្យរំលងនេះជាប្រភេទដំណាងឲ្យព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវដែលទ្រង់បានសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ចេញពីអំពើបាបដ៏អាក្រក់។ ព្រះអម្ចាស់បានសំរេចបំពេញពិធីឆ្លងកាត់ដោយឥតឈប់ឈរដែលមានកត់ត្រានៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដោយទ្រង់បានត្រូវជាប់ឆ្កាង។ ទ្រង់ត្រូវបង្ខូរឈាមដោយដូចជាចៀមដែលគ្មានកំហុស ឬ សន្លាកអ្វីទាំងអស់ ដែលបានជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ដូចជាចៀមនាបុណ្យរំលងដែលត្រូវស្លាប់សំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល។ នៅពេលនេះព្រះអម្ចាស់បានរក្សានូវបុណ្យរំលងជាមួយនឹងសិស្សរបស់ទ្រង់នៅបន្ទប់ជាន់លើរបស់ម៉ាកុស។ នៅទីនោះបានលេចឡើងមកថាទ្រង់បានលាងជើងរបស់ពួកសាវ័ក និង បង្រៀននៅទីនោះ។

(1) ការអធិប្បាយដោយការប្រព្រឹត្ត (1-11)

ព្រះអម្ចាស់នៅពេលកំពុងបរិភោគបានក្រោកឡើង ហើយបានដោះសំលៀកបំពាក់ក្រៅរបស់ទ្រង់ចេញ ហើយបានចងកន្សែងនៅចង្កេះរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់បានលាងសំអាតជើងរបស់សិស្សទ្រង់ ហើយបានជូតសំងួតដោយកន្សែង។ (3-5) តាមរយៈទង្វើនេះយើងបានរៀនពីការបង្រៀនសំខាន់ពីយ៉ាង។

1) យើងបានរៀនពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយបន្ទាបខ្លួន។ បើទោះជាទ្រង់ជាអង្គដ៏ខ្ពស់ជាងគេ ទ្រង់បានបំពេញស្រូវរបស់ទ្រង់ដោយបន្ទាប ហើយទីដ៏ទាបថោកបំផុតផង។ សេចក្តីស្រឡាញ់បានបញ្ជាក់ឲ្យយើងដោយការបន្ទាបខ្លួនរបស់ទ្រង់។ សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្មានគ្រឹះនៃការបន្ទាបខ្លួននោះមិនមានជាសេចក្តីស្រឡាញ់ពិតប្រាកដឡើយ។ នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះការងារសំអាតនោះជាតួនាទីរបស់អ្នកបំរើ សេចក្តីពិតដែលព្រះអម្ចាស់បង្ហាញដូចនោះគឺចង់បើកសំដែងពីវិធីសាស្ត្រគ្រឹះដើម្បីនឹងសំរេចបំពេញកិច្ចការនៃការប្រោសលោះរបស់ទ្រង់។ បើទោះជាទ្រង់ជាស្តេចរបស់ពួកអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ ទ្រង់បានបន្ទាបខ្លួនទ្រង់ដល់ឋានៈជាអ្នកបំរើដែលបានលាងជើងឲ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដើម្បីនឹងសង្គ្រោះគេឲ្យរួចពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះបើគ្មានចិត្តបន្ទាបទេ នោះគេនឹងមិនទទួលបាននូវព្រះគុណឡើយ។ “ដ្បិតកូនមនុស្សក៏បានមកមិនមែនឲ្យគេបំរើដែរ គឺដើម្បីនឹងបំរើគេវិញ ហើយនឹងឲ្យជីវិតខ្លួនទុកជាថ្លៃលោះមនុស្សជាច្រើនផង” (ម៉ាកុស 10:45)។

2) យើងបានរៀនពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលប្រោសលោះ។ នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវយាងមកលាងជើងឲ្យពេត្រុស។ ពេត្រុសបានបដិសេធការនោះនៅក្នុងន័យផ្នែកក្រមសីលធម៌ហើយបានប្រាប់ទ្រង់ថា “ពេត្រុសទូលប្រកែកថា ទ្រង់មិនត្រូវលាងជើងឲ្យទូលបង្គំសោះឡើយ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា បើខ្ញុំមិនលាងឲ្យអ្នក នោះអ្នកគ្មានចំណែក ជាមួយនឹងខ្ញុំទេ។” (8) ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានឆ្លើយថា “ទ្រង់មិនត្រូវលាងជើងទូលបង្គំឡើយ” ការលាងជើងនៅទីនេះមិនសំដៅទៅលើសកម្មភាពនៃការលាងជើងនោះឡើយ តែចង្អុលទៅកាន់ការជំនួសដោយសេចក្តីបរិសុទ្ធវិញ។ នៅក្នុងខ 10 បានគាំទ្រនូវការនេះយ៉ាងជាក់ស្តែង “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅគាត់ថា អ្នកណាដែលងូតទឹកហើយ នោះត្រូវការលាងតែជើងប៉ុណ្ណោះ ឲ្យបានស្អាតទាំងអស់ ឯអ្នករាល់គ្នាក៏បានស្អាតហើយ តែមិនមែនទាំងអស់គ្នាទេ”។ បើទោះជាសិស្សទាំងអស់រួមទាំងយូដាស៊ីស្តារីយ៉ូតត្រូវបានទទួលការលាងជើងពីព្រះអម្ចាស់ ហើយហេតុផលដែលទ្រង់អះអាងថាទាំងមិនបានស្អាតទាំងអស់ គឺបានប្រាប់ឲ្យដឹងថាសកម្មភាពនៃការលាងជើងគឺចង្អុលទៅកាន់ការសំអាតខាងព្រលឹងវិញ្ញាណនឹងការបង់ថ្លៃបន្ទុករួចវិញ។

(2) ការផ្តល់នូវបញ្ញាគ្លីថ្មី (12-17, 34-35)

ការអធិប្បាយដោយសកម្មភាពបានផ្តល់នូវបរិយាកាសដែលស្តាប់ស្តាប់ ដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ពី បញ្ញត្តិថ្មីមួយទៅកាន់សិស្សរបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានលាងជើងរបស់ពួកគេជាមួយនឹងទឹករួច ព្រះអម្ចាស់បានពន្យល់ពីគោលបំណងនៃទង្វើនោះដល់ពួកគេយ៉ាងច្បាស់។ “ដ្បិតខ្ញុំបានធ្វើដំរាប់ទុកឲ្យអ្នករាល់គ្នាហើយ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាគ្រាប់តាមការដែលខ្ញុំបានធ្វើឲ្យនោះ” (15)។ ដែលពួកគេនឹងរស់នៅដូចដែល ទ្រង់បានផ្តល់នូវដំរាប់ឲ្យ ហើយនោះជាគោលបំណងនៃការប្រព្រឹត្តិរបស់ទ្រង់។ រាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ជា អ្នកដែលបានទទួលទ្រង់ជាស្តេច គឺពួកគេត្រូវបានត្រាស់ហៅមកដើម្បីនឹងដើរតាមគំរូរបស់ទ្រង់។ ព្រះអម្ចាស់ចង់ឲ្យរាស្ត្រទាំងនោះរបស់ទ្រង់ធ្វើតាមបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់ គំនិតរបស់ទ្រង់ និង អាកប្បកិរិយា របស់ទ្រង់ពិត។

ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមកនៅក្នុងចិត្តនៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដើម្បីនឹងសំរេចបំពេញ បំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់។ បន្ទាប់ពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង យើងនឹងចាប់ផ្តើមជីវិតថ្មីរបស់យើង។ ប៉ុន្តែ ការធ្វើដំណើរនេះមិនដំណើរការដោយសារការលះបង់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងឡើយ ប៉ុន្តែជាការប្រណាំងនៃ ជ័យជំនះដោយកិច្ចការដែលចាប់ផ្តើមជាមុនរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធវិញ។ ការនោះត្រូវបានហៅថាជាការ បន្សុត ហើយមានន័យថាជាការគ្រាប់តាមព្រះគ្រីស្ទបន្តិចម្តងៗ។ សកម្មភាពដែលព្រះយេស៊ូវសំអាតជើង របស់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់បានចង្អុលទៅកាន់កិច្ចការរបស់ព្រះមេស៊ី។ បើទោះជាយើងបានគិតថាព្រះមេ ស៊ីជាអង្គខាងកិច្ចការមហិទ្ធិវិទ្យាដែលងាយៗក៏ដោយ ការពិតនោះព្រះមេស៊ីនោះមានរូបឆ្លុះដូចជា មនុស្សពិតៗដែលព្រះជាម្ចាស់ចង់បាន។

បន្ទាប់មកតើអ្វីទៅជាបញ្ញត្តិថ្មីនោះ? ដូចនៅក្នុងខ 34 បាននិយាយថា “ខ្ញុំសេចក្តីបញ្ញត្តិមួយថ្មី ដល់អ្នករាល់គ្នា គឺឲ្យអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ត្រូវឲ្យស្រឡាញ់គ្នា ដូចជាខ្ញុំបានស្រឡាញ់អ្នក រាល់គ្នាដែរ”។ បញ្ញត្តិថ្មីគឺជាបញ្ញត្តិប្រាប់ឲ្យស្រឡា។ នេះជាបញ្ញត្តិដែលព្រះអម្ចាស់ ផ្តល់ឲ្យជាគ្រឹះនៃក្រិ ត្យវិន័យដែលត្រូវបានរក្សាទុកតាំងពីបុរាណមកម្ល៉េះ។ (១ យ៉ូហាន 2:7) ឬអាចនិយាយបានថា ដោយសារ ផលផ្លែដែលមានគ្រឹះរបស់ក្រិក្យវិន័យនោះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយនោះត្រូវបានហៅថាជាបញ្ញត្តិថ្មី។ ដូច្នេះសាវ័កប៉ូលបានប្រាប់ថាសេចក្តីស្រឡាញ់នោះជាការសំរេចបំពេញនូវក្រិក្យវិន័យទាំងអស់។ ដោយសារបញ្ញត្តិនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ជាផលផ្លែដ៏សំខាន់ដែលពួកជំនុំគួរតែរក្សា ក្រុមជំនុំគួរតែបើកសំដែង នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ទៅកាន់អ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន។ (35) បន្ទាប់មកក្រុមជំនុំបើកសំដែងបីចេស្តាដ៏មាន ឥទ្ធិពលទៅកាន់លោកិយ ហើយអាចក្លាយជាទីបន្ទាល់ដែលសំដែងពីរូបឆ្លុះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាសិរសា របស់ក្រុមជំនុំ។

(3) ការទស្សនា

នៅក្នុងកន្លែងដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះនេះ ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ហើយពីកិច្ចការនាពេលអនាគតដល់សិស្សរបស់ទ្រង់។ សេចក្តីពិតដែលបន្ទាប់ពីពេលមួយចំនួនបានកន្លងផុតទៅ ពួកគេគួរតែពង្រឹងកំលាំងដល់សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេដោយការយល់ពីបំណងហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយនោះជាគោលបំណងរបស់ទ្រង់។ យើងអាចសង្ខេបអត្ថបទជាទំនាយបីនៅក្នុងអត្ថបទ។

1) ទ្រង់បានប្រាប់អំពីការក្បត់របស់យូដាស (2, 18, 21-30, 10-11) – ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់ថាសិស្សម្នាក់របស់ទ្រង់នឹងលក់អង្គទ្រង់។ គាត់ជាយូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ូត។ គាត់ត្រូវបានទទួលទោសសំរាប់ការបដិសេធនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់ដល់គាត់។ បើទោះជាព្រះអម្ចាស់បានប្រទាននូវឱកាសចុងក្រោយដើម្បីនឹងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ក៏ដោយ គាត់បានបដិសេធដោយអាកប្បកិរិយាដ៏អាក្រក់របស់គាត់។ ដូច្នេះការកាត់ទោសនោះមិនមែនចម្លែកនោះឡើយ ប៉ុន្តែជាការទូទៅវិញ។ អ្នកណាដែលបដិសេធនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ នោះមិនអាចនឹងគេចផុតពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះឡើយ (ហេប្រើរ 2:3)។ ព្រះអម្ចាស់បានដឹងម្នាក់ដែលនឹងក្បត់ទ្រង់ហើយនឹងលក់ទ្រង់ផង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយទ្រង់មិនបានគេចមុនពីគាត់ឡើយ តែទ្រង់បានផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ទ្រង់ដល់គាត់វិញដោយធ្វើឲ្យគាត់ប្រែចិត្ត ហើយជឿរហូតដល់ទីបំផុត។ ដូច្នេះយូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ូតបានបដិសេធសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ គាត់បានក្លាយទៅជាឧបករណ៍សំរាប់នឹងសំរេចបំពេញទំនាយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរវិញ (ទំនុកដំកើង 41:9)។ គាត់គួរតែត្រូវទទួលទោសមកពីព្រះ ដោយសារគាត់បានដើរតួជាអ្នកបំរើដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយសាតាំង។ គំនិតរបស់គាត់នោះជាលទ្ធផលនៃការអាក្រក់ដែលមាននៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ (13:2) យ។ ជាទូទៅចិត្តរបស់យូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ូតនោះត្រូវបានដាក់នៅចំណុចដែលអារក្សអាចនឹងធ្វើការបាន។

2) ព្រះអម្ចាស់ទាយពីការចាកចេញរបស់ទ្រង់ (31-33)

ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់យើងឲ្យចេញពីលោកិយទៅកាន់ព្រះវរបិតា។ នៅពេលដែលត្រូវទូញសោកនោះត្រូវបានទទួលសិរីល្អយ៉ាងក្រៃលែងដោយការសំរេចបំពេញការសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បនៅលើផែនដី។

3) ទ្រង់បានទាយពីបរាជ័យរបស់ពេត្រុស (36-38)

និយាយដោយខ្លីសេចក្តីក្លាហានរបស់ពេត្រុសដែលគាត់ត្រូវដើរតាមព្រះអម្ចាស់រហូតដល់ទីបញ្ចប់
នោះចេញមកពីសេចក្តីក្លាហានរបស់មនុស្សវិញ។ នោះជាការឥតប្រយោជន៍ទេនៅក្នុងអាណាចក្ររបស់
ព្រះ ដោយសារគាត់ចង់ឲ្យបានដើរតាមប្រាជ្ញារបស់ខ្លួនឯង មិនមែនដោយតាមវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់
ឡើយ។ ដោយសារនគរបស់ព្រះត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយសារព្រះ អ្នកបំរើនគរនោះត្រូវដើរតាមវិធីសា
ស្ត្ររបស់ព្រះ ហើយគោលលិទ្ធិរបស់ទ្រង់ឲ្យអស់ពីចិត្ត។ បើទោះជាមនុស្សមានគោលបំណងដ៏ខ្ពស់ក៏
ដោយ អ្នកដែលមិនបដិសេធខ្លួនឯងមិនអាចបំរើព្រះអម្ចាស់ និង ថ្វាយសិរីល្អដល់ទ្រង់បានឡើយ។

មេរៀនទី 14 ព្រះបន្ទូលកំសាន្តចិត្ត

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. រូបត្រីកោណ - មានតែព្រះត្រៃឯកតែមួយអង្គប៉ុណ្ណោះដែលអាចជាប្រភពតែមួយនៃការកំសាន្តចិត្ត។
2. រង្វង់នៃព្រះរាជបុត្រា - កិច្ចការរបស់ព្រះរាជបុត្រាផ្តល់នូវការកំសាន្តចិត្ត។
3. រង្វង់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ - ការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផ្តល់នូវការកំសាន្តចិត្តដល់យើង។
 - (1) សត្វព្រាហ្មដែលនៅក្នុងត្រីកោណ - ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនមែនជាចេស្ដា ប៉ុន្តែជាព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះដែលមានភាពជាអង្គបុគ្គលមួយអង្គ។
 - (2) រង្វង់បួន - គោលបំណងទាំងបួនដែលព្រះវិញ្ញាណបានយាងមកនៅក្នុងលោកិយ។
 - 1) ទំនាក់ទំនងរវាងចៅហ្វាយនឹងអ្នកបំរើ - ទ្រង់បានយាងមកដូចជាអង្គដែលកំសាន្តចិត្តមួយអង្គទៀត។

ត។

- 2) ព្រះគម្ពីរ - ទ្រង់បានយាងមកជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត។
- 3) ទ្វារនៃផ្ទះ និង សត្វព្រាហ្ម - ព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញជាវិញ្ញាណម្តងទៀត។
- 4) សញ្ញានៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និង សត្វព្រាហ្ម - ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅកណ្តាលពួកអ្នកជឿ។

ពិភពនៃព្រះគម្ពីរដ៏លឿងល្អយ៉ូហាន

2009-14

មេរៀនទី 14 ព្រះបន្ទូលកំសាន្តចិត្ត

1. អត្ថបទ៖យ៉ូហាន 14:1-31(1-7, 8-11, 12-14, 15-26, 27-31]

2. ខគម្ពីរសំខាន់៖ យ៉ូហាន 14:1

3. ការវាយតម្លៃ៖

(1) ការសន្ទនារវាងព្រះអម្ចាស់នឹងសិស្សរបស់ទ្រង់នៅតុនៃពិធីជប់លៀងបុណ្យរំលងត្រូវបានប្រែក្លាយទៅជាការអធិប្បាយមួយវិញ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ត្រូវទៅកាន់ព្រះវរបិតាបានធ្វើឲ្យពួកគេមានការព្រួយបារម្ភ។ ប្រសិនបើគេបានដឹងពីគោលបំណងថាព្រះអម្ចាស់បានចាកចេញពិតនោះ ពួកគេនឹងពេញចិត្តនឹងការនោះ (14:28 16:7)។ ការព្រួយរបស់ពួកគេមិនទៀងទាត់នោះឡើយ ប៉ុន្តែជាការបាក់ទឹកចិត្តដល់អ្នកដែលមិនបានកាន់ខ្ជាប់នូវចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិត។ ដំណាក់កាលនៃយ៉ូហានមានតែព្រះវិញ្ញាណ (18-24), 8) អង្គជំនួយមួយអង្គទៀតដែលនឹងបង្រៀនពួកគេ (25-26) 9) ទ្រង់នឹងផ្តល់នូវអំណរដ៏អស្ចារ្យជាជាងសេចក្តីអំណរដែលលោកិយនេះផ្តល់ឲ្យពួកគេ(27) ហើយ 10) ប្រសិនបើពួកគេយល់ពីការចាកចេញរបស់ទ្រង់ ពួកគេនឹងបានអរសប្បាយវិញ។ (28) (Hendrikson)

4. ការបកស្រាយ៖

នៅក្នុងអត្ថបទដំបូងរបស់លោក Dutch Hedelberg chatecism បានសួរថា “តើអ្វីទៅដែលជាការកំសាន្តរបស់អ្នកទោះជាស្លាប់ឬរស់?” ចម្លើយនោះគឺ “ខ្ញុំមិនមែនជាខ្ញុំឡើយ” [1] ប៉ុន្តែខ្ញុំជាកម្មសិទ្ធិទាំងរូបកាយនិងព្រលឹង ទាំងជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់ [2] ទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះដ៏ស្មោះត្រង់របស់ខ្ញុំ [3] ទ្រង់បានបង់ថ្លៃលោះទាំងអស់សំរាប់អំពើបាបរបស់ខ្ញុំដោយព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់បានឲ្យខ្ញុំមានសិរីភាពចេញពីអំណាចរបស់អារក្សាសាតាំង [5] ទ្រង់រក្សាទុកខ្ញុំដោយរបៀបនេះ [6] បើគ្មានបំណងរបស់ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់ខ្ញុំទេនោះមិនមានសក់មួយសរសៃណាដែលធ្លាក់ពីក្បាលបានឡើយ [7] ពិតណាស់ការនោះត្រូវតែធ្វើការរួមគ្នាសំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ [8] ដូច្នេះដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ក៏ធានាដល់យើងនូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ច [9] ហើយបានធ្វើឲ្យខ្ញុំមិនបំណងចេញពីចិត្តហើយរួចរាល់ពីពេលនេះទៅដើម្បីរស់នៅសំរាប់ទ្រង់។ [10]” --[1] / កូរិនថូស6:19, 20 [2] រ៉ូម 14:7-9. [3] / កូរិនថូស 3:23; ទីគុស 2:14. [4] / ពេត្រុស 1:18, 19; / យ៉ូហាន 1:7; 2:2. [5] យ៉ូហាន 8:34-36; ហេប្រើ

រ 2:14, 15; ឃ្លីហាន 3:8. [6] ឃ្លីហាន 6:39, 40; 10:27-30; ឃ្លីសាឡូនីច 3:3; ពេត្រុស 1:5. [7] ម៉ាថាយ 10:29-31; លូកា 21:16-18. [8] រ៉ូម 8:28. [9] រ៉ូម 8:15, 16; កូរីនថូស 1:21, 22; 5:5; អេភេសូ 1:13, 14. [10] រ៉ូម 8:14”

1. ពិភពកំសាន្តចិត្តតែមួយគត់

លើសពីនោះទៅទៀតប្រភពនៃការកំសាន្តចិត្តនោះគឺជាព្រះត្រៃឯក។ ការនេះមិនអាចនឹងប្រៀបធៀបជាមួយនឹងការកំសាន្តចិត្តពីលោកិយបានឡើយ ដោយសារការនេះចេញមកពីខាងលើវិញ។ នេះជាព្រះគុណនិងសេចក្តីសុខសាន្តដែលចេញមកពីសេចក្តីស្រឡាញ់និងព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ដូចនេះព្រះគម្ពីរបានបើកសំដែងថាព្រះវរបិតាជាព្រះដែលព្យាបាល (និក្ខមនំ 15:26), ព្រះរាជបុត្រាត្រូវបានហៅមកសំរាប់កំសាន្តចិត្តដល់ពួកអ៊ីស្រាអែល (សាស្តា 2:25) ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានបើកសំដែងជាវិញ្ញាណនៃការកំសាន្តចិត្ត (សាស្តា 36:6) ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា “កុំឲ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាចប់បាត់ឡើយ អ្នករាល់គ្នាជឿដល់ព្រះហើយ ចូរជឿដល់ខ្ញុំដែរ” (ឃ្លីហាន 14:1)។ ដោយសារលោកិយបានញាប់ញ័រហើយផ្លាស់ប្តូរជាច្រើន វត្ថុបំណងនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង នៅពេលអនាគតយើងមិនដឹងពីការផ្លាស់ប្តូរឡើយ។ ប៉ុន្តែព្រះ ហើយនឹងព្រះវរបិតាដែលជាគោលបំណងនៃសេចក្តីជំនឿដ៏ពិតរបស់យើងជាព្រះនៃការកំសាន្តចិត្ត។ (ហេប្រើរ 13:8) អ្នកដែលទុកចិត្តលើទ្រង់នឹងមិនរងឡើយបើទោះជានៅក្នុងសភាពដ៏អាក្រក់ក៏ដោយ។ មានតែអ្នកដែលទុកចិត្តដល់ព្រះអម្ចាស់ទើបអាចដេកលង់លក់ដោយស្ងៀមស្ងាត់នៅក្នុងព្យុះសមុទ្របាន។ (ម៉ាកុស 4:35-40)។

2. កិច្ចការរបស់ព្រះរាជបុត្រាផ្តល់មកនូវការកំសាន្តចិត្ត

ពួកបរិសុទ្ធទទួលនូវការកំសាន្តចិត្ត ដោយសារព្រះទ្រង់ជាប្រភពនៃការកំសាន្តចិត្ត។ ហើយពួកគេបានទទួលនៅពេលដែលពួកគេយល់ថា សេចក្តីសង្គ្រោះដ៏ពិតត្រូវបានធ្វើឡើងដោយព្រះអម្ចាស់សំរាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ដោយសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកបរិសុទ្ធនោះមិនឥរិយាបថដែលច្បាស់លាស់ពិត។ ការចាកចេញរបស់ទ្រង់មិនមែនជាការចែងឲ្យឡើយ ប៉ុន្តែជាគម្រោងការដែលព្រះបានគ្រោងទុកជាមុន។ ដូច្នេះការចាកចេញរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះជាការពិតជាពិត។ ការចាកចេញរបស់ទ្រង់មានន័យថាការ

សុគតរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង។ ការសុគតរបស់ទ្រង់បានសំរេចបំពេញនូវវិធានការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាពិសេស ដែលសញ្ញាចាស់បានរងចាំអស់រយៈពេលយូរណាស់មកហើយ។ ដូច្នេះវាជាគ្រឹះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួនសំរាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះការពិធីនៃការសន្ទនារវាងព្រះអម្ចាស់នឹងលោកនីកូដេម ទ្រង់បានសង្កត់ធ្ងន់ថា “កូនមនុស្សនឹងត្រូវគេលើកឡើង” (យ៉ូហាន 3:14) ព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះអម្ចាស់បានចាកចេញពីពួកសាវ័កនោះជាការសំខាន់ណាស់ សំរាប់ជំហានដំបូងដើម្បីនឹងសំរេចបំពេញកិច្ចការនៃការប្រោសលោះ។ ដូច្នេះប្រសិនបើពួកសិស្សបានដឹងពីសេចក្តីពិត ចិត្តរបស់ពួកគេនឹងពេញការអរព្រះគុណជំនួយឲ្យការព្រួយបារម្ភ ការសរសើរជំនួសឲ្យទុក្ខសោក ហើយចិត្តដែលកោតក្លាចដល់ព្រះជំនួសឲ្យការភ័យរន្ធត់។

តើអ្វីទៅដែលជាប្រយោជន៍នៃការចាកចេញរបស់ព្រះអម្ចាស់? ដំបូង ព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំផ្ទះ (ស្ថានសួគ៌) ដែលពួកសិស្សនឹងត្រូវរស់ (2-3)។ ទីពីរ ព្រះអម្ចាស់នឹងរៀបចំផ្លូវដែលអាចទៅដល់ទីលំនៅនោះ (4-11)។ នៅទីនេះយើងអាចគិតពីអាកប្បកិរិយាពីកន្លែងនៃស្ថានសួគ៌។ អត្ថបទបានបើកសំដែងពីរចំណុច “ផ្ទះ (ថ្មដួស)” និងមួយទៀត “ទីកន្លែង (ហូដួស)” ដែលសំដៅលើពាក្យថាស្ថានសួគ៌។ ហើយការបញ្ជាក់មួយចំនួនដែលទាក់ទងនឹងទីកន្លែងនៅស្ថានសួគ៌ “ទៅកាន់ (ផ្លូវអូម៉ាយ)” បន្ទាប់ពីទៅកាន់ “ហើយនឹងត្រលប់មកវិញម្តងទៀត”។ មនុស្សមួយចំនួនបានអះអាងថាស្ថានសួគ៌គឺជា “ពាក្យចាមរ៉ាមដែលចង្អុលទៅកាន់អ្នកបរិសុទ្ធនិងភាពដែលពោរពេញដោយព្រះពរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ” (ប៊ីចូមិន) តែការនោះមិនសាកសមនឹងអត្ថបទនេះឡើយ។

អ្នកប្រាជ្ញខាងការការពារនូវសេចក្តីជំនឿរបស់ Dutch លោក Schilder ម្នាក់បាននិយាយថា ស្ថានសួគ៌មិនមែនជាកន្លែងសំរាប់ជីវិតផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ប៉ុន្តែជាកន្លែងនៃជីវិតផ្នែកសង្គម ហើយក៏បានអះអាងចង្អុលទៅកាន់ទីនោះដែរ ដោយសារព្រះគម្ពីរបើកសំដែងពីទីក្រុងនឹងអាណាចក្រនោះ។

នៅទីនេះ “ទៅដើម្បីនឹងរៀបកន្លែង” មិនមែនមានន័យថាទ្រង់នឹងរៀបចំស្ថានសួគ៌ដែលមិនមែនជាស្ថានសួគ៌មុន ប៉ុន្តែដើម្បីនឹងរៀបចំគ្រប់ការទាំងអស់ដែលអាចទៅកាន់ស្ថានសួគ៌សំរាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់។

ទីពីរ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលទ្រង់បានរៀបចំផ្លូវទៅកាន់ព្រះវរវិចិត្រ។ ដោយសារពាក្យថាអ្នកណាដែលនឹងចូលទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ត្រូវតែពឹងលើសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះអម្ចាស់ពិតប្រាកដ។ ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់សំណួររបស់ថូម៉ាសបានបង្រៀនពីសេចក្តីពិតយ៉ាងជាក់ “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅគាត់ថា ខ្ញុំជាផ្លូវជាសេចក្តីពិត ហើយជាជីវិត បើមិនមែនតាមខ្ញុំ នោះគ្មានអ្នកណាទៅកាន់ព្រះវរវិចិត្របានឡើយ” (យ៉ូហាន 14:6) ។ មានតែតាមព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ ដែលពួកគេអាចជួបព្រះដ៏អស្ចារ្យដែលហ៊ុមព័ទ្ធដោយសិរីល្អ។

មានតែទ្រង់ទេដែលជាផ្លូវតែមួយ ជាសេចក្តីតែមួយ ហើយជាជីវិតតែមួយដែលអាចទៅដល់ស្ថានសួគ៌។ ដូច្នេះជឿដល់ព្រះយេស៊ូវនោះជាគោលការណ៍តែមួយគត់នៃការកាត់ទោសនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះ។

3. ការយាងមករបស់ព្រះវិញ្ញាណនោះជាការកំសាន្តចិត្ត

ការចាកចេញរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងនាំមកនូវផលប្រយោជន៍ដ៏សំខាន់ជាច្រើន ដែលពួកគេអាចធ្វើការជាច្រើនជាងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ព្រះយេស៊ូវនៅពេលបច្ចុប្បន្ន។ “ប្រាកដមែនខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាជាប្រាកដថា អ្នកណាដែលជឿដល់ខ្ញុំ នោះនឹងធ្វើការដែលខ្ញុំធ្វើដែរ ក៏នឹងធ្វើការធំជាងការនោះទៅទៀត ពីព្រោះខ្ញុំទៅឯព្រះវរបិតា។” (14:12, 13-14 ឯកសារយោង) ព្រះបន្ទូលនេះត្រូវបានផ្តល់មកពួកសាវ័កដែលបានក្លាយជាជនជ្រុះនៃក្រុមជំនុំ ដែលពួកគេនឹងបង្កើតនូវអ្នកស្នងដំណែងរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ នៅពេលដែលពួកគេនៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ពួកគេត្រូវបានដឹងថាជាសិស្សដែលខ្សោយ ប៉ុន្តែបន្ទាប់បីព្រះអម្ចាស់បានចាកចេញពីពួកគេទៅ ពួកគេបានក្លាយជាទេវបង្គំដ៏រឹងមាំដោយការយាងមករបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការនោះមានន័យថាការចាកចេញរបស់ទ្រង់នោះមិនបានទៅបាត់ទាំងស្រុងឡើយ ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវធ្វើការនៅក្នុងពួកគេតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយ៉ាងច្បាស់លាស់ និង ផ្ទាល់ខ្លួនថែមទៀត។ ការចាក់បង្ហូរនូវព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើឲ្យពួកគេបានក្លាយទៅជា សាវ័កលើអស់ទាំងពួកសាវ័ក និង ជាសិស្សលើអស់ទាំងសិស្ស។ បន្ទាប់មកចូរឲ្យយើងគិតពីការបង្រៀនអំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងអត្ថបទ។

(1) តើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជានរណា?

ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះមិនមែនជាការកោតសរសើរដោយផ្ទាល់ខ្លួននោះឡើយ ឬជាចេស្តាដែលចេញមកពីព្រះនោះឡើយ។ ទ្រង់ជាអង្គបុគ្គលផ្ទាល់ដែលមាននូវប្រាជ្ញា អារម្មណ៍ និង ឆន្ទៈ (1 កូរិនថូស 2:11 12:11 រ៉ូម 15:30) បើយោងតាមខ 16 ព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះបានសំល្គាមពរការនោះដល់ព្រះវរបិតាដែលទ្រង់នឹងត្រូវបញ្ជូនមកដល់យើង។ នៅទីនេះយើងបានស្គាល់ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាអ្នកជំនួសព្រះរាជបុត្រា នឹង ព្រះវរបិតា។ ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវគិតថាព្រះរាជបុត្រានឹងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានការខ្វះខាតក្នុងការណាមួយមិនដូចព្រះវរបិតានោះឡើយ។ ព្រះត្រៃឯកមិនមែនន័យថាធាតុណាផ្សេងទៀតត្រូវដក់ចេញនោះឡើយ។ ដោយសារព្រះវរបិតា ព្រះរាជបុត្រា និង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានធាតុជាព្រះដូចគ្នា ចេស្តាជាព្រះ និង ភាពអស់កល្បរបស់ព្រះដូចគ្នា ហើយអង្គទាំងនោះគឺត្រូវបានរួមគ្នាតែមួយ។ ដូចដែលព្រះវរបិតា

និង ព្រះរាជបុត្រា និង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានបញ្ចូលគ្នា ទ្រង់ត្រូវជាព្រះតែមួយ ព្រះយ៉ាងពេញលេញ ប៉ុន្តែព្រះរូបិតាគឺជាព្រះ ព្រះរាជបុត្រាជាព្រះ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាព្រះ។ អង្គទាំងបីជាព្រះដ៏ពិតតែមួយ ភាពតែមួយនឹងត្រូវបានសំរេចបំពេញ។ ពីការសារភាពសេចក្តីជំនឿរបស់វេសមីនស្ទើរ 2:3 បាននិយាយដូចតទៅ។

“នៅក្នុងការរួមគ្នាតែមួយរបស់ព្រះ មានអង្គបីមានធាតុតែមួយ ចេស្តា និង ភាពអស់កល្ប៖ ព្រះរូបិតា ព្រះរាជបុត្រា និង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (យ៉ូហាន 5:7, ម៉ាថាយ 3:16, 28:19, ឥឡូវ 13:14) ” ព្រះរូបិតាមិនមែនជាអ្វីឡើយ មិនត្រូវបានបង្កើតមក ឬ ចេញមកនោះឡើយ។ ព្រះរាជបុត្រានៅអស់កល្បជាកូនរបស់ព្រះរូបិតា (យ៉ូហាន 1:14, 18) ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះចេញមកពីព្រះរូបិតា និង ព្រះរាជបុត្រា។ (យ៉ូហាន 15:26, កាឡាទី 4:6)។

(2) គោលបំណងដែលព្រះវិញ្ញាណយាងមក

បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់ចាកចេញពីលោកិយ ហេតុអ្វីបានជាព្រះវិញ្ញាណមកឯយើងវិញ?

1) ទ្រង់បានយាងមកជាអង្គជំនួយ។ អង្គជំនួយ (*parakletos*) មានន័យថា “អង្គជំនួយនៅក្បែរ” ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកពួកជំនុំដើម្បីនឹងបង្កើតរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបន្តគ្រប់ផ្នែកនៃរូបកាយឲ្យបានបរិសុទ្ធ។ ទ្រង់បានយាងមកជាព្រះអម្ចាស់ជាអង្គដែលបំពេញនូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ។

2) ទ្រង់បានយាងមកជាវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានហៅថាជាវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតទៅវិញ? ដោយសារទ្រង់បានធ្វើឲ្យយើងស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ការនោះបានបញ្ជាក់ថាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតធ្វើការនៅក្នុងគេ។ (រ៉ូម 8:9) ហើយទ្រង់បង្រៀនគម្ពីរដល់យើងហើយធ្វើឲ្យយើងស្គាល់សេចក្តីពិត។ ដូច្នេះខ 26 បាននិយាយថា “តែព្រះដ៏ជាជំនួយ គឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះរូបិតានឹងចាត់មកដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ទ្រង់នឹងបង្រៀនអ្នករាល់គ្នា ពីគ្រប់សេចក្តីទាំងអស់ ក៏នឹងរំលឹកពីសេចក្តីដែលខ្ញុំបានប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធការពារពួកសាវ័កចេញពីគ្រប់ទាំងកំហុសរបស់ពួកគេ ហើយបានប្រើទំនោរ នឹង ទម្លាប់របស់ពួកគេ អំណោយទាន និង ចំនេះដឹងរបស់ពួកគេផ្សេងៗទៀត ហើយបានធ្វើឲ្យពួកគេសរសេរគម្ពីរដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (ឥឡូវ 3:16)

3) ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអ្នងទៀត។ នៅក្នុងខ 19 និយាយថា “បន្តិចទៀត លោកិយនឹងលែងឃើញខ្ញុំ តែអ្នករាល់គ្នានឹងឃើញខ្ញុំវិញ ហើយដោយព្រោះខ្ញុំរស់ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងរស់ដែរ។” នៅទីនេះ “បន្តិចទៀត” មានន័យយ៉ាងណា? ការនោះមិនមានន័យថាជាការយាងមកជាលើកទីពីរ

របស់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ ដោយសារពាក្យនោះមិនបានផ្តល់ដល់គ្រប់ទាំងអ្នកជឿនោះឡើយ តែសំរាប់ពួកសាវ័កវិញ។ វាមានន័យថាព្រះយេស៊ូវនឹងយាងមកនៅក្នុងជីវិតពិតរបស់ពួកគេ។ (យ៉ូហាន 16:16 ខយោង 14:18) វាចង្អុលទៅកាន់ការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងថ្ងៃបុណ្យទីហាសិប។ កិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនមែនជារឿងនៃប្រភេទថ្មីទេ ប៉ុន្តែជាកិច្ចការបន្តរបស់ព្រះរាជបុត្រា និង ព្រះវរបិតា។ នៅទីនេះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបើកសំដែងពីព្រះអម្ចាស់ និង ប្រាប់អ្វីដែលទ្រង់បានឮមកដល់យើង។ (យ៉ូហាន 16:15)។ នៅក្នុងអត្ថន័យនេះកិច្ចការរបស់ពួកសាវ័កមិនខុសគ្នាទេ ប៉ុន្តែជាកិច្ចការបន្តដែលព្រះអម្ចាស់សំរេចបំពេញតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះអម្ចាស់បើកសំដែងនៅក្នុងដំណឹងល្អបានធ្វើការនៅលើផែនដីនៅក្នុងឋានៈដ៏ទាបបំផុត ប៉ុន្តែទង្វើរបស់ទ្រង់នៅក្នុងកិច្ចការនៅក្នុងផែនដីជាសភាពដែលត្រូវបានដំកើងឡើងនៅស្ថានសួគ៌។

4) ព្រះវិញ្ញាណគង់នៅក្នុងអ្នកជឿ។ ហើយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកនៅក្នុងអ្នកជឿ ហើយនៅជាប់អស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះលោកិយមិនស្គាល់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែអ្នកជឿបានស្គាល់ទ្រង់។ ពាក្យដូចតទៅនេះបង្រៀនយើង។ “បន្តិចទៀតលោកិយនឹងលែងឃើញខ្ញុំ តែអ្នករាល់គ្នានឹងឃើញខ្ញុំវិញ ហើយដោយព្រោះខ្ញុំរស់ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងរស់ដែរ។” (19) “គឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត ដែលលោកិយទទួលពុំបាន ព្រោះមិនឃើញ ហើយមិនស្គាល់ទ្រង់សោះ តែអ្នករាល់គ្នាស្គាល់ទ្រង់ ដ្បិតទ្រង់គង់ជាមួយ ក៏នឹងសណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នាដែរ។” (17) “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលឆ្លើយថា បើអ្នកណាស្រឡាញ់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងកាន់តាមពាក្យខ្ញុំ នោះព្រះវរបិតានឹងស្រឡាញ់អ្នកនោះ ហើយយើងនឹងមកឯអ្នកនោះ ក៏នឹងតាំងទីលំនៅជាមួយដែរ។” (23) ទីលំនៅរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះជាការចាប់ផ្តើមនៃកិច្ចការដែលមានគោលបំណងដល់ការសំរេចបំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះ។ អ្នកជឿបានដឹងថាពួកគេបានរួមគ្នាតែមួយជាមួយនឹងព្រះវរបិតានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដោយជាផ្នែកខាងក្នុងនៃកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (27) “នៅថ្ងៃនោះអ្នករាល់គ្នានឹងដឹងថា ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះវរបិតាខ្ញុំ អ្នករាល់គ្នាក៏នៅក្នុងខ្ញុំ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងរស់ដែរ។” (20) ចំនេះដឹងខាងព្រលឹងវិញ្ញាណមួយនេះត្រូវបានស្គាល់ដោយកិច្ចការខាងក្នុងរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ចំណេះដឹងនេះបានធ្វើឲ្យយើងដឹងខ្លួនថាជាកូនចិញ្ចឹម ហើយបានធ្វើឲ្យយើងហៅព្រះវរបិតាថា អ័បា ព្រះវរបិតាអើយ។ (រ៉ូម 8:15) យោងតាមគេដែលស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះស្តាប់បង្គាប់បញ្ជាគ្នារបស់ព្រះវរបិតាដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយវិជ្ជមាន។ (23) ហើយមានទំនាក់ទំនងដ៏ជិតស្និទ្ធ។ ដូច្នេះគេបានទទួលសេចក្តីសុខសាន្តដ៏អស្ចារ្យមកពីស្ថានសួគ៌ដែលមិនអាចរកបាននៅក្នុងលោកិយនេះ។

[កិច្ចការ 14] ឈ្មោះ ()

I. រំលឹកឡើងវិញ: ចូរអានមេរៀនទី 13 ហើយផ្តល់នូវចម្លើយដែលសមស្របទៅកាន់សំណួរដូចតទៅ។

- (1) ចូរសង្ខេបអត្ថបទនៃមេរៀនទី 13
- (2) ចូររៀបរាប់ពីហេតុផលនៃការបៀតបៀនរបស់ពួកយូដា ហើយនិយាយពីទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់។
- (3) តើអ្វីទៅជាទំនួញរបស់ពួកយូដាដែលមិនព្រមជឿដល់ទីបន្ទាល់ជាច្រើនរបស់ព្រះអម្ចាស់?
- (4) តើអ្វីទៅជាមេរៀនសំខាន់ពីរដែលព្រឹត្តិការណ៍នៃការលាងជើងរបស់ពួកសាវ័កបានបើកសំដែង?
- (5) ហេតុអ្វីបានជាពេត្រុសបរាជ័យ?

II. រំលឹក: យើងនឹងចាត់ទុកការអធិប្បាយនៃការចាកចេញរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅពិធីបុណ្យរំលង

- (1) ចូរអានយ៉ូហានជំពូក 14 ហើយកត់សម្គាល់នូវចំណុចដែលសំខាន់
- (2) យ៉ូហានជំពូកទី 14 ផ្តោតលើព្រះបន្ទូលនៃការកំសាន្តចិត្ត។ នៅទីនេះប្រាប់ពីហេតុផលទាំងដប់ដើម្បីនឹងទទួលបានការកំសាន្តចិត្ត។
- (3) ចូរនិយាយពីសភាពសតិអារម្មណ៍របស់ពួកសាវ័កដែលបានស្តាប់ទៅកាន់ការអធិប្បាយរបស់ព្រះអម្ចាស់។
- (4) ចូរអនុវត្តគោលការណ៍នៃ GSPEC ទៅកាន់អត្ថបទមួយនៅក្នុងយ៉ូហានជំពូកទី 14។

III. គំនិតដែលពឹងលើការបើកសំដែង: ចូរសរសេរចុះអ្វីដែលអ្នកយល់លើអត្ថបទដូចតទៅ៖

- (1) 14:1
- (2) 14:13-14
- (3) 14:16
- (4) 14:27

មេរៀនទី 15 ព្រះបន្ទូលប្រាប់ឲ្យដឹងជាមុន

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. សញ្ញាសំគាល់ដែលមកហើយទៅវិញរវាងព្រះគ្រីស្ទនិងពួកជំនុំ - ការរួមរួមរវាងព្រះគ្រីស្ទនឹងពួកជំនុំ
2. ការទំនាក់ទំនងដែលសកម្មរបស់មនុស្សពីរនាក់នៅក្នុងក្រុមជំនុំ - ការរួមរួមរវាងអ្នកជឿនឹងអ្នកជឿផ្សេងទៀត។
3. រូបព្រួយទៅកាន់ផែនដីនឹងក្រុមជំនុំ - ទំនាក់ទំនងរវាងលោកិយនឹងអ្នកជឿ
 - (1) ដាងនៅក្នុងរង្វង់ទីមួយ - នោះជារឿងទូទៅដែលពួកជំនុំត្រូវបានស្អប់ដោយលោកិយ
 - (2) រូបផ្នែកបន្ទោរនៅក្នុងរង្វង់ទីពីរ - លោកិយត្រូវបានកាត់ទោសដោយព្រះជាពិត
 - (3) ត្រែនៅក្នុងរង្វង់ទីពីរ - យើងគួរតែនៅក្នុងទីតាំងនៃអ្នកធ្វើទីបន្ទាល់។

ពិភពនៃព្រះគម្ពីរដ៏លឿងល្អយ៉ូហាន

2009-15

មេរៀនទី 15 ព្រះបន្ទូលប្រាប់ឲ្យដឹងជាមុន

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 15:1-27

2. ឧត្តរធម៌៖ យ៉ូហាន 15:5

3. ការវាយតម្លៃ៖

(1) យ៉ូហានជំពូក15 មានផ្ទុកដោយចំនេះដឹងនៃសេចក្តីពិតដែលជាគំរូនៃការកំសាន្តចិត្ត ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកពួកសាវ័ក ហើយពួកគេគួរតែកាន់ខ្ជាប់ផងដែរ។ គ្រីស្ទានមិនបានក្លាយជាបុត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយសារតែពួកគេបានយល់ព្រមនឹងចំណុចណាមួយនៃការសង្ខេបនោះឡើយ ប៉ុន្តែសេចក្តីជំនឿដែលពឹងលើការរួបរួមនៅការខាងក្នុងវិញ។ ដែលអាចនិយាយបានថា គ្រីស្ទានមានទំនាក់ទំនងនៃការរួបរួមខាងវិញ្ញាណដែលមិនអាចផ្តាច់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទបាន។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រៀបធៀបនូវទំនាក់ទំនងនោះទៅនឹងទំនាក់ទំនងរវាងដើមទំពាំងបាយជូរនឹងមែករបស់វា។ ការនោះហាក់ដូចជាពឹងលើសញ្ញាចាស់ដែលបានបើកសំដែងពីទំនាក់ទំនងរវាងព្រះអម្ចាស់នឹងពួកអ៊ីស្រាអែលជាមួយនឹងចម្ការទំពាំងបាយជូរ។ (ទំនុកដំកើង 80:8, 14 អេសាយ 5:1-7 អេសេគាល 17:8) ការនេះត្រូវបានបែងចែកជាថ្នាក់ 1) ការរួបរួមរវាងព្រះគ្រីស្ទនឹងគ្រីស្ទាន (1-8), 2) ការរួបរួមរវាងគ្រីស្ទាននឹងគ្រីស្ទាន។ ហើយ 3) ការរួបរួមរវាងគ្រីស្ទាននឹងលោកិយ (9-17)

4. ការបកស្រាយ៖

លោក អាណាបាបទីស្ទ (Anabaptists) ជាអ្នកកំនែទម្រង់អស់រយៈពេល15 ឆ្នាំ ដោយពួកគេបានសង្កត់ធ្ងន់លើព្រះគុណខាងក្នុងយ៉ាងខ្លាំងក្លាវិញដែលត្រូវបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងការពុករលួយ។ នៅពេលដែលពួកមនុស្សបានប្រជុំគ្នានៅអាម្សែរដាម (Amsterdam) បុរសម្នាក់ដែលនៅអាគ្រាតបានរត់នៅជុំវិញទីក្រុង ហើយស្រែកឡើងថា “ត្រូវបណ្តាសារហើយដោយសារព្រះ និង ការស្សៀងដោយសារសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។” បន្ទាប់មកមន្ត្រីម្នាក់បានចាប់ខ្លួនគាត់ ហើយគាត់បានអះអាងថា “ខ្ញុំជាសេចក្តីពិតដែលនៅអាគ្រាត”។ នៅពេលដែលរឿងដូច្នេះនោះមានអ្នកមិនជឿជាច្រើនហាក់បីដូចជាពិត។ ហេតុផលដែលគេធ្លាក់ទៅក្នុងគោលលទ្ធិរបស់មនុស្ស ដែលចំនុចចាប់ផ្តើមរបស់ពួកគេចេញមកពីគំនិតរបស់មនុស្សជាជាងការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះពួកបរិសុទ្ធតែងតែចងចាំទំនាក់ទំនងនៃគ្រីកោណ គេនឹងត្រូវស្តាប់ទៅកាន់ការបង្រៀនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

1. ការប្រែប្រួលរវាងព្រះគ្រីស្ទនឹងអ្នកជឿ (1-8)

ការប្រៀបធៀបដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់មកត្រូវបានសង្ខេបនៅក្នុងខ 1-2 “ខ្ញុំជាដើមទំពាំងបាយជូរដ៏ពិត ហើយព្រះបិតាខ្ញុំជាអ្នកដាំ អស់ទាំងខ្មែងណាដុះចេញពីខ្ញុំ ដែលមិនបង្កើតផលផ្លែ នោះទ្រង់កាត់ចោល តែអស់ទាំងខ្មែងដែលបង្កើតផលផ្លែ នោះទ្រង់លោះខ្មែងនោះវិញ ដើម្បីឲ្យបានផលផ្លែជាច្រើនឡើង”។ នៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងដើមនឹងមែករបស់វាមានសារៈសំខាន់ណាស់ដែលត្រូវបង្កើតផលផ្លែ។ វាមានន័យថាគ្រីស្ទានដែលនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទនោះត្រូវនាំមកនូវផលផ្លែដ៏ល្អ។ បន្ទាប់មក “បន្ទុកខ្មែងដែលមិនបង្កើតផលផ្លែ” មានន័យយ៉ាងណា? មានន័យថាប្រសិនបើគ្រីស្ទានមិនបង្កើតផលផ្លែ នោះមិនមានន័យថាពួកគេត្រូវបានបោះបង់ចោលចេញពីព្រះនោះឡើយ។ គ្រីស្ទានដែលបានប្រែប្រួលនឹងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងពិតមកពីព្រះគ្រីស្ទ។ តើមានន័យយ៉ាងណា? ការនេះចង្អុលទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទដែលសូមនូវគោលលិទ្ធិនៃការប្រៀនប្រដៅដើម្បីនឹងធ្វើទោសដល់អ្នកដែលមានពុតជាអ្នកដែលនិយាយតែពាក្យប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះការបង្រៀននេះមានន័យថាព្រះទ្រង់នឹងដកចេញនូវការកំពុតចេញដែលម្នាក់ហាក់បីដូចជាបានប្រែប្រួលជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងសព្វញ្ញាណរបស់ព្រះ។

ខ3 បានអះអាងថាអត្ថបទត្រូវបានគិតថាគ្រីស្ទានដែលបានទទួលព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាព្រះសង្គ្រោះនឹងជាព្រះអម្ចាស់របស់គេ “ឯអ្នករាល់គ្នាបានស្អាតហើយដោយសារពាក្យដែលខ្ញុំបានប្រាប់” (យ៉ូហាន 3:16) ព្រះបន្ទូលនេះដែលជាជម្រើសនោះជាគ្រឹះហើយនិងការស្តាប់បង្គាប់ចេញមកពីលទ្ធផលជាការដាក់ស្តែង។ ការនោះមិនមែនជាសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះដ៏ខ្សោយនោះឡើយ ដែលស្ទើរតែស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុន្តែសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះខាងក្នុងវិញនោះចេញមកពីការខាងក្នុងដែលត្រូវបានបញ្ជាក់ឲ្យឃើញនៅក្នុងជម្រៅនៃការតាំងសញ្ញានឹងជីវិតរបស់នៅ។ សិស្សរបស់ទ្រង់ត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីអំពើបាបរបស់ពួកគេដោយការទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានផ្តល់មកពួកគេ។ នៅពេលនេះពួកគេត្រូវការចំនេះដឹងពីសេចក្តីពិតដើម្បីនឹងអរសប្បាយនៅក្នុងជីវិតធម្មតារបស់ពួកគេ។

ដូច្នេះតើមានផលផ្លែប៉ុន្មានប្រភេទដែលគ្រីស្ទានបង្កើតចេញពីចេស្តារបស់ព្រះគ្រីស្ទ? នោះមានន័យថាយើងរស់នៅក្នុងទង្វើដែលត្រឹមត្រូវដោយព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (កាឡាទី 5:22-23) ហើយទ្រង់ដឹងនាំរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់។ សូភាសិត 11:30 និយាយថា “ផលរបស់មនុស្សសុចរិត នោះជាដើមឈើនៃជីវិត ហើយអ្នកណាដែលមានប្រាជ្ញា នោះរមែងចាប់បានព្រលឹងរបស់មនុស្ស។” ហេតុផលដែលព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថាមនុស្សមានតម្លៃលើសជាង លោកិយមិនបានបដិសេធបីវប្បធម៌របស់

លោកិយឡើយ ប៉ុន្តែដែលត្រូវដឹងពីព្រះដោយសារការបើកសំដែងរបស់ព្រះ។ អាចនិយាយបានថាពន្លឺនៃព្រះយេស៊ូវនឹងត្រូវបើកសំដែងចេញពីពួកគេ (សូភាសិត 20:27) ព្រះទ្រង់សព្វព្រះទ័យនឹងការលូតលាស់ដែលធ្វើឲ្យពួកគេក្លាយជាពន្លឺ ជាការលូតលាស់នៃការផ្សាយដំណឹងល្អ។

បន្ទាប់មកចូរយើងរំលឹកពីការថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះដោយការនាំមកនូវផលផ្លែ ហើយនឹងបង្កើតផលផ្លែជាច្រើន។ អត្ថបទបានបញ្ជាក់ប្រាប់ពីការនេះយ៉ាងខ្លាំងក្លា។ និយាយដោយខ្លីនោះជាជីវិតដែលនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ក៏អាចនិយាយបានថាគ្រីស្ទានដែលរួបរួមនឹងជីវិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងនៅជាប់នឹងទ្រង់ហើយនឹងបង្កើតផលផ្លែជាច្រើន។ តើការនៅជាប់នឹងទ្រង់មានន័យយ៉ាងណា? មិនមានន័យថាជាជីវិតដែលមិនមានការលះបង់នោះឡើយ បើទោះជាគេសន្យាថានឹងនៅជាប់នឹងទ្រង់ក៏ដោយ។ បន្ថែមលើនោះជីវិតនេះមានន័យថាត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសារការព្យាយាមស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នោះជាអ្នកដែលនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទដែលបានបំបែកនូវនិស្ស័យចាស់ដែលព្យាយាមចាកចេញទៅខាងក្រៅចេញ ហើយបានធ្វើឲ្យគេស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលដោយស្មោះត្រង់វិញ។ ដូច្នេះអត្ថបទនេះបានប្តូរខ 7 “បើអ្នករាល់គ្នានៅជាប់នឹងខ្ញុំ ហើយពាក្យខ្ញុំនៅជាប់នឹងអ្នករាល់គ្នា”

នៅទីនេះយើងគិតពីការអះអាងរបស់លោក ហឺមិនបាវិក (Herman Bavinck) ជាអ្នកប្រាជ្ញម្នាក់នៅក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញទាំងបីនៃអ្នកដើរតាមគោលលិខិតរបស់លោកចនខាល់វីនពីព្រះគម្ពីរ។ គាត់បាននិយាយថា “ឥទ្ធិពលខុសគ្នានៃពាក្យរបស់មនុស្សត្រូវបានពឹងលើពេលវេលានឹងទឹកនៃពាក្យនោះ។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានចំនុចខុសគ្នា តែងតែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ព្រះទ្រង់តែងតែមានវត្តមានជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល ទ្រង់តែងតែធ្វើការជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដោយចេញពីអស្ចារ្យ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនបានផ្តាច់ចេញពីព្រះទ្រង់ផ្ទាល់ ព្រះគ្រីស្ទ នឹង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឡើយ។ រូបរាងទាំងមូលរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានបើកសំដែងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយទ្រង់នៅតែបន្តទ្រទ្រង់ ហើយចម្រើនកំលាំងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយនឹងផ្នែកនៃព្រះបន្ទូលដែលចេញមកពីព្រះនោះ សំរេចបំពេញ និងប្រាកាសនូវឥទ្ធិពេលវេលាដូចគ្នា។

* កិច្ចការនៃចេស្តារបស់ព្រះបន្ទូល

- 1) ដំណឹងល្អជាចេស្តាដែលអាចចូលទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ (រ៉ូម 1:16, I កូរិនថូស1:18, 2:4, 5 15:2 អេភេសូ 1:13)
- 2) ព្រះបន្ទូលដែលរស់ ហើយនៅជាប់ជានិច្ច (I ពេត្រុស 1:25)
- 3) ព្រះបន្ទូលរស់ហើយសកម្ម (ហេប្រើរ 4:13)

- 4) វិញ្ញាណនៃការលូតលាស់ (យ៉ូហាន 6:63)
- 5) ពន្លឺដែលចែងចាំងមកលើសេចក្តីងងឹត (II ពេត្រុស 1:19)
- 6) គ្រាប់ពូជដែលបានដាំនៅក្នុងចិត្ត (ម៉ាថាយ 13:3)
- 7) ដារដែលមានមុតមានមុនពីរ (ហេប្រើរ 4:12)
- 8) ព្រះបន្ទូលដែលធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នកជឿ (I ថែសាឡូនិក 2:13)

ជីវិតដែលស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះបន្ទូលបានធ្វើឲ្យយើងស្គាល់ការលន់តូដែលពេញលេញនៅលើព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលធ្វើឲ្យយើងសូមការនោះ ជាចុងក្រោយបានធ្វើឲ្យយើងទទួលនូវការឆ្លើយតបរបស់ព្រះ។ I យ៉ូហាន 5:14-15 មានបន្ទូលថា “យើងក៏មានសេចក្តីក្លាហានដល់ទ្រង់យ៉ាងដូច្នេះដែរ គឺថាបើយើងនឹងសូមអ្វី ដែលត្រូវតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងទទួលព្រម បើយើងដឹងថាទ្រង់ទទួលព្រមតាមយើងក្នុងការអ្វីដែលយើងសូមដូច្នេះ នោះយើងក៏ដឹងថា យើងបានអ្វីដែលយើងសូមពីទ្រង់ហើយដែរ។”

2. ការរូបរួមរវាងអ្នកជឿនឹងអ្នកជឿ (9-17)

ការរូបរួមរវាងព្រះគ្រីស្ទនឹងអ្នកជឿត្រូវបានរីកចម្រើនដោយការរូបរួមរវាងអ្នកជឿនឹងអ្នកជឿដោយសារគ្រប់ទាំងគ្រីស្ទានទាំងអស់ត្រូវបានរូបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ អេភេសូ 4:6 មានបន្ទូលថា “មានព្រះតែមួយ គឺជាព្រះវរបិតាលើទាំងអស់ ដែលទ្រង់ខ្ពស់លើទាំងអស់ គង់នៅកណ្តាលទាំងអស់ ហើយសណ្ឋិតនៅក្នុងទាំងអស់”។ ការនេះចង្អុលទៅកាន់ពួកជំនុំ។ បើទោះជាខ្មែងដែលជាប់ទៅនឹងដើមទំពាំងបាយជូរ ដែលត្រូវផ្តាច់ចេញពីខ្មែងផ្សេងទៀត ដូចដែលដើមឈើលូតលាស់ឡើងដោយការដែលយើងផ្តាច់ចេញសារធាតុចិញ្ចឹម ចេញពីឫស នឹង ផលផ្លែខ្លះៗ ដោយសារគ្រីស្ទាននៃពួកជំនុំត្រូវបានរូបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយលូតលាស់ឡើយទៅដល់រង្វាល់នៃភាពពោរពេញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះយើងអាចគិតពីការរូបរួមរវាងគ្រីស្ទាននឹងគ្រីស្ទានផ្សេងទៀតដោយមិនមានការរូបរួមនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ប្រសិនបើក្រុមជំនុំមិនមានការរូបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទនោះមិនមែនជាក្រុមជំនុំរាល់ទៅហើយ។

នៅក្នុងការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ “នៅជាប់នឹងខ្ញុំ” បានប្តូរទៅជាអ្វីមួយទៀត “នៅជាប់នឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ” ហើយក៏បានប្តូរទៅជា “ជីវិតដែលស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ”។ អាចនិយាយថា ជីវិតដែលនៅជាប់នឹងព្រះអម្ចាស់មានន័យថាជាជីវិតដែលស្តាប់តាមបញ្ជាត្តរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅទីនេះព្រះអម្ចាស់បើកសំដែងពីសារៈសំខាន់នៃជីវិតដែលស្តាប់បង្គាប់ ដែលជាគោលលិទ្ធិដ៏សំខាន់យ៉ាងពិត។ ខ 9-10 និយាយថា “ខ្ញុំបានស្រឡាញ់អ្នករាល់គ្នា ដូចជាព្រះវរបិតាទ្រង់ស្រឡាញ់ខ្ញុំដែរ ចូរនៅជាប់ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ”

ចុះ បើអ្នករាល់គ្នាកាន់តាមបញ្ញត្តិខ្ញុំ នោះនឹងនៅជាប់ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ដូចជាខ្ញុំបានកាន់តាមបញ្ញត្តិនៃព្រះបិតាខ្ញុំ ហើយក៏នៅជាប់ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដែរ។ បានបង្ហាញជាគំរូនៃជីវិតដែលស្តាប់បង្គាប់ទៅព្រះបន្ទូល។ តាមរយៈរូបភាពរបស់ទ្រង់យើងអាចរៀនពីការរួបរួមនៃគ្រីស្ទានគូរតែពីងលើការរួបរួមនៃព្រះត្រៃឯក។

បន្ទាប់មកតើអ្វីទៅជាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់? ដូចដែលយើងបានគិតរួចជាច្រើនដងហើយពីចំណងជើងខាងលើ ពាក្យថា “ចូរស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក” មានន័យថាស្រឡាញ់ដូចព្រះបិតាដែលស្រឡាញ់ព្រះរាជបុត្រា។ ជីវិតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នេះគឺជាគោលបំណងនៃក្រឹត្យវិន័យ។ (រ៉ូម 13:10 ម៉ាថាយ 23:23) “នៅពេលដែលគ្រីស្ទានរក្សានូវបញ្ញត្តិ ដែលថាស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ទ្រង់បានបើកសំដែងពីរូបឆ្លុះដែលព្រះដែលព្រះបានផ្តល់មកជាទូទៅដល់មនុស្សនៅក្នុងការបង្កបង្កើត។” (លោកុប្បត្តិ 1:27)

បន្ទាប់មកតើអ្វីទៅជាកម្រិតដែលគួរតែបង្ហាញមកដល់យើង? នោះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលជំនួសអោយមិត្តរបស់ខ្លួន។ អាចនិយាយបានថានោះជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯងថែមទាំងស្រឡាញ់ដល់សត្រូវទៀត។ សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះអម្ចាស់បានទាមទារនោះមានកំរិតខ្ពស់ដូចដែលទ្រង់បានបង្ហាញជាគំរូដល់យើង។ មិត្តសំលាញ់នៅក្នុងខ 13-15 គឺជាពាក្យដែលត្រូវបានហៅដល់ពួកជំនុំ។ គោលគំនិតនៃមិត្តសំលាញ់ដែលមនុស្សតែងតែគិតនោះខុសពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់។ មនុស្សដែលពឹងលើការដែលបង្ហាញមកដូចជាសំភារៈនិងអារម្មណ៍របស់មនុស្ស ប៉ុន្តែមួយទៀតពឹងលើអ្វីដែលនៅជាប់រហូតវិញ។ ដូច្នេះពួកជំនុំក្លាយជាសាវ័ករបស់ព្រះអម្ចាស់ (8) មិត្តសំឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់ (16) ចេស្ដារបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងមានឥទ្ធិពលមក (16) ដោយការស្តាប់បង្គាប់សេចក្តីស្រឡាញ់។ នៅគ្រាបន្ទាប់មកពួកសាវ័កបានស្រឡាញ់ពួកជំនុំ ហើយបានរក្សានូវបទបញ្ញត្តិដោយបានថ្វាយខ្លួនរបស់គេដល់ព្រះអម្ចាស់។ លោក ស្ទេដានក៏ជាអ្នកដែលដើរតាមការនេះត្រូវបានគេចោលសម្លាប់នឹងថ្ម ហើយគាត់បានអធិស្ឋាន “គេចោស្ទេដាននឹងថ្ម កំពុងដែលគាត់ទូលអង្វរដល់ព្រះថា ឱព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវអើយ សូមទទួលវិញ្ញាណទូលបង្គំផង នោះគាត់លុតជង្គង់ចុះ រួចស្រែកឡើងជាសំលេងខ្លាំងថា ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកុំរាប់បាបនេះដល់គេឡើយ កាលគាត់បានពេលដូច្នេះហើយ នោះក៏ដេកលក់ទៅ ឯសុលក៏យល់ព្រមក្នុងការសម្លាប់គាត់ដែរ។” (កិច្ចការ 7:59-60)

3. ទំនាក់ទំនងរវាងលោកិយនឹងអ្នកជឿ (18-27)

ពួកជំនុំដែលបានរូបរួមនឹងព្រះគ្រីស្ទមិនបានចាកចេញពីលោកិយនេះឡើយ ហើយគេរស់នៅក្នុង ទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងលោកិយនឹងនៅក្នុងលោកិយ។ បន្ទាប់មកយើងយើងគួរតែរៀនពីរបៀបដែលពួកជំនុំ រស់នៅក្នុងលោកិយដែលចេញមកពីព្រះអម្ចាស់។

(1) ជាការធម្មតាទេដែលបានទទួលការស្អប់ពីលោកិយ។ នៅទីនេះលោកិយចង្អុលទៅកាន់មនុស្សនៅ ក្នុងពិភពលោក។ បើទោះជាលោកិយនេះត្រូវបានបង្កើតមកដោយសារព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ បន្ទាប់ពីអំពើ បាបដែលអ័ដាមបានចូលមកនៅក្នុងលោកិយ យើងរស់នៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ យោងតាមមនុស្ស ដែលរស់នៅក្នុងលោកិយដែលដើរតាមអារក្ស បានធ្លាក់ទៅក្នុងការលោភលន់ (អេភេសូ 2:1-3) នៅក្នុង ចំណោមពួកគេពួកជំនុំត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីសភាពដ៏អាក្រក់ ហើយបានក្លាយជាកូនរបស់ព្រះ។ មនុស្ស មានបាបដែលបំរើអារក្សសាតាំងជាឪពុករបស់គេ បានជឿដល់ទ្រង់ហើយស្គាល់ទ្រង់ហើយបានក្លាយជា បុត្ររបស់ព្រះ។ ដូច្នេះសាតាំងត្រូវបានបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់វា ហើយស្អប់ព្រះអម្ចាស់នឹងពួកជំនុំ។ ព្រះ អម្ចាស់មានបន្ទូលពីហេតុផលដែលគេស្អប់ដល់ពួកជំនុំនៅក្នុងខ 19 “វាបានធ្វើការដែលយោឃៅជាមួយ នឹងជំនាន់របស់យើង ហើយបង្ខំឲ្យឪពុករបស់យើងទាស់ប្រឆាំងនឹងកូនរបស់ពួកគេ ដូច្នេះពួកគេនឹងមិន នៅរស់ឡើយ។” នៅពេលដែលយើងឃើញការនោះ តើពួកអ៊ីស្រាអែលដែលជាអស្រូវរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ធ្វើ យ៉ាងណាដល់ព្រះអម្ចាស់?

យ៉ូហាន 1:11 មានបន្ទូលថា “ទ្រង់បានយាងមកគង់នៅក្នុងផែនដីរបស់ទ្រង់ តែវាស្រ្តទ្រង់មិនបាន ទទួលទ្រង់សោះ។” ហើយពួកគេបានបៀតបៀនព្រះយេស៊ូវដោយរបៀបណាដែលទ្រង់បានបង្ហាញព្រះហ ឬទ័យទ្រង់ ដែលទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជូនមកពីព្រះ? អត្ថន័យដ៏វែងនៃយ៉ូហាន 5:12 ត្រូវបានបើកសំដែងនៅ លើជីវៈប្រវត្តិការបៀតបៀនរបស់ពួកយូដា។ ហេតុដែលពួកគេបៀតបៀនព្រះអម្ចាស់គឺដោយសារការ ប្រកាសសេចក្តីពិត។ បើទោះជាគេបានឃើញការដាក់ស្តែងក៏ដោយ ពួកគេបានប្រឆាំងនឹងទ្រង់ ហើយជា ចុងក្រោយបានសម្លាប់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង។ ពួកគេបានបៀតបៀនព្រះអម្ចាស់ដោយគ្មានហេតុផល សោះ។ ហើយពួកអ្នកដែលបៀតបៀនដល់ព្រះអម្ចាស់ថែមទាំងបៀតបៀនពួកជំនុំថែមទៀត។ លោកិយ ដែលមិនស្គាល់ព្រះអម្ចាស់មិនអាចធ្វើក្រៅពីការបៀតបៀនគ្រីស្ទានជាអ្នកដែលបានរូបរួមនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ នោះជាការធម្មតាទេដែលលោកិយស្អប់ក្រុមជំនុំ ហើយធ្វើការបៀតបៀននោះ។ ក្រុមជំនុំដែលមិនស្គាល់ ព្រះអម្ចាស់ស្អប់ក្រុមជំនុំដោយសារពួកគេមិនស្គាល់ពីលោកិយ។

(2) លោកិយនឹងត្រូវទទួលទោសជាពិត

ប៉ុន្តែព្រហមិនបានបដិសេធនូវទង្វើទាស់ប្រឆាំងនោះឡើយប៉ុន្តែទ្រង់នឹងដាក់ទោសវិញ។ ពួកគេនឹងត្រូវទទួលទោសដោយសារអំពើរបស់ពួកគេដែលពួកគេមិនអាចដោះសារបានឡើយដោយសារតែសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះអម្ចាស់។ ការប្រកាសថាព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការនោះគឺជាទីបន្ទាល់ដែលអស្ចារ្យហើយចុងក្រោយនៅក្នុងលោកិយ។ “ឯព្រះដែលពីដើម ទ្រង់មានបន្ទូលនឹងពួកពូជកោដោយពួកហោរា ជាច្រើនដងច្រើនបែប។ នៅជាន់ក្រោយបង្គោះនេះ ទ្រង់មានបន្ទូលនឹងយើងរាល់គ្នា ដោយសារព្រះរាជ្យបុត្រាវិញ ដែលទ្រង់បានតម្រូវឲ្យបានគ្រងរបស់ទាំងអស់ ទុកជាមរដក ព្រមទាំងបង្កើតលោកិយ ដោយសារព្រះរាជ្យបុត្រានោះដែរ”។ (ហេព្រើរ 1:1-2) អ្នកដែលស្តាប់ទៅកាន់ទីបន្ទាល់នេះនឹងមិនអាចទទួលច្រើនជាងទៀតមកពីព្រះឡើយ។

ការកាត់ទោសដែលពួកគេនឹងទទួលមិនមែនជាការដាក់ទោសដោយមានសេចក្តីមេត្តាឡើយ ប៉ុន្តែជាការកាត់ទោសជាធម្មតាដោយសារពួកគេបានបដិសេធសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។

(3) ក្រុមជំនុំនឹងតាំងនៅដំណែងនៃទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់

បន្ទាប់មកតើអ្វីទៅជាដំណែងដែលពួកជំនុំនឹងឈរនៅដោយរឹងមាំ? ពួកជំនុំត្រូវបានហៅថាជាពន្លឺលោកិយ ហើយជាអំបិលនៃលោកិយដែលចេញមកពីព្រះអម្ចាស់ (ម៉ាថាយ 5:13) ក្រុមជំនុំជាទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់។ សំរាប់នូវគោលបំណងនេះព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជូនព្រះអង្គជំនួយមួយអង្គទៀត ហើយបានបង្កើតសិស្ស។ “តែព្រះដ៏ជំនួយ គឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះរូបិតានឹងចាត់មកដោយនូវឈ្មោះខ្ញុំ ទ្រង់នឹងបង្រៀនអ្នករាល់គ្នា ពីគ្រប់សេចក្តីទាំងអស់ ក៏នឹងរំលឹកពីគ្រប់ទាំងសេចក្តី ដែលខ្ញុំបានប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នាដែរ” (26) លើសពីនោះទៀតនៅពេលដែលពួកជំនុំអាចបើកសំដែងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដោយការស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយនៅជាប់នឹងព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកជំនុំបង្ហាញបញ្ជាក់ថាព្រះអម្ចាស់ធ្វើត្រឹមត្រូវទៅកាន់លោកិយហើយ។ ពេលដែលក្រុមជំនុំបង្ហាញនូវរូបឆ្លុះពិត ដែលជារូបឆ្លុះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ កិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនឹងការកាត់ទោសនឹងត្រូវបានសំរេចបំពេញជាទូទៅ ហើយក្រុមជំនុំនឹងជាតួអង្គនៃអ្នកធ្វើបន្ទាល់នៅក្នុងលោកិយនេះ។

[កិច្ចការ 15]

I. ចូររំលឹកឡើងវិញ៖ ចូរអានមេរៀនទី 14 ហើយចូរឆ្លើយនឹងសំណួរខាងក្រោម។

- (1) តើការចាកចេញរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងមេរៀនទី 14 មានន័យយ៉ាងណា?
- (2) ចូររាប់ពីសាវ័កដែលលេចឡើងជាសាវ័កទាំងបី។
- (3) តើអ្វីទៅជាការកំសាន្តដល់ពួកសាវ័កដែលកំពុងមានការព្រួយបារម្ភ?
- (4) តើអ្វីទៅជាគោលបំណងដែលព្រះវិញ្ញាណបានយាងមកក្រុមជំនុំ 14?
- (5) តើអ្នកបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយឬនៅ? ប្រសិនបើអ្នកមានទ្រង់ ចូរបញ្ជាក់ពីសេចក្តីពិតដោយយោងតាមព្រះបន្ទូលនេះ។

II. រំលឹកសារឡើងវិញ៖ យើងនឹងរៀនពីការអធិប្បាយនៃការចាកចេញរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅពេលក្រោយ។

- (1) ចូរកត់សម្គាល់ផ្នែកសំខាន់ៗនៅក្នុងយ៉ូហាន 15:1-27។
- (2) តើការប្រៀបធៀបអំពីដើមទំពាំងបាយជូរនឹងខ្មែងចង់និយាយពីអ្វី?
- (3) ចូរនិយាយពីការបង្រៀនរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបើកសំដែងនៅក្នុងយ៉ូហានជំពូក 15។

III. គំនិតដោយពឹងលើការបើកសំដែង៖ ចូរសរសេរចុះអ្វីដែលអ្នកយល់នៅខដូចតទៅ។

- (1) 15:5
- (2) 15:7
- (3) 15:13-14
- (4) 15:26

មេរៀនទី 16 ព្រះបន្ទូលនៃទំនាយ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

- 1. រូបផែនដីនឹងផ្អែកបន្ទោរនៅក្នុងក្រុមជំនុំ – *ពួកសាវ័កមាននូវទុក្ខវេទនានៅក្នុងលោកិយ*

2. សត្វព្រាបហើរជាសញ្ញាសំគាល់មកពីពន្លឺដែលចែងចាំង - **ការយាងមកអង្គជំនួយនឹងកិច្ចការរបស់ទ្រង់។**

1) ច្រវាក់ដែលតភ្ជាប់រវាងពិភពដែលនៅអស់កល្បនឹងឈឺឆ្កាង - **វាជាគម្រោងការមួយរបស់ព្រះពីការចាកចេញរបស់ព្រះវិញ្ញាណនឹងការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។**

2) ត្រីកោណនៅក្នុងក្រុមជំនុំ - **ការបង្រៀននៃព្រះគម្ពីរដូចគ្នាទៅនឹងការបង្រៀនរបស់ព្រះវរបិតានឹងព្រះរាជបុត្រា។**

(1) រូបរបស់តុលាការជាអាណត្តិ - **ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាចៅក្រមរបស់លោកិយ។**

(2) នៅក្នុងការប៉ះពាល់ រូបមួយដែលមនុស្សម្នាក់ត្រូវបានសង្គ្រោះ - **ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាអង្គសង្គ្រោះនៃពួកជំនុំ។**

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 16:1-33

2. ខគន្លឹះ៖ យ៉ូហាន 16:33

3. ការវាយតម្លៃ៖

(1) យើងបានរៀនពីការអធិប្បាយរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងមេរៀនខាងលើ។ ពេលនេះយើងនឹងគិតពីការអធិប្បាយមុន។ ខ្ញុំបានភ្ជាប់នូវចំណងជើង “ព្រះបន្ទូលនៃទំនាយ” នៅក្នុងមេរៀននេះដោយសារតែអត្ថន័យផ្ដោតទៅលើចំណងជើងនោះឯង។ បើទោះជាអធិប្បាយនៃការចាកចេញរបស់ទ្រង់មិនបានផ្តល់នូវឥទ្ធិពលក៏ដោយ ចុងក្រោយពួកសិស្សបានធ្វើកិច្ចការរបស់ពួកគេយ៉ាងល្អនៅអនាគត។ ឬនៅក្នុងពាក្យមួយទៀត សភាពរបស់ពួកសិស្សនោះស្ថិតនៅក្នុងសភាពនៃមនុស្សក្មេងខ្ចី។ ដូច្នេះបានជាគេពេញដោយសេចក្តីភ័យព្រួយនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ(6) ដោយសារតែពួកគេមិនអាចនឹងគ្រប់គ្រងចំនេះដឹងនៃសេចក្តីពិត។ ដូច្នេះព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលពីការដែលនឹងកើតឡើងនៅពេលអនាគត ដើម្បីនឹងចម្រើនកម្លាំងដល់សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ដោយសារនៅពេលដែលពួកគេប្រឈមនឹងការនោះ ពួកគេនឹងចងចាំព្រះបន្ទូល នឹងត្រូវធ្លាក់ចុះដល់ដួល(1, 4)។ ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនោះរស់នៅហើយសកម្ម ទាំងប្រទាននូវចេស្ដាដល់ជីវិតរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែលរងទុក្ខនៅក្នុងលោកិយដោយសារសេចក្តីជំនឿ។ យើងអាចបែងចែកព្រះបន្ទូលជាពីរផ្នែកដែលទាំងនោះជា 1) ពួកសិស្សដែលត្រូវរងទុក្ខនៅក្នុងលោកិយដោយសារសេចក្តីជំនឿ។ (33) 2) ហើយដើម្បីនឹងរក្សានូវសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេនៅក្នុងលោកិយព្រះយេស៊ូវបានបញ្ជូនអង្គជំនួយមួយអង្គទៀត ដែលជាអង្គដែលនឹងគ្រប់គ្រងសេចក្តីជំនឿនឹងកិច្ចការរបស់គេ។

4. ការបកស្រាយ៖

គ្រប់ទាំងព្រះបន្ទូលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនិយាយពីឥរិយាបថនៃពាក្យទំនាយ។ ដោយសារវាបានផ្តល់នូវការធានាអះអាងនៅក្នុងចិត្តអ្នកដែលទទួលព្រះបន្ទូលនៃទំនាយនោះ។ នៅពេលដែលអ្នកជឿកាន់ខ្ជាប់នូវព្រះបន្ទូលណាមួយនោះ នោះត្រូវបានសំរេចដែលគាត់បានទុកចិត្តនៅលើព្រះបន្ទូលយ៉ាងខ្លាំង ពីព្រោះសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានចម្រើនកម្លាំងឡើង។ ហើយទំនាយនេះដែលយ៉ូហានជំពូកទី 16 បានបង្ហាញនឹងត្រូវសំរេចបំពេញបន្ទាប់ពីមួយរយៈមក។

1. ពួកសិស្សនឹងជួបប្រទះនឹងទុក្ខវេទនានៅក្នុងលោកិយ

យើងបានគិតពីការបៀតបៀនពីលោកិយដោយគ្មានហេតុផលដល់ពួកជំនុំរបស់ព្រះរួចហើយ។ បើទោះជាការបៀតបៀននោះមានការខុសប្លែកគ្នានឹងកាលៈទេសៈណាមួយនោះ នោះជាការដាក់ស្តែងដែលត្រូវបានបៀតបៀននៅក្នុងលោកិយ។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានទាយថា សិស្សរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវដេញចេញពីពួកយូដាហើយនឹងត្រូវគេសម្លាប់។ នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននោះព្រឹត្តិការណ៍ដែលត្រូវបានដេញចេញពីសាសនាយូដា បាននាំមកនូវលទ្ធផលដែលគួរឲ្យភ័យក្លាចហើយគ្រប់គ្នាភ្លាចការនោះណាស់។ (យ៉ូហាន 9:22)

ហេតុអ្វីបានជាលោកិយធ្វើការបៀតបៀនដល់ក្រុមជំនុំ? ដូចដែលព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកកាន់យើងថា លោកិយបានបៀតបៀនយើងដោយគ្មានហេតុផលទេ។ ការបៀតបៀនរបស់គេជាការដែលពួកជំនុំមិនអាចយល់បានដោយសារការឲ្យហេតុផលខាងលោកិយបានឡើយ។ ការបៀតបៀននេះចេញមកពីការជម្រុញខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ អាចនិយាយបានថាដោយសារតែពួកគេមិនស្គាល់ព្រះ។ (3) អ្នកដែលមិនបានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទនោះមិនស្គាល់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយក៏មិនមានជីវិតដែរ។ ការព្រងើយកន្តើយខាងវិញ្ញាណបានធ្វើឲ្យពួកគេមិនស្គាល់កិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងផែនការរបស់ទ្រង់ ហើយនឹងការយល់ពីកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ “ប៉ុន្តែមនុស្សខាងសាច់ឈាម គេមិនទទួលសេចក្តីខាងវិញ្ញាណនៃព្រះទេ ពីព្រោះជាសេចក្តីល្ងង់ល្មើសដល់គេ ក៏រកស្គាល់មិនបានដែរ ដ្បិតត្រង់សេចក្តីនោះ ត្រូវពិចារណាយល់ខាងវិញ្ញាណវិញ។” (1 កូរិនថូស 2:14)

ដូច្នេះនៅពេលដែលគ្រីស្ទានត្រូវបានរងទុក្ខនៅក្នុងលោកិយ គេត្រូវសារភាពថា វាជាការធម្មតាហើយគួរតែអរព្រះគុណដល់ព្រះដោយយល់ពីម្នាក់ដែលត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីលោកិយ។

2. ការយាងមកនៃអង្គជំនួយមួយអង្គទៀត និង កិច្ចការរបស់ទ្រង់

នៅក្នុងចំណោមនៃការបៀតបៀនបើគ្មានហេតុផលនោះទេ ព្រះបានបញ្ជូនអង្គជំនួយមួយអង្គមកដើម្បីរក្សាសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធ។

(1) ការចាកចេញរបស់ព្រះអម្ចាស់ និង ការយាងមកនៃអង្គជំនួយមួយអង្គទៀត នោះជាផ្នែកមួយនៃគម្រោងការរបស់ព្រះ។ ក្នុងចំណោមគម្រោងនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាការយាងមករបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះជាការចាប់ផ្តើមដែលព្រះអនុវត្តនៅការប្រោសលោះទៅកាន់ក្រុមជំនុំឲ្យរឹងមាំ។ ដូច្នេះ

ការយាងមកនៅក្នុងពិធីបុណ្យទីហាសិបមិនមែនជាការចែងនូវនោះឡើយ ប៉ុន្តែជាការសំរេចបំពេញ ទំនាយមួយចំនួនដែលត្រូវបានប្រាប់ចេញពីសញ្ញាចាស់។ (កិច្ចការ 2:16-)

(2) ការបង្រៀនរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះជាការបង្រៀនតែមួយនឹងការបង្រៀនរបស់ព្រះរាជបុត្រា។
(1) តើអ្វីទៅជាកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបន្ទាប់ពីការយាងមករបស់ទ្រង់? នៅខ 13-15 បាននិយាយ ថាកិច្ចការរបស់ព្រះវរបិតា និង ព្រះរាជបុត្រាដូចគ្នានឹងកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅខ 13-14 បានប្រាប់ថាកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជា “កាលណាព្រះអង្គនោះគឺជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិតបាន មកដល់ នោះទ្រង់នឹងនាំអ្នករាល់គ្នាចូលក្នុងគ្រប់ទាំងសេចក្តីពិត ដ្បិតទ្រង់នឹងមានបន្ទូល ចំពោះតែសេចក្តី ណាដែលទ្រង់ឮ ហើយនឹងសំដែងឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងការដែលត្រូវមក ទ្រង់នឹងតម្កើងខ្ញុំ ដ្បិតទ្រង់នឹងយក សេចក្តីដែលដំរូវពីខ្ញុំ មកប្រាប់ដល់អ្នករាល់គ្នា”។ បន្តិចក្រោយមកនៅខ 15 បង្ហាញថាការបង្រៀនរបស់ព្រះ រាជបុត្រាចេញមកពីព្រះវរបិតា ការបង្រៀនរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចេញមកពីការបង្រៀនរបស់ព្រះវរបិតា និងព្រះរាជបុត្រា។

ដូច្នេះកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះផ្ដោតទៅលើការពីរយ៉ាង ដែលទាំងនោះជា កិច្ចការនៃសេចក្តី សង្គ្រោះ និង ការកាត់ទោស។ នៅពេលដែលយើងឃើញ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ទ្រង់ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនិងជា ចៅក្រម។ ដូចជារឿងនេះព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសំរេចបំពេញសេចក្តីសង្គ្រោះជាមួយនឹងព្រះវរបិតានិងព្រះ រាជបុត្រាទៅដល់ពួកជំនុំ ប៉ុន្តែធ្វើការកាត់ទោសដល់លោកិយវិញ។

1) វិញ្ញាណជាអ្នកកាត់ទោសដល់លោកិយ (8-11)

(1) ខ 8 បាននិយាយថា “កាលណាទ្រង់យាងមកហើយ នោះទ្រង់នឹងសំដែង ឲ្យមនុស្សលោកដឹងច្បាស់ ពីអំពើបាប ពីសេចក្តីសុចរិត ហើយពីសេចក្តីជំនុំជំរះ។” បន្តិចមកព្រះអម្ចាស់បានបកប្រែនូវអត្ថន័យនៃព្រះ បន្ទូលនេះ ដែលនោះជាការជំនុំជំរះដល់អ្នកដែលមិនព្រមជឿតាម។ លោកិយនឹងទទួលនូវការជំនុំជំរះដ៏ធំ នឹងចុងក្រោយសំរាប់ការមិនស្តាប់បង្គាប់សេចក្តីស្រឡាញ់នឹងទីបន្ទាល់របស់ព្រះ។ (2) ព្រះអម្ចាស់បានសំរេ ចការប្រោសលោះរបស់ទ្រង់ដោយការសំរេចបំពេញសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះវរបិតា និង បើកសំដែងសេចក្តី សុចរិតនោះដល់លោកិយយ៉ាងច្បាស់។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជំនុំជំរះលោកិយដើម្បីនឹងសំដែងប្រាប់ពីសេចក្តី សុចរិតរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (3) ព្រះអម្ចាស់ដាក់ទោសដោយទីបន្ទាល់ដែលស្ដេច (សាតាំង) របស់ លោកិយទ្រូវទទួលទោស។ ពួកសាវ័កធ្វើបន្ទាល់ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយសារការបំផ្លាញ

អំណាចរបស់អារក្សសាតាំង ហើយនឹងប្រកាសដំណឹងល្អ។ ការដែលគ្រងលើសាតាំងនោះជាកិច្ចការរបស់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ “ពូជគេនឹងកិនក្បាលឯង” លោកុប្បត្តិ 3:15 ត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយការសុគត របស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាពូជរបស់ស្រ្តី។ មានន័យថាគររបស់ព្រះបានមកដល់ផែនដី ហើយចេស្ដារបស់ទ្រង់ធ្វើ ការនៅក្នុងការនោះ។

2) ព្រះវិញ្ញាណជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃលោកិយ (12-16)

ការយាងមកនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះជាការមួយនៅក្នុងចំណោមការអស្ចារ្យនៅក្នុងពួកជំនុំ។ ពិត ណាស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានលេចមកនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីបុណ្យទីហាសិប កិច្ចការ នោះមានភាពអស្ចារ្យនឹងច្បាស់លាស់ជាង។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានដឹងនាំពួកជំនុំដែលត្រូវបានសង្គ្រោះ ទៅកាន់សេចក្តីពិត។ ដូច្នេះសាវ័កយ៉ូហានបានហៅទ្រង់ថាជាព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត។ (13) ទ្រង់បាន យាងមកនៅក្នុងពួកជំនុំ ដើម្បីនឹងដឹកនាំទៅកាន់សេចក្តីពិត។

តើអ្វីទៅជាសេចក្តីពិតនៅត្រង់នេះ? ទីមួយ ព្រះរាជបុត្រាជាសេចក្តីពិត (យ៉ូហាន 14:6)។ ទីពីរ ព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះរាជបុត្រា ព្រះវរបិតា និង បទគម្ពីរជាសេចក្តីពិត។ ព្រះគម្ពីរបញ្ជាក់ពីទំនាក់ទំនងរវាងគម្ពីរ នឹងព្រះរាជបុត្រាដែលមិនអាចនឹងបែងចែកដាច់ពីគ្នា។ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណនាំពួកជំនុំចូលទៅក្នុងសេចក្តី ពិតដែលធ្វើឲ្យគេស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ សេចក្តីពិត និង សិរសារនៃក្រុមជំនុំហើយនឹងនៅជាប់នឹងសេចក្តីពិត។ “នៅជាប់នឹងព្រះអម្ចាស់” យើងបានបង្រៀននៅក្នុងមេរៀនមុន បានចង្អុលទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ អ្នកណាដែលត្រូវដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះមានន័យថានៅជាប់នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដោយយោងតាមអ្នកដែលដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះមិនអាចនឹងចាកចេញពីព្រះបន្ទូលបាន ឡើយ ហើយនឹងមានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (ម៉ាថាយ 4:19) ទ្រង់បង្ហាញពីសិរីល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលជា ព្រះបន្ទូល។ បន្ទាប់មកបន្ទាប់ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកក្រុមជំនុំ តើពួកជំនុំត្រូវធ្វើអ្វី? វាបាន បញ្ជាក់ថាទំនាក់ទំនងដ៏អស្ចារ្យនឹងត្រូវបានកើតឡើង។ ខ 16-24 និយាយថាព្រះវរបិតាចាត់ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធមកនៅក្នុងក្រុមជំនុំ នោះខ្ញុំនឹងមកឯអ្នករាល់គ្នា។ អ្នកបរិសុទ្ធពិតប្រាកដមានអំណរនឹងការស្ងៀមស្ងាត់ ប្រាកដជាមួយនឹងសេចក្តីអំណរដ៏អស្ចារ្យ ដែលមិនមានអ្នកណាដែលអាចដកចេញនូវសេចក្តីអរសប្បាយ ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានផ្តល់មកនៅក្នុងទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងលោកិយ ដោយសារព្រះអម្ចាស់ បានយកឈ្នះលើលោកិយ។ ការសុគតរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាការសុគតនៃពួកជំនុំ ការរស់ឡើងវិញរបស់ ព្រះអម្ចាស់ជាការរស់ឡើងវិញរបស់ពួកជំនុំ ហើយការយាងឡើងរបស់ព្រះអម្ចាស់មានន័យថាជាការឡើង

របស់ពួកជំនុំ (អេភេសូ 2:4-6)។ ដូច្នេះដំណឹងនាពេលបច្ចុប្បន្នរបស់ពួកជំនុំរស់នៅលើបល័ង្កនៃជ័យជំនះ ជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ដែលបានលើកឡើង។ យោងតាមការដែលពួកជំនុំត្រូវរងទុក្ខនៅក្នុងលោកិយ។ នាង មានសេចក្តីអំណរ ការធានាអះអាង និង ទំនុកចិត្តនៃជ័យជំនះដោយសារព្រះអម្ចាស់បានបំបាក់ក្បាល របស់អាមួយដែលមានអំណាចនោះ។

មេរៀនទី 17 ការអធិស្ឋានរបស់មហាសង្ឃ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ព្រះអម្ចាស់នៃការអធិស្ឋាន - ព្រះអម្ចាស់បានសូមដល់ព្រះវរបិតាសំរាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ដែលជា ពួកជំនុំ។

2. តែមនៃពន្លឺចែងចាំងនៅលើក្បាល - ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយសារការទូលអង្គរបស់ទ្រង់។

3. រង្វង់ប្រាំនៅផ្នែកខាងស្តាំ - ការអធិស្ឋានទាំងប្រាំនៅក្នុងការទូលអង្គរបស់ព្រះអម្ចាស់។

- (1) រង្វង់ទីមួយ - ទីមួយ ធ្វើឲ្យពួកគេបានជំរើងឡើង។
- (2) រង្វង់ទីពីរ - ទីពីរ ទ្រទ្រង់ដល់ពួកគេ។
- (3) រង្វង់ទីបី - ទីបី ធ្វើឲ្យពួកគេរួមគ្នាតែមួយ។
- (4) រង្វង់ទីបួន - ទីបួន ធ្វើឲ្យពួកគេបានបរិសុទ្ធ។
- (5) រង្វង់ទីប្រាំ - ទីប្រាំ ធ្វើឲ្យពួកគេបានឃើញសិរីល្អ។

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 17:1-26 [1-11, 12,13-22,23-25]

2. ខសំខាន់៖ យ៉ូហាន 17:5

3. របាយតម្លៃ៖

យ៉ូហានជំពូកទី 17 ត្រូវបានហៅថាការអធិស្ឋានរបស់មហាសង្ឃ ដោយសារអត្ថន័យត្រូវបានបើកសំដែងឲ្យឃើញថា ជាការអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់អម្ចាស់ផ្ទាល់។ បើទោះជាព្រះអម្ចាស់អធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះវិបិតានៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់នៅក្នុងលោកិយ អត្ថន័យនៃការអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់ត្រូវបានសរសេរចុះនៅក្នុងខគម្ពីរខ្លះៗ។ ដូច្នេះហើយទើបយើងមានការចាប់អារម្មណ៍ជំពូកនេះ។ ការអធិស្ឋាននេះខុសពីការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់បង្រៀនពួកសាវ័កពីគោលការនៃការអធិស្ឋាន។ អត្ថបទជាការទូលអង្វរដែលព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់អាចថ្វាយទៅកាន់ព្រះ។ ហើយការអធិស្ឋាននេះខុសពីការអធិស្ឋានរបស់មហាសង្ឃនៅក្នុងសញ្ញាចាស់ ដែលដើរតាមក្រឹត្យវិន័យនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ទោះបីជាពួកគេបានមានការអធិស្ឋានបែបទូលអង្វរទៅកាន់ព្រះ ម្តងក្នុងមួយឆ្នាំនៅទីបរិសុទ្ធបំផុត (លេវីវិន័យ 16:17) ការអធិស្ឋាននៅក្នុងដំណឹងល្អយ៉ូហានប្រសើរលើសគ្រប់ទាំងជ្រុងជ្រោយ។ ការអធិស្ឋានរបស់មហាសង្ឃនោះជាអ្នកសំរេចបំពេញការប្រោសលោះគ្រប់ទាំងបាបរបស់ពួកគេដោយការសុគតរបស់ទ្រង់។ នេះជាការទូលអង្វរដ៏បរិសុទ្ធរបស់ពួកជំនុំ។ អាចនិយាយថា ក្រុមជំនុំនៅក្នុងលោកិយមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់លោកិយឡើយ ហើយមានអំណរនូវភាពបរិបូរនៃការរួបរួមដ៏ជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយចង់បើកសំដែងនូវសិរីល្អរបស់ព្រះនៅក្នុងលោកិយ។ នៅពេលដែលយើងបែងចែកអត្ថបទដោយគោលបំណងនៃការអធិស្ឋាន យើងអាចរៀបចំជាចំណងជើងបី។ ដែលទាំងនោះជា 1) ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់សំរាប់ទ្រង់ផ្ទាល់ (1-8) 2) ការអធិស្ឋានសំរាប់ពួកសាវ័ក (9-19) 3) ការអធិស្ឋានសំរាប់គ្រីស្ទានដែលពួកសាវ័កបបានប្រកាសប្រាប់ (20-26)។

4. ការបកស្រាយ៖

ការអធិស្ឋាននៃការបែងចែកជាបួនត្រូវបានថ្វាយសំរាប់ពួកជំនុំ។ ដូច្នេះយើងគួរតែគិតពីការអធិស្ឋានរបស់ពួកជំនុំ។

- 1. វត្ថុបំណងនៃការអធិស្ឋាន (1—9, 20)

តើការអធិស្ឋានសំរាប់អ្នកណា? នៅពេលដែលយើងត្រួតពិនិត្យគោលបំណងទាំងបីខាងលើ។ ព្រះអម្ចាស់ ពួកសាវ័ក និង អ្នកជឿនោះជាប្រអប់ជើងនៃការអធិស្ឋានរបស់ក្រុមជំនុំ ដោយសារគោលបំណងទីមួយមានន័យថាការទូលអង្វរសំរាប់ពួកជំនុំ ហើយចុងក្រោយសំរាប់ក្រុមជំនុំដែលនឹងត្រូវដាំនៅលើពួកសាវ័ក។ (អេភេសូ 2:20)

នៅទីនេះតើអ្នកណាជាក្រុមជំនុំ? បើទោះជាពាក្យក្រុមជំនុំមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទព្រះគម្ពីរជំនួសដោយពាក្យក្រុមជំនុំត្រូវបានបង្ហាញ “គ្រប់គ្នាដែលទ្រង់បានប្រទានមកទ្រង់។” (2) “អ្នកដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំ” “របស់ទ្រង់” (9) “អ្នកដែលទ្រង់ប្រទានមកទូលបង្គំនៅក្នុងលោកិយ” (6)។ អាចនិយាយបានថា ក្រុមជំនុំបើទោះជានៅក្នុងលោកិយ នោះមិនមែនជារបស់លោកិយឡើយ។ ព្រះអម្ចាស់មិនបានអធិស្ឋានសំរាប់លោកិយឡើយ។ ខ 9 មានបន្ទូលថា “ទូលបង្គំអធិស្ឋានឲ្យគេ មិនមែនអធិស្ឋានឲ្យលោកិយទេ គឺឲ្យអស់អ្នកដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំវិញ ពីព្រោះគេជារបស់ផងទ្រង់។” ព្រះអម្ចាស់ដែលដឹងពីសេចក្តីពិតដែលលោកិយនេះនឹងត្រូវទទួលទោស មិនបានអធិស្ឋានសំរាប់ពួកគេទេ។ ព្រះអម្ចាស់មិនបានមកដើម្បីនឹងសង្គ្រោះលោកិយនេះឡើយ ប៉ុន្តែរាស្ត្រដែលព្រះរូបិតាបានប្រទានមក។ (ម៉ាថាយ 1:21)

នៅពេលដែលយើងពិនិត្យមើលការទូលអង្វរនេះ យើងឃើញពីបំណងព្រះហឫទ័យមួយរបស់ព្រះរូបិតាយ៉ាងប្រាកដ។ តើនោះជាអ្វី? នោះគឺឲ្យមនុស្សទាំងអស់ទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់។ បើទោះជាអ័ដាមទីមួយបានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងការនេះក៏ដោយ អ័ដាមទីពីរព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនឹងសំរេចបំពេញការមួយនេះ។ ឥឡូវគ្រីស្ទាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទជាព្រះគ្រីស្ទដែលមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ សំរាប់រាស្ត្រទាំងនេះព្រះយេស៊ូវបានអធិស្ឋានជាការធានាអះអាង និង ត្រាដែលមានសិទ្ធិអំណាច។

2. ធម្មជាតិនៃការអធិស្ឋាន

តើអ្វីទៅជាអត្ថបទពិតនៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់មាន? 1) ជាការអធិស្ឋានដែលមានតែមួយដែលមានតែព្រះអម្ចាស់ទេដែលអាចថ្វាយការអធិស្ឋាននោះបាន។ មានតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលជាព្រះដែលផ្សះផ្សារ ដែលទ្រង់តភ្ជាប់រវាងព្រះនឹងមនុស្ស។ ការថែរក្សាដ៏មានសុវត្ថិភាពនៃពួកជំនុំត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយការនៅជាប់ជាមួយនឹងសិរសារ។

នេះជាការអធិស្ឋានដ៏ពិតដែលការអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជាក់ឲ្យឃើញដោយទង្វើរបស់ទ្រង់។ ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនមែនជាការអធិស្ឋានផ្ទាល់ខ្លួននោះឡើយដែលផ្តាច់ចេញពីកិច្ចការរបស់ទ្រង់នោះឡើយ។ ទង្វើរបស់ទ្រង់នោះជាការអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់។ គោលបំណងនៃការប្រព្រឹត្តរបស់ទ្រង់នោះជាគោលបំណងនៃការអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះការអធិស្ឋាននេះមិនត្រូវបានបង្ខំ ហើយជាការអធិស្ឋានដ៏ស្មោះត្រង់។ ខ 4 និយាយថា “ទូលបង្គំបានដំកើងទ្រង់ នៅផែនដី ទូលបង្គំបានបង្ហើយការ ដែលទ្រង់បានប្រគល់មកឲ្យធ្វើ។” ការទូលអង្វររបស់ទ្រង់គឺដើម្បីនឹងរកនូវសិរីល្អរបស់ទ្រង់សំរាប់ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះវរបិតា ម្តងទៀតបន្ទាប់ពីទ្រង់បានបញ្ចប់នូវការដែលព្រះវរបិតាបានប្រទានមក ហើយថ្វាយសិរីល្អដល់ទ្រង់។ ព្រះគម្ពីរបានសង្កត់ធ្ងន់ថាការទូលអង្វររបស់ទ្រង់ និង ជីវិតរបស់ទ្រង់នោះស្របគ្នា ហើយមានតែការទូលអង្វររបស់ទ្រង់ដ៏ពិតនេះនឹងត្រូវបានឆ្លើយតប (យ៉ូហាន 15:16,17 អត្ថបទយោង) ស្តេចហេសេតាបានអធិស្ឋាន “នោះហេសេតាទ្រង់ក៏បែព្រះកត្តាទៅឯជញ្ជាំង ក៏អធិស្ឋានដល់ព្រះយេហូវ៉ាថា” (អេសាយ 38:2) បន្ទាប់មកទ្រង់បានទទួលចម្លើយមកពីព្រះ “ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់នឹកចាំពីទូលបង្គំដែលបានដើរនៅចំពោះទ្រង់ ដោយពិតត្រង់ ហើយដោយចិត្តស្មោះចំពោះ ព្រមទាំងប្រព្រឹត្តអំពើដ៏ល្អនៅព្រះនេត្រទ្រង់ជាយ៉ាងណា រួចហេសេតាទ្រង់ព្រះកន្សែងជាខ្លាំង។” (អេសាយ 38:3)

3. អត្ថន័យនៃការអធិស្ឋាន

អត្ថបទបានបង្ហាញការទូលអង្វរប្រាំមួយយ៉ាង 1) ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះបុត្រា 2) ទ្រទ្រង់ដល់ពួកគេ 3) ឲ្យពួកគេបានរួមគ្នាតែមួយ 4) បន្សុតពួកគេ 5) ឲ្យពួកគេបានរួមគ្នាតែមួយ 6) ឲ្យពួកគេបានមើលទៅកាន់សិរីល្អរបស់ព្រះនៅពេលអនាគត។ នៅក្នុងចំណោមការទាំងនោះ មានចំណងជើងប្រាំសំរាប់ទីបី នឹងប្រាំមានអត្ថន័យដូចគ្នា។

(1) ថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះរាជបុត្រា (1, 5)

“ឱព្រះវរបិតាអើយកំណត់បានមកដល់ហើយ សូមដំកើងព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ដើម្បីឲ្យព្រះរាជបុត្រាបានដំកើងទ្រង់ដែរ”(1)។ “ឥឡូវនេះ ឱព្រះវរបិតាអើយ សូមដំកើងទូលបង្គំឡើងជាមួយនឹងទ្រង់ផង ដោយសិរីល្អដែលទូលបង្គំមានជាមួយនឹងទ្រង់ ក្នុងកាលដែលលោកិយមិនទាន់បានកើតនៅឡើយ។” (5) ការ

ទូលអង្គរនេះជាការទូលអង្គរដែលស្វែងរកសិរីល្អរបស់ទ្រង់នៅក្នុងការចាប់ផ្តើមដែលនឹងត្រូវចាក់ឫសចុះ។ នៅទីនេះ “ពេលកំណត់បានមកដល់” ចង្អុលទៅកាន់គម្រោងការនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះដែលនឹងត្រូវសំរេចបំពេញដោយការសុគតរបស់ទ្រង់ ហើយដែលបានទទួលនូវឥទ្ធិឬទ្ធិចេស្តាគ្រប់គ្រងលើការទាំងអស់ ហើយអង្គុយនៅបល័ង្កដ៏ខ្ពស់បំផុត។ (ភីលីព 2:1 ខាងក្រោម យ៉ូហាន 17:2 ម៉ាថាយ 28:18) នៅពេលដែលទ្រង់នៅក្នុងលោកិយហើយស្តាប់បង្គាប់ដល់កិច្ចការរបស់ព្រះវរបិតាហើយថ្វាយដំកើងទ្រង់ឡើងអស់កល្បជានិច្ច។ ហើយនៅពេលនេះដោយការសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ទ្រង់ដំកើងព្រះវរបិតាអស់កល្បជានិច្ច។ ដោយយោងតាមសេចក្តីមេត្តាករុណានេះគ្រីស្ទានដែលនៅជាប់នឹងទ្រង់ នឹងត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងសិរីល្អដោយសាសិវណ្ឌដ៏ក្តីចែងចាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ យើងបានរៀនពីរបៀបថ្វាយសិរីល្អដល់ព្រះម្តងទៀតតាមរយៈខ១។ ហើយធ្វើ មានតែការស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ហើយជឿតាម។(6-10) ប្រសិនបើកិច្ចការដ៏ប្រសើរនេះរបស់ព្រះអម្ចាស់មិនមែនជាគ្រឹះនៃការកត់សំគាល់នឹងការស្តាប់បង្គាប់ នោះគ្មានន័យអ្វីឡើយ។

(2) ការរក្សា (11)

“អ្នកទាំងនេះនឹងនៅក្នុងលោកិយ តែទូលបង្គំនឹងមិននៅក្នុងលោកិយទៀតទេ ទូលបង្គំនឹងទៅឯទ្រង់ ឱព្រះវរបិតាដ៏បរិសុទ្ធអើយ ឯពួកអ្នកដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំ នោះសូមទ្រង់រក្សាគេដោយព្រះមានទ្រង់ផង ដើម្បីពួកគេបានរួមគ្នាតែមួយដូចជាយើងដែរ។” ការទូលអង្គរនេះគឺដើម្បីនឹងស្វែងរកនូវការការពារតែមួយមកពីព្រះ។ ការអធិស្ឋានដូចនេះមានគោលបំណងថាក្រុមជំនុំនឹងត្រូវទទួលបានការបៀតបៀននៅក្នុងលោកិយ។ សព្វថ្ងៃនេះក្រុមជំនុំត្រូវបានថែរក្សាដោយព្រះហស្តដ៏មានគ្រប់ទាំងចេស្តារបស់ព្រះគ្រប់ពេលវេលានឹងគ្រប់ទីកន្លែង។ ប៉ុន្តែការពារមិនមែនជាការធ្វើឲ្យពួកគេខ្សោយនោះឡើយ។ ដូចដែលសត្វឥន្ទ្រីថែរក្សាកូនរបស់ខ្លួនដោយការបង្កឹកនិងការអនុវត្តព្រះថែរក្សាស្រួលរបស់ទ្រង់រហូតដល់គេអាចទៅដល់ភាពពេញវ័យផ្នែកខាងវិញ្ញាណ។ ដូចយូសែបបានជួបនូវទុក្ខលំបាកជាច្រើននៅក្នុងកំឡុងពេលយុវវ័យរបស់គាត់ គាត់ស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ហើយជាចុងក្រោយព្រះបានធ្វើឲ្យគាត់បានក្លាយជាមនុស្សម្នាក់ដែលគាប់ដល់ព្រះ។ ព្រះហស្តការពាររបស់ព្រះដែលបានរាប់ចំនួនសក់របស់យើងបានអនុញ្ញាតការលំបាកដើម្បីនឹងបង្កើតពួកគេនៅក្នុងសព្វញ្ញាណរបស់ទ្រង់។

(3) ធ្វើឲ្យរួមគ្នាតែមួយ (11, 21)

“អ្នកទាំងនេះនឹងនៅក្នុងលោកិយ តែទូលបង្គំនឹងមិននៅក្នុងលោកិយទៀតទេ ទូលបង្គំនឹងទៅ ឯទ្រង់ ឱព្រះវរបិតាដ៏បរិសុទ្ធអើយ ឯពួកអ្នកដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំ នោះសូមទ្រង់រក្សាគេដោយ ព្រះមានទ្រង់ផង ដើម្បីពួកគេបានរួមគ្នាតែមួយដូចជាយើងដែរ។” “ដើម្បីឲ្យទាំងអស់បានរួមមកតែមួយ ឱ ព្រះវរបិតាអើយដូចជាទ្រង់គង់នៅក្នុងទូលបង្គំ ហើយទូលបង្គំក្នុងទ្រង់ដែរ គឺឲ្យអ្នកទាំងនោះបានរួមគ្នាតែ មួយនៅក្នុងយើង ប្រយោជន៍ឲ្យលោកិយបានជឿថា ទ្រង់ចាត់ឲ្យទូលបង្គំមកពិត។”

ការទូលអង្វរនេះផ្ដោតលើហ្វូងមនុស្សដែលរួបរួមនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ដែលនឹងបានជាសមាគមន៍ ដែលបរិសុទ្ធ។ ការរួបរួមនេះមិនមែនផ្អាកដោយភាពយល់ដឹង ឬ គំនិតដ៏ពេញលេញ ប៉ុន្តែជាការរួបរួមមួយ ដែលរកឃើញនៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ការរួបរួមដែលបន្សល់នៅក្រៅពីព្រះបន្ទូលដ៏ស្មោះត្រង់នោះ មិនមែនជាការរួបរួមពិតប្រាកដទេ។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថានេះជាអង្គប្រជុំរបស់សាតាំង។ (វិវរណៈ 2:10)។ ការផ្លាស់ប្តូរនៃការរួបរួមដែលកសាងនូវប៉មបាបិលនោះជាការរួបរួមមួយដែលប្រឆាំងនឹងបំណង ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ លទ្ធផលដែលទទួលបាននោះជាការកាត់ទោសមកពីព្រះ។ ពាក្យ “ដូចជាយើង ដែរ” ចង្អុលទៅកាន់ព្រះត្រៃឯក និង ភាពតែមួយដែលព្រះទ្រង់ត្រូវការដូច្នោះ។ អ្នកដែលមានអំណរដ៏ពោរ ពេញដោយភាពបរិបូរដោយការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះត្រៃឯក។ (ខ 21) ហ្វូងមនុស្សដែលព្រះប្រាថ្នានឹង ទទួលនូវការការពារយ៉ាងពេញលេញរបស់ព្រះក្នុងពេលតែមួយ បើទោះជាបីជាកម្មសិទ្ធិរបស់លោកិយ ពួក គេជាមនុស្សបរិសុទ្ធដែលបានញែកចេញពីលោកិយ ហើយពួកគេជាហ្វូងមនុស្សដែលត្រូវមើលឃើញសិរី ល្អដែលនឹងឈរនៅចំពោះព្រះដោយគ្មានស្លាកស្នាមនឹងខូចអ្វីសោះឡើយ។

(4) បន្សុតពួកគេ (17)

“បន្សុតពួកគេនៅក្នុងសេចក្តីពិត ព្រះបន្ទូលទ្រង់ជាសេចក្តីពិត” ព្រះអម្ចាស់បានអធិស្ឋានឲ្យពួកជំនុំ បានបរិសុទ្ធ។ តើនរណាជាគំរូនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធ? មានតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ “តែចូលឲ្យអ្នករាល់គ្នាបាន បរិសុទ្ធក្នុងគ្រប់កិរិយាទាំងអស់ ដូចជាព្រះដែលហៅអ្នករាល់គ្នាទ្រង់បរិសុទ្ធដែរ។” (I ពេត្រុស 1:15) ឥទ្ធិ ពលនៃការទូលអង្វរត្រូវបានគ្រាប់តាមគ្រប់ផ្នែកនៅក្នុងពួកជំនុំសកល ហើយត្រូវបានបន្សុតបន្តិចម្តងៗរាល់ ថ្ងៃ។

(5) ធ្វើឲ្យពួកគេបានឃើញសិរីល្អ (24)

“ឱព្រះវរបិតាអើយ ឯពួកអ្នកដែលទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំ នោះទូលបង្គំចង់ឲ្យគេនៅជាមួយ នឹងទូលបង្គំ ក្នុងកន្លែងដែលទូលបង្គំនៅដែរ ដើម្បីឲ្យបានឃើញសិរីល្អទ្រង់បានប្រទានមកទូលបង្គំ ដ្បិត ទ្រង់ស្រឡាញ់ទូលបង្គំ តាំងពីមុនកំណើតលោកិយរៀងមក។” ការទូលអង្វរនេះជាការអធិស្ឋានដែលពួកគេ ចូលរួមក្នុងសិរីល្អ (ស្ថានសួគ៌) នៃការយាងមកជាលើកទីពីរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដោយសារការអធិស្ឋាននេះ ពួកជំនុំរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានធានាអះអាង ឲ្យបានចូលទៅក្នុងសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅក្នុង ផែនដី ក្រុមជំនុំសំរេចបំពេញនូវភាពតែមួយ (23) ហើយទាំងអស់នឹងបានឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះវរបិតា។

4. លទ្ធផលនៃការអធិស្ឋាន

ចំណងជើងនៃការអធិស្ឋានដ៏សំខាន់សំរាប់ពួកជំនុំដែលទាក់ទងនឹងរូបភាពនៃបច្ចុប្បន្នកាលនិង អនាគតរបស់រាស្ត្ររបស់ព្រះ។ នៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នពួកគេស្នាក់នៅក្នុងលោកិយដូចជាមនុស្សដែលបាន ទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ប៉ុន្តែមនុស្សបរិសុទ្ធដែលមិនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះលោកិយ ហើយមនុស្សដែល រូបរាងជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ហើយនៅក្នុងពេលអនាគត ពួកគេនឹងរួមចំណែកនៅក្នុងសិរីល្អរបស់ព្រះ ព្រះ អម្ចាស់បានអធិស្ឋានជាមួយនឹងឬទ្ធិចេស្ដានេះ។ តើការទូលអង្វរនេះនឹងត្រូវបានឆ្លើយតបដោយរបៀប ណា? យើងរកឃើញអត្ថន័យនៃការឆ្លើយតបនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពួកជំនុំដែលត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយ កិច្ចការ។ ហេតុការណ៍ដែលស្នេដានត្រូវគេគប់ចោលនឹងថ្មមានអំណររបស់ព្រះជាម្ចាស់ (13) ហើយព្រឹត្តិការ ណ៍ដែលពេត្រុសត្រូវគេដាក់នៅក្នុងគុកត្រូវបានសង្គ្រោះ ដែលចេញពីការនោះបានបញ្ជាក់ពីការឆ្លើយតបនៃ ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ការអធិស្ឋាននេះត្រូវបានឆ្លើយតបដោយសារជាការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចា ស់។ ហេតុអ្វីបានជាការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបានមានបន្ទូល “ហើយអ្នករាល់គ្នាដឹងពីកន្លែងដែល ខ្ញុំទៅ” (យ៉ូហាន 14:4) មានចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ទេ?

មេរៀនទី 18 ត្រូវបានចាប់ខ្លួនហើយថែមទាំងរងទុក្ខទៀត

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ព្រះអម្ចាស់ដែលអធិស្ឋាននៅក្នុងសួនច្បារ - *រូបភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលអធិស្ឋាននៅក្នុងសួនច្បារគេ
គសេម៉ានី។*

(1) យូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ូតបានទៅមុន - *ព្រះអម្ចាស់បានគេចចេញពីការវាយប្រហារដ៏ឆ្លាតវៃរបស់
សាតាំងនៃពួកមនុស្សដែលរឹងទទឹងជាពួកយូដា។*

(2) ពេត្រុសនៅក្បែរព្រះអម្ចាស់ - ព្រះអម្ចាស់មាននូវទំនួលខុសត្រូវលើការបរាជ័យរបស់ពេត្រុស ហើយទ្រង់បានលើកទឹកចិត្តដល់គាត់។

(3) ព្រះអម្ចាស់បានអធិស្ឋាននៅខាងមុនថ្មនៅក្រោមដើមឈើ - ព្រះអម្ចាស់បានទម្លាក់អង្គទ្រង់ទៅក្នុងទុក្ខលំបាកវេទនាដោយស្ម័គ្រចិត្ត។

2. អ្នកចោទប្រកាន់ទីមួយ - ព្រះអម្ចាស់បានអះអាងពីអត្តសញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជាព្រះមេស៊ីនៅចំពោះអាណាន និង ខាយ៉ាបា។

3. អ្នកចោទប្រកាន់ទីពីរ - ព្រះអម្ចាស់បានអះអាងថាទ្រង់ជាស្តេចនៅចំពោះលោកពិឡាត់។

(1) ទីមួយ មកុដ- ទ្រង់ជាស្តេចនៃពួកយូដាដែលជាស្តេចនគរបស់ព្រះ។

(2) ទីពីរ ទ្វារស្ថានសួគ៌ - ទ្រង់បានធ្វើបន្ទាល់ពីនករបស់ព្រះដែលបានមកដល់ផែនដី។

(3) ទីបី គម្ពីរ - ទ្រង់បានអះអាងថាទ្រង់ជាសេចក្តីពិតដោយស្យៀមស្ងាត់។

(4) ទីបួន ដាវ - ទ្រង់មានអំណាចចេស្តាដើម្បីយកឈ្នះលោកិយ។

មេរៀនទី 18 ត្រូវបានចាប់ខ្លួនហើយថែមទាំងរងទុក្ខទៀត

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 18:1-19:16

2. ឧត្តមសំខាន់៖ យ៉ូហាន 18:37

3. ការវាយតម្លៃ៖

ផ្នែកដែលយើងនឹងគិតដែលផ្ទុកព្រឹត្តិការណ៍យ៉ាង ដែលមានដូចជា 1) ទុក្ខលំបាកនៅក្នុងសួនច្បារ (ត្រូវបានចាប់ខ្លួន) (18:1-11), 2) ទ្រង់ត្រូវកាត់ទោសនៅចំពោះអាណា (18:12-24) 3) ទ្រង់ត្រូវបានគេធ្វើទោសនៅចំពោះលោកពីឡាត់ (18:25-19:16) ពិតណាស់ព្រះយេស៊ូវដែលទ្រង់ជាព្រះសព្វព្រះវត្តមានបានអនុញ្ញាតឲ្យត្រូវកណ្តាប់ដៃពួកសត្រូវចាប់បាន។ ដោយសារទ្រង់ជ្រាបថាបំណងព្រះហឫទ័យទ្រង់នឹងត្រូវបានសំរេចបំពេញ។ “ដ្បិតឯព្រះអង្គដែលមិនបានស្គាល់បាបសោះ នោះព្រះទ្រង់បានធ្វើឲ្យត្រឡប់ជាតូបាបជំនួសយើងរាល់គ្នាវិញ ដើម្បីឲ្យយើងរាល់គ្នាបានត្រលប់ទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយនូវព្រះអង្គនោះឯង។” (II កូរិនថូស 5:21)។ ព្រះអម្ចាស់ដែលត្រូវចាប់ខ្លួន ត្រូវបានបញ្ជូនទៅអាម៉ាណាស ខាសាបា និងលោកពីឡាត់ ហើយទ្រង់ត្រូវបានកាត់ទោសដោយសារវាជាពេលដែលត្រឹមត្រូវនឹងបានសំរេចបំពេញគម្រោងផែនការរបស់ទ្រង់។ តើសភាពនេះជាសភាពដែលគួរឲ្យអាម៉ាស់យ៉ាងណាទៅ! មហាសង្ឃឹមពិតត្រូវបានកាត់ទោសដោយសង្ឃក្លែងក្លាយ ហើយស្តេចដ៏ពិតត្រូវបានទទួលការដាក់ទោសដោយស្តេចនៃផែនដី។ ទោះជាយ៉ាងណានៅក្នុងការដ៏គួរឲ្យអាម៉ាស់នេះ ព្រះអម្ចាស់ដែលទតមើលពេលអនាគតបានប្រកាសនូវសេចក្តីសប្បុរសដល់ពួកគេ។ (ហេប្រើរ 12:2) សាវ័កប៉ូលបាននិយាយថា “ខ្ញុំផ្តាំមកអ្នកនៅចំពោះព្រះ ដែលទ្រង់បានប្រទានជីវិតដល់គ្រប់ទាំងអស់ ហើយនៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលទ្រង់បានធ្វើបន្ទាល់យ៉ាងល្អ នៅមុនលោកប៉ុនទាស ពីឡាត់ថា” (I ទីម៉ូថេ 6:13)

4. ការពន្យល់៖

ដូចដែលយើងបានកត់សម្គាល់មុននេះ យើងគិតពីការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយនិងការប្រកាសសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅចំពោះពួកគេនៅក្នុងផ្នែកបី។

1. ការរងទុក្ខបានចាប់ផ្តើមនៅសួនច្បារ (ត្រូវបានចាប់ខ្លួន)

បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានបញ្ចប់ការអធិស្ឋានមហាសង្ឃរួច ទ្រង់បានយាងទៅកាន់សួនច្បាររកតសេម៉ានី ដែលមានទីតាំងនៅត្រង់ខាងមុខអូរគីរ៉ាន។ ទ្រង់ត្រូវពូសត្រូវចាប់ខ្លួននៅទីនោះ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយថា តើព្រះអង្គមានបំណងរងចាំវេលានោះខ្លាំងប៉ុណ្ណា? ទំរាំដល់ពេលនោះបើទោះជាខ្លាំងសត្រូវត្រូវបានចាប់ខ្លួនក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនអាចចាប់ទ្រង់បានឡើយ។ ប៉ុន្តែនេះជាពេលវេលាដែលផែនការនៃការសង្គ្រោះរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់។ ហើយពេលវេលានេះជាវេលាដែលលោកម៉ូសេ និង ហោរា

ជាច្រើនបានទាយទុក (កិច្ចការ 26:22)។ ការរងទុក្ខនេះបានចាប់ផ្តើមចាប់ពីកំណើតនៅក្នុងស្នូកសត្វ ហើយបន្តដល់ពេលទ្រង់ត្រូវគេចាប់ខ្លួននៅក្នុងស្នូន។ យើងបានរកឃើញថា សកម្មភាពដ៏សំខាន់របស់ បុគ្គលទាំងបីនេះគឺបានកើតឡើងចំពេលវេលា។ មនុស្សដំបូងគឺ យូដាស អ៊ីស្ការីយ៉ូត បន្ទាប់មកគឺ សកម្មភាពរបស់ពេត្រុស និង រូបភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់របស់យើងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។

(1) សកម្មភាពរបស់យូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ូតជាអ្នកដែលបះបោរ

យូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ូតជាម្នាក់ដែលបានដើរតាមព្រះអម្ចាស់តាំងពីដើមមកជាសិស្សម្នាក់របស់ទ្រង់ ហើយគាត់បានទទួលការបង្រៀនពីទ្រង់ ហើយគាត់ក៏បានបង្ហាញចេញមកជាអ្នកដែលប្រឆាំងទាស់នឹង ព្រះគុណរបស់ព្រះអម្ចាស់។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់បានបន្តផ្តល់មកគាត់ ប៉ុន្តែគាត់បានបដិសេធ។ គាត់បានលាក់ចិត្តដ៏អាក្រក់របស់គាត់ដែលបានបដិសេធនូវសេចក្តីស្រឡាញ់មិនផ្លាស់ប្តូររបស់ទ្រង់។ ពេលនេះអំពើបាបរបស់គាត់បានលើកក្បាលរបស់គាត់ឡើយហើយគាត់បានធ្វើការយ៉ាងខ្លាំងក្លា។ គាត់ បានទៅកាន់ពួកខ្មាំងសត្រូវហើយបានលក់ព្រះយេស៊ូវតម្លៃ 30 ប្រាក់ ហើយបានមកកាន់ព្រះយេស៊ូវ ជាមួយនឹងពួកខ្មាំងសត្រូវដើម្បីនឹងចាប់ទ្រង់។ ហេតុអ្វីបានជាសិស្សរបស់ទ្រង់ដែលត្រូវឈរនៅខាងទ្រង់ ដើម្បីនឹងទទួលនូវទុក្ខលំបាកឈរមាំនៅខាងស្តាំព្រះអម្ចាស់? ដោយសារគាត់មិនមែនជាស្រ្តីរបស់ព្រះអម្ចាស់ចាប់ពីចាប់ផ្តើមមក ប៉ុន្តែគាត់ជាកូននៃសេចក្តីហិនវិនាស បើទោះជាគាត់រស់នៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ ចុងក្រោយគាត់នឹងចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់។ បើទោះជាព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានប្រឆាំងពីមនុស្ស ទុច្ចរិតក៏ដោយ ចុងក្រោយទ្រង់មិនមែនដែលបាត់បង់គោលបំណងរបស់ទ្រង់ឡើយ។ បើទោះជាស្តេចនៃ លោកិយនេះបានវាយប្រហារទ្រង់ជាមួយនឹងសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ ការសុគតរបស់ទ្រង់គឺដើម្បីនឹងកិន ក្បាលរបស់អារក្សសាតាំង។ យូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ូតជាបណ្តាញដើម្បីនឹងសំរេចបំពេញប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសេចក្តី ប្រោសលោះ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវវិនាសទៅដោយមានហេតុផលការដាក់ទោសពិតប្រាកដដោយសារការមិនដឹង គុណរបស់គាត់។

(2) សកម្មភាពទន់ខ្សោយរបស់ពេត្រុស

នៅទីនេះម្នាក់ដែលត្រូវរងទុក្ខជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងការផ្ទុយគ្នានឹងយូដាសអ៊ីស្ការីយ៉ូត។ គាត់ជាពេត្រុសជាអ្នកដែលវាយប្រឆាំងនឹងខ្មាំងសត្រូវដែលព្យាយាមចាប់ព្រះអម្ចាស់ដោយដាវ។ តើយើង

ត្រូវវាយតម្លៃលើសកម្មភាពដែលគំរោះគំរើយរបស់គាត់? នៅពេលមួយគាត់បានធ្វើការសម្រេចចិត្តថាគាត់នឹងដើរតាមព្រះយេស៊ូវរហូតដល់បាត់បង់ជីវិតរបស់គាត់។ ការសារភាពនិងមហិច្ឆតារបស់គាត់ទៅកាន់សេចក្តីពិតបញ្ជាក់ថា គាត់ជាមនុស្សដែលបានកើតជាថ្មីជាពិត។ ការនោះជាកំហុសយ៉ាងធ្ងន់ទាស់នឹងស្ថានភាពដែលបន្ទាន់ដូចជាស្ថានភាពជាមួយនឹងដាវ។ ដូច្នេះហើយបានជាគាត់បានទទួលការស្តីបន្ទោសពីព្រះអម្ចាស់។ ហើយគាត់បានបដិសេធព្រះអម្ចាស់បីដងនៅក្នុង យ៉ូហាន 18:17, 25 និង 27។ ស្ថានភាពរបស់គាត់ជាការដែលត្រូវបានសម្រេចបំពេញដែលព្រះអម្ចាស់បានទាយទុកជាមុន។ ដូច្នេះសកម្មភាពបែបនេះរបស់ពេត្រុសបានចេញមកពីការមិនអើពើនឹងការនេះ (ការសុគត) ដែលទ្រង់នឹងត្រូវសោយពីពែងរបស់ព្រះវរបិតាជាពិត។ គ្រីស្ទានដែលបំរើព្រះអម្ចាស់ដំបូងត្រូវយល់ពីវិធីសាស្ត្រនៃកិច្ចការ ហើយដើរតាមនូវគោលការនោះ។

(3) រូបភាពដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់

សភាពរបស់ព្រះអម្ចាស់ទៅកាន់សួនច្បារកេតសេម៉ានីនោះទ្រង់ជាបុគ្គលដ៏អស្ចារ្យ។ នៅពេលនេះទ្រង់បានយាងឡើងលើកំពូលភ្នំដើម្បីនឹងសោយពីពែងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូចដែលសត្វដែលត្រូវបាននាំទៅទីពិឃាត ទ្រង់បានយាងដោយស្ម័គ្រចិត្តទៅកាន់ទីនោះ។ នៅក្នុងទង្វើនេះយើងបានមើលឃើញទាំងសកម្មភាពសកម្មនឹងអសកម្មរបស់ទ្រង់។ នៅពេលដែលទ្រង់ឃើញសកម្មភាពនៃការចាប់ខ្លួនទ្រង់ នោះគឺជាការអសកម្ម ជាសកម្មភាពសកម្មសំរាប់នឹងការសម្រេចបំពេញនូវសេចក្តីប្រោសលោះ។ ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់មិនបានត្រូវគេចាប់ខ្លួនដោយសារសេចក្តីកំសោយរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់បានអនុញ្ញាតប្រគល់ខ្លួនទ្រង់ដល់សត្រូវសំរាប់យើង។ តាមរយៈសកម្មភាពដែលស្របគ្នាទាំងពីរនេះ សេចក្តីប្រោសលោះរបស់យើងត្រូវបានសម្រេចបំពេញ។ យើងអាចដឹងបានដោយព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា “អញគឺជាអញ” គ្រប់ការទាំងអស់កើតឡើងតាមការដែលទ្រង់មានបន្ទូលរួច។ អម្ចាស់ជាព្រះដែលមានគ្រប់ទាំងអំណាចចេស្ដា សព្វព្រះវត្តមាន ប៉ុន្តែទ្រង់ផ្ទាល់បានអនុញ្ញាតការចាប់ព្រះអង្គទ្រង់ដើម្បីស្រ្តីរបស់ទ្រង់។

2. ទទួលបានការសួរសំណួរពីអាណា

ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយពួកខ្មាំងសត្រូវ ត្រូវបាននាំទៅកាន់តុលាការរបស់អាណា។ គាត់ជាមនុស្សម្នាក់ដែលពោរពេញដោយល្បិចចិត្តចកល និង សេចក្តីលោភដូចជាឪពុកកេក។ នៅពេលនោះ

មហាសង្ឃដែលស្របច្បាប់នោះគឺខាសាបា ប៉ុន្តែហេតុផលដែលគេនាំព្រះយេស៊ូវទៅកាន់គាត់បានបង្ហាញពីអំណាចពិតប្រាកដ។ ហោរាក្លែងក្លាយបានសួរមហាសង្ឃពិតប្រាកដ។ បន្ទាប់មកនៅក្នុងការសន្ទនារបស់ពួកគេ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថាសកម្មភាពដែលទ្រង់ធ្វើនោះគឺជាសេចក្តីពិត។ អាណាបានសួរសិស្សរបស់ទ្រង់ហើយនឹងការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវ។ មានបំណងនឹងដឹងពីជីវៈប្រវត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងសេចក្តីពិតណាមួយពីព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានឆ្លើយតបថា “ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលឆ្លើយទៅលោកថា ខ្ញុំបាននិយាយនឹងបណ្តាមនុស្ស នៅកណ្តាលជំនុំ ខ្ញុំតែងតែបង្រៀននៅក្នុងសាលាប្រជុំ ហើយក្នុងព្រះវិហារ ជាកន្លែងដែលពួកសាសន៍យូដាប្រជុំគ្នា ខ្ញុំមិនដែលនិយាយដោយសំងាត់ទេ។ ហេតុអ្វីបានជាលោកសួរខ្ញុំ ចូរសួរពួកអ្នកដែលបានស្គាល់ខ្ញុំ ពីសេចក្តីដែលខ្ញុំបាននិយាយនោះវិញមើល គេដឹងសេចក្តីដែលខ្ញុំនិយាយដែរ។” (20-21) នៅក្នុងចម្លើយរបស់ទ្រង់យើងបានរៀនការពីរយ៉ាង 1) ដំណឹងល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់អាចស្តាប់បានដោយមនុស្សគ្រប់គ្នា 2) ដំណឹងល្អរបស់ទ្រង់អាចនាំនូវឥទ្ធិពលទៅកាន់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ដែលរងចាំការនោះហើយស្តាប់តាម។ ព្រះអម្ចាស់មិនបានបោះបង់ចោលទ្រព្យសម្បត្តិនិងគ្បូងទៅឲ្យសត្វឆ្កែនិងជ្រូកឡើយ។ (ម៉ាថាយ 7:6)

3. ការចោតសួរនៅចំពោះលោកពីឡាត់

ពេលនេះយើងបានមកដល់ផ្នែកដែលសំខាន់។ ព្រះអម្ចាស់ដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួននៅក្នុងសួនបានឈរនៅចំពោះអាឆាសមួយរយៈ ហើយទ្រង់ត្រូវបាននាំទៅកាន់ខាសាបា ហើយបន្តិចក្រោយមកទៅកាន់លោកពីឡាត់។ ការនោះត្រូវបានសំរេចបំពេញការទស្សនាមួយរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នៅពេលមុននោះព្រះអម្ចាស់បានទាយថា ទ្រង់នឹងត្រូវគេបញ្ជូនទៅក្នុងដៃពួកសាសន៍ដទៃមិនមែនជាពួកយូដាទេ។ (ម៉ាកុស 10:32-33) ការនោះត្រូវបានសំរេចបំពេញដោយការឈរនៅចំពោះលោកពីឡាត់។ ចូរយើងគិតពីអត្ថន័យខ្លឹមសារដែលលោកពីឡាត់បានសួរទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវយ៉ាងច្បាស់ថែមទៀត។

(1) ការសន្យារវាងលោកពីឡាត់និងសាសន៍យូដា

ការសន្ទនាទីមួយ៖ សំណួរ “តើអ្នករាល់គ្នាចោទប្រកាន់មនុស្សនេះពីរឿងអ្វី?” (18:29)

ចម្លើយ - “បើវាមិនមែនជាមនុស្សអាក្រក់នោះយើងមិនបានបញ្ជូនវាមកទេ។” (18:30)

ការសន្ទនាទីពីរ “ចូរយកទៅជំនុំជំរះតាមច្បាប់របស់អ្នករាល់គ្នាចុះ” (18:31)

ចម្លើយ - ពួកយូដាឆ្លើយ “យើងខ្ញុំគ្មានច្បាប់នឹងសម្លាប់អ្នកណាទេ” (18:31)

ការសន្ទនាទីបី៖ លោកពីឡាត់បាននិយាយទៅកាន់ទ្រង់ “តើយ៉ាងណាដែលហៅថាជាសេចក្តីពិតនោះ?”

កាលបានទូលសេចក្តីនោះរួចហើយ នោះលោកចេញទៅឯពួកយូដាម្តងទៀត ក៏មានប្រសាសន៍ថាខ្ញុំមិនឃើញជាអ្នកនោះមានទោសអ្វីសោះ។ (18:38)

ចម្លើយ - “កុំលែងអ្នកនោះឡើយ សូមលែងបារាំងបាសវិញ រីឯបារាំងបាសវាជាចោរឃ្លាន” (18:40)

ការសន្ទនាទីបួន សំណួរ៖ “មើលខ្ញុំនាំអ្នកនេះមកអ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថា ខ្ញុំមិនឃើញជាគាត់មានទោសយ៉ាងណាសោះ។” (19:4)

ចម្លើយ៖ ឆ្គងវាទៅ ឆ្គងវាទៅ។ រួចលោកពីឡាត់មានប្រសាសន៍ទៅគេថា អ្នករាល់គ្នាយកគាត់ទៅឆ្គងវិញ ដ្បិតខ្ញុំមិនឃើញថាមានទោសអ្វីទេ។ (19:6)

សំណួរនៅក្នុងការសន្ទនាទីប្រាំ - ឆ្គងវាទៅ ឆ្គងវាទៅ។ រួចលោកពីឡាត់មានប្រសាសន៍ទៅគេថា អ្នករាល់គ្នាយកគាត់ទៅឆ្គងវិញ ដ្បិតខ្ញុំមិនឃើញថាមានទោសអ្វីទេ។ (19:6)

ចម្លើយ - យើងខ្ញុំមានក្រឹត្យវិន័យ ហើយតាមក្រឹត្យវិន័យនោះ វាត្រូវស្លាប់ ពីព្រោះវាបានតាំងខ្លួនឡើងជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ។ (19:7)

សំណួរការសន្ទនាទីប្រាំមួយ៖ អាកប្បកិរិយា កាលលោកពីឡាត់បានឮពាក្យនោះ ក៏ភ័យរឹតតែខ្លាំងឡើង។ (19:8)

ចម្លើយ៖ តាំងពីនោះមកលោកពីឡាត់រកទំនង នឹងលែងទ្រង់ដែរ តែពួកសាសន៍យូដាស្រែកកងឡើងថា បើលោកលែងអ្នកនេះទៅ នោះលោកមិនមែនជាទីស្រឡាញ់នឹងសេសារទេ ព្រោះអ្នកណាដែលតាំងខ្លួនធ្វើជាស្តេច នោះក្បត់នឹងសេសាហើយ។ (19:12)

សំណួរការសន្ទនាទីប្រាំពីរ - “មើលនេះស្តេចនៃអ្នករាល់គ្នា” (19:14)

ចម្លើយ - “យកវាចេញ យកវាចេញ ឲ្យឆ្គងវាទៅ!” (19:15)

សំណួរការសន្ទនាទីប្រាំបី៖ “តើឲ្យខ្ញុំឆ្គងស្តេចនៃអ្នករាល់គ្នាឬអី?” (19:15)

ចម្លើយ៖ “យើងខ្ញុំមានស្តេចតែសេសាទេ” (19:15)

នៅពេលយើងសង្កេតមើលទាំងប្រាំបីដងនៅក្នុងអត្ថបទ ព្រះយេស៊ូវមានការសន្ទនាដប់ជាមួយនឹង ពួកយូដា ទង្វើរបស់លោកពីឡាត់និងវិធីសាស្ត្ររបស់ពួកគេនោះខុសពីច្បាប់ទាំងស្រុង។ នៅពេលលោកពីឡា ត់ចាប់ផ្តើមកាត់ក្តី គាត់បានព្យាយាមគេចវេរពីការកាត់ក្តីដ៏សុចរិតដោយចេតនា។ គាត់បានសរុបសេចក្តីថា ពួកគេមិនបានរកឃើញកំហុសណាមួយឡើយ។ គាត់បានព្យាយាមនឹងដោះលែងព្រះអម្ចាស់ ដោយសារ តែគាត់មានអារម្មណ៍ថាជាការខុស។ ប៉ុន្តែសំរាប់ការចោទប្រកាន់របស់ពួកយូដា គាត់មិនបានឈរមាំមួន លើសេចក្តីសុចរិតឡើយ ហើយគាត់បានកាត់ទោសទ្រង់ហើយដើរតាមបំណង ដើម្បីនឹងទទួលផល ប្រយោជន៍ខាងនយោបាយ។ តើអ្វីទៅជាចម្លើយរបស់ពួកយូដា? ពួកគេបានអះអាងថា ព្រះយេស៊ូវជា មនុស្សទុច្ចរិត ហើយទ្រង់សមនឹងទទួលការឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង។ ពួកយូដាដែលជាអ្នកដែលបានជ្រើស រើសជាអាស្រ័យរបស់ព្រះបានបាត់បង់ពន្លឺនៃសេចក្តីពិត ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធំ ដែលពួកគេបាន ឆ្កាងព្រះយេស៊ូវនៅលើឈើឆ្កាង។

(2) ការសន្ទនារវាងលោកពីឡាត់នឹងព្រះយេស៊ូវ

ការសន្ទនាទីមួយ៖ “តើអ្នកជាស្តេចសាសន៍យូដាឬអី?” (18:33)

ចម្លើយ៖ “តើលោកមានប្រសាសន៍ដូច្នេះដោយខ្លួនលោក ឬមានអ្នកណាជំរាបលោកពីខ្ញុំ?”

ការសន្ទនាទីពីរ៖ “តើខ្ញុំជាសាសន៍យូដាឬអី? គឺសាសន៍របស់អ្នកឯងនឹងពួកសង្គ្រាមទេតើ ដែលបញ្ជូនអ្នក មកខ្ញុំ ចុះអ្នកបានធ្វើអ្វី?” (18: 35)

ចម្លើយ៖ “នគរខ្ញុំមិនត្រូវនឹងលោកិយនេះទេ បើសិនជានគរខ្ញុំត្រូវខាងលោកិយនេះ នោះពួកអ្នកបំរើខ្ញុំ គេ នឹងបានតយុទ្ធហើយ ដើម្បីមិនឲ្យខ្ញុំត្រូវបញ្ជូនទៅសាសន៍យូដាឡើយ។ នគររបស់ខ្ញុំមិនត្រូវខាងស្ថាននេះ ទេ។” (18:36)

សំណួរការសន្ទនាទីបី៖ “ដូច្នេះអ្នកជាស្តេចមែនឬ?” (18:37)

ចម្លើយ៖ “លោកមានប្រសាសន៍ថាខ្ញុំជាស្តេច នោះត្រូវហើយ ខ្ញុំបានកើតមក ហើយក៏ចូលទៅក្នុង លោកិយនេះសំរាប់តែការនោះឯង ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានធ្វើបន្ទាល់ពីសេចក្តីពិត អស់អ្នកណាដែលកើតពីសេចក្តី ពិត នោះក៏ឮសំលេងខ្ញុំ” (37)

សំណួរការសន្ទនាទីបួន៖ “តើយ៉ាងណាដែលហៅថាសេចក្តីពិតនោះ?” (38) ចម្លើយ៖ គ្មានការឆ្លើយតប។

សំណួរការសន្ទនាទីប្រាំ៖ “តើទ្រង់មកពីណា?” ចម្លើយ៖ គ្មានការឆ្លើយតប។(9)

សំណួរការសន្ទនាទីប្រាំមួយ៖ “តើអ្នកមិនឆ្លើយទេឬអី? អ្នកមិនដឹងទេឬថា ខ្ញុំមានអំណាចនឹងឆ្លាតអ្នក ឬ លែងអ្នកក៏បាន?” (10)

ចម្លើយ៖ “បើមិនបានប្រទានមកពីស្ថានលើ នោះលោកឥតមានអំណាចលើខ្ញុំសោះ ហេតុនោះបាន ជាអ្នកដែលបញ្ជូនខ្ញុំមកលោក អ្នកនោះមានបាបធ្ងន់ជាង។” (11)

នៅក្នុងចំណោមការសន្ទនាទាំងប្រាំមួយ យើងរកឃើញសេចក្តីពិតប្រាកដយ៉ាងអំពីទីបន្ទាល់របស់ព្រះអម្ចាស់។ គាត់បានធ្វើទីបន្ទាល់យ៉ាងល្អនៅចំពោះលោកពីឡាត់។

1) ស្តេចនៃពួកយូដា - នៅពេលដែលលោកពីឡាត់បានសួរថា “តើលោកជាស្តេចសាសន៍យូដាឬ?” ព្រះអម្ចាស់បានការពារសេចក្តីពិត។ ស្តេចនៃសាសន៍យូដា នោះជាស្តេចនៃលោកិយ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បាននិយាយពីការនោះជាច្រើនដង។

2) នគរបស់ព្រះ - ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើបន្ទាល់ថានគរបស់ព្រះ ទ្រង់ផ្ទាល់បានយាងមកក្នុងលោកិយ។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសថានគរប្រទានមកដល់ជាមួយនិងការយាងមកលើកទីមួយរបស់ទ្រង់។ នគរបស់ព្រះនៅលើផែនដីរាប់បញ្ចូលទាំងពួកជំនុំ។ បើទោះជាពួកជំនុំស្ថិតនៅលើផែនដី ប៉ុន្តែមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់លោកិយឡើយ។ ការនេះមានន័យថាពួកគេបានព្រងើយកន្តើយនឹងទំនួលខុសត្រូវនៃលោកិយ ប៉ុន្តែនៅក្នុងលោកិយ ពួកគេត្រូវតែបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីមេត្តាករុណា និង សេចក្តីស្មោះត្រង់ដូចជាពន្លឺ។

3) សេចក្តីពិត - គោលបំណងដែលខ 14 ព្រះអម្ចាស់បានយាងមកក្នុងផែនដីដើម្បីនឹងប្រកាសពីសេចក្តីពិតដូចដែល យ៉ូហាន 17:17 បានកត់សម្គាល់ការនោះ។ សេចក្តីពិតជាព្រះបន្ទូល (បំណងព្រះហឫទ័យ) របស់ព្រះ។ ទ្រង់ផ្ទាល់បានប្រកាសសេចក្តីពិតដែលជាទ្រង់ផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែគ្រប់គ្នាមិនអាចស្តាប់ទៅកាន់សេចក្តីពិតបានឡើយ។ មានតែអ្នកដែលស្តាប់ទៅកាន់ព្រះបន្ទូលទើបអាចស្តាប់ឮបាន។

4) ចេស្ដា - នគរបស់ព្រះនេះជានគរដែលពួកគេបានទទួលព្រះយេស៊ូវជាស្តេចរបស់ពួកគេ។ ជានគរដែលផ្ទុកសេចក្តីពិតដែលចេញមកពីព្រះឱស្ឋទ្រង់ និង នគរតែមួយគត់។ ដោយសារតែពួកគេរស់នៅដោយមិនទទួលទ្រង់ជាស្តេចខាងរូបសាច់របស់គេ ប៉ុន្តែការដែលបំរើស្តេចលើអស់ទាំងស្តេចដូច្នេះគេនឹងស្មោះ

ត្រង់ទៅកាន់ការតូចនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគេ។
ដោយសារតែពួកគេមានចេស្តាដ៏ពិតប្រាកដ។

ហើយពួកគេនឹងមិនភ័យឆ្លាចអំណាចរបស់សាតាំង

មេរៀនទី 19 ការសុគត និង បុណ្យសព

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ព្រះយេស៊ូវត្រូវឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង - ភស្តុតាងបីយ៉ាងបង្ហាញនៅក្នុងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាង។
 - 1) មកុដនៅក្នុងរង្វង់ទីមួយ - ព្រះអម្ចាស់បានអះអាងថាទ្រង់គឺជាស្តេច។
 - 2) គម្ពីរនៅក្នុងរង្វង់ទីពីរ - ទ្រង់បានធ្វើបន្ទាល់ថាសេចក្តីស្លាប់របស់ទ្រង់ចេញមកពីការសម្រេចបំពេញបទគម្ពីរ។

- 3) មឈូសមនុស្សស្លាប់នៅក្នុងរង្វង់ទីបី - ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសនឹងត្រូវទទួលរងទុក្ខដូចជាមនុស្សពិត។
2. ផ្លូវ - ភស្តុតាងពីរដោយពិធីបុណ្យខ្មោចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។
 - 1) សញ្ញានៃសេរីភាពនៅក្នុងរង្វង់ទីមួយ - ជាភស្តុតាងមួយនៃការស្លាប់ពិតប្រាកដ។
 - 2) ផ្លូវនៅក្នុងរង្វង់ទីពីរ - នេះជាគំរូដែលគ្រប់ទាំងអំពើរបស់គ្រីស្ទានត្រូវបានដោះស្រាយយ៉ាងពេញលេញ។

ពិភពនៃព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន

2009-19

មេរៀនទី 19 ការសុគត និង បុណ្យសព

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 19:17-42
2. ខគម្ពីរសំខាន់៖ យ៉ូហាន 19:30
3. ការវាយតម្លៃ៖

ការរងទុក្ខនៅក្នុងសួនកេតសេម៉ានី ដែលជាការចាប់ផ្តើមនៅលើឈើឆ្កាង ពេលនេះបានមកដល់ចំណុចកំពូលដោយការរងនូវឈើឆ្កាង។ ជាទូទៅព្រះគ្រីស្ទដែលជាប្រភពនៃសិរីល្អរបស់ព្រះ ហើយបានបំពាក់នូវរូបភាពជាអ្នកបំរើ។

ហើយទ្រង់ត្រូវបានបន្ទាបយ៉ាងខ្លាំងដោយការរងទុក្ខឈើឆ្កាង។ (ភីលីព 2:6-8) សាវ័កយ៉ូហានបានសរសេរការពិតនេះ ហើយមិនភ្លេចនឹងសង្កត់ន័យលើចំណុចណាឡើយ។ ទីមួយព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានសុគតដោយសារទ្រង់ជាស្តេចរបស់ពួកសាសន៍យូដា។ ទីពីរ ទ្រង់ត្រូវសុគតជំរុំបានបទគម្ពីរនឹង ទីបី ទ្រង់ត្រូវសុគតនៅក្នុងការរងទុក្ខជាខ្លាំងជាមនុស្សពិត។ ការសុគតរបស់ទ្រង់នោះជាព្រឹត្តិការតូចនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ប៉ុន្តែព្រះបានដាក់ជាចំណុចស្នូលនៃការសំរេចសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងការនោះ។ ដូច្នេះហើយការនេះជាការដ៏ធំបំផុតនៅក្នុងលោកិយ។ ការស្រែកឡើងចុងក្រោយរបស់ព្រះយេស៊ូវ “ការបានស្រេចហើយ” បានបញ្ជាក់ពីការនោះ។ ឥទ្ធិពលនៃការសុគតរបស់ទ្រង់បាននាំឥទ្ធិពលជារៀងរហូតដល់ការប្រោសលោះនៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។

4. ការបកស្រាយ៖

1. ការសុគត (17-37)

ព្រះយេស៊ូវដែលទ្រង់បានប្រកាសទីបន្ទាល់ល្អនៅចំពោះលោកពីឡាត់ ត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់អ្នកដឹកនាំពួកយូដាដោយការការទោសដែលមិនស្របច្បាប់។ (16) ដូចជាចៀមដែលដឹកទៅផ្ទះពិឃាត ហើយទ្រង់បាននៅស្ងៀមនៅចំពោះអ្នកដែលកាត់រោមរបស់ទ្រង់ចេញ ហើយបានឲ្យជីវិតរបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ដោយមិនមានមាត់អ្វីឡើយ។ ពួកសាសន៍យូដាដែលបានយកឈ្នះការកាត់ទោសដែលខុសច្បាប់ យកឈើឆ្កាងនិងនាំទៅកាន់កំពូលភ្នំកាល់កូថា ហើយបានឆ្កាងទ្រង់។ នៅពេលនោះការឆ្កាងត្រូវបានប្រើសំរាប់ទាសករនិងអ្នកដែលមានទោសធ្ងន់ គេត្រូវទទួលទោសនៅស្រុកម៉ាសេដូន ប្រទេសជីស៊ី និង អេស៊ីប។ មនុស្សដែលត្រូវព្យួរនៅទីនោះត្រូវស្លាប់ដោយរងទុក្ខយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ ការឈឺចាប់ចេញមកពីផ្នែកខាងឈើខ្លាំង និងការឈឺក្បាល ការស្រែកអស់រយៈពេលជាយូរ ហើយចុងក្រោយគេនឹងត្រូវស្លាប់ដោយសារការឈឺចាប់អស់រយៈយ៉ាងយូរ (ប្រហែលជា 2-3 ថ្ងៃ) (ហេនឌ្រីកសាន់) (Hendrickson) យើងគិតពីចំណុចដែលសង្កត់ធ្ងន់បីដែលសាវ័កយ៉ូហានបង្ហាញដូចតទៅ។

(1) ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើទីបន្ទាល់ពីភាពជាស្តេចរបស់ទ្រង់ (19:17-22)

ពួកហោរាដែលមកពីភាគខាងកើតជាជំបង់ជំនួយ បានមកស្រុកបេឡេហិមដើម្បីនឹងរកស្តេចរបស់សាសន៍យូដា។ (ម៉ាថាយ 2:2) ពួកគេជាអ្នកប្រាជ្ញខាងបរិយាកាសវិទ្យា ជាអ្នកដែលបានរៀននៅពេលមុន ហើយបានចាប់អារម្មណ៍នឹងតារាសាស្ត្ររបស់យ៉ាកុប ដែលជាប្រភេទតំណាងឲ្យព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងទំនាយរបស់បាឡាម។ (ជនគណនា 24:25) ហើយពួកគេត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឲ្យមកថ្វាយបង្គំព្រះមេស៊ី។ ស្តេចនៃសាសន៍យូដាដែលពួកគេបានស្វែងរកនោះគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ព្រះយេស៊ូវដែលបានប្រសូត្រមកពីនាងម៉ារី ទ្រង់ជាស្តេចរបស់ពួកយូដា ហើយទ្រង់បានរស់នៅជាស្តេចរបស់ពួកយូដា ហើយត្រូវបានផ្តាច់ជាស្តេចរបស់ពួកសាសន៍យូដា។ ព្រះហស្តនៃសព្វញ្ញាណរបស់ទ្រង់បើកសំដែងភាពជាស្តេចនៃសាសន៍យូដារបស់ទ្រង់នៅក្នុងផែនដី ដោយសារពិឡាត់បានសរសេរចុះនៅលើឈើឆ្កាង “យេស៊ូវអ្នកស្រុកណាសារ៉ែតជាស្តេចរបស់សាសន៍យូដា”។ នៅពេលនោះគាត់បានសរសេរជាបីភាសាគឺ ហេព្រើរ ក្រិក និង រ៉ូម ហើយបានធ្វើឲ្យមនុស្សជាច្រើនបានអាន។ ការនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ថាព្រះយេស៊ូវជាស្តេចរបស់គ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់ដោយសារព្រះហស្តដែលកំបាំងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ស្តេចរបស់ពួកយូដាបានចង្អុលទៅកាន់ស្តេចនៃលោកិយ។ ដូចជាហោរាជាច្រើននៅក្នុងសញ្ញាចាស់បានទាយទុកថា ព្រះមេស៊ីជាស្តេចរបស់ពួកយូដានឹងយាងមកនៅក្នុងគ្រាចុងក្រោយដើម្បីនឹងសោយរាជ្យលើគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់។ ព្រះមេស៊ីនេះមិនត្រូវបានដាក់ដែនកំណត់តែសំរាប់ពួកយូដាឡើយ ហើយទ្រង់នឹងគ្រងរាជ្យលើផែនដីទាំងមូល។

ដោយសារទ្រង់ជាស្តេច ទ្រង់មានភាពជាស្តេចដ៏ពិត (ដានីយ៉ែល 7:13)។ ទ្រង់មានចេស្ដាទាំងស្រុងដែលគ្មាននរណាអាចនឹងបំផ្លាញបានឡើយ។ ដោយហេតុនោះហើយបានជាទ្រង់ចង់ អះអាងពីវិទ្យុចេស្ដានេះគ្រប់ពេលវេលានិងគ្រប់ទីកន្លែង។

(2) ទ្រង់ប្រកាសថាសេចក្តីស្លាប់របស់ទ្រង់បានសំរេចបំពេញបទគម្ពីរ (23-30)

នៅក្រោមឈើឆ្កាងដែលព្រះយេស៊ូវត្រូវបានព្យួរលើ មានការអស្ចារ្យជាច្រើនបានកើតឡើង។ ពួកទាហ៊ានបានចែកអាររបស់ព្រះយេស៊ូវជាមួយគ្នា (2) ហើយពួកគេបានលេងល្បែងដើម្បីនឹងយកសំលៀកបំពាក់ខាងក្នុង។ យ៉ូហានដែលត្រូវបានបើកសំដែងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបាននិយាយថា ព្រឹត្តិការនេះមិនបានកើតឡើងដោយចៃដន្យនោះឡើយ ហើយព្រះបានអនុញ្ញាតការនោះឲ្យបានសំរេចបំពេញតាមបទគម្ពីរ។ ព្រឹត្តិការដែលស្តេចដាវីតដែលនៅក្នុងទំនុកជំរើង 22 ត្រូវបានបណ្តាលដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទ្រង់ត្រូវបានរងទុក្ខនៅក្នុងទុក្ខលំបាករបស់ទ្រង់ គឺដើម្បីនឹងសំរេចបំពេញនៅពេលនោះ។ ដូច្នេះនៅក្នុងខ

28 បាននិយាយថាបទគម្ពីរត្រូវបានសំរេចបំពេញនៅក្នុងការនោះ។ បើទោះជាស្ដេចជាវិតត្រូវបានរងទុក្ខ វេទនា និង លំបាកជាខ្លាំងនៅក្នុងជីវិតរបស់ទ្រង់ នោះទ្រង់ជាស្រមោលបើនិយាយដោយសាមញ្ញ។ សេចក្ដី អាម៉ាសពិតប្រាកដ នោះជាការអាម៉ាសនៅលើឈើឆ្កាង ដែលព្រះគ្រីស្ទបានទទួលមកពីព្រះ។

ហើយយ៉ូហានបានពន្យល់ដែរពីការដែលទ្រង់ស្រែកឡើងថា “ខ្ញុំស្រែកទឹក” ការនោះក៏បានបង្ហាញ នូវទំហំដែលចែងផង ហើយទាំងស្រុងនៃព្រឹត្តិការគឺដើម្បីនឹងសំរេចបំពេញនូវបទគម្ពីរ។ លើកលែងតែកិច្ច ការទីប្រាំពីរមិនមែនទាំងអស់ឡើយ។ ចាប់ពីពេលដែលទ្រង់យាងមកនៅក្នុងលោកិយ គ្រប់កិច្ចការទាំង អស់ដែលទ្រង់បានឃើញនោះដើម្បីនឹងបំពេញសំរេចទំនាយនៃសញ្ញាចាស់។ បើទោះជាមានការរំលឹក យ៉ាងពេញដោយគំនិតច្នៃប្រឌិតក៏ដោយ ការដែលទ្រង់ធ្វើបានបញ្ជាក់ពីការសំរេចបំពេញនៅក្នុងសញ្ញាចាស់។ បើទោះជាផ្ទៃមេឃនិងផែនដីរលាយបាត់ នោះព្រះបន្ទូលដែលចេញមកពីព្រះឱស្តរបស់ព្រះមិនបាន ផ្លាស់ប្តូរសូម្បីតែ ចុចមួយ ឬ សញ្ញាណាឡើយ ហើយនឹងត្រូវសម្រេចបំពេញដោយត្រង់ៗជាសេចក្ដីពិត។ ជាក់ស្ដែងគ្រប់ទាំងព្រឹត្តិការទាំងអស់ដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងចំណុចកណ្តាលនៃឈើឆ្កាងជាការសំរេច បំពេញនៃបទគម្ពីរ។ ពិតឬដែលអ្វីដែលបទគម្ពីរដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ចង់ចាំនៅក្នុង ការរងទុក្ខ និង ការឈឺ ចាប់យ៉ាងខ្លាំងក្រៃលែងរបស់ទ្រង់? ពិតណាស់ ការនោះបានបញ្ជាក់ថាព្រះយេស៊ូវបានជឿពីសេចក្ដីពិតថា បទគម្ពីរគឺជាព្រះវិញ្ញាណនិងជាជីវិត។ នេះជារូបភាពរបស់បទគម្ពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

(3) ទ្រង់បានបញ្ជាក់ដើម្បីនឹងទទួលបានការរងវេទនាជាមនុស្សពិត

មនុស្សបានកាត់បន្ថយសេចក្ដីជំនឿរបស់ខ្លួនដែលបានចាក់ឬសនៅក្នុងការសុគតរបស់ទ្រង់ ដោយ បានអះអាងថាព្រះបានកាត់បន្ថយការឈឺចាប់របស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង។ នៅក្នុងក្រុមជំនុំដើម អ្នក បង្រៀនក្លែងក្លាយដែលបានបដិសេធភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់ត្រូវបានលេចឡើង។ ប៉ុន្តែព្រឹត្តិការដែលបាន កើតឡើងនៅលើឈើឆ្កាង សំដែងពីភាពជាមនុស្សរបស់ទ្រង់យ៉ាងប្រាកដ ដោយសារវាបានបង្ហាញពី ឥរិយាបថរបស់មនុស្សពិត។

ទីមួយ ទ្រង់មិនបានបដិសេធនូវទំនាក់ទំនងខាងសាច់ឈាមជាមួយនឹងម៉ារី ទ្រង់បានសារភាពថា ទ្រង់ជាកូនរបស់ម៉ារី ហើយទ្រង់បានប្រគល់នាងទៅដល់សិស្សសំណាញ់របស់ទ្រង់គឺលោកយ៉ូហានយ៉ាងម៉ឺង ម៉ាត់។ តាមប្រពៃណីលោកយ៉ូហានបានបំរើម៉ារីដូចជាម្តាយបង្កើតរបស់គាត់រហូតដល់ចុងបញ្ចប់យ៉ាងល្អ។ ការពិតដែលទ្រង់មិនបានមើលងាយលើការបំរើដល់ទំនាក់ទំនងខាងរូបសាច់ បានបញ្ជាក់ថាទ្រង់បាន ទទួលស្គាល់ហើយគ្រប់គ្រងសីលធម៌មនុស្សនិងអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្ស។ ពិតណាស់ដែលព្រះអម្ចាស់

បានរស់នៅជាមនុស្សពិតដែលបរិភោគអាហារ នឹង សោយទឹក ហើយទ្រង់មានអារម្មណ៍អស់កំលាំងខាង រូបកាយ។ ទ្រង់ត្រូវរងទុក្ខលំបាកដោយការវាយសន្សំដោយផ្ទាល់នៅក្នុងសភាពជាមនុស្ស ដែលមាន ចេតនា អារម្មណ៍ និង ឆន្ទៈ ដែលការនោះដើម្បីនឹងបំពេញនូវការទាមទារនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។

ភស្តុតាងមួយទៀតនៃឥរិយាបថរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានបង្ហាញតាមរយៈការសំដែងនៃការឈឺ ចាប់ខាងរូបកាយរបស់ទ្រង់។ តើការស្រែកដែលបញ្ជាក់ថាឈាមប៉ុណ្ណាដែលបានចេញមកពីរាងកាយរបស់ ទ្រង់ ហើយទ្រង់បានបាត់បង់តុល្យភាពនៅក្នុងរាងកាយរបស់ទ្រង់ ហើយដែលបាននាំភាពស្ងួតយ៉ាងខ្លាំង។ យើងមិនអាចពន្យល់ឲ្យបានពេញលេញថា ការរងទុក្ខខាងក្រៅទាំងអស់បានទេ ប៉ុន្តែការរងទុក្ខខាងរូប សាច់របស់ទ្រង់ ការឈឺចាប់ដោយភាពតានតឹងភ័យភ្លាច ការឈឺចាប់សាច់ដុំ និង ការបាក់ឆ្អឹង ហើយការ ដែលបន្តដែលចេញមកពីអតុល្យភាពនៃគ្រឿងក្នុង។ ដែលជានៅក្នុងឆ្នាំ 1200 មុនគ្រឹស្តសករាជ ដាវីត បានសារភាពថា “អណ្តាតទូលបង្គំជាប់នៅក្រអូមមាត់” (ទំនុកជំរើង 22:15) ហើយ “ខ្ញុំស្រែកទឹក” (យ៉ូហាន 19:28) សំរេចបំពេញព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាងដោយផ្ទាល់។

បើទោះជាយើងបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញនូវទុក្ខលំបាកដែលនៅជុំវិញព្រឹត្តិការនៃឈើឆ្កាងនោះ យើង មិនអាចយល់បានពីការរងទុក្ខខាងរូបកាយទ្រង់ និង ការសុគតពិតៗនោះបានឡើយ។ ដោយសារការ ជំនួសនូវគ្រប់ទាំងអំពើបាបរបស់រាស្ត្រទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង ហើយបានបំពេញនូវការទាមទារនៃសេចក្តី សុចរិតរបស់ព្រះ។ បើទោះជាយើងមិនអាចដឹងពេញលេញក៏ដោយ យើងដឹងថាព្រះបានប្រកាសថា ព្រះ លោហិតរបស់ទ្រង់នោះមានតម្លៃណាស់ (1 ពេត្រុស 2:20) ពីព្រោះការសុគតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានវាយតម្លៃជា ដង្ហាយបូជាវិសាល ដែលនឹងនាំមកនូវឥទ្ធិពលដែលនៅអស់កល្បដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

2. បុណ្យសព្វ (38-42)

បុណ្យសព្វរបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏ត្រូវបានបន្តនៃឈើឆ្កាង។ ទ្រង់បានសុគតយ៉ាងពិតដោយសារនៅ ពេលដែលទាហ៊ានបានចាក់ចូលទៅក្នុងរាងកាយរបស់ទ្រង់ដោយលំពែង ទឹកនិងឈាមបានចេញមកខាង ក្រៅ។ នៅពេលដែលមនុស្សស្លាប់ ទឹកត្រូវបានបែងចែកពីឈាម។ អ្នកឯកទេសដែលបានសំលាប់មនុស្ស ដោយសារអ្នកដ្ឋានរួមបានដឹងថាទ្រង់បានស្លាប់ពិត គាត់មិនចាំបាច់នឹងបំបាក់ជើងរបស់ទ្រង់ឡើយ។

នៅក្នុងដំណើរការដែលទ្រង់ត្រូវបានបញ្ចុះនៅក្នុងផ្នូរទៅតាមបុណ្យរបស់ពួកយូដា ព្រះបានបើក សំដែងពីការសុគតពិតប្រាកដរបស់ទ្រង់តាមរយៈមនុស្សពីបីនាក់។ ហើយនៅក្នុងបុណ្យសព្វនោះជាម៉ាដា យ៉ូសែប និង លោកនីកូដេម បានបំរើ យើងអាចជៀសផុតការសុគតពិតប្រាកដរបស់ទ្រង់។ លោកពីឡាត់

បានផ្តល់ដល់ទ្រង់ដើម្បីនឹងជៀសផុតការសុគតរបស់ទ្រង់ទៅកាន់ពួកគេ ហើយពួកគេបានដាក់ទឹកអប់នឹងគ្រឿងក្រអូបនៅក្នុងផ្នូរ ទៅតាមក្រិក្យវិន័យនៃបុណ្យសពរបស់ពួកយូដា ជាភស្តុតាងមួយដ៏ច្បាស់លាស់នៃការសុគតពិតរបស់ទ្រង់។ ប្រសិនបើទ្រង់បានបាត់បង់ព្រលឹងរបស់ទ្រង់មួយរយៈ នោះទ្រង់នឹងត្រូវសុគតដោយសារជាតិពុលដោយរបស់ដែលប្រើដើម្បីនឹងរក្សាសព។ ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានសុគតពិតសំរាប់ការស្លាប់ពិតប្រាកដរបស់យើង។ ដោយសារតែការសុគតរបស់ទ្រង់ជាការស្លាប់របស់យើង យើងជាមានសេរីភាពចេញពីអំពើបាប។

ហើយនៅក្នុងព្រឹត្តិការនៃការសុគត ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើការតាមរយៈមនុស្សដែលបានបំរុងទុកជាមុនមួយចំនួន។ សេចក្តីពិតដែលទ្រង់ត្រូវបានបញ្ចុះនៅក្នុងផ្នូររបស់យ៉ូសែបអាម៉ាដាសបានបញ្ជាក់ថា ការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់នៅក្នុងថ្ងៃទីបី និង សកម្មភាពរបស់លោកនីកូដេមបានក្លាយជាឱកាសដើម្បីនឹងប្រកាសការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់។

សរុបសេចក្តី៖

ការសុគតនិងបុណ្យសពរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាចំណុចកណ្តាលនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ គ្មាននរណាដឹងពីអត្ថន័យនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ត្រូវបានផ្តាច់នៅកន្លែងឈ្មោះកុលកូថានៃខេត្តយូដានៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែលនៅលើផែនដីនេះ។ បើទោះជាសាតាំងបានពេញចិត្តនឹងពិធីបុណ្យរបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ដោយសារគេយល់ច្រឡំថានោះជាជ័យជំនះរបស់គេ ដែលបានសម្លាប់ ដោយសារតែការសុគតរបស់ទ្រង់។ ដោយសារការសុគតនេះមនុស្សទាំងអស់នឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងពេញលេញ។ ដូច្នេះសេចក្តីអំនួតរបស់យើងនៅពេញមួយជីវិតនេះនោះមានតែឈើផ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។

មេរៀនទី 20 ការរស់ពីសុគតឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. ស្ត្រីម្នាក់ដែលអង្គុយចុះនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ - **មារីម៉ាកំដាលីនបានប្រឈមមុននឹងព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញដំបូងគេ។**
2. ព្រះអម្ចាស់និងសិស្សរបស់ទ្រង់ដែលបានអង្គុយចុះជាមួយគ្នានៅតុអាហារនៅក្នុងបន្ទប់ - **សន្តិភាពដែលសិស្សទាំងដប់បានប្រឈមមុខព្រះអម្ចាស់នៃការរស់ពីសុគតឡើងវិញនៅលើកដំបូង។**

1) ចង្កៀងនៅក្នុងរង្វង់ទីមួយ - ទីមួយ សន្តិភាពដែលចេញមកពីការលន់ត្អូង។

2) ត្រីកោណនៅក្នុងរង្វង់ទីពីរ - ទីពីរ សេចក្តីសុខសាន្តដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានផ្តល់ដល់យើង។

3) ត្រីនៅក្នុងរង្វង់ទីបី - ទីបី សន្តិភាពដែលមកដល់អ្នកដែលផ្សាយដំណឹងល្អ។

3. ជង្គង់ដែលលុតចុះនៅក្នុងបន្ទប់ - ថ្វីមាំសំបានប្រឈមមុននឹងព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញលើកដំបូង។

(1) ច្រវាក់ទីមួយនៅជើងរបស់គាត់ - ភាពវិជ្ជមានដែលធ្វើឲ្យសេចក្តីជំនឿខ្សោយ។

(2) ច្រវាក់ទីពីរ - សេចក្តីជំនឿដែលពឹងលើព្រះបន្ទូលនោះមានពរហើយ។

ពិភពនៃព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន

2009-20

មេរៀនទី 20 ការរស់ពីសុគតឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 20:1-31

2. ខគម្ពីរគន្លឹះ៖ យ៉ូហាន 20:17

3. ការវាយតម្លៃ៖

នៅពេលដែលប៉ូលដែលត្រូវបានគ្រាស់ហៅថាជាសាវ័ក នៃការប្រកាសសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ ព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានសង្កត់ន័យថាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសុគតហើយរស់ឡើងវិញទៅតាមបទគម្ពីរ ដើម្បីនឹង ប្រមាណទានប្រឆាំងនឹងពួកដែលមានសេចក្តីជំនឿដូចគ្នា ហើយដើម្បីនឹងបង្កើតគ្រឹះនៃដំណឹងល្អ។ (I កូរិន ១៥:២) ការនេះមានន័យថាចំណងជើងស្នូលនៃសញ្ញាថ្មីគឺជាព្រះគ្រីស្ទនៅលើឈើឆ្កាងនិងការរស់ពី ស្លាប់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់។ ព្រះគម្ពីរជាការបើកសំដែងនៃការប្រោសលោះ និង ព្រះគ្រីស្ទបានសំរេចបំពេញ ការប្រោសលោះដោយការសុគតរបស់ទ្រង់និងការរស់ឡើងវិញ។ គ្មានការរស់ឡើងវិញ ការសុគតមិនត្រូវ ទទួលបានការអព្រះគុណឡើយ ហើយយើងក៏មិនអាចនឹងគិតពីការរស់ឡើងវិញដោយគ្មានការសុគតឡើយ។ ប្រសិនបើការមួយនៃការទាំងនេះត្រូវបានអះអាងថាជាការមិនពិត សេចក្តីជំនឿរបស់គ្រីស្ទាននឹងត្រូវ បានបំផ្លាញភ្លាមៗ ហើយបន្ទាប់មកព្រះគម្ពីរនឹងក្លាយទៅជារឿងព្រេង។

ដូច្នេះប្រសិនបើយើងជឿនៅក្នុងសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ការនោះមានន័យថាយើងបាន ទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ កម្លាំងដ៏ខ្លាំងនៃការរស់ឡើងវិញ ហើយយើងជឿនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ហើយនៅជាប់ នៅក្នុងព្រះបន្ទូលនោះ។ ដោយសង្ខេបសេចក្តីជំនឿលើសេចក្តីរស់ឡើងវិញគឺជាសេចក្តីជំនឿនៃឈើឆ្កាង ហើយសេចក្តីជំនឿនៃព្រះគម្ពីរ ដោយសារមានតែព្រះគម្ពីរប្រកាសសេចក្តីរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញរបស់ព្រះ គម្ពីរពិតជាក់ស្តែង។ មនុស្សមួយចំនួនបានកាត់សំគាល់ពីភស្តុតាងនៃការរស់ពីសុគតឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ផ្លូវ ទេវ ការផ្លាស់ប្តូរខាងវិញ្ញាណនៃពួកសាវ័ក និង ការលូតលាស់នៃគ្រីស្ទាន។ល។ ប៉ុន្តែការទាំងនេះគួរតែ ពឹងលើការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ទាល់តែការនោះពឹងលើការរស់ឡើងវិញ នោះហាក់ដូចជាបាន កាត់ក្រងចេញ ជាចុងក្រោយគេនឹងកាត់បន្ថយទំនុកចិត្តខាងសាច់ឈាមរបស់គាត់ ហើយបានធ្វើឲ្យយើង បំរើព្រះផ្សេងៗទៀត ដែលនៅជុំវិញដោយបែបបទវប្បធម៌ខាងសាច់ឈាម ដោយសារគាត់មិនបានដើរតាម ការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលទ្រង់ជាអ្នកនិពន្ធព្រះគម្ពីរ។

ម៉ាកុសដែលជាអ្នកធ្វើសាក្សីមួយទៀតពីសេចក្តីរស់ឡើងវិញបានរត់ទៅមុនសិស្សម្នាក់ទៀត ហើយ បានសរសេរការអំពីវេទកាទាំងពីរ ដែលជាទីបន្ទាល់នោះ។ នៅពេលយ៉ូហានបានទទួលការបើកសំដែង តាមរយៈទេវតាដែលបានទទួលនោះ (វិវរណៈ 1:1-2) ទេវតាពីអង្គដែលបានទទួលសារពីការរស់ឡើងវិញ ដែលពួកគេត្រូវប្រកាសទៅកាន់ផែនដីទាំងមូល។ ពួកគេបានប្រកាសថា 1) ទ្រង់ត្រូវសុគតនៅលើឈើឆ្កាង

និង រស់ពីការសុគតរបស់ទ្រង់ឡើងវិញ។ 2) ផ្លូវទេវបញ្ជាក់ពីការរស់ពីសុគតឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ 3) ដូច្នេះពួកសាវ័កនឹងជួបព្រះយេស៊ូវដែលបានរស់ពីសុគតឡើងវិញ។ ទោះជាយ៉ាងណា លោកយ៉ូហានបានកត់សំគាល់ពីព្រឹត្តិការណ៍មួយចំនួនដែលមាំម៉ាក់ជាឡា សិស្សទាំង 10 នាក់ និង ថូម៉ាស បានប្រឈមមុខជាមួយព្រះអម្ចាស់ ហើយបង្ហាញនូវការបើកសំដែងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

4. ការបកស្រាយ៖

1. មាំម៉ាក់ជាឡា - អ្នកប្រឈមមុខទីមួយ (17)

គ្រីស្ទានមិនមែនជាសាសនាដែលអ្នកបំប៉ោងនូវអាគារមួយចំនួន និង ទ្រព្យសម្បត្តិមួយចំនួនឡើយ ប៉ុន្តែបានអះអាងពីផ្លូវដែលនៅទេវ។ មានការអស្ចារ្យជាច្រើននៅខាងក្រោយផ្លូវទេវ។ 1) បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវត្រូវបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងយ៉ាងវេទនា ហើយទ្រង់ត្រូវបានបញ្ចុះនៅក្នុងផ្នូរ ហើយថែមទាំងគ្មាននរណាអាចនឹងទៅជិតផ្នូររបស់ទ្រង់បាន ដោយសារតែវាត្រូវបានបិទជិតដោយឈ្មោះអ្នករឹបអូស។ ដោយយោងតាមក្រឹត្យវិន័យនៃពិធីបុណ្យសពរបស់ពួកយូដា ទ្រង់ត្រូវបានសុគតយ៉ាងពិត ប៉ុន្តែបានរស់ពីសុគតឡើងវិញនៅពេលព្រលឹមនៃថ្ងៃទីបី។ ព្រះទ្រង់បានប្រោសឲ្យទ្រង់រស់ឡើងវិញ។ ដោយសារឬទ្ធិចេស្ដាដ៏អស្ចារ្យនៅមាត់ផ្នូរត្រូវបានរៀបចេញ ដូចរូបរាងខាងក្រៅនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ហើយអ្នកដែលយាមផ្លូវដែលមានសភាពស្ទើរតែស្លាប់ ហើយពួកគេបានដឹងខ្លួន ហើយអ្នកយាមបានប្រកាសពីដំណឹងក្លែងក្លាយ។ ការទាំងនេះបានបញ្ជាក់ពីការរស់ពីសុគតឡើងវិញរបស់ទ្រង់ជាក់ស្តែង ឬ ដោយប្រយោល ប៉ុន្តែនៅក្នុងភស្តុតាងនៅខាងក្នុងព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានរស់ឡើងវិញដោយកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះប៉ូលអាចប្រកាសថាចេស្ដានៃការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់បានស្នាក់នៅក្នុងគាត់។ (អេភេសូ 1:16-17)។ នោះជាចេស្ដានៃការបង្កើត។

នៅពេលដែលទ្រង់ផ្តុំខ្យល់ដង្ហើមចូលទៅក្នុងដីឥដ្ឋ វាបានក្លាយជាព្រលឹងដែលមានជីវិតរស់ឡើង ហើយនៅពេលដែលឆ្អឹងស្នូតនៅក្នុងជ្រលងនៅក្នុងនិមិត្តរបស់អេសេគាលត្រូវបានប្តូរជាកងទ័ពដែលរស់សេចក្តីស្លាប់ក៏ត្រូវបានប្តូរទៅជាជីវិត។ មាំម៉ាក់ជាលីនដែលជាសាក្សីដំបូងនៃការរស់ពីស្លាប់ឡើងវិញ បានសម្លឹងទៅមើលផ្លូវទេវ ហើយបន្ទាប់មកនាងមិនបានប្រាប់ពីសេចក្តីពិតទៅអ្នកណាម្នាក់ឡើយ។ (ម៉ាកុស 16:8) ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មានឥរិយាបថដូច្នេះ? តើនាងបានរកអ្វីនៅទីនោះ? នាងមិនបានឃើញអ្វីទេ មានតែថ្មបាំងមាត់ផ្នូរ កំណាត់រុំដែលបានបត់រៀបរយ។ ដែលគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលនោះ នាងបានឃើញព្រះ

វត្តមានរបស់ព្រះអម្ចាស់ (Theophany – ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះ) វត្តមានរបស់ព្រះដែលមាននៅលើភ្នំស៊ីណាយប្រហែលជាពីរបីពាន់ឆ្នាំមុន ត្រូវបានបើកសំដែងនៅកន្លែង ផ្លូវទេវដើម្បីនឹងសំរេចនូវការប្រោសលោះ។ ម៉ារីបានសម្លឹងទៅកាន់វត្តមានដ៏អស្ចារ្យនេះហើយទ្រង់បានសង្កត់ដោយសិរីល្អអាចរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់។ (Lane)

តើការដែលព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញដែលលេចមកឲ្យម៉ារីឃើញចង់និយាយពីអ្វី? លោកយ៉ូហានបានកត់សម្គាល់ការសំខាន់ពីរយ៉ាង។ ទីមួយព្រះអម្ចាស់មិនបានទទួលសកម្មភាពដោយការពាល់ដល់ទ្រង់នៅក្នុងកាលដែលចាកចេញ ពីព្រោះទ្រង់មិនទាន់បានយាងឡើងទៅកាន់ព្រះវរវិចិត្រនៅឡើយ។ (17) ការនេះបានធ្វើឲ្យយើងគិតពីព្រះបន្ទូល ដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានជាផលផ្លែនៃការប្រោសលោះទៅកាន់ព្រះ។ បុត្រមនុស្សដែលនឹងយាងមកនៅលើពពក ដោយយោងតាមទំនាយរបស់ដានីយ៉ែល ទ្រង់នឹងថ្វាយចេស្ដានឹងសិរីល្អនៃគ្រប់ជាតិសាសន៍ទាំងអស់។ (ដានីយ៉ែល 7:13-14) ការមួយទៀតនោះគឺទ្រង់បានបង្រៀនថាក្រុមជំនុំគឺជាអ្វី។ ព្រះវរវិចិត្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះវរវិចិត្រនៃពួកជំនុំ ហើយទ្រង់ជាវិចិត្រនៃអ្នកជឿ។ (17) រាស្ត្រនៃការតាំងសញ្ញាថ្មីនេះដែលជា ការរួបរួមនៃរាស្ត្រនៃនគរបស់ព្រះ។

2. ការប្រឈមមុខនឹងពួកសាវ័កទាំងដប់

សេចក្តីសុខសាន្តពិតប្រាកដនោះគឺជាវត្តមាននៅពេលដែលយើងបំពាក់ដោយការព័រ។ មួយនោះគឺការផ្សះផ្សារជាមួយនឹងព្រះ ហើយមួយទៀតជាការផ្សះផ្សារជាមួយនឹងអ្នកផ្សេងទៀត។ “សូស្តីដល់ព្រះដែលនៅស្ថានខ្ពស់បំផុត ហើយសេចក្តីសុខសាន្តនៅផែនដីនៅកណ្តាលមនុស្ស ដែលជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ទ្រង់” (លូកា 2:14)។ សេចក្តីសុខសាន្តពិតប្រាកដនោះមិនមែនចេញមកពីមនុស្សទេ ប៉ុន្តែចេញមកពីព្រះវិញ។ ដើម្បីនឹងធ្វើឲ្យមានសេចក្តីសុខសាន្តព្រះទ្រង់បានចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់តែមួយមកយើង ហើយបានថ្វាយទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង។ ហើយទ្រង់រស់ពីការសុគតរបស់ទ្រង់វិញនៅក្នុងថ្ងៃទីបី។ ហើយការនោះបានបង្ហាញពីភស្តុតាងដែលបំបែកគ្រប់ទាំងឧបសគ្គ ហើយនឹងបានផ្តល់សេចក្តីសុខសាន្តដល់ពួកសិស្សវិញ។ ការសុគតរបស់ទ្រង់នោះជាគំរូដើម្បីនឹងដកគ្រប់ទាំងអំពើបាបនៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយសេចក្តីរស់ឡើងវិញជាគំរូដែលអនុវត្តការនោះទៅពួកជំនុំ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេបានភ្ញាក់រស់ជាតិផលផ្លែនោះ។ ព្រះយេស៊ូវដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញបានបើកសំដែងការស្វាគមរបស់ទ្រង់ “សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រកបដោយសេចក្តីសុខចុះ!” (19) វាមិនមែនជាការរាក់ទាក់ដោយសាមញ្ញនោះទេ ប៉ុន្តែជាការសង្ខេបនៃគ្រប់ទាំងព្រះ

ពរដែលការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់បើកសំដែងមកដល់យើង។ តើអ្វីទៅជាសេចក្តីសុខសាន្តដែលព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញបើកសំដែងនោះ?

ទីមួយ វាជាសេចក្តីសុខសាន្តនៃការអត់ទោសបាប។ សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានបញ្ជាក់ថាបានដកអំពើបាប ដែលមនុស្សមានជាបញ្ហាដ៏ធំបំផុត។ បើគ្មានការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវទេ នោះការសុគតរបស់ទ្រង់មិនមានឥទ្ធិពលអ្វីឡើយ។ សេចក្តីជំនឿរបស់យើងនោះគ្មានន័យអ្វីឡើយនោះយើងនៅតែបន្តនៅក្នុងអំពើបាប ហើយអ្នកណាដែលដេកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវវិនាស ហើយយើងនឹងក្លាយទៅជាមនុស្សដ៏អាក្រក់បំផុតនៅលើផែនដីនេះ។ ព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាទៅកាន់សិស្សរបស់ទ្រង់ដើម្បីនឹងឲ្យគេប្រកាសពីការអត់ទោសបាបនៅលើផែនដី។ (13) អ្នកជំងឺដែលមានជំងឺជាចម្បងសៃឈាមត្រូវបានជាសះស្បើយដោយសារព្រះអម្ចាស់បានប្រទានការអត់ទោសបាបដល់គាត់។ គ្រប់ទាំងអំពើបាបនៅក្នុងលោកិយគួរតែបានឆ្លងកាត់នូវសេចក្តីស្លាប់របស់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីនឹងទទួលបាននូវការអត់ទោសបាប។ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាទៅកាន់អ្នកជំងឺឲ្យគ្រែហើយគ្រលប់ទៅផ្ទះ ការនោះបានបញ្ជាក់ថាការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់អាចព្យាបាលការនោះបាន។ ដូច្នេះគ្រីស្ទានគួរតែអះអាងពីព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ ដោយការទទួលស្គាល់ការកំសាន្តចិត្តនិងសេចក្តីស្រឡាញ់នៃការរស់ឡើងវិញនៅក្នុងគ្រប់ការនិងពេលវេលាទាំងអស់។

ទីពីរ វាជាសេចក្តីសុខសាន្តដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រទានមក។ នៅពេលដែលយើងបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងបានទទួលសេចក្តីសុខសាន្តទៅតាមការសន្យា ដែលព្រះអម្ចាស់បានចាត់អង្គជំនួយមួយអង្គទៀតដល់យើង។ វាមានន័យថាយើងគួរទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បញ្ញត្តិពីមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់មកជាដំបូង។ កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយគ្មានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះមិនមានឡើយ។ ដូច្នេះពួកបរិសុទ្ធដែលបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគួរតែស្វែងរកដើម្បីនឹងដើរតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយបន្ទាបខ្លួន។ នៅពេលដែលយើងដើរតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សេចក្តីសុខសាន្តមកកាន់យើងបន្ទាប់មកយើងអាចប្រកាសសេចក្តីសុខសាន្តទៅកាន់លោកិយ។

ទីបី វាជាសេចក្តីសុខសាន្តដែលចេញមកលើអ្នកប្រកាសដំណឹងល្អ។ ខ 21 មានបន្ទូលថា “រួចព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលទៅគេម្តងទៀតថា សូមឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានប្រកប ដោយសេចក្តីសុខសាន្ត ខ្ញុំចាត់អ្នករាល់គ្នាឲ្យទៅ ដូចជាព្រះរូបិតាចាត់ឲ្យខ្ញុំមកដែរ។” នៅវេលាមុននៅពេលដែលកាតព្វកិច្ចដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្តល់មកដើម្បីនឹងផ្តល់សេចក្តីសុខសាន្តទៅកាន់ក្រុមអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ 70 នាក់ ព្រះអម្ចាស់ដែលបានរស់

ឡើងវិញត្រូវបានបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះវរបិតាដោយព្រះវរបិតា ដើម្បីនឹងផ្តល់ការសង្គ្រោះ និង សេចក្តីសុខសាន្ត។ ដូចជាបងប្អូនស្រីៗរបស់អង្គដែលបិទបាំងសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងសុភាសិត នៅពេលដែលគាត់ស្វែងរកសិរីល្អរបស់ព្រះ នោះគេនឹងទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តនៃការរស់ឡើងវិញ។ បើទោះជាហេតុការនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានកើតឡើង 2000ឆ្នាំមុន ចេស្ដានៅតែបន្តនៅក្នុងសេចក្តីសុខសាន្ត។ ចូរយើងទុកចិត្តព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ដើម្បីនឹងទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តនេះ។ ហើយចូរយើងដើរដោយការជឿលើចេស្ដានៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញផងដែរ។

3. ការប្រឈមមុខនឹងថ្វីម៉ាស

នៅក្នុងការប្រឈមនឹងម៉ារី ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវដែលបានរស់ឡើងវិញបានបើកសំដែងពីការស្ដារឡើងវិញនៃទំនាក់ទំនងរវាងព្រះវរបិតានិងព្រះរាជបុត្រា ដោយការជឿលើព្រះរាជបុត្រា។ ការប្រឈមមុខនឹងសិស្សទាំងដប់នាក់ បានបើកសំដែងពីអ្វីដែលពួកជំនុំគួរតែធ្វើនៅក្នុងលោកិយ។ ហើយព្រះអម្ចាស់បាបបង្ហាញសុភមង្គលយ៉ាងពិតនៃអ្នកជឿដោយមិនបានមើលឃើញ តាមរយៈការប្រឈមមុខរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងថ្វីម៉ាស។

(1) ភាពវិជ្ជមាន

នាពេលបច្ចុប្បន្នស្រលាញ់ការវិជ្ជមានណាស់ ថ្វីម៉ាសបានដើរតាមការថ្មីៗនោះយ៉ាងឆាប់រហ័ស គាត់អាចនឹងនាំមិត្តរបស់គាត់ទៅជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ ទៅស្លាប់សំរាប់ទ្រង់ ហើយគាត់បានពិចារណាជីវិតអនាគតរបស់គាត់បន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូវបានចាកចេញពីពួកគេនៅលើឈើឆ្កាង ហើយពីការដែលគាត់នឹងចាក់ចេញពីការប្រជុំមួយរយៈពេលដែលគាត់បានត្រលប់ទៅកាន់ទីនោះ ភ្លាមៗដែលគាត់បានលឺពីសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ គាត់បានសារភាព។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានយាងចូលទៅក្នុងបន្ទប់តាមជញ្ជាំងដោយឥទ្ធិវិទ្យាដ៏អស្ចារ្យ ហើយបានឈរនៅចំពោះពួកគេរួមទាំងថ្វីម៉ាសដែរ ថ្វីម៉ាសបាននិយាយថា “បើខ្ញុំមិនឃើញស្នាមដៃកគោល នៅព្រះហស្តទ្រង់ ទាំងលូកម្រាមទៅក្នុងស្នាមដៃកគោលនោះ ហើយលូកដៃខ្ញុំទៅក្នុងចំហៀងទ្រង់ នោះខ្ញុំមិនព្រមជឿទេ”។ ចិត្តដែលចៀសវាងនោះមមានតម្លៃណាស់។ ដូចដែលលោក បារីង បាននិយាយថា “មុខពេលដែលយើងមិនសង្ស័យលើការណាមួយ នោះយើងមិន

អាចមានសេចក្តីទំនុកចិត្តពិតឡើយ។ ការដែលជឿដល់ការនោះ ជាការដែលបញ្ជាក់ចេញមកពីហេតុផល របស់មនុស្ស។

លោក អាឡិចសាន់ដ្រា ក្លែមិន ជាមនុស្សម្នាក់នៃពួកជំនុំដើមបានសង្កត់ធ្ងន់ពី ការវិជ្ជមាន ដែល មើលថាយើងអាចជឿការនោះ ប៉ុន្តែ ធ្វើឲ្យល្បឿន បានសង្កត់ធ្ងន់ថាប្រសិនបើយើងជឿលើការនោះ យើងនឹង អាចដឹង។ ថ្វីម៉ាសបានដើរតាម ដូចដែលក្លែមិនបានអះអាង ដែលនៅពេលដែលយើងធ្វើឲ្យប្រាកដពីការ នោះ យើងអាចជឿបាន។ ការគិតទាំងពីរត្រូវបានបង្ហាញជាវិធីសាស្ត្រនៃការការពារនៃសេចក្តីជំនឿនៅក្នុង ប្រវត្តិនៃក្រុមជំនុំ។ ការមួយនៃការការពារសេចក្តីជំនឿពីបុរាណ ដែលបានបញ្ជាក់ដោយសេចក្តីពិតនៃប្រវត្តិ សាស្ត្រ ហើយមួយទៀតគឺជាការសង្កត់ន័យនៅក្នុងការការពារសេចក្តីជំនឿ ដែលលោក កូនីលាស វ៉ាន់ធី ល វ៉ាន់ដាល់បានដឹកនាំ។ បើទោះជាការនោះមិនមានភស្តុតាងក៏ដោយ តែព្រះគម្ពីរបានមានបន្ទូលដូច្នេះ។ យើងត្រូវតែជឿដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌអ្វីឡើយ។ វិធីសាស្ត្រនៃការការពារសេចក្តីជំនឿទាំងពីរគឺមានសារៈ សំខាន់នៅក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ។

ប៉ុន្តែដើម្បីនឹងនឹងទៅកាន់ចំណុចកណ្តាលនៃវិធីសាស្ត្រដែល ប្តូរអារម្មណ៍ដោយភស្តុតាងដែលសង្កត់ ធ្ងន់និងបទពិសោធន៍។ គេនឹងធ្លាក់ក្នុងចំណុចកណ្តាលនៃចំណង់សាច់ឈាមរបស់មនុស្សដែលការព្រមាន របស់ព្រះគម្ពីរនិងភស្តុតាងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនិងស្ថានភាពនាពេលបច្ចុប្បន្ន។ ដូចជាការអស្ចារ្យមួយនៃឡដុត ដែលបានកើតឡើង ដែលយើងគួរតែជឿដល់ព្រះអម្ចាស់ បើទោះជាយើងមិនអាចទទួលបានការនោះក៏ ដោយ ការនោះចាំបាច់ណាស់ដែលជឿលើព្រះអម្ចាស់ ដូចជាមិត្តសំឡាញ់របស់ដានីយ៉ែលបានដើរតាម។ នោះជាសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ វាជាការល្អដែលគោលការដែលថា ប្រសិនបើយើងបានប្រើវិធីសាស្ត្រ ណាមួយ ដើម្បីនឹងតម្រង់ទៅកាន់ទិសដៅ នោះមិនមានបញ្ហាទេដែលខុសនោះ។ លទ្ធផលនោះគឺត្រូវជា សេចក្តីស្លាប់។

(2) មានតែសេចក្តីជំនឿមួយគត់

ថ្វីម៉ាសដែលបានប្រឈមមុននឹងព្រះអម្ចាស់ដែលបានរស់ឡើងវិញភ្លាមនោះបានសារភាពថា “ទ្រង់ ជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់ទូលបង្គំ” ការសារភាពដ៏អស្ចារ្យថាទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ និង ជា ព្រះ ដោយចេញមកពីគាត់។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលថា “អ្នកជឿដោយបានឃើញខ្ញុំទេតើ មានពរ ហើយអ្នកណាដែលជឿឥតឃើញសោះ។ (29) ការលះបង់ដែលបង្ហាញដោយការប្រព្រឹត្តនោះមានសារៈ

សំខាន់ណាស់ ប៉ុន្តែការដែលជឿលើអ្វីដែលព្រះគម្ពីរនោះមានសារៈសំខាន់ជាង។ ព្រះគម្ពីរបានទាមទារសេចក្តីជំនឿដែលជឿដល់ព្រះគម្ពីរដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌឡើយ។ ហេតុដែលខុសពីសាសនាព្រហ្ម គឺថាព្រះទ្រង់ធ្វើការនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនឹងនៅលើព្រះគម្ពីរ។

គំនិតដែលយើងមានបទពិសោធចម្លែកនិងព្រឹត្តិការដ៏អាក្រក់បំផុត ហើយការអស្ចារ្យមួយចំនួនដែលយើងអាចជឿបាន ព្រះអម្ចាស់បានធ្វើការនៅក្នុងការនោះជាវិធីសាស្ត្រដ៏សមស្រប ប៉ុន្តែការដែលជឿលើ អ្វីដែលយើងបានអាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរដោយផ្ទាល់ នោះមានតម្លៃជាងទៅទៀត។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាសសេចក្តីជំនឿនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ។

ការសរុបសេចក្តី៖

ការរស់ឡើងវិញដែលនៅជុំវិញព្រះអម្ចាស់ គឺស្មានគ្នាតែភ្នាក់វលីកជាមួយនឹងសេចក្តីកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងម៉ារីម៉ាក់ជាឡា និង ការសំគាល់នូវការសន្យា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និង កិច្ចការដែលទ្រង់បានប្រគល់ដល់សិស្សរបស់ទ្រង់ ហើយលើសពីនោះទៀតគេត្រូវជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ហើយលើសពីទំនុកចិត្តការដែលបន្សល់ទុកនៅហើយដើរតាមការទាំងនោះ។ ជាពិសេសនៅពេលដែលការបង្រៀនដែលបានយករបៀបរៀបរយដែលលាបពណ៌នៅក្នុងក្រុមជំនុំ យើងគួរតែដើរតាមផ្លូវចង្អៀត ដែលជឿលើការនោះផ្ទាល់ ហើយស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ ដែលលទ្ធផលនោះគឺជាជីវិត។ (ទំនុកជំរើង 1:1-6)

មេរៀនទី 21 ការប្រជុំម្តងទៀតនៅត្រង់កាលីឡេ

គោលគំនិតនៃរូបភាព៖

1. តុអាហារនៅក្បែរសមុទ្រ – *តុអាហារដែលព្រះអម្ចាស់បានរៀបចំនៅចំនោមសមុទ្រកាលីឡេ។*
 - 1) អាហារដ៏បរិបូរនៅក្នុងរង្វង់ទីមួយ – *ទីមួយ វាបានផ្តល់នូវការកំសាន្តពិត។*
 - 2) បុរសដែលលុតជង្គង់នៅក្នុងរង្វង់ទីពីរ – *ទីពីរ វាបង្រៀនពីសារៈសំខាន់នៃការស្តាប់បង្គាប់។*

- 3) ដៃដែលបង្ហាញពីស្នាមដៃកគោលនៅក្នុងរង្វង់ទីបី - វាបានថ្វាយដើម្បីនឹងដាក់ស្កុតាងពិតនៃការរស់ឡើងវិញនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកសាវ័ក។
2. ច្រវាក់ដែលតភ្ជាប់ជាមួយនឹងជើងតុ - លក្ខខណ្ឌពីរយ៉ាងដែលពួកជំនុំអាចធ្វើការត្រួតពិនិត្យរបស់គេ។
 - 1) រង្វង់ទីមួយ - លក្ខខណ្ឌទីមួយ - គេត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់។
 - 2) រង្វង់ទីពីរ - លក្ខខណ្ឌទីពីរ - គេត្រូវបដិសេធខ្លួនឯង។
3. មនុស្សប្រុសដែលជិះទូកនៅលើទឹក - លក្ខខណ្ឌបីដើម្បីនឹងដើរតាមព្រះអម្ចាស់។
 - 1) មនុស្សដែលចែរទូក - ទីមួយ គេគួរតែព្យាយាមដើរតាមព្រះអម្ចាស់តែមួយដោយស្មោះត្រង់។
 - 2) បុរសដែលបង់សំណាញ់ - ទីពីរ គេគួរតែបើកសំដែងភស្តុតាងទៅកាន់លោកិយ។
 - 3) ទូកដែលទៅកាន់ផែនដី - ទីបី គេគួរតែមានទំនួលខុសត្រូវដើម្បីនឹងប្រកាសដំណឹងល្អទៅកាន់លោកិយ។

ពិភពនៃព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន 2009-21

មេរៀនទី 21 ការប្រជុំម្តងទៀតនៅត្រង់កាលីឡេ

1. អត្ថបទ៖ យ៉ូហាន 21:1-25[1-14, 15-24, 25]

2. ឧត្តមីរសំខាន់៖ យ៉ូហាន 21:15

3. ការវាយតម្លៃ៖

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែលជាព្រះបន្ទូលតាំងពីដើមដំបូងឡើយ បានយាងមករកស្រុករបស់ទ្រង់ផ្ទាល់ ទីលំនៅដ៏អ៊ីស្រាអែល ហើយទ្រង់បានរស់នៅជាពន្លឺនិងជីវិតតាមរយៈការសុគតរបស់ទ្រង់នៃឈើឆ្កាងនិងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ហើយក៏ត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល។ បន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ ទ្រង់បានចាត់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទៅកាន់ពួកជំនុំនៅក្នុងថ្ងៃទីហាសិប ហើយបានធ្វើការនៅក្នុងទ្រង់។ ទីមួយទ្រង់បានសរសេរព្រះគម្ពីរតាមរយៈពួកសាវ័ក ហើយបានធ្វើឲ្យគ្រប់គ្រីស្ទានទាំងអស់បង្កើតផលផ្លែនៃសេចក្តីប្រោសលោះ ប្រព័ន្ធនៃព្រឹត្តិការចាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ទៅរហូតដល់មុនពេលទ្រង់យាងឡើងមិនមែនគ្មានន័យឡើយ។ ដូច្នេះព្រឹត្តិការដែលព្រះអម្ចាស់បានជួបជាមួយនឹងសាវ័កម្តងទៀតនៅសមុទ្រកាលីឡេមានន័យដ៏ធំទូលាយ។ ពេលវេលាដែលសិស្សត្រូវបានហ្វឹកហាត់ដោយផ្ទាល់ខ្លួនដោយព្រះអម្ចាស់ដើម្បីនឹងសរសេរព្រះគម្ពីរ។ បន្ទាប់មកព្រះអម្ចាស់បានធ្វើឲ្យពួកគេនឹងឃើញការបង្រៀននិងកិច្ចការរបស់ទ្រង់នៅក្នុងសកម្មភាពសំខាន់ៗនៃកិច្ចការជាសាធារណៈរបស់ទ្រង់ (លូកា 24:44-49) ព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនពីរបៀបដែលគ្រីស្ទាននិងនគរបស់ព្រះជាអ្វីដល់ពួកគេ ហើយបានបង្កើតគ្រឹះនៃព័ន្ធកិច្ចពេលអនាគតដោយធ្វើឲ្យពួកគេសរសេរព្រះគម្ពីរ ហើយបានផ្តល់នូវទំនុកចិត្តដ៏ធំនៃកិច្ចការអនាគត។ (កិច្ចការ 1:1-5, អេភេសូ 2:20)

4. ការបកស្រាយ៖

ព្រឹត្តិការនៃផ្លូវទេវ ការផ្លាស់ប្តូរនៃពួកសិស្ស និង ការលូតលាស់នាំនៃការរកឃើញនៃពួកជំនុំ និងការប្តូរនៃជីវិតដែលរស់ឡើងវិញនៅក្នុងអ្នកជឿផ្ទាល់ បញ្ជាក់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញដែលបានបើកសំដែងនៅពេលទីបីបានជួបនឹងសិស្សដែលបរាជ័យនៅសមុទ្រកាលីឡេ។ បើទោះជាគេចាប់ត្រឹមបាននៅពេលយប់ក៏ដោយ ពួកគេបានបង់សំណាញ់ទៅក្នុងសមុទ្រកាលីឡេ ទៅតាមការបង្គាប់ ការដ៏អស្ចារ្យដែលបានចាប់បានត្រី 153 បានកើតឡើង។ នៅក្នុងព្រឹត្តិការដែលបានជួបនូវសេចក្តីអំណរនិងសេចក្តីសោកសៅទៅវិញទៅមក។ ពួកគេត្រូវបានអញ្ជើញដោយព្រះយេស៊ូវដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញនៅតុ ដែលព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់បានរៀបចំ។ កិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញមិនមែនជាកំហុសយ៉ាងធ្ងន់ទេ ប៉ុន្តែជាថាមពលវិញ។

I. តុរបស់ព្រះអម្ចាស់

តើអ្វីទៅជាអត្ថន័យនៃការអញ្ជើញរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់សិស្សរបស់ទ្រង់? អត្ថន័យបីដែលត្រូវបានបើកសំដែង។ ទីមួយ នោះជាតុដ៏អស្ចារ្យដែលបានផ្តល់នូវការកំសាន្តយ៉ាងពិតៗ (1-12)

ទីមួយ វាជាតុដែលផ្តល់នូវការល្ងង់ចិត្តដល់ពួកគេ (1-12)។ បើទោះជាពួកគេបានជួបព្រះយេស៊ូវដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ការពិតដែលសិស្សប្រាំពីរនាក់បានទៅចាប់ត្រីនៅសមុទ្រកាលីឡេ បានបញ្ជាក់ថាពួកគេបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុងភាពរញ្ជៀនខាងវិញ្ញាណបណ្តោះអាសន្ន។ វាបង្ហាញថាការជឿលើការដែលមើលឃើញនោះអាក្រក់ជាង ការមិនព្រមជឿដោយឥតឃើញសោះ ជាការដ៏មានតម្លៃ។ ប្រសិនបើយើងមិនមានសេចក្តីជំនឿ នោះមានន័យថាមិនជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យើងគួរតែធ្លាក់នៅក្នុងអារម្មណ៍ និង បរិយាកាស ដែលបន្ទាប់មកយើងមិនអាចនឹងបដិសេធដំហ៊ានបន្ទាប់។ នោះជាស្ថានភាពស្ងៀមខាងព្រលឹងវិញ្ញាណ។ បើទោះជាសិស្សរបស់ទ្រង់ត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពដ៏អាក្រក់ ព្រះអម្ចាស់បានរស់ឡើងវិញ មិនបានបដិសេធពួកគេឡើយហើយបានយាងមកកាន់ពួកគេ។ ដូចដែលនៅក្នុងការចាប់ផ្តើមនៃជំនឿនឹងការជម្រុញ។ នៅពេលណាដែលព្រះអម្ចាស់ចាប់ផ្តើមមុនការណាមួយ ហេតុការណ៍ថ្មីនឹងកើតឡើង។

នៅពេលដែលយើងបានស្តាប់បង្គាប់ “ចូរចោទសំណាញ់ទៅផ្នែកខាងស្តាំនៃទូក” ពួកគេចាប់បានត្រីជាច្រើន។ បន្ទាប់មកប្រហែលជាពេត្រុសធ្លាប់បានឆ្លងកាត់នូវបទពិសោធតាមរយៈព្រឹត្តិការនេះ (លូកា 5) រំពេចដែលពួកអ្នកដែលនៅជាមួយពេត្រុសចេញពីសមុទ្រ ព្រះអម្ចាស់បានហៅពួកគេដោយមានតុអាហារដែលរៀបរួចរាល់។ តុនោះជាតុដប់លៀង ដែលពួកគេអាចទទួលបានសេចក្តីសង្ឃឹមនៃការល្ងង់លោមចេញពីព្រះគ្រីស្ទ។ គ្រីស្ទានគឺជាសាសនានៃការល្ងង់លោមពិតៗ។ អ្នកដែលមកកាន់ព្រះគ្រីស្ទដោយជឿនៅក្នុងទ្រង់នឹងត្រូវបានកំសាន្តចិត្តចេញពីស្ថានសួគ៌ (ម៉ាថាយ 5:4)។

ទីពីរ ការនេះបានបង្រៀនពីសារៈសំខាន់នៃការស្តាប់បង្គាប់។ (4-6) នៅក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយ ពួកគេបានរៀនពីសេចក្តីពិតពីរតាមរយៈការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេ។ មួយជាបទពិសោធន៍របស់ពួកគេនៅពេលដែលពួកគេធ្វើតាមបង្គាប់របស់ព្រះដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ពួកគេនឹងទទួលបាននូវការដ៏អស្ចារ្យ។ បើទោះជាពួកគេបានស្គាល់មួយអង្គដែលឈរក្បែរសមុទ្រដោយស្រាប់នោះជាព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលពួកគេធ្វើតាម

ការបញ្ជាសាមញ្ញ ព្រឹត្តិការណ៍បែបនេះបានកើតឡើង។ ព្រះអម្ចាស់គឺជាព្រះសព្វញ្ញាណដែលទ្រង់ដឹងគ្រប់ទាំងទិសដៅពិតប្រាកដក្នុងការចាប់ត្រី។ ការមួយទៀតបើទោះជាយើងស្នាក់នៅក្នុងស្ថានភាពណាមួយពេលដែលយើងស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ការអស្ចារ្យនឹងកើតឡើង។ បើទោះជាគាត់មានចំនេះដឹងស្រពេចស្រពិលក៏ដោយ គាត់បានបោះសំណាញ់ទៅក្នុងទឹក ទៅតាមការបង្គាប់របស់ទ្រង់ ហេតុការណ៍ដ៏អស្ចារ្យបានកើតឡើងភ្លាមៗ។ ព្រះអម្ចាស់គឺជាព្រះដែលមានគ្រប់ទាំងចេស្តា ទ្រង់ដឹងដល់ទិសដៅពិតប្រាកដដែលចាប់បានត្រីជាច្រើន។ រឿងមួយទៀតពួកគេបានទទួលព្រះគុណ នៃការសំរាកដោយការស្តាប់បង្គាប់ដល់ការអញ្ជើញរបស់ទ្រង់ “ចូរមក” នៅក្នុងការសំណូមឲ្យយកត្រីតូច ហើយបរិភោគជាមួយគ្នានៅក្នុងអាហារពេលព្រឹក។ ការស្តាប់បង្គាប់ដែលធ្វើឲ្យយើងភ្ញាក់ឡើង ជាឥរិយាបថពិតរបស់យើង។ ការស្តាប់បង្គាប់នោះប្រសើរជាងការអស្ចារ្យ។ ការបង្គាប់របស់ទ្រង់បានចេញមកពីការប្រជុំរបស់ទ្រង់រវាងសេចក្តីពិត និង សេចក្តីពិត។ នៅពេលនេះអ្នកណាដែលស្តាប់បង្គាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់នឹងជួបព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។

ទីបី លើសពីនោះទៀតនោះជាតុដែលសិស្សរបស់ទ្រង់បានសម្គាល់ភស្តុតាងពិតនៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ហេតុផលដែលព្រះអម្ចាស់បានរស់នៅដោយការបរិភោគនិងផឹកជាមួយនឹងពួកគេអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ គឺដើម្បីនឹងប្រើពួកគេធ្វើជាទីបន្ទាល់នៃសេចក្តីរស់ឡើងវិញ។ ដូច្នេះទំនុកចិត្តដ៏ប្រាកដដែលពួកគេបន្ទាល់គួរតែយកនោះសំខាន់ណាស់ ពីព្រោះសេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់គួរតែជាគ្រឹះនៃពួកជំនុំ ដោយការមើលឃើញដោយភ្នែក និង ស្តាប់ការនោះដោយត្រជៀក និង ពាល់ជាមួយនឹងដៃ។ ដូច្នេះបន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់បានប្រទានតុ ហើយបានអញ្ជើញពួកគេ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យពួកគេប្រាកដថាបានរស់ឡើងវិញខាងរូបកាយពិតៗ។

II. តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំទេ?

បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់រស់ឡើងវិញ ពិភពលោកនៃព្រលឹងវិញ្ញាណត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងអស្ចារ្យដោយសារការសង្គ្រោះដោយឈឺឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាចំនុចចាប់ផ្តើមដែលគ្រប់ការទាំងអស់នឹងត្រូវដាក់អនុវត្ត។ សំណួរដែលព្រះអម្ចាស់សួរដល់ពេត្រុស បន្ទាប់ពីទ្រង់បានបញ្ចប់ការសួរនិងបង្គាប់ដោយមានបន្ទូលថា “ចូរឲ្យចំណីចៀមរបស់ខ្ញុំ” “ចូរថែរក្សាចៀមរបស់ខ្ញុំ” មានន័យថាត្រូវអនុវត្តដោយលំអិតនូវការប្រោសលោះទៅកាន់លោកិយ ហើយដើម្បីនឹងស្តាប់បង្គាប់នូវបញ្ញាក្តីដ៏ធំរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ យើង

អាចរៀនសេចក្តីពិតនៃក្រុមជំនុំតាមរយៈការសន្ទនារវាងព្រះអម្ចាស់និងសិស្សរបស់ទ្រង់។ តើអ្វីទៅជាសេចក្តីពិត?

ទីមួយ យើងរៀនពីកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកជំនុំ។ ការផ្សាយដំណឹងល្អដែលសង្គ្រោះព្រលឹងដែលបាត់បង់ ហើយសារធាតុចញ្ចឹម ដែលថែរក្សាពួកគេដើម្បីនឹងធ្វើត្រាប់តាមព្រះអម្ចាស់ ជាកាតព្វកិច្ចរបស់ក្រុមជំនុំ ដូចជាបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានមកយើង។ នៅពេលដែលព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះជន្មរស់បានប្រាប់ពួកជំនុំលើកទីមួយ ត្រូវបានសង្ខេបដោយការផ្សាយដំណឹងល្អ។ ហើយ “ចូរឲ្យចំណីដល់ចៀមរបស់ខ្ញុំ” ហើយ “ថែរក្សាពួកគេ” ត្រូវបានសង្ខេបដោយការចញ្ចឹម។ ម៉ាថាយ 28:19-20 ត្រូវបានសង្ខេបដោយការបង្កើតសិស្ស។

ក្រុមជំនុំបានធ្វើការពីដើម្បីនឹងបំរើការបង្គាប់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

(1) យើងមានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះអម្ចាស់បានសួរថា “តើអ្នកស្រឡាញ់ខ្ញុំទេ?” នេះគឺដើម្បីនឹងសួរពីសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត និង សេចក្តីស្រឡាញ់អាកាវ។ នៅពេលដែលយើងរៀនពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្មានលក្ខខណ្ឌ នៅពេលនេះយើងអាចឆ្លើយតបដល់ការបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ដោយសារមានតែសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បូរណ៍ប៉ុណ្ណោះនៅក្នុង ចិត្តពិត និង មេត្រីភាពដែលអាចធ្វើនូវកាតព្វកិច្ចនោះ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ធំនៅលើលោកិយនេះ គឺត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ឲ្យអស់ពីជីវិត អស់ពីអាកប្បកិរិយា និង បំណង។

(2) មានតែបុគ្គលម្នាក់ដែលបានបដិសេធខ្លួនឯងដែលសាកសមនឹងកាតព្វកិច្ចនេះ។ គូអង្គរបស់ពេត្រុសបានបង្ហាញថា ការបដិសេធខ្លួនឯង ជាមនុស្សដែលសុភាពនិងបន្ទាបខ្លួន។ ចម្លើយ “ទ្រង់បានជ្រៀបហើយថាទូលបង្គំស្រឡាញ់ទ្រង់” បង្ហាញពីរូបរាងដែលគាត់បានបដិសេធខ្លួនឯងយ៉ាងពិត ដោយទទួលស្គាល់ពីចេតនាដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។ ខ្លួនរបស់ពេត្រុសដែលធ្លាប់តែព្រងើយកន្តើយ ត្រូវបានបែកបាក់តាមរយៈបរាជ័យ ហើយបរាជ័យត្រូវបានប្តូរទៅជាមនុស្សដែលពឹងលើព្រះអម្ចាស់។ ប្រសិនបើក្រុមជំនុំបំរើនូវបញ្ញត្តិដ៏ធំ ដូចពេត្រុសដែលគាត់ត្រូវបានបំផ្លាញដែលអាចធ្វើការនោះ ដោយបញ្ជូនទឹកអប់នៃសេចក្តីស្លូតបូត និង ការបន្ទាបខ្លួនចេញពីខ្លួនដែលបានបែកបាក់។

III. ចូរមកតាមខ្ញុំ (20-25)

ការរូបរួមដើម្បីនឹងជឿដល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ មានន័យថាការដើរតាមព្រះយេស៊ូវ។ តើការដើរតាមព្រះយេស៊ូវមានន័យយ៉ាងណា?

(1) វាមានន័យថាជាការដើរតាមព្រះយេស៊ូវតែមួយដោយស្មោះត្រង់។ ប៉ូលបានប្រៀបធៀបជីវិតគ្រីស្ទានពិតជាមួយនឹងអ្នករត់ប្រណាំង ជាទាហាន និង ជាអ្នកធ្វើស្រែ នៅក្នុង ៥ ធម៌ម៉ូថេ 2:3-7។ វាមានន័យសង្កត់លើជីវិតពិតរបស់គ្រីស្ទាន។ ព្រះអម្ចាស់ដែលបានបង្ហាត់ដល់ពេត្រុស ក៏បានបង្ហាត់ខ្ញុំឲ្យដើរតាមទ្រង់។ ការនេះត្រូវការការស្រែករបស់មនុស្សខ្វាក់ ដែលយើងគួរតែចាកចេញដើម្បីនឹងពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់តែមួយហើយយើងគួរតែរួចពីចិត្តដែលរារាំងនៅក្នុងកិច្ចការមួយផ្សេងទៀត។ ដូចដែលពេត្រុសបានបង្ហាត់នៅក្នុងអនាគតរបស់សាវ័កយ៉ូហាន ព្រះអម្ចាស់បានប្រាប់គាត់មិនឲ្យបង្អាក់នៅក្នុងកិច្ចការរបស់គាត់ហើយដើរតាមទ្រង់។ ដើម្បីនឹងដើរតាមព្រះអម្ចាស់ មិនមែនមានន័យថាការដើរតាមក្រុមមនុស្សកុះករនោះឡើយ ហើយគួរតែចេញមកពីការទុកចិត្តដោយការជួបរវាងចិត្តពិតនិងចិត្តពិត។

(2) យើងគួរតែបង្ហាញពីភស្តុតាង (24) ការដើរតាមព្រះអម្ចាស់គួរតែជាការផ្ទាល់ខ្លួននិងដោយឯករាជ្យ។ អ្នកដែលដើរតាមព្រះអម្ចាស់របស់ខ្លួនដោយស្មោះត្រង់ បង្ហាញពីភស្តុតាងដែលអាចទុកចិត្តបាន។ “ទីបន្ទាល់របស់គាត់គឺពិត” នៅក្នុងខ 24 មានន័យថា ភស្តុតាងត្រូវបានបើកសំដែងដែលគួរឲ្យទុកចិត្តបាន។ លោកយ៉ូហានដែលត្រូវបានហៅនៅសមុទ្រកាលីឡេ មានកំហឹងឆេះឆាវហើយលោភលន់។ បន្ទាប់យ៉ូហានបានមើលទៅកាន់សេចក្តីរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់ យ៉ូហានបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយបានប្រកាសព្រះគ្រីស្ទរហូតដល់ពេលគាត់ស្លាប់។ (វិវរណៈ 1:9) អ្នកដែលដើរតាមដោយបំរើព្រះគ្រីស្ទ គួរតែបង្ហាញភស្តុតាងនៅក្នុងឥរិយាបថនិងជីវិតរបស់គាត់។

(3) យើងត្រូវតែរស់នៅដើម្បីនឹងប្រកាសដំណឹងល្អទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល។ អ្នកណាដែលដើរតាមព្រះអម្ចាស់ នោះមិនតូចចង្អៀតឡើយ ប៉ុន្តែបានគ្រប់គ្រងផែនដីដែលបានធ្លាក់ចុះនៅក្នុងភាពច្របូកច្របល់ និង ការបាក់ទឹកចិត្តជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ គាត់រស់នៅក្នុងផែនដីជាមួយនឹងឆន្ទៈយ៉ាងខ្លាំងក្លាដែលគ្រប់គ្រងផែនដីជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដំណឹងល្អ និង ព្រះគម្ពីរ។ ផែនដីត្រូវបានលាយឡំដោយវិញ្ញាណរបស់អារក្ស។ យើងគួរតែរស់នៅដោយមានទំនួលខុសត្រូវ ដែលផ្លាស់ប្តូរផែនដីទៅជាពន្លឺពីសេចក្តីងងឹត និងទៅជាជីវិតចេញពីសេចក្តីស្លាប់។

.....
នៅក្នុងការបញ្ចប់នូវការបកស្រាយសំរាប់ពិភពនៃព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន

រហូតមកដល់ពេលនេះ យើងប្រាកដនូវការពីរយ៉ាង៖ ព្រះយេស៊ូវជាព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ ហើយ ដើម្បីនឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច គឺដោយការទទួលជឿដល់ទ្រង់នៅក្នុងដំណឹងល្អយ៉ូហានដែល បានរំលឹក 21 ដង។ សេចក្តីពិតទាំងនេះត្រូវបានបើកសំដែងយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងលោកិយ ដោយការ ប្រកាសរបស់ទ្រង់និងលំដាប់នៃព្រឹត្តិការ។ ទ្រង់ជាព្រះមេស៊ី ជាអង្គដែលម៉ូសេនិងពួកហោរាបានប្រកាស។ មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងទ្រង់។ ហើយការដែលស្គាល់ទ្រង់នោះជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ នៅពេល នេះសារនៅក្នុងដំណឹងល្អយ៉ូហានត្រូវបានពង្រាយទៅកាន់លោកិយទាំងមូលដោយការប្រកាសសេចក្តីរស់ ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវដោយពួកសិស្ស។ យ៉ូហានបានបើកសំដែងថាយើងអាចមើលទៅកាន់ទ្រង់ ពាល់ ទ្រង់ ហើយទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងទ្រង់ដោយជិតស្និទ្ធបាន។ ហើយជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវពង្រាយដោយ សាវ័កប៉ូល កាន់តែខ្ពស់ឡើងៗ និង ធំឡើងៗនៅក្នុងផែនដី។ តើព្រះគម្ពីរបានបើកសំដែងមកយើងពីការ នោះដោយរបៀបណា? នៅពេលអនាគតយើងនឹងរៀនពីកណ្ឌគម្ពីររ៉ូម និង កណ្ឌគម្ពីរអេភេសូ។ Golgi Gloria Dei. *[ទីបញ្ចប់នៃពិភពនៃព្រះគម្ពីរដំណឹងល្អយ៉ូហាន]*

